

UN BĂRBAT, O FATĂ, O INSULĂ PUSTIE

un roman de dragoste de Uirebit

VOLUMUL 4

Ediția a II-a

Copyright © 2020 - www.uirebit.com - Toate Drepturile Rezervate!

Nicio parte din această carte nu poate fi reprodusă sau difuzată, în orice formă sau prin orice mijloace, scris, foto sau video, exceptând cazul unor scurte citate sau recenzii, fără acordul scris din partea autorului.

ISBN: 978-0-463-335-260 Smashwords, Inc.

Tatălui meu.

Aceasta este o carte de ficțiune.

Denumirile, personajele, locurile, întâmplările și incidentele descrise sunt produse ale imaginației autorului și sunt folosite într-o manieră literară fictivă.

Orice asemănare cu persoane actuale, în viață sau decedate sau cu întâmplări prezente sau trecute este pură coincidență.

CAPITOLUL UNU

Sunt generos cu Miss English

- Asta-i culmea! s-a enervat Laura. Au trecut două săptămâni și poliția tot n-a reușit să-i găsească pe nemernicii care te-au bătut și ți-au furat mașina. Ce incompetenți! Trebuie să-l rog pe tata să vorbească cu șeful poliției.

- Ia mai lasă-l pe taică-tu' în pace! am mormăit supărat. Bine măcar c-am recuperat mașina. Mă întreb cât va costa oare reparația.

- Nu contează cât costă! a zis ea dând din mână. O să plătească totul cei de la asigurări.

- Așa și trebuie! am spus surâzând.

- Dar ce fel de oameni trăiesc pe lumea asta? s-a văitat mama ridicându-se de pe scaun pentru a-mi aranja perna mai bine la spate. Cum poți să bați pe cineva în halul acesta și să-l lași în stradă ca pe un snop de paie?

- A înnebunit lumea, doamnă! a cârâit moșneagul care stătea întins pe celălalt pat. Toți vor bani! Își dau unii altora în cap pentru bani! Nu se mai tem de Dumnezeu! Până și doctorii de aici, de la Neurologie, nici nu se uită la tine, dacă nu ai bani!

Ușa s-a deschis și asistenta a intrat, așa că moșul n-a mai spus nimic. Speram să-l lovească damblaua; de două săptămâni îi mergea melița întruna. Mă durea capul mai mult de la vorbăria lui, decât de la betegeala mea.

Asistenta s-a oprit lângă masă, a pregătit calmă tot ce trebuia și s-a întors spre mine cu injecția în mână. Mi-am ațintit ochiul nebandajat spre mâna ei. Seringa se pișa în sus ca o fântână arteziană.

Sosise momentul!

* * *

În spital n-am stat decât trei săptămâni, dar convalescența mea a durat încă vreo două luni.

Alfredo mă vizita destul de des. Nu mi-a purtat pică pentru costumul distrus, dar mi-a reproșat altceva:

- Ce-i cu tine, măi, ai înnebunit? Ești cumva vreun spărgător de nunți? Toată lumea din oraș vorbește despre mireasa furată și violată de fostul ei iubit gelos. Am înțeles că omul acela vrea acum să divorțeze de ea.

- Eu n-am violat pe nimeni! i-am răspuns privind-l nervos.

- Așa zice și ea, dar ăla vrea cu tot dinadinsul să divorțeze. Cred că n-am avut toate mințile acasă atunci când ți-am împrumutat bani ca să mergi la nuntă. Mare prostie am făcut!

* * *

Laura mi-a cumpărat alt telefon mobil așa că, în lipsa ei, puteam să vorbesc nestingherit cu Miss English.

Cu cine altcineva să fi vorbit? Cu niște curve mizerabile de pe internet? Asta mai lipsea!

Miss English nu era femeia pe care o crezusem eu, urâta de la prima noastră întâlnire din tramvai. Și nu mai era nici femeia aceea ciudată care vedea lumea plină de bacterii printr-un microscop. Prinsese curaj!

Cu o zi înainte de nunta Miei, drăguța mea de profesoară de engleză mă chemase pe la ea și mă înșfăcase de cum intrasem pe ușă. Părea în criză de timp. Nu-mi ceruse nici măcar să fac duș. Mă luase mai mult pe sus.

În dormitor, hainele au sărit în toate direcțiile și eu i-am făcut tot ce am vrut, iar ea nu a zis nici *mâc*.

După, am stat amândoi, unul lângă altul, fără să ne spunem nimic. Deși nu vedea mare lucru fără ochelarii ei, mă privea totuși. Mâinile ei mă atingeau curioase. Nu înțelegeam pe atunci ce se întâmpla cu ea. Parcă nu-și găsea starea!

Un sfert de oră mai târziu, înfierbântat de atingerile ei, am tras-o peste mine și i-am dat de înțeles fără vorbe ce voiam de la ea. Am lăsat-o să stea călare și mă iubească cum avea ea chef, iar eu am rămas întins pe spate, cu mâinile sub ceafă. Am privit-o admirativ. Femeia aceea avea un talent nativ pentru ceea ce făcea. Îi trebuiseră treizeci și cinci de ani de așteptare ca să-și descopere talentul, dar acum tot ceea ce făcea era firesc și natural. La fel cum răuștile ies din găoace și înoată pe lac chiar din prima zi fără să le fi învățat nimeni.

Eu unul făceam sex din plictiseală sau din pură necesitate, însă ei îi plăcea. Iar acum găsisese o jucărie nouă și nu se mai sătura de ea.

Toate astea se întâmplaseră în preziua nunții Miei și fusese absolut memorabil. Mai rămăsesem cu Miss English cam o oră, parțial din politețe,

parțial pentru că nu aveam chef să mă întorc iar acasă la mama.

Spre surpriza mea - neplăcută - Miss English m-a întrebat în timp ce puneam ceașca goală de cafea pe masă și mă uitam la ceas:

- Ăăă... Te grăbești? Nu vrei să mai mergem încă o dată în dormitor?

„Fantastic! mi-am zis privind-o siderat. Nu-mi vine să cred! A treia oară? Te pomenești că e... una din alea, o nimfomană!”

Nu știu sigur dacă era nimfomană sau nu, dar știu că a treia oară a durat mult de tot, că a fost obositor și că mă rugam în sinea mea să termin odată ca să pot pleca. N-o mai făcusem niciodată de trei ori la rând. Maximul meu era de două ori.

Iar acum, după luni de zile, sătul de medicamente și plictisit de moarte, formam din proprie inițiativă numărul ei de telefon și o căutam.

* * *

După alte două luni, viața mea intrase pe făgașul ei normal. Eram din nou la Laura, însă nu cu Laura. Acum, sincer, nici n-o uram, nici n-o iubeam. Era doar un obiect. Adică nu! Era doar o figurantă în viața mea, la fel ca actorii anonimi din filme, care stau tot timpul în fundal. Poate spun și ei uneori o amărâtă de replică, dar nu-i ascultă nimeni.

Laura era un rău necesar, un soi de medicament amar care te ajută și nu lasă boala să te doboare. Ți-e scârbă de medicamentul acela, dar îl bei totuși. Și, după ce-l bei, te strâmbi.

Dormeam cu ea, dar nu mă mai culcam cu ea. La ce bun, dacă tot nu puteam să-i fac copii?

- Tu n-ai vrea să lucrezi, Tiberiu? m-a întrebat ea într-o zi. Nu vrei să-ți caute tata un post undeva?

- Nu pot! i-am răspuns. Am dureri de cap. Mă doare capul tot timpul de la lovituri. Încă nu mi-am revenit.

- Poate că, dacă ai lăsa un pic deoparte băutura, nu te-ar mai durea capul. Ce zici?

Nu ziceam nimic. Ce să zic? Se apropia ora când trebuia să merg și să o vizitez pe Miss English. Acum, deși nu mă mai medita la limba engleză, eram la fel de nerăbdător.

- Dă-mi niște bani, i-am spus Laurei.

- La ce-ți trebuie?

- Vreau să mă duc la curve.

- Bine! a spus ea privindu-mă supărată.

A căutat în poșetă timp de câteva minute, apoi mi-a spus dezolată:

- Am uitat, nu am bani! Am uitat să trec pe la bancomat.
- Am privit-o strângând din dinți și i-am spus doar atât:
- Dă cardul înapoi!

* * *

Relația mea cu Miss English a trecut, rînd pe rînd, prin trei faze. În prima fază, mie îmi plăcea și ei nu. În a doua fază, ne plăcea amîndurora. În a treia și, probabil, ultima, ei îi plăcea aproape patologic și eu căzusem pe gânduri.

Avea un apetit sexual care mă speria și, uneori, mă aducea la disperare. Parcă încerca să recupereze într-un timp foarte scurt toți anii în care fusese fecioară neepilată.

Eu aveam nevoie să fac sex, ca să mă eliberez de draci, însă ea adora să facă sex și, mai ales, avea pretenția să i-o trag de trei ori în acele două ore, cât stăteam la ea. Și, pentru asta, se folosea de toate armele pe care le avea la îndemână. Uneori îmi gătea și știa să gătească dumnezeiește, spre deosebire de Laura. Alteori stăteam uitați amîndoi în cada plină cu apă fierbinte și spumă. Iar atunci când încerca să-mi facă mici cadouri era de-a dreptul drăgălașă. Dacă mi-ar fi dat și bani, aproape c-aș fi iubit-o, dar asta nu făcea niciodată.

A învățat și acceptat foarte repede că ceea ce ea numea „*schimb de fluide*” se putea face în diverse moduri și combinații, nu doar în varianta clasică.

- Ți-a plăcut? m-a întrebat ea ridicându-și brusc capul dintre picioarele mele.

- Da! am lăudat-o eu. Te pricepi. Devii tot mai bună de la o zi la alta.

- Îmi faci și tu mie? m-a întrebat ea privindu-mă galeș cu ochii aceia care, fără ochelari, vedeau doar lumini și umbre.

A fost ziua în care și-a luat la revedere de la „*peruca*” dintre coapsele ei. Era un sacrificiu, poate, dar când a revenit de la baie, a recunoscut ea însăși că meritase.

Deviza ei era ceva de genul „*Fă-mi tot ce dorești, dar fă-mi odată!*”.

Aveam așadar propria mea păpușă sexuală, însă nu eram sigur că era un noroc. Probabil eram cam mofturos!

Dar, dacă nu-mi plăcea, de ce continuam totuși o relație care mă chinuia și mă obosea? Îmi pusesem de multe ori întrebarea aceea. Motivele erau mai multe. Miss English era singura femeie din viața mea cât de cât acceptabilă ca fizic și dispusă să fim intimi. În plus, era o femeie foarte curată, iar eu eram singurul ei partener. Riscul de a lua vreo boală de la ea

era zero.

Însă cel mai tare trăgea în balanță faptul că eram primul ei bărbat. Asta îmi măgulea și-mi mângâia teribil orgoliul de mascul: era virgina mea, numai a mea.

Bine, bine... și Laura fusese virgină, însă Laura nu prea era femeie.

Din aceste motive nu mă lăsa inima să o scap pe Miss English din mână, însă apetitul ei nesățios mă scotea din minți.

- Fă-mi tot ce dorești! a spus ea trecându-și ușor degetele peste pieptul meu.

- Nu cred că mai doresc să-ți mai fac nimic, i-am răspuns obosit. Nu vreau s-o facem în baie, nu vreau să ți-o trag pe frigider, nici în frigider, nu vreau să ne întindem pe gresia din hol și, mai ales, nu vreau să mai vorbim despre asta!

- Ce faci?

- Mă îmbrac. Pune-ți ochelarii, dacă vrei să vezi.

- Când mai vii? a întrebat ea punându-și pe nas ochelarii.

Am privit-o fără niciun chef și m-am așezat pe marginea patului. A încercat să mă tragă spre ea, dar i-am pus ușor palma peste un sân și i-am spus:

- Nu acum! Uite, ți-am luat un cadou.

A zâmbit. Era pentru prima oară când îi cumpăram și eu ceva. Am scos cadoul din buzunarul interior al hainei și i l-am arătat.

- Desfă-l! Are și baterii. O să-ți placă mult.

- Mi-ai cumpărat un vibrator? m-a întrebat ea râzând. Ha, ha! E la fel de mare ca...

- Normal! Doar eu l-am ales. Am căutat înadins unul care să semene perfect cu pula mea! O să ai impresia că ți-o tragi cu mine, chiar dacă eu am să fiu acasă și am să dorm.

- E... interesant. E primul tău cadou.

- Mda. O fi cadoul meu, dar l-am cumpărat din banii nevesti-mii. Sper să-ți placă! Poate că n-ar fi o idee prea rea să-i cumpăr și ei unul.

- Mai rămâi un pic, Tiberiu! Vreau să mă înveți cum să-l folosesc.

Am izbucnit în râs și i-am spus:

- Sunt instrucțiuni în pliantul din interior și sunt în limba engleză. Sper să te descurci cu termenii de acolo. Acum plec!

Nici măcar nu m-a condus.

CAPITOLUL DOI

Nu-mi place cu scortişoară

„Chiar așa, mi-am spus, asta este ideea secolului! O să-i cumpăr și Laurei o jucărie din asta. În felul acesta, o să mă lase în pace. Hai, Tiberiu, du-te încă o dată la magazinul de <<jucării>> și fă-i și soțioarei tale o bucurie.”

Am intrat și i-am spus vânzătorului:

– Aș dori același produs pe care l-am cumpărat acum două ore.

– S-a stricat celălalt? m-a întrebat el mirat. Puteți să îl returnați! E în garanție.

– Nu, nu e vorba despre asta, am răspuns amuzat. Nu s-a stricat. Dar este vorba de două... chestii.

– Ah, acum înțeleg, a spus el luminându-se la față. Ar fi trebuit să luați de la bun început un vibrator dublu... pentru două... orificii.

M-am uitat la el înmărmurit.

„Ăsta-i tâmpit! mi-am spus învârtind în mână pachetul cu noul vibrator.”

– Ar trebui să-ți iei unul mai mic! s-a auzit o voce feminină din spatele meu. M-am întors și am rămas cu gura căscată.

– Dar nu-i pentru mine, am îngăimat. Mă jur!

– Eh, a spus tipa aceea cu nasul în vânt, cine sunt eu ca să te judec?

M-am uitat fix la ea și sângele a început să fiarbă în mine. Stătea acolo fluturând în mână lesa pudelului. Cățelușa dădea din coadă și-mi încuviința alegerea. Mă recunoscuse și ea.

– Aș dori modelul *XXL Black Hammer*, i-a spus tipa vânzătorului.

– Sigur, domnișoară! a răspuns ăla serviabil. Imediat!

– Și aș mai dori și un *LadyFinger*, dar să fie albastru, nu alb. Sau roșu. Sau și mai bine... unul verde. Aveți verde? De fapt... cred că o să iau unul roșu și unul verde! Da, vreau două!

M-am dus lângă casa de marcat și i-am spus repede vânzătorului:

– Până se hotărăște domnișoara, fiți bun și împachetați-mi și mie...

obiectul ăsta.

- Plățiți tot cu cardul? a întrebat el.

- Da.

- Deci te cheamă „Laura”! a spus tipa trăgând cu ochiul spre cardul din mâna mea.

- Exact! am răspuns acru. Încântat de cunoștință, domnișoară...

- Lulu, a completat ea zâmbind. Dar fără „domnișoară”. Doar Lulu. Doar suntem între fete, nu?

- Am zis că nu-i pentru mine! am exclamat eu ridicând vibratorul în aer. Mă jur!

- Desigur, Laura, cum spui tu! Tu ce crezi, Bambi? a întrebat ea pudelul. Pentru cine o fi vibratorul?

- Ham! a răspuns cățelușa.

„Iote-al naibii, mi-am spus eu încleștând și descleștând palma fără vibrator. Ar fi trebuit să te bag în torpedou când am avut ocazia, jigodie mică! Cât despre stăpâna ta... degeaba e atât de frumoasă, dacă-ți vine s-o strângi de gât din primul minut.”

- Ți-aș spune ceva și ție, și pudelului, dar mi-e să nu apară iar *dulapul* tău cu două picioare!

- Fii calm! Nu-i aici! Hai, spune-mi!

- Eee... Mai bine-mi văd de drum. La revedere, Lulu!

- O zi frumoasă, Laura! a răspuns ea cu spatele la mine, privind spre *LadyFinger-ul* roșu pe care i-l adusese vânzătorul.

Când am ieșit afară, m-am bucurat că n-o strânsesem de gât. *Dulapul* ei era acolo, la intrare.

L-am ocolit politicos și mi-am văzut de drum.

* * *

- La Mulți Ani, Tiberiu! a spus Laura așezând ditamai tortul pe masa din sufragerie.

Am privit tortul. Avea o lumânare mare și verde, în formă de 3 și încă una roșie, în formă de 2. Ambele erau aprinse.

Am pus un șervețel ca semn de carte și am închis romanul. Citeam „*Crimă și pedeapsă*” de Dostoievski. De fapt, nu-l citeam, ci îl reciteam. Îl citisem prima oară pe la paisprezece ani, când plănuiam să-l omor pe tata și încă o dată la douăzeci de ani, când eram student la drept. Îmi plăcea mai ales pasajul în care Raskolnikov avea remușcări pentru că o omorâse

pe babă cu toporul.

„Iată, îmi ziceam, chiar și un ucigaș nenorocit tot are remușcări. Are suflet! Are conștiință, milă! Cam târziu, dar are totuși!”

Doar partea din roman în care Raskolnikov se îndrăgostea de prostituata Sonia, nu-mi prea plăcea. În rest, era o carte bună.

- Hai, dragule! mi-a spus Laura. Vino aici, suflă tare și pune-ți o dorință! La Mulți Ani!

Am lăsat jos, pe podea paharul gol de vodcă, dar nu m-am ridicat din fotoliu. Doar am căscat și i-am spus Laurei:

- Ei și ce dacă e ziua mea? Ți-am zis eu că vreau tort?

- Nu trebuia să-mi spui, a răspuns ea veselă. Era normal să-ți cumpăr unul, dragule! Am vrut să-ți fac o bucurie.

- Ai vrut să-ți faci ție o bucurie! am răspuns dezgustat. Ție, nu mie! Nu te mai satură Dumnezeu de dulciuri! Toată ziua bagi în tine ca sparta!

- L-am luat pentru tine, a spus ea privindu-mă mirată. N-o să mănânc din el. Doar știi că sunt la dietă.

- Tu și dietele tale! am pufnit turnându-mi două degete de vodcă. Și, dacă te interesează, nici măcar nu-mi place vanilia.

- Dar e din ciocolată, a spus ea. Bine, poate are un pic de vanilie pe ici, pe colo. Dacă vrei, pot să...

- E cu vanilie! am mârâit eu, apoi m-am ridicat în picioare, m-am apropiat de tort și am strâmbat din nas: Asta-i culmea! Nu-mi spune că i-ai lăsat să bage și scortişoară!

- E... e cu esență de rom, s-a bâlbâit Laura.

- Adică eu sunt tâmpit! Sunt, nu-i așa? Am trăit 32 de ani și nu știu să fac deosebirea dintre rom și scortişoară?

- Poate au pus un pic de scortişoară, a șoptit Laura. Dacă vrei o să sun la cofetărie și...

- Și ce? am țipat. Ce o să facă ăia de la cofetărie? Aud? O să vină aici și-o să scoată scortişoara din tort? Spune!

- Tiberiu...

- Niciun Tiberiu! Și de ce bocești acum? Îmi spui și mie?

- Nu bocesc...

- Ba da, fă, bocești! E ziua mea și tu bocești! Și mai vrei să fiu vesel! Unde mergi? Unde te duci?

- În... în baie.

- Ce să cauți în baie? Ai adus tortul aici, îmi spui să suflu și tu te cari în baie? Ești normală? Ce să faci în baie?

- Să mă spăl pe ochi.

Am privit-o fără niciun cuvânt. Stătea acolo, ca proasta. Și între noi doi era tortul.

- Laura!

- Da.

- Suflă tu în tort.

- Dar, a gemut ea, e ziua ta. E tortul... tău.

- Nu contează! Șterge-ți ochii, apleacă-te și stinge, naibii, lumânările alea.

- Dar...

- Suflă în pizda mă-tii! am urlat. N-auzi? Suflă odată!

Laura a dus încet mâna la gât, a dat ochii peste cap și s-a dus direct pe spate. În cădere, s-a agățat cu mâna de fața de masă. Fața de masă a ajuns pe podea cu tot cu tort. Desigur, tortul căzuse cu fața-n jos.

Am sărit repede și am stins cu palma afurisitele de lumânări. Din cauza lor ne certaserăm.

- Ți-e bine? am întrebat-o speriat. Ce ai? Ți-e... Laura, mă auzi?

A deschis gura, dar nu ieșea niciun cuvânt din gura ei.

- Hîî! a făcut. Hî... îî...

Am înțeles! Am fugit în dormitor și i-am adus spray-ul. Mâna Laurei încerca să apuce spray-ul, dar tot nimerea pe lângă.

- Lasă spray-ul! am țipat. Deschide gura!

I-am dat trei pufuri la rând și a durat ceva până și-a revenit și a deschis ochii. Am sprijinit-o ca să se ridice și am așezat-o pe canapea.

- Vrei să sun la spital? am întrebat privind-o atent. Ți-e mai bine? Poți respira sau nu?

- Sunt bine, a șoptit ea.

* * *

În ziua aceea nu m-am mai dus pe la Miss English. Sărmana, m-a așteptat toată ziua să vin. Doar îi promisesem.

A doua zi însă, am sunat-o și mi-am cerut scuze. Am stabilit să ne vedem pe la șapte după-amiaza.

I-am adus prăjituri din acelea cu spumă de căpșune, așa cum spusese că-i plac. M-a servit cu un pahar de vin alb, cam acru. Apoi încă unul.

Tocmai i-o trăgeam în dormitor când soneria a început să sune. Am domolit un pic ritmul și am întrebat-o mirat:

- Aștepți pe cineva? Vreun elev de-al tău?

- Nu, pe nimeni! a răspuns ea. Doar pe tine. O fi vreun cerșetor sau

vreun martor de-al lui Iehova.

- Atunci, dă-l naibii! am spus liniștit, intrând iarăși în pânțele ei. Să sune până-i curge sânge din nas!

Soneria suna de zor. Eu intram și ieșeam de zor în Miss English.

Gâfâiam și mă avântam tot mai adânc în ea, dar soneria care tot țârâia a avut în cele din urmă darul să mă enerveze. Și, nervos fiind, i-o trăgeam și mai repede. Mă transformasem în mașină de cusut, iar Miss English era pânza mea. Am ciuruit-o până când am simțit că lua foc pe dinăuntru. În momentul acela, soneria a țârâit lung de tot și eu am stropit îndelung flăcările din burta ei.

Cred că a fost cea mai interesantă partidă, dar și cea mai epuizantă.

- Tiberiu, tu nu mi-ai văzut ochelarii? a șoptit ea, apoi a adăugat gemând: Oare cine o fi? Cerșetor sigur nu-i! Mă duc să mă uit pe vizor! a adăugat ea lipindu-și palma între coapse.

- Lasă, nu te mai obosi! i-am zis. Mă duc eu, stai calmă!

M-am dus până la ușă așa cum ieșisem din pat, în costumul lui Adam. Nici nu m-am obosit să mă uit pe vizor. Indiferent cine era, suna întruna. Persoana de pe cealaltă parte a ușii merita una zdravănă, iar eu aveam să-i îndeplinesc dorința.

- Uite acuși îți deschid! am mârâit, pășind liniștit pe hol. Acușica! Ridică tu un pic bărbia, că vin!

Am încleștat pumnul, apoi am descuiat și-am deschis ușa brusc.

Pumnul mi s-a descleștat. Era o femeie. Nu se lovește niciodată o femeie.

Era Laura.

CAPITOLUL TREI

Domnul Moarte

Laura m-a privit de sus până jos.

- Deranjez? a întrebat ea punându-mi un deget în piept și dându-mă ușor la o parte. Chiar dacă deranjez, invită-mă totuși! Observ că ții locul gazdei. Nu-i politicos să mă ții la ușă! a adăugat ea intrând pe hol.

Am închis ușa și apoi am observat că Laura ajunsese deja în sufragerie. Analiza tăcută resturile de prăjituri din farfurioare și cele două pahare în care mai rămăsese un deget de vin alb.

- Prăjiturile astea sunt cu vanilie sau cu scortişoară? a întrebat ea deodată, numai zâmbet.

Miss English n-avusese timp să strângă și să spele vasele, cum avea obiceiul. Fuseserăm amândoi prea nerăbdători să ajungem în dormitor.

- Eu o să aștept aici, pe scaun! m-a anunțat Laura. Spune-i... gazdei că doresc să schimb două vorbe cu ea.

Am intrat ca opărit în dormitor. Miss English m-a privit cu niște ochi mari și nu din cauza lentilelor de la ochelari. Sunt convins că nici fața mea nu arăta prea bine.

- Ieși de sub plapumă, i-am spus calm, trage ceva pe tine și vino și tu dincolo.

- Dar cine e? a întrebat ea albă la față.

- Moș Crăciun! i-am răspuns oftând. Vrea să-ți spună „Ho, ho, ho!”.

Mai erau doar două săptămâni până la Crăciun. Deși evreică, Miss English urma să aibă parte de o sărbătoare creștină. În avans.

Mă gândeam deja cu jale la păruiala care urma să se încingă în sufragerie. Laura avea să smulgă șuvițe lungi de păr din capul rivalei, eu aveam să încerc să le despart, iar rolul lui Miss English era să urle ca din gură de șarpe.

Nu se putea evita asta.

„Vecinii vor fi foarte fericiți! mi-am zis sictirit. Să vezi ce poceală iese și ce de-a mobilă va fi spartă. Of!”

Peste câteva minute, Laura și Miss English erau față în față. Mă așezasem și eu pe un scaun, pregătit în orice moment să sar și să intervin.

Masa era rotundă. Laura era în dreapta mea, iar Miss English în stânga. Eu nu eram răstignit între ele și nici ele nu erau tâlhari, dar - chiar și așa - momentul mi s-a părut memorabil.

Pe vremea aceea, Laura avea cam douăzeci și cinci de ani, însă - după cinci ani alături de mine - arăta mult mai bătrână. Miss English avea vreo treizeci și cinci, dar arăta ceva mai tânără. Balanța era, cumva, echilibrată.

S-au privit, apoi Miss English a roșit și s-a uitat în jos. (1-0 pentru Laura)

- Noi două nu am avut până acum ocazia să ne cunoaștem, a spus Laura calmă, însă observ că avem ceva în comun. Acest... domn este soțul meu. Suntem căsătoriți de cinci ani. Știați asta?

- Da! a răspuns Miss English roșie la față și cu glasul pierit. (2-0 pentru Laura)

- Poate o să vi se pară hilar ceea ce o să întreb, a continuat Laura, dar o să întreb totuși: aveți intenții serioase legate de soțul meu? Doriți ca el să divorțeze? Doriți, poate, să vă căsătoriți cu el? Aș dori un răspuns sincer.

- Nu, nu doresc! a răspuns Miss English aruncându-i o privire mirată. Nu! (3-0 pentru Laura)

- Perfect! a zâmbit Laura. Mai am o ultimă întrebare, după care am să mă ridic și am să plec.

- Vă ascult! i-a răspuns Miss English înghițind în sec.

- Dacă el va ieși împreună cu mine din acest apartament, dumneavoastră îl veți mai accepta vreodată ca... musafir? Doriți să mai revină vreodată?

Miss English ne-a privit pe amândoi de parcă eram doi mascați care dăduserăm buzna în casa ei.

Eu mi-am lăsat nasul în jos, dar Laura i-a susținut cu seninătate privirea. (4-0 pentru Laura)

- Vă... rog, a bolborosit Miss English, vă cer... scuze. Adică, vă datorez scuze. Eu nu... mie... eu nu am...

- Vă scuz, domnișoară! a spus rece Laura. Domnișoară, nu? Observ că nu aveți verighetă.

- Domnișoară, da! a îngăimat cealaltă.

- Da, vă scuz! Eu știu ce înseamnă să iubești. Când iubești, mai faci uneori și greșeli. Vă scuz! Acum răspundeți-mi la ultima mea întrebare, ca să pot pleca. Îl mai doriți ca musafir?

- N... nu! (5-0 pentru Laura. Hmm... femeile!)

Soția mea s-a ridicat, s-a uitat câteva secunde în ochii lui Miss English și a ieșit fără niciun cuvânt. Nici măcar nu mi-a cerut să o însoțesc. De fapt, în toată conversația, nu-mi adresase niciun cuvânt. Păream un fel de cantitate neglijabilă în camera aceea. Doar femeile purtaseră dialogul.

Am avut ciudata senzație că eram un armăsar din târgul de cai și că doi samsari discutaseră despre mine. Doar n-ai ce să vorbești cu un cal, nu? Eu eram... calul.

- Te rog să pleci! mi-a spus Miss English fără să mă privească. Nu mai vreau să rămâi aici nicio secundă.

- Totuși trebuie să mă îmbrac mai întâi, nu crezi? am bombănit plecând spre dormitor.

Laura aștepta liniștită în fața blocului. Ea fuma foarte rar. De data aceea fuma.

Mi-a spus fără să mă privească:

- Eu am venit cu un taxi. Mașina ta este pe undeva, pe aici?

- Da.

- Perfect! Atunci să mergem acasă. Dar, înainte de a merge, aș vrea să-ți spun și ție ceva, iar tu vei ține minte totul. Absolut totul!

- Dacă e în legătură cu...

- Nu, n-are nicio legătură cu... ea! Ea este un capitol închis. Altceva doresc să-ți spun și să-ți fie clar: eu nu am fost crescută în... mediul în care ai crescut tu. Cuvinte precum scroafă, curvă, vacă și altele asemănătoare nu am auzit. Decât de vreo cinci ani încoace. Și nimeni nu m-a înjurat niciodată de mamă. De altfel, mama e moartă demult, Tiberiu. S-ar răsuci în mormânt, dacă ar ști cam ce fel de cuvinte aud de când sunt căsătorită. La mine n-a țipat nimeni niciodată! Doar tu. De mine nu și-a bătut joc nimeni... așa cum ai făcut tu. Am crezut, pe la începutul căsniciei noastre, că, dacă voi tăcea, lucrurile se vor aranja în timp. Am crezut că dragostea pe care ți-o port te va schimba. M-am înșelat!

Acum te întreb pentru ultima oară: vrei să te schimbi? Vrei să fii om? Dacă da, ne suim amândoi în mașină și mergem acasă. Acasă, Tiberiu! Cuvântul „*acasă*” nu-ți spune nimic? Dacă nu-ți spune și dacă nu vrei să te schimbi... dacă nu mă mai vrei... Tiberiu, spune-mi acum! Acum!

Am oftat. Mi-am amintit de tot ceea ce-mi spusese mama atunci când Irina mea venise acasă la ai mei, în camera mea. Îmi spusese: „*Să te porți frumos cu Irina! Nu fă cu ea ce-a făcut taică-tu' cu mine toată viața!*”

Nu mă purtasem frumos. Irina murise.

Apoi mi-am amintit de jurământul pe care îl făcusem la mormântul ei:

„*Iertarea pe care nu ți-am putut-o da ție, o voi da altor oameni. Cine*

știe, poate că Cel de Sus va îngădui să mai fie vreodată o femeie în viața mea. Eu o să fiu gata s-o iert oricând, pentru orice! Am să-i iert totul, chiar de va fi să mă înșele de șaptezeci de ori câte șapte. Am s-o iert de șaptezeci de ori câte șapte. Așa să mă ajute Dumnezeu!”

Laura mă înșelase o singură dată: atunci când îmi spusese că era însărcinată. O făcuse ca să mă căsătoresc cu ea. O făcuse pentru că mă iubea. Și încă mă mai iubea.

Trebuia s-o iert doar o dată. Doar o singură dată. Alte greșeli nu mai avea!

- Mă iubești tu pe mine? am întrebat-o cu nasul în jos.

- Of, Tiberiu! a spus Laura. Of, tâmpitule!

- Te-am întrebat dacă mă iubești. Mă iubești?

- N-am iubit în viața mea pe cineva mai mult! a răspuns ea privind-mă duios.

Am răsuflat adânc.

- Păi, atunci... mergem acasă!

„O iert, mi-am zis. O iert și gata! Fie iertată!”

Am pornit mașina și am plecat. Împreună.

* * *

- Dar cum se face că Laura a aflat de...

- De mine și de Miss English? Simplu, Eva! În extrasul de cont pe care l-a scos de la bancă, apăreau două tranzacții cu magazinul de produse erotice. Însă ea primise cadou de la mine un singur vibrator, nu două!

Nici măcar nu-i plăcuse darul meu. Vibratorul a ajuns pe undeva, prin debara. Ne-am și certat din cauza asta.

După ce a văzut extrasul de cont, următorul pas logic a fost să-mi verifice mesajele pe care le promisem pe telefon. Și pe cele pe care le trimisese.

A văzut și apelurile. Doar în săptămâna aceea o sunasem pe Miss English de-o zăpăcisem. Dacă verifica și extrasul pe toată luna, era și mai concludent. Apoi s-a interesat al cui era numărul de telefon. A fost simplu.

În ziua aceea, mă urmărise cu taxiul, dar știa oricum la ce adresă urma să merg.

Ne-a lăsat un pic să ne facem de cap, apoi a venit la ușă și a sunat. Iar și iar.

* * *

După episodul acela, am fost foarte cuminte. Vreo trei zile.

Apoi am simțit că depresia începuse să-mi dea târcoale și am început să mă tratez preventiv. Am început să beau zdravăn și să fumez zdravăn. Și mă uitam toată ziua la televizor.

Îmi mutasem *Cartierul General* pe canapeaua din sufragerie. Eu beam și televizorul mergea.

Zilele treceau semănând între ele. Singura chestie care evolua era mirosul meu. Puțeam!

Și mâncam foarte puțin. Nu mai găteam. Niciodată n-am fost un mare mâncăcios, însă acum uitam și câte o zi întreagă să mănânc. Dacă mi-era foame, beam bere. Stăteam cu berea în brațe toată ziua și nu făceam absolut nimic. Doar beam și îmi rumegam gândurile. Voiam să uit că ajunseseam un ratat. Eu așa mă simțeam și gândul acela mă ucidea încetul cu încetul.

Calculatorul nu mă mai interesa. Cărți nu mai deschideam. Nu vorbeam cu nimeni. Laurei îi răspundeam monosilabic. Deja nu mă mai spălam, nu mă mai interesa nici cum arăt. Nu mă interesa decât un final. Ceva, orice, un... final.

Aveam gânduri tot mai negre. Cochetam cu ideea de a ieși elegant din scenă.

„Dar mama? mi-am zis. Ce te faci cu mama?”

Adevărul este că nici măcar nu mai mergeam pe la mama. Venea ea la mine. Laura o chema cât de des putea.

Apoi s-a întâmplat ceva care m-a scos din amorțeală.

- Așa nu se mai poate! mi-a spus Laura în Ajunul Crăciunului.

Mă rugase s-o ajut cu nu știu ce prin bucătărie și o refuzasem. Voia să monteze niște panglici colorate pe perdea, sus de tot. Sau niște beteală de Crăciun, nu mai țin minte. Știu doar că i-am răspuns, uitându-mă concentrat la televizor, că nu am timp.

- Așa nu se mai poate! a repetat ea.

- Da? Și ce-ai de gând să faci în legătură cu asta?

- Tiberiu, tu te omori! Asta faci! Dragul meu, ai ajuns numai piele și os, pentru numele lui Dumnezeu!

- Nu mai pomeni numele Lui. Ce, ai uitat că ești atee?

- Termin-o! a țipat ea. Nu vezi cât rău îți faci? Ești negru la față, vânăt! Fă ceva!

- Ceva ce? Ce-ai vrea să fac?

- Nu știu... orice! Trăiește, fă ceva! Apoi a adăugat pe un ton rugător: Nu vrei să te internezi la... ai nevoie de ajutor. Ai o problemă cu alcoolul.

- Ești culmea! am spus râzând. Tocmai acum, de Sărbători? Tocmai acum vrei tu să mă las de singura, unica mea bucurie?

- Bine, atunci după Sărbători! Eu o să te ajut cât pot. O să fii iar... treaz. Ah, uitam! Dragule, vrei să îți găsească tata un loc de muncă? E suficient doar să vrei. Vrei?

- Nu vreau niciun blestemat de loc de muncă și, mai ales, nu vreau nimic de la Cur de Fier. Faptul că mi-a băgat-o pe fică-sa pe gât e suficient!

Laura m-a privit încruntată. Glasul ei s-a schimbat și mi-a spus cu o răceală de țurture:

- Măcar spală-te! Miroși urât, Tiberiu! Când ai făcut ultima oară un duș?

- O să mă spăl când o să am eu chef. Acuma n-am!

S-a întors și a plecat în cealaltă cameră, iar eu mi-am aprins o țigară. Acum nu mă mai feream, fumam în casă, acolo, pe canapea și mă durea în cur de astmului Laurei.

Am adormit acolo. M-am trezit pentru că cineva mă zgâlțâia de umăr.

- Cine este Tabita?

Vocea Laurei era tăioasă. Privirea și mai tăioasă.

- Poftim?

- Te-am întrebat cine este Tabita! a zbierat ea. Nu mai pot, nu mai rezist! Stai toată ziua acasă și nu faci nimic. Bei toată ziua! Ești un bețiv nenorocit! Pot accepta asta, da pot, dar nu pot să accept că mă înșeli din nou! Ai auzit, nenorocitul? a țipat ea. Ești în casa mea și ai face bine să mă respecti! Și ai să mă respecti! Iar acum uită-te la mine, că te mai întreb încă o dată: cine este Tabita și de ce îi spui numele în somn? Cine eee? a urlat ea.

- Nu e... nimeni. E doar un nume. O... E o nimeni! Nu te-nșel cu nimeni!

- Minți! a urlat Laura ca o lupoaică turbată. Minți! Miiinți! Nu mă mai minți!

- Oh, mai du-te-n pizda mă-tii! M-am săturat de porcăriile tale.

- Tu ești cel care te-ai săturat? Tu?

- Da, eu!

Am mers în bucătărie și am înșfăcat sticla de vodcă. Era ultima și era plină.

„De ce nu? mi-am spus privind lichidul incolor. Mă piș pe ele de Sărbători și pe ea de casă și de masă! Pa, Laura! Adio, scroafo! Adio și ție, mamă!”

Am dus sticla la gură și am băut forțat, am băut toată sticla. Peste câteva minute eram foarte beat și îmi era foarte rău. Coma alcoolică venea!

Se instala rapid.

Știam ce urma. Studiasem problema la facultate, la orele de Medicină Legală. Îmi otrăvisem tot sângele dintr-odată. Am ajuns cu greu la baie și am încercat să vomit. Acum eram speriat și mi-am băgat adânc degetul în gât.

Nimic!

Stăteam acolo cu capul în vasul de toaletă și mă scremeam, dar nu puteam să vomit. Apoi mi-am dat seama că put. Nu wc-ul, ci eu puteam. În mod ciudat, am uitat de alcool. Am uitat tot, de frica de moarte, de Iad, de pedeapsa lui Dumnezeu. M-a apucat brusc dorul de curățenie. Am decis că puteam prea tare chiar și pentru nasul meu.

- Bine, nenorocito! am spus gemând ținându-mă cu mâinile de suportul de prosoape. Bineee! Ha, ha, ha! O să mă spăl, dar am s-o fac pentru că vreau eu. Ai auzit? am urlat. Eeeu! Eu decid când și cum! Eu sunt stăpâ...

Întreaga baie se clătina odată cu mine. A început să se rotească.

M-am așezat pe gresia rece, m-am dezbrăcat, dar, când m-am ridicat ca să mă urc în cadă, m-am răzgândit. Trecând prin fața oglinzii mi-am surprins chipul și nu m-am mai recunoscut. Omul... creatura hidoasă din oglindă nu eram eu. Aveam ochii roșii, tot albul ochiului devenise roșu. Fața îmi era vânătă de la cât mă scremusem să vomit. Aveam bale care mi se scurgeau pe bărbie.

Am privit năuc în oglindă, apoi am urlat ca un animal înjunghiat:

- Ce ai făcut din mine, nenorocitooo?

Laura era întinsă în pat când am trântit ușa de perete și am intrat peste ea în dormitor. A țipat îngrozită, s-a tras spre cealaltă margine a patului și s-a lipit cu umerii de perete. A ridicat brațele în dreptul feței.

- Iartă-mă! a țipat. Avea cei mai îngroziți ochi pe care-i văzusem vreodată. Te rog, iartă-mă! a țipat ea din nou și a început să plângă.

- Nu mai rage, vaco și scroafo ce ești! i-am zis clătinându-mă. Nu încă! Nici măcar n-am început!

- Ești bolnav! a gemut ea privind-mă cu niște ochi albaștri-verzui foarte înspăimântați. De ce ești gol? Tiberiu... dragule... arăți foarte rău.

- Asta-i nimic! i-am spus balansându-mă în față și-n spate. Să vezi cum o să arăți tu când o să termin cu tine, curvă grasă!

- Ai nevoie de ajutor! a șoptit ea plângând. Vino-ți în fire, Tiberiu! A coborât din pat cu greu și a încercat să se apropie de mine.

- Nu m-atinge! am urlat. Să nu... mă atingi! Nimeni să nu m-atingă!

I-am îndepărtat mâinile întinse. Camera se clătina. Podeaua se ondula

sub picioarele mele.

Am ieșit pe ușă și am ajuns în bucătărie. Mentea mea îmi spunea să mai caut! Voiam să mai beau. Demonul din mine era încă însetat, dar în frigider nu mai era nimic. L-am răsturnat pe podea așa cum era, cu ușă larg deschisă. Apoi am început să scotocesc prin dulapuri și prin rafturile din cămară. Nimic! Fie Laura aruncase toată pileala, fie băusem eu tot.

În urma mea, sticlele goale zburau prin aer. Podeaua era toată numai cioburi. Am smuls din perete toată mobila suspendată, tablourile, perdelele și le-am răsturnat. În bucătărie n-a mai rămas nimic în picioare: scaunele, masa, rafturile, dulapurile... totul era răsturnat! Am încercat de câteva ori să smulg și chiuveta din perete, dar era prinsă foarte bine.

M-am tăiat la mână și am renunțat.

Apoi picioarele mi s-au înmuiat brusc și am simțit nevoia să mă-ntind. Am căzut pe spate peste cioburile paharelor, farfuriilor și tot restul. Am scos rânjind ditamai ciobul de sticlă din antebrațul stâng. Apoi altul.

Chiar dacă vedeam dublu, era clar că nu mai rămăsese nimic întreg în toată bucătăria. Doar blestemata de chiuvetă.

- Nimic întreg! am zbierat. Nimic întrr...

Eu însumi simțeam că nu mai eram întreg. Stăteam gol pușcă, întins pe spate pe cioburile de sticlă de pe gresie. Mi-am privit brațele și toate tăieturile din care țâșnea un sânge lipicios. Dar nu mai erau brațele mele. Nu mă durea nimic.

Și atunci am văzut... Era acolo, era în dreapta ușii de la bucătărie... o umbră.

Dar nu era o umbră obișnuită. Era o umbră care se ridica de pe podea. Era vizibil că se mișca în sus. Se întâmpla sub ochii mei.

Pata aia neagră avea viață în ea și creștea încetșor, se mărea peste albul vărut al peretelui. Părea o siluetă umană care stătuse pitită pe podea, tot timpul ferită vederii și acum, plictisindu-se parcă, se ridica în picioare.

Am privit cu ochii ieșiți din orbite spectacolul acela macabru. Gura îmi era larg deschisă și cuvintele îmi ieșeau de pe gât, dar eram incapabil să mai aud ceva. Vorbeam, dar nu mai auzeam nimic.

O liniște sinistră învăluisese bucătăria.

„Am surzit! mi-am zis. Dumnezeuule Mare, am surzit! Sunt surd!”

Umbra și-a întins bărbia spre mine și m-a ațintit cu niște ochi pe care eu nu puteam să-i văd, dar știam că sunt acolo.

Auzul mi-a revenit. Vocea umbrei părea clipocitul unui izvor, apoi s-a transformat în răget și, ca un fulger, degetele-i negre s-au ridicat spre tavan.

- Moartea! am bâiguit. Moartea? Moa... Tu ești Moartea? Ai venit să mă iei? La dracu'! Moartea!

Era o siluetă de bărbat. Deci toți se înșelau. Toată lumea vorbește de Doamna cu Coasa, dar nu-i adevărat, nu e nicio doamnă. Nu există Doamna Moarte, ci Domnul Moarte. E un bărbat!

Cu un efort supraomenesc, m-am ridicat de pe podea. Aveam cioburi înfipite peste tot în spate și mergeam în patru labe spre ușă. Trebuia să fug de acolo. Domnul Moarte mă dibuise și voia să pună gheara pe mine.

Când am ieșit în patru labe pe hol, am întors capul și am privit în urmă. Venea încet după mine. Pășea liniștit, fără pic de grabă.

- Cine, dracu, ești? am țipat, apoi am scuipat spre El. Nu veni, ticălosule! Rămâi acolo! am urlat iar.

Am sărit în picioare, am descuiat ușa și am fugit așa pe scara blocului așa cum eram. Poate că erau oameni care pășeau pe trepte, poate că încercau să vorbească cu mine. Habar n-am. Știu doar că auzul îmi revenise pe deplin și ca țipam ca din gură de șarpe. Alergam gol pușcă, mă loveam de pereți și-i murdăream cu sânge.

Și deodată n-am mai știut nimic.

* * *

Desigur, am recunoscut imediat locul unde mă aflam. Am recunoscut-o și pe asistenta care stătea tăcută lângă marginea patului.

- Oh, la dracu'! am bolborosit. Băga-mi-aș! Fir-ar...

- Nu mai drăcui! a spus Tabita privindu-mă fix.

- Nu vreau aici! am urlat eu din toți rărunchii. Nu aici! Nu la balamuc!

- Semn bun! a murmurat ea. Măcar știi unde ești.

CAPITOLUL PATRU

E normal să facem chestii anormale

De data aceea mi-am revenit mult mai repede. De fapt, aș minți dacă ți-aș spune că prima mea săptămână acolo nu mi-a priit. Mi-a fost de mare folos! Totul era așa cum trebuia să fie. Asistentele, doctorul, până și psiholoaga se purtau frumos cu mine. Tabita clipea și părea de-a dreptul umană. Ochii ei erau tot timpul de căprioară.

Oh, da, totul era așa cum trebuia să fie: mâncarea de spital, lipsa băuturii, lipsa țigărilor, lipsa televizorului. Fără prea multe vizite din afară. Doar mama mai venea uneori.

Îmi plăcea mediul alb, imaculat și mirosul de clor și curățenie. Apoi... plimbările pe hol. 56 de pași la dreapta, 12 pași la stânga.

Vegetam într-un salon mic, cu doar două paturi. Aveam parte de multă liniște și multe pastile.

„Poate că așa arată Raiul! mi-am zis suspinând. Poate că o lume ideală funcționează pe bază de pastile. O pastilă ca să fii calm, una ca să fii vioi, una pentru ca să respiri, alta ca să poți mânca și, seara, una pentru somn. Pastile de toate culorile, formele și mărimile! E minunat! Oare ce-ar trebui să fac ca să rămân definitiv aici?”

* * *

Niciunul dintre nebunii mei nu mai era acolo. Fie se cumintiseră cu toții, fie simulau atât de bine normalitatea încât treceau neobservați prin societate.

O să-ți spun un secret: în viață nu contează dacă ești nebun sau normal. Ceea ce contează este să pari normal.

Prin muțenia lui, tânărul de la mine din salon părea teribil de anormal. Stătea în pat toată ziua și se uita în tavan. Ce vedea acolo, doar el știa. De fapt, nu prea avea cum să vadă pentru că era orb ca o cârțiță.

În a doua săptămână a șederii mele acolo, nevoia de țigări mă dispera total. Ieșeam pe hol și stăteam în fața ușii ca să-mi fac curaj, apoi făceam 56 de pași la dreapta și reveneam. Apoi 12 pași la stânga și reveneam iar. După zece ture din astea, adică 1.260 de pași, mă duceam înapoi în salon. Tot iritat, dar obosit.

Pastilele, indiferent ce conțineau ele, nu puteau înlocui nicotina. Iarba dracului îmi lipsea ca iarba de leac.

„Of, alt Revelion pe care l-am ratat! mi-am spus supărat. Laura stă acasă și bagă ciocolată în ea, iar eu fac ce fac și tot aici ajung. Poate c-ar trebui să urmez niște cursuri de artă dramatică. Oare există vreun profesor care să te învețe cum să simulezi că ești normal? Mereu dau în gropi! Nu de ore de engleză aveam eu nevoie, ci de ore de artă dramatică. Teatru!”

Tabita a ieșit din camera asistentelor, mi-a întrerupt cea de a șasea tură și m-a rugat în șoaptă să fiu cu ochii pe colegul meu de salon și s-o anunț dacă făcea ceva ieșit din comun.

- Dacă face ceva anormal, orice, vii și mă anunți imediat! mi-a spus ea. Ai înțeles?

- Hmm! m-am mirat. Păi, nu suntem la... secția de „veseli”? Nu e normal să facem chestii anormale?

Nu s-a enervat, ci mi-a spus doar atât:

- Otilo este la a treia tentativă de sinucidere. Fii cu ochii pe el! Te rog eu! Mă anunți, da?

- Da, desigur! am aprobat-o din cap. Dacă mă rogi, poți să te bazezi pe mine. Îți promit că tipul acela n-o să-ți păteze dosarul. N-o să se sinucidă în tura ta. Promit solemn! O să-l opresc cu orice preț, chiar dacă va trebui să-l strâng de gât cu mâna mea.

- Nu te prosti, Tiberiu! mi-a întors-o ea fără să clipească.

* * *

- Care va să zică te cheamă Otilo și ești la a treia tentativă de sinucidere! i-am spus tipului după masa de prânz, în timp ce mă întindeam în pat. Ești, așadar, recidivist! Îți dau un sfat, stimabile: să nu-ți vină vreo idee năstrușnică în tura asistentei-șefe! Ne-am înțeles? Și, pentru cultura mea generală, ce nume mai e și ăsta, Otilo?

Tipul nici măcar n-a întors capul spre mine. Oricum nu putea să vadă nimic. Spre seară, însă, când mă pregăteam de culcare, s-a auzit deodată vocea lui:

- Un nume maghiar. Se pronunță Otilo, dar se scrie A-t-t-i-l-a. Attila, ai

înțeles? Cu doi de „t”.

- Aha! am spus închizând ochii și pregătindu-mă să adorm. Și ai avut nevoie de cinci ore ca să-mi răspunzi la o întrebare simplă? Mi se pare mie sau gândești un pic cam greu? În fine. Deci ești ungar. De aia tăceai toată ziua. Nu e o rușine să fi ungar, măi! Puteai să-mi spui de la început că ești ungar și cu asta basta! Nu-i vina ta că ești ungar. Suntem cu toții copiii lui Dumnezeu. Chiar și țiganii. Presupun!

- *Ciogo mego foso me!* a spus el liniștit.

- Adică? am ciulit eu urechea. Asta-i ceva de bine sau de rău?

- E de bine! a răspuns orbul. Tocmai ți-am zis să-mi sugi pula.

Am sărit din pat și pătura a zburat cât colo. Am aprins lumina. Pe el nu părea să-l deranjeze.

- Futu-te-n cur de ungar! m-am oțărât supărat. Dacă n-ai fi un amărât de orb, te-aș prinde acum de limba aia spurcată și ți-aș scoate-o pe cur! Da, de limbă! De limba aia maghiară, a ta.

- Sunt convins că așa ai face, Tibor! a spus el rânjind. Dar n-ai s-o faci, pentru că doar gura e de tine. Toată ziua dai din gură și-i enervezi pe toți. Asta-i tot ce poți.

- Dar pe tine cine te oprește să dai din gură? am zis stingând lumina și băgându-mă la loc în pat.

- Lasă că vorbești tu destul pentru amândoi, a spus el târăganat și cu accent maghiar.

- Dar cu cine naiba să vorbesc, dacă tu taci toată ziua? Zi, Attila! Am unsprezece zile de când locuiesc în salonul ăsta cu un mut. Că ești orb, treacă meargă. Dar mut? Normal că vorbesc singur. Am și de ce! Vrei să-ți povestesc ce necazuri am?

- Mă doare-n cur de necazurile tale, Tibor! a pufnit orbul. Prost mai sunt! Oare de ce m-o fi mâncat limba să vorbesc cu tine? Uite, de acum, gata! O să-mi țin gura.

- Încă o întrebare și după aia poți să taci. De ce-mi spui Tibor?

- Tibor înseamnă Tiberiu. În maghiară.

- Pe mine mă cheamă Tiberiu, nu Tibor, în pizda mă-tii de ungar! am mârâit. Să nu-mi mai pocești numele că te sparg! Orb, neorb, nu contează! Fii politico!

- Tu ești sigur că-ți iei pastilele, Tibor? a întrebat el râzând cu ochii la tavan. Dacă da, poate c-ar trebui să-ți schimbe cineva tratamentul sau... să-ți dubleze doza. Se pare că suferi mult.

- Nu te aud, orbule! Tocmai am adormit! Și... mă pupi în cur! Noapte bună!

- *Mego foso me*, Tibor, a spus el căscând și s-a întors cu fața la perete.

* * *

- Dar de ce Attila, ăsta, nu mănâncă niciodată? am întrebat-o pe Tabita a doua zi.

- Dar tu de ce nu stai în camera ta? a întrebat ea, ridicându-și privirea de pe fișa medicală pe care o citea.

- Dar tu de ce mă rogi să te anunț despre el și acum mă pui la punct?

- Dar tu... a spus ea, apoi a oftat. Bine, fie! Nu mănâncă pentru că nu vrea. Mulțumit?

- Dar de ce nu vrea?

- Pentru că vrea să moară! a dat ea din umeri. Doar ți-am spus deja. Are trei tentative.

- Bine, dar... cât poate să trăiască un om hrănit numai cu perfuzii cu glucoză?

- Mult și bine! m-a liniștit Tabita. Pacienții aflați în comă pot trăi așa zeci de ani. La început, Attila era legat, pentru că-și tot smulgea branula. Acum, zice doctorul, cică s-a cumițit și cooperează. Dar asta nu înseamnă că eu am încredere în el. Cooperează cum? Nevorbind? Ha! Se vede clar că are gânduri negre.

- De cât timp e aici?

- De... cred că de vreo trei luni. Hai, Vorbă Lungă, du-te în salon,! N-ai ce să cauți în camera asistentelor. Sau du-te măcar și te plimbă pe hol. Fii cuminte! Și nu uita ce am discutat. Cum vezi ceva, cum mă anunți!

* * *

- Attila! Alo? Băi, unguere, cu tine vorbesc. Orbuleee!

Nimic. Attila era mut de două zile, iar eu mă plictiseam de moarte.

Tabita a intrat și a venit la mine cu păhărelul de pastile.

- Hai, Tiberiu. Ia pastilele. Poftim apa! Înghite! Deschide gura! Scoate limba! Bravo!

Apoi s-a dus lângă patul celălalt și s-a uitat atentă la perfuzia care curgea *pic-pic* în brațul stâng al orbului. S-a uitat apoi spre mine arătând cu degetul spre pungă.

- Tiberiu, când vezi că se termină lichidul din perfuzie, vii și m-anunți!

Apoi Stăpâna Pijamalelor a ieșit, iar eu m-am ridicat de pe pat și m-am apropiat de orb. Am luat un scaun și m-am așezat acolo. Aveam o misiune!

Știam bine care era treaba cu perfuziile. Văzusem destule la Spitalul

Central, pe vremea când stătusem la căpătâiul tatei. Când lichidul din pungă era pe cale să se termine, iar aerul începea să coboare pe furtunașul transparent, trebuia învărtită roțița de la mijlocul furtunașului, adică mecanismul de blocare.

Era clar: în vena omului trebuie să intre doar lichidul din pungă, nu și aerul.

- Nu e bine să intre aer, e periculos! îmi spusese atunci o infirmieră.

De ce era periculos, numai ea știa.

Probabil din același motiv, asistentele medicale din toată lumea bat ușurel cu unghia în injecție și scot bulele de aer, apoi apasă rânjind pistonășul injecției și pișă-n sus seringă înainte de a o înfige în vena omului.

N-o fac doar pentru că sunt niște vaci sadice, există și un motiv logic.

Misiunea mea era clară: răspundeam de perfuzia lui Attila. Orbul n-avea voie să moară în timpul turei lui Tabita. Dacă ar fi dat colțul, Tabita m-ar fi smintit în bătaie.

- Cred că mai durează cam un sfert de oră, am șoptit. Deci, pe unde rămăsesem? Aha! Attila! Băi, unguere! Hunule! Orbule! Vorbește cu mine.

- Dement nenorocit! a spus el ca pentru sine. Tare mult îmi doresc să-mi fi reușit a treia încercare.

- Atunci ți-ai nenorocit mâna? l-am întrebat cu milă. De aia stă așa, chircită?

- Nu! a răspuns el oftând. Tendoanele mi le-am tăiat când am făcut-o prima oară. Eu voisem să-mi tai doar venele de la mâna stângă, dar am tăiat prea adânc și s-au dus și tendoanele. Doctorii m-au operat, mi-au înodat tendoanele, dar, degeaba, degetele sunt tot îndoite, așa cum le vezi.

- Păi, vezi că ești prost? l-am întrebat pufnind disprețuitor. Trebuia tăiat de-a lungul venelor, ca să nu se mai închidă. Nu se taie niciodată de-a curmezișul. Dacă tai de-a curmezișul, venele se închid la loc și sângele se coagulează.

- Știi! a spus el răsufând adânc. Exact așa s-a întâmplat. Ar fi trebuit să vii mai repede să-mi spui, Tibor. Pe unde erai acum opt luni?

- La cârciumă! Presupun.

- Probabil că de aia nu ne-am întâlnit. Eu n-am pus în viața mea băutură pe limbă și nici n-am fumat. Dimpotrivă, am făcut multă mișcare. Mi-a plăcut să fiu sănătos. Dar... degeaba! Apoi și-a îndreptat fața spre mine: Dar tu de unde știi că trebuia tăiat de-a lungul venelor? Cine ți-a spus?

- Eu nu-mi deconspir niciodată sursele, amice! Exact de aia am surse. Hai, lasă asta. Câți ani ai, Attila?

- Împlinesc douăzeci și trei în martie. Tu?
- Eu am împlinit treizeci și doi luna trecută.
- Corect. După voce cam așa pari, de vreo treizeci. Dar numai după voce.

- Da' de unde! am spus sictirit. Și după față, stai liniștit. Deja am fire de păr alb în cap. Și în barbă. Și mai sunt și urât. Dacă ai vedea ce față am, ai zice că am patruzeci și doi.

Attila a zâmbit. Ochii lui de orb s-au înveselit o secundă.

- Uneori mai sunt și avantaje atunci când nu vezi, a spus el enigmatic.

- Deci, am reluat eu, prima dată ți-ai tăiat tendoanele. Următoarele două dăți cum a fost?

- De ce întrebi? Te pasionează subiectul, Tibor? Ai încercat și tu și acum vrei să facem schimb de experiență?

- Am încercat, normal c-am încercat! De aia sunt aici. Am încercat să mă sinucid cu o sticlă de vodcă.

- Ai spart sticla de vodcă și te-ai tăiat cu ea?

- Eu? Nici pomeneală! Nu-mi place să văd sânge. Am desfăcut-o și am băut-o.

- Bravo! a spus Attila dând din cap. E plină țara asta de sinucigași ca tine. Se sinucid de dimineată până seara. E un adevărat sport național! De aceea merg toate atât de bine pe aici, Tibor.

- Ești orb din naștere, Attila?

- Nu! Am orbit în urmă cu opt luni. Glaucom.

- Acum înțeleg de ce ți-ai tăiat venele, am șoptit privindu-l cu milă. Și... celelalte două dăți?

- A doua oară am sărit de pe un pod. Apa de sub pod nu era tare adâncă. Îmi ajungea până la brâu. A venit repede un paznic din zonă și m-a scos din apă. De obicei, apa era adâncă acolo, dar se pare că fusese o perioada mai secetoasă. A venit László, fratele meu mai mic și m-a luat de acolo. Paznicul voia să cheme poliția.

- Și a treia oară?

- Clasic... Vechiul clișeu: am încercat să mă spânzur. Pregătisem funia, legasem un capăt de o bârnă din pod, făcusem nodul.

- Și s-a rupt funia?

- Nu, nu s-a rupt. A desfăcut-o László. Mă urmărise până în pod, silențios ca o pisică. Fusese tot timpul lângă mine și eu habar n-aveam. Atunci când te naști orb, ai auzul foarte bine dezvoltat, simți imediat prezența cuiva, însă eu eram orb doar de vreo cinci luni. Eram, adică, mai jalnic decât un orb din naștere. László mi-a vorbit, m-a muștră și a desfăcut funia. Și atunci m-am infuriat. Din ziua aceea a mocnit ura în mine

și nu aveam împotriva cui s-o îndrept. Nu era nimeni vinovat. Așa că am îndreptat-o spre mine și am refuzat să mai mănânc. Acum am trei luni de când nu mai mănânc. Gura mea nu mai cunoaște decât gustul apei. De fapt, nici măcar nu-mi mai amintesc bine gusturile. Și, uite-așa, am ajuns eu aici, coleg de salon cu... Tibor. Ghinionul meu!

M-am uitat la Attila. Era un băiat tânăr și bine legat. Se vedea că-i plăcuse sportul. Și avea părul blond și barba tot blondă. Ochiul acela lipsit de viață aveau un iris de un albastru frumos. Chipul lui era simetric, plăcut vederii.

Un tânăr vânjos, frumos. Dacă n-ai fi știut că-i orb, ți-ai fi zis: „*Hei! Uite un luptător! Uite un om gata să ia viața în piept!*”. Așa părea. Singurul lui cusur erau degetele închircite de la mâna stângă. Mai târziu, prin săptămâna a treia a șederii mele acolo, aveam să-i văd și cicatricile alea urâte, de la încheietura mâinii stângi. Dar nici asta nu reușea să-i știrbească prea mult din înfățișare.

- Prietene, i-am spus plin de milă, nu trebuie să te lași învins. E o prostie ceea ce încerci tu să faci. Chiar și așa cum ești, ești totuși și tânăr, și frumos, și... sănătos. Poate că Dumnezeu vrea să mai trăiești încă vreo cincizeci de ani. Crezi că, dacă ești așa cum ești, chiar nu mai poți face nimic? Nu vreau să-i fur pâinea de la gură psiholoagei noastre, dar, după părerea mea - așa orb cum ești - tot mai poți să bei un pahar de rachiu și tot mai poți să strângi o femeie în brațe. Băutura, ca medicament, luată cu măsură, poate fi un ajutor pentru starea ta.

- Medicamentul acela n-au decât să-l ia alții! a spus el batjocoritor. Deci nu-i destul că sunt orb? Trebuie să mai cad și prin șanțuri? Foarte mulțumesc, Tibor! Acum m-am încredințat pe deplin că n-ai toată țigla pe casă. Cât despre a strânge o femeie în brațe, singura femeie pe care mi-aș fi dorit să o strâng în brațe, soția mea, Ildikó, se uită la mine cu milă și, dacă m-ar strânge în brațe, ar face-o, desigur, doar din datorie și nu din dragoste. Exact de aceea i-am redat libertatea. Ea zicea că n-o vrea, dar eu știam bine c-o vrea. Am părăsit-o, am plecat din casa noastră. Iar când voi fi mort, ea va fi liberă pe deplin.

- Ah, deci asta era! am spus cu tristețe. O femeie. Un motiv în plus de disperare. Te pomenești că ai și copii!

Attila a întors capul spre mine și m-a „privit” atât de intens, încât, pentru un moment, am crezut că i-a revenit vederea.

- Ne-a ferit Dumnezeu! a murmurat el. Asta mai lipsea!

„Deci, până la urmă, tot despre o femeie e vorba, mi-am zis. Clar!”

Apoi ușa salonului s-a deschis și au intrat o femeie de vreo cincizeci de ani și un tânăr cu ochelari, slab. Tânărul părea să aibă vreo șaisprezece.

Amândoi vizitatorii erau blonzi, amândoi aveau ochi albaștri...

Femeia a înclinat ușor capul spre mine, apoi s-a dus lângă patul orbului și i-a spus:

- Itt vagyok, Attila!¹

1 Am venit, Attila! (lb. maghiară)

CAPITOLUL CINCI

Simfonia mută a culorilor

După vizita maică-sii, Attila s-a cufundat din nou în muțenie. Nu știu ce-o fi fost acolo, pentru că eu ieșisem afară, ca să-i las să discute în largul lor. De fapt, mă îndoiesc că orbul a vorbit. Nici măcar cu Tabita nu vorbea. Nici chiar cu doctorul. Poate că vorbea numai cu mine. Habar n-am!

La plecare, tânărul acela, László, fratele mai mic al lui Attila, s-a apropiat de mine și mi-a strâns mâna.

- Vă rog mult, aveți grijă de fratele meu!

Așa mi-a spus. Apoi au plecat amândoi.

În tot restul zilei am încercat să reînod firul discuției și să-l fac pe orb să-și de-a drumu' la gură, dar nu, Attila nu mai avea chef. La un moment dat, aveam iarăși impresia că eram singur în rezerva aceea.

Doamne, ce plictiseală era! Abia așteptam ședințele mele de psihoterapie.

Îi interzisesem Laurei să mă viziteze. Îi transmisesem asta, desigur, prin mama. Telefoane mobile nu avea voie nimeni să aibă pe acolo. Mama venea să mă vadă cam de două ori pe săptămână. Nu-mi plăcea asta. La vârsta ei (și la sănătatea ei) nu era indicat să vină prea des pe acolo. Și la ce bun să vină? Îi știam pe de rost toate poveștile.

- Tu cu ce te ocupi, Tibor? m-a întrebat din senin Attila într-o seară din săptămâna a treia. Din ce trăiești?

- Momentan sunt între slujbe, i-am răspuns, bucuros că vorbise. Dar tu, Attila? Din ce trăiești? Ce meserie ai?

Orbul a zâmbit amar.

- Sunt... am fost programator. Construiam site-uri. Am descoperit internetul pe la treisprezece ani, a continuat el punându-și mâinile sub cap. Eram în vizită la un coleg de-al tatei, tot doctor. Omul avea și el un băiat cam de seama mea pe nume Peter! Era un băiat de treabă, dar cam timid. Am descoperit surprins că învățam la aceeași școală.

Acolo, în casa aceea, în camera lui Peter, am văzut pentru prima oară un calculator conectat la internet. Era o conexiune din aceea lentă care se făcea prin firul telefonic, cu un modem antic. Așteptai cam mult până să se încarce un site, dar merita.

Așa cum bănuiești, într-un timp foarte scurt, eu și Peter am devenit cei mai buni prieteni și petreceam tot mai mult timp în casa lui.

Cei mai mulți tâmpiți, la prima lor întâlnire cu internetul, caută pornografie la greu și au impresia că la asta se rezumă lumea aceea virtuală, însă interesul meu era de altă natură. Încă din primele zile, mi-am dat seama că unele site-uri erau mai frumoase decât altele și am vrut să înțeleg și eu cum se construiau. Din ce erau făcute? Cine le pusese acolo? Cum funcționau?

Împreună cu Peter, am ajuns să învăț multe lucruri interesante. În mai puțin de șase luni, cu ajutorul limbajului HTML, am ajuns să-mi construiesc primul site. Să construiești un site de la zero e ceva extraordinar! Devii dependent! Eu construiesc site-uri încă de pe vremea când tu, probabil, abia învețai cum se folosește mouse-ul și ți-o spun fără răutate.

La paisprezece ani știam deja să titez codurile html la fel de repede cum alți oameni scriu sau citesc. Când le așezam deasupra tastaturii, degetele mele aveau o viață proprie, păreau că se mișcă singure.

Cam tot pe atunci, mama îmi cumpăra primul meu calculator. Era unul la mâna a doua și a fost plătit în rate, dar a meritat! La cincisprezece ani, învățasem deja și codurile PHP și munceam de zor. Aveam nevoie de un portofoliu. Adesea lucram pe mărunțiș! Chiar și gratis! După încă un an, aveam un portofoliu frumusețel de site-uri pe care le construiseam pentru avocați, doctori și diverse firme pe care le contactasem pe internet.

Între timp, Peter a renunțat și a ales medicina, la fel ca taică-su'. Eu n-am renunțat!

În anii de liceu, așteptam ca pe ace să se termine orele de curs ca să pot ajunge acasă mai repede și să încep să-mi titez codurile. Asta-mi amintesc din toți anii mei de liceu: nerăbdarea mea de a ajunge acasă. Îmi plăcea să stau cu orele în fața calculatorului, să editez imagini, să realizez pagini web și să combin fel de fel de culori și nuanțe cromatice.

Dimineața, când priveam prima oară tavanul, vedeam pe el coduri, culori și comenzi. Peste zi, tot așa. Funcții, coduri... Aveam tot timpul la mine pix și hârtie. După-amiezile, până noaptea târziu, le titez. La culcare mă gândeam tot la coduri și, nu de puține ori, le visam noaptea. Eram copleșit de frumusețea lor! Le combinam în cele mai diverse chipuri! Le... trăiam!

Uite, chiar și acum, Tibor, aș putea să-ți realizez integral codul scriptic al unei pagini web, fără să mă ridic din pat și fără ajutorul

degetelor. Doar prin gânduri și coduri. Încă le mai visez! Le știu pe dinafară... Sunt în carnea mea! Mă crezi? În visele mele cele mai frumoase, degetele mi se mișcă repede-repede peste taste și ochii mei urmăresc rândurile acelea de pe un ecran care nu există. Litere și cifre albastre, negre și roșii. Coduri. Protocoale...

Probabil c-o să le uit cu timpul. Ba nu... n-o să le uit! Cum să uit? Acolo unde tu vezi doar o pagină de internet oarecare, eu văd coduri. Când găseam un site frumos, primul lucru pe care îl făceam era să dau click dreapta pe el și să analizez cu atenție codul sursă ca să descopăr esența frumuseții lui.

Știi că fiecare culoare pe care tu o vezi pe internet are un anumit cod numit cod hexadecimale? Pentru mine, negrul înseamnă negru doar în afara monitorului. Pe monitor însă, negrul înseamnă șase de zero. Da! Albul înseamnă, în codul sursă, șase litere de F. Atât! Doar șase de F.

- Și link-urile?

- Link-urile acelea de un albastru clasic înseamnă patru de zero urmate de doi de F. Dar asta e prea simplu! Dă-mi ceva mai complicat! Alege un obiect din camera asta, Tibor. Te rog, alege unul! Oricare!

- Bine! am răspuns uitându-mă mirat la el. Să zicem... cuierul metalic de lângă patul tău.

- Ce culoare are cuierul metalic de lângă patul meu?

- Verde!

- Codul 008000. Detaliază un pic! Ce fel de verde? Descrie-mi verdele acela.

- Verde deschis!

- Asta-i tot ce poți să-mi spui? Doar atât, „verde deschis”? Știi că, în webdesign, există peste treizeci și șapte de nuanțe diferite de verde și că fiecare din ele are la rândul ei alte zeci de nuanțe și mai subtile? De exemplu, dacă eu vreau ca fundalul site-ului meu să aibă culoarea verdelui crud al ierbii, o să tastez codul 00CD66, dar dacă vreau să obțin un verde smarald, voi tasta 308014. Și mai este, desigur, verdele 008B00 al frunzelor de stejar din parcul în care obișnuiam să mă plimb cu Ildikó. Mai țin minte și verdele mătasea broaștei care plutea la marginea lacului unde mă scăldam când eram copil. E un verde 458B00. Și... verdele lămâilor necoapte...

Orbul și-a trecut tăcut mâna prin păr, apoi a șoptit cu un glas gătit: Doamne Dumnezeule! Dacă ai ști câte nuanțe de verde mi-au rămas în minte... Te rog, Tibor, fă asta pentru mine: mai uită-te încă o dată și spune-mi ce fel de verde este verdele cuierului de lângă pat. Dar de data asta, te rog, uită-te cu atenție, pentru că e mare păcat să ai ochi buni și să nu-i folosești așa cum se cuvine.

M-am apropiat încruntat de cuier și am privit în tăcere, cu cea mai mare atenție.

„Verdele-i verde! mi-am zis. Cuierul e... verde! Ce altceva să-i zic? Ce vrea de la mine? Să-i compun o simfonie a verdelui?”

Am tușit încurcat.

- E un verde... deschis. Ăăă... Un verde... nu știu cum să-ți explic... poate un verde mai deschis decât alt verde deschis, dar... totuși... e tot un fel de verde deschis.

- Bine, am înțeles! a spus Attila liniștit. Las-o așa! Nu-i vina ta! Pentru tine și pentru toți clienții pentru care lucram la șaisprezece ani, verdele deschis e verde deschis, iar verdele închis e verde închis! Dar poate că așa e mersul lucrurilor pe lumea asta: fiecare cu ce-l interesează! În fine, ce ziceam?

- Că lucrezi la șaisprezece ani.

- Ah, da! Șaisprezece ani, ce vremuri! De la vârsta aceea am început să aduc și eu ceva bani în casă. Niciodată nu lucram la calculator mai puțin de opt, nouă sau zece ore pe zi. O făceam pentru că-mi plăcea să mă joc cu miile de culori și nuanțe, iar dacă din pasiunea mea ieșeau și bani, cu atât mai bine.

Pe la începuturi, serviciul de conectare la internet te ustura la buzunare. Din fericire, noaptea, traficul era taxat la jumătate de preț. Așa că am devenit un fel de vampir. Stăteam toată noaptea și lucram pe internet la site-urile mele, iar dimineța mă spălam pe față, mâncam ceva și mă duceam la cursuri. Trebuia să fiu serios și să termin un liceu, ca să-mi găsesc ceva de lucru. Trebuia să-mi sprijin familia. Noi n-am fost niciodată o familie înstărită, Tibor, dar nici n-am cerut vreodată nimic de la nimeni. Ai mei țineau casa cu salariul mic, de profesoară, al mamei și cu pensia de boală a tatei.

- Ce boală avea taică-tu'?

- Tata orbise la vârsta de treizeci și patru de ani. Aveam opt ani pe atunci, iar frățiorul meu, László, doar trei. Nu-ți poți imagina prin ce durere mută a trebuit să treacă mama mea. Și nu cred că-ți poți imagina rușinea tatei care, dintr-un medic pediatru respectat în oraș, a ajuns, în doar câțiva ani, un biet om condus de mână pe aleile din parc.

- Cum așa?

- Uite-așa! De-a lungul a patru ani, vederea lui a scăzut din ce în ce mai tare. El, deși studiase medicina, încă mai spera că evoluția bolii lui se va opri. A continuat să meargă zi de zi la serviciu, deși câmpul lui vizual se îngusta tot mai tare. Ceața devenise prietena lui de nedespărțit. Apăreau pete, halouri de lumină... scânteii! Toate au venit rând pe rând. Era ca și cum vedea lumea doar prin două tunele care se strâmtau tot mai tare. Nu l-

au ajutat cu nimic nici tratamentele, nici cele două operații. Bezna a coborât peste el, dar el nu era pregătit pentru ea. Nimeni nu e pregătit pentru așa ceva, Tibor!

Oricum, timpul trecea și... când întunericul a devenit total, tata nu mai putea să iasă singur nici măcar până la magazinul din colț să cumpere o pâine. Vedeam pe fața lui tot ce se petrecea: era un om învins. Era un om distrus, iar eu, copilul lui, îmi dădeam foarte bine seama. Mama plângea foarte des pe atunci. Era dureros pentru toată familia, dar mai ales pentru tata. Rușinea de a fi orb rupe bucăți din tine!

- Nu-i o rușine să fii orb, Attila!

- Poate pentru tine care vezi perfect! Dar ai mers vreodată pe stradă și te-ai lovit cu capul de un stâlp? Ai auzit râsetele puștanilor care treceau pe lângă tine? Ai fost vreodată împins brusc fără să știi cine te-a împins? Ai avut vreodată probleme cu boabele de mazăre din farfurie? Ți-a luat mâneca foc trecând pe lângă aragaz?

- Eu...

- Tu ce? Ține-ți dracului gura! Nu-mi spune tu mie că nu-i o rușine să fii orb. Habar n-ai despre ce vorbești! Și, dacă nu-i nicio rușine, atunci de ce rușinea există? De ce stă pitiță tot timpul acolo, în spatele pleoapelor, în întunericul din ochii orbului? E așa cum îți spun! E o rușine, iar unii o acceptă și alții nu.

Tata a acceptat în cele din urmă rușinea de a fi orb, dar n-a acceptat și bastonul acela alb, stindardul orbilor. Ajunsese să se plimbe prin oraș cu ochelari de soare, dar fără baston. Eu, copilul lui, îl duceam de braț și îi șopteam: *„Atenție, acum urmează să urcăm două trepte.”* sau *„Atenție, domnul Istvan vine încoace să te salute. E la zece metri în dreapta ta.”*

El își acceptase mizeria și, acceptând-o, o împărțea cu noi, familia lui! În sinea mea, îmi spuneam că mai bine aș muri decât să ajung vreodată în halul acela. Ce fel de tată era acela? Ce fel de cap de familie? Era demn de milă!

Uneori, stând singur în camera mea, mă legam la ochi și priveam în jurul meu. Voiam să înțeleg lașitatea tatei. Voiam să știu și eu ce însemna să-ți petreci următorii zeci de ani, viața întregă, legat peste ochi cu o fâșie de beznă.

În anii care au urmat, tata s-a obișnuit din ce în ce mai mult cu starea lui și mama a plâns din ce în ce mai puțin. Frățiorul meu a crescut și a început școala, iar eu am reușit să termin liceul cu note bune, așa cum visasem.

Folosisem timpul cu cap! Stăpâneam deja și programarea în limbaj Javascript, și programarea în Flash. Eram tot mai bun în ceea ce făceam. Eram deja un webdesigner în adevăratul sens al cuvântului, deși nu

studiasem nimic despre asta la școală.

Toată viața mea am fost un perfecționist și, pentru un om care vrea cu adevărat să învețe, internetul este cea mai formidabilă și mai scurtă cale. Și chiar dacă toți clienții mei nu știau să deosebească un verde de alt verde, eu reușeam de fiecare dată să găsesc cea mai bună soluție pentru fiecare proiect.

Știi de ce? Pentru că iubeam ceea ce făceam și, chiar dacă nu aș fi primit nimic pentru munca mea, eu tot aș fi făcut-o.

Cei mai mulți dintre tipii pentru care lucram erau doar niște voci. Conversam ore în șir la telefon. Lucram pentru clienți din America și Australia atât de ușor și de simplu de parcă ar fi fost în aceeași încăpere cu mine. E adevărat, cei mai mulți dintre ei n-aveau habar ce voiau. Aici începea rolul meu.

În astfel de condiții, se înțelege de la sine că nu m-am mai dus să urmez nicio facultate. La ce mi-ar fi folosit? Eu nu aveam nevoie să învăț ceva ce știam deja și nici nu simțeam nevoia să atârni o diplomă pe perete ca să-mi dovedesc mie însumi nu știu ce. Nu aveam nevoie să-mi valideze cineva valoarea. Nu trebuia să bat la nicio ușă și să mă rog de un necunoscut să mă angajeze.

Eram deja propriul meu angajat și aveam cel mai exigent și mai afurisit șef. Programul meu de muncă nu dura niciodată mai puțin de douăsprezece ore. Ieșeam din casă doar pentru urgențe. Mâncam la calculator, ca să nu mai pierd timp prețios. Și nu făceam asta pentru că aveam termene de respectat, ci pentru că acolo era viața mea. Pixelii cu care mă jucam erau universul meu și, crede-mă, nu era un univers mic!

Deși aveam doar optsprezece ani, câștigam de patru sau de cinci ori mai mult decât salariul mamei și pensia tatei adunate la un loc. Eram pe picioarele mele și, acum, eu țineam casa. Simțeam, știam bine că sunt stâlpul familiei. Poate capul familiei.

Eram surd la reproșurile tatei. Surd și politicos. Pe tata nu-l contraziceam niciodată, dar mă enervam teribil ori de câte ori mama venea în camera mea și încerca să mă îndepărteze de la calculator.

De ce făcea asta? Doar toți banii câștigați la calculator intrau pe mâna ei, nu? Eu nu-mi opream aproape nimic. De ce încerca mereu să-mi scoată calculatorul din priză? De ce era toată ziua supărată?

Acum înțeleg de ce!

CAPITOLUL ȘASE

Măcar o zi, măcar o oră

Attila a continuat cu o voce liniștită:

- Puținul timp liber pe care-l aveam îl petreceam cu fratele meu mai mic. Eram mentorul lui, eu îi pusesem pentru prima oară mouse-ul în mână!

Frățiorul meu îmi călca pe urme și părea chiar mai bun decât fusesem eu la anii lui. Atunci când mă privea, vedeam clar dragostea din ochii lui. Mă respecta, nu ieșea niciodată din cuvântul meu și, pentru asta, eu îl iubeam și mai mult.

Obişnuiam să alergăm împreună în fiecare seară. Ieșeam în oraș împreună, făceam planuri împreună. Eram de nedespărțit. Aveam o viață frumoasă și banii începuseră să apară tot mai des.

- Uite, László, îi spuneam, dacă ești serios și te ții de treabă, așa se întâmplă: faci bani! Fă exact ca mine și-o să ai un viitor frumos! N-o să ai niciodată grija zilei de mâine. Eu îți vreau binele!

László știa bine cine eram și ce puteam! La șaptesprezece ani îi cumpărasem deja mamei din câștigurile mele o mașină la mâna a doua. O cumpărasem cu banii jos. Mama putea de acum să-l plimbe pe tata oriunde voia și era minunat! Uneori, ieșeam cu toții, împreună, la iarbă verde.

La optsprezece ani am renunțat să mai lucrez la negru. La doar o săptămână de la majorat, îmi deschideam propria firmă de webdesign.

La nouăsprezece ani îmi cumpăram o garsonieră și-mi mutam acolo sediul firmei. De acum lucram cât aveam eu chef fără să mai fiu sâcâit de mama. Eram doar eu, calculatorul și nelipsita mea cană de cafea.

Tot în acel an, în timpul uneia dintre alergările mele de seară, o cunoșteam pe Ildikó . Era un octombrie friguros, însă ochii ei erau atât de calzi... Am simpatizat-o imediat! Dragostea a venit și ea încetul cu încetul. Am început să ieșim împreună mai des și am aflat cu mirare că Ildikó era vecină cu ai mei. Îți imaginezi? Locuiam de ani de zile la două străzi distanță.

Eu nu zic că până atunci nu mă văzusem și cu alte fete, dar niciuna

dintre ele nu reușise să se adapteze stilului meu de viață. Și pe bună dreptate! Care femeie poate trăi cu un om legat cu lanțuri de calculator?

Ea putea, așa că lucrurile și-au urmat cursul firesc. Mi-a devenit întâi o bună prietenă și apoi iubită.

Era cam de-o seamă cu mine, avea optsprezece ani și era tare retrasă și cuminte. Lucra acasă. Era croitoreasă și-mi înțelegea dorința de a fi singur când lucrez și dorința de a răzbi în viață. La fel ca mine, trăia din munca mâinilor ei și nu cerea nimic nimănui. Lucra mult.

Ne-am căsătorit repede pentru că nu koncepeam altfel. N-am avut o lună de miere. Am luat bilete pentru o săptămână la băile din Hajdúszoboszló, apoi am revenit nerăbdători să ne apucăm iar de muncă.

Mi-am vândut repede garsoniera și am plătit avansul pentru un apartament. Din contract rezulta foarte clar că aveam la dispoziție doi ani ca să plătesc restul sumei, dar pe mine nu mă îngrijora asta. Tocmai prinsesem o colaborare foarte bună cu o firmă din Marea Britanie. Era vorba de ceva avantajos, pe o durată de cinci ani și tot ce aveam de făcut era să administrez o rețea de zeci de site-uri. Era ușor pentru mine și mă simțeam ca pește în apă.

Clientul meu din Marea Britanie era serios: plătea bine și la timp, iar banii începuseră să se adune. Viața noastră devenise frumoasă și urma să plătesc apartamentul mult mai repede decât prevăzusem.

Îți închipui că eram tare mândru de mine, de tot ce realizasem și prevedeam un viitor minunat!

Mda, prevedeam...

Prevedeam degeaba! Socoteala mea n-a fost bună! Semnele apăruseră de mult, dar, cu aroganța anilor mei, refuzasem să le acord importanță.

La începuturi, pe la șaptesprezece ani, ochii începuseră să mă usture din ce în ce mai des. Am rezolvat problema rapid folosind niște picături pentru ochi.

La optsprezece ani purtam ochelari deja. Îi foloseam doar atunci când lucram în fața monitorului, adică mai bine de jumătate de zi. Apoi au început durerile de cap.

Pe la nouăsprezece ani aveam tot timpul senzația aceea de *nisip sub pleoape* și fusesem nevoit să-mi schimb lentilele ochelarilor cu altele mai puternice. M-am acomodat și cu asta, deși doctorul oculist m-a sfătuit foarte serios să petrec mai puțin timp la calculator.

Nu era o noutate! Mi-o spusese și mama, și tata, și soția mea. Toată lumea îmi cânta aceeași placă, dar eu trebuia să trăiesc din ceva, nu?

Pe la douăzeci de ani, într-o dimineață oarecare, în timp ce serveam micul dejun, am lovit cu dosul palmei din greșeală cana cu ceai. Ildikó mi-o așezase alături, în stânga mea.

Am lovit-o pentru că... n-o văzusem. Și totuși era acolo, în stânga mea. De ce n-o văzusem?

Nu i-am spus nimic soției. Am privit-o mirat. Ea se aplecase și strângea cioburile de pe jos, iar eu am descoperit uimit altceva: vedeam în jurul ei un halou luminos. De unde apăruse? Ce semnifica?

În dimineața aceea, în loc să deschid calculatorul, am mers în oraș, la doctorul oftalmolog. Am pierdut cam o oră și ceva cu măsurarea presiunii intraoculare, examinarea câmpului vizual și examenul fundului de ochi. Vestea care a urmat a căzut peste mine ca un trăsnet: *glaucom cu unghi închis*. Stare avansată!

Unde mai auzisem eu cuvântul *glaucom*? Cum unde? Doar tata orbise din cauza asta!

- Cât timp petreceți pe zi în fața monitorului? m-a întrebat doctorul.

Petreceam cam 12-14 ore. Mi-a recomandat niște comprimate și picături și m-a sfătuit cu toată seriozitatea să iau în considerare o operație la ochi pentru diminuarea presiunii intraoculare.

Era un coșmar, dar eu eram cât se poate de treaz. Operație? Tata se operase și nu-i folosise la nimic.

- Fără calculator, a repetat doctorul. Și vă mai recomand să nu faceți efort, să nu citiți, să nu mergeți la mare, să nu cântați la instrumente de suflat cum ar fi trompeta sau altele. Și să nu ridicați greutate.

Nici măcar n-am avut puterea să râd la recomandarea aceea cu trompeta.

- Și ai orbit! am zis privindul posomorât.

- Nu, nu imediat! mi-a răspuns liniștit Attila. A durat mai bine de doi ani. La început mi-am luat conștiincios tratamentul, însă nu i-am spus nimic lui Ildikó și nici n-am putut să mă țin departe de calculator. Aveam nevoie de bani. Suma aceea, diferența de bani pentru apartament trebuia plătită. Iar dacă voiam să mă operez la ochi, de asemenea îmi trebuiau bani, nu? Cine să mă ajute? Ai mei? Ai mei aveau și ei nevoie de sprijin. Iar între mine și clientul meu din Marea Britanie exista un contract bănos pe care nu aveam voie să-l pierd cu niciun preț!

Rând pe rând am renunțat la o mare parte din clienți și am refuzat toate ofertele noi de colaborare.

Apoi totul s-a dărâmat.

La doar patru luni de la discuția mea cu oftalmologul am pierdut contractul. Într-o dimineață, nu mai distingeam bine imaginile de pe monitor, nici măcar cu ajutorul ochelarilor. Literele nu mai erau litere. Păreau niște șiruri încetșate, de parcă un pictor le diluase cu o pensulă înmuiată în apă. Era ciudat!

Am închis pe rând fiecare ochi și am privit așa. Cel mai afectat părea să fie stângul. Aveam oare să-mi pierd vederea la ochiul stâng? Am rămas ca o stană de piatră în fața monitorului.

- Nu se poate așa ceva! am șoptit. Eu... Gata! am țipat. Gata!

Am închis calculatorul și am pus mâna pe telefon. Mi-am sunat toți clienții și i-am pierdut pe toți într-o singură oră. Mi-am cerut scuze. Le-am ascultat reproșurile, amenințările... N-au fost niște conversații prea plăcute!

Pe la amiază am ieșit din casă. Sentimentul de disperare era covârșitor. Eram amețit! Capul mă durea tot mai tare... și mai tare. Parcă un clește îmi strângea fruntea! Dar nu asta mă afecta cel mai tare, ci frica care devenea tot mai reală!

- Eu nu o să-mi pierd niciodată vederea! îmi repetam mereu, în șoaptă, în timp ce pășeam pe stradă. N-o să-mi pierd vederea! Nu, niciodată!

În ziua aceea am vorbit iarăși cu doctorul și am decis că operația ochiului meu stâng trebuia făcută cât de repede se putea. Repede, acum! Era o urgență!

La întoarcere a fost cât pe ce să mă lovească o mașină. Fără să-mi dau seama, coborâsem de pe trotuar și pășeam chiar pe marginea străzii.

- Ildikó... am spus înghețat, în timp ce intram pe hol. Ildikó, trebuie să-ți spun ceva!

A fost cel mai urât moment din căsnicia noastră, deși - îți jur! - ea a reacționat foarte calm. M-a îmbărbătat, mi-a dat speranțe, m-a sfătuit să mergem să consultăm încă un doctor. Dar eu simțeam bine ce era în sufletul ei. Doar îl văzusem pe tata! Îl văzusem ani în șir, însă abia acum - când văzul îmi făcea probleme - îl vedeam cu adevărat pe tata.

Rând pe rând au aflat de problema mea și mama, și fratele meu, apoi soacră-mea.

O săptămână mai târziu mă operam la ochiul stâng. Eram plin de speranță și eram totodată plin de o frică care mă paraliza!

Ar fi trebuit să-mi dea de gândit; era un presentiment! La desfacerea bandajului de pe ochi, am aflat imediat că operația fusese nu doar inutilă, ci și dezastruoasă! Eram chior, îmi pierdusem vederea la ochiul stâng.

- Trebuie să-mi salvez cu orice preț celălalt ochi! i-am spus mamei plângând.

A urmat vizita mea la Budapesta la o clinică privată de oftalmologie. Era cea mai renumită din Ungaria și cea mai scumpă. Nu-mi iese nici acum din minte ce mi-a spus doctorul de acolo.

- Cazul dumneavoastră, a început el, este special! În general, oamenii cu glaucom pot să-și păstreze vederea timp de cel puțin cinci, zece ani de la depistarea bolii. Dar la dumneavoastră nu este o formă obișnuită de glaucom cu unghi închis. Evoluția este galopantă. Desigur, ireversibilă. Sfatul meu este să vă operați urgent la ochiul drept. Cu părere de rău însă, trebuie să spun că nu vă putem garanta absolut nimic. Șansele sunt deja foarte mici. Totuși, eu unul m-aș opera, dacă aș fi în situația dumneavoastră.

- Ce se va întâmpla dacă nu mă operez? l-am întrebat. Fiți sincer!

- În cel mult un an, maxim un an jumate, veți deveni complet orb, mi-a răspuns el.

L-am sunat imediat pe tata. El era singurul care n-avea habar de nimic. Toată lumea îl protejase, îl ferise de veste.

Am simțit clar la telefon groaza care l-a cuprins. Vocea lui voit calmă și măsurată nu reușea să mă înșele. Doar bunul Dumnezeu știe ce era atunci în sufletul lui.

M-a sfătuit să mă operez și am făcut-o. Operația nu a adus mari schimbări. Nu era vorba de o ameliorare a bolii mele, ci doar de o stopare a evoluției. Vedeam siluetele, chipurile, obiectele mari, dar nu mai distingeam detaliile. Claritatea dispăruse!

În acel an am pierdut și apartamentul, și avansul dat. Muncisem degeaba! Muncă, timp, bani și vederea la un ochi... totul degeaba! Contractul era de partea vânzătorului și cunoșteam bine fiecare clauză.

- Îmi pare rău! mi-a zis omul.

Din apartament, am ajuns în casa părintească a lui Ildikó. Eram eu, ea și soacra mea.

Casa era micuță, dar avea o curte în care exista ceva verdeață, niște pomi și un leagăn în care stăteam ore în șir. Ce altceva mai puteam să fac fără calculator, fără cărți, fără voie să fac efort? Ce mai era de făcut?

A fost perioada când mi-a apărut în minte pentru prima oară gândul sinuciderii.

Aveam parte de vizitele tatei și ale mamei, dar tare aș fi preferat să mă lase în pace. Trecusem doar cu puțin de vârsta de douăzeci și doi de ani și eram deja ratat. Un rebut! Întreaga mea viață, așa cum o știusem, așa cum mi-o construise, nu mai exista. Nu mai aveam un viitor. Nici măcar un prezent.

„Și? m-am întrebat. Mai departe? Ce-o să fie?”

Aveam să mă prefac că totul va fi bine și să mă împac cu situația asemenea tatei? Aveam să am și eu nerușinarea de a mă preface că am o familie și că suntem fericiți?

Nu zău?

Trebuia acum să-i fac oare un copil lui Ildikó în halul în care mă găseam? La ce bun un copil? Pentru cine? Pentru ce? Ca să crească mare și să mă conducă de braț așa cum făcusem eu cu tata? Să se rușineze de mine?

Timpul trecea.

- Am pierdut culorile! i-am spus într-o dimineață soției mele. Aseară le-am pierdut!

Soarele alb lumina prin fereastra bucătăriei noastre strâmte, iar tavanul era alb... totul din jur îmi apărea acum în nuanțe de gri. Vedeam lumea doar în alb și negru.

Și multe nuanțe de gri!

Ajunsesem să trăiesc într-un film turnat acum o sută de ani!

- Văd cu un singur ochi, văd umbre fără de-nțeles, văd în ceață. Și acum... am pierdut și culorile! Doctorul nu mi-a zis nimic de asta! De ce mi se-ntâmplă mie asta? am țipat brusc și am izbit cu pumnul în masă. Vreau culorile! Unde-s culorile mele?

Ildikó a început să plângă. Era o Ildikó în alb și negru. Am scrâșnit și am ieșit afară ca să n-o mai văd. Mi-am întins mâinile în față. Căzusem deja de mai multe ori. De acum știam lecția și mă învățasem să le întind în față. Nu prea voiam să le întind, dar ele se ridicau singure, de parcă aveau o viață a lor.

Am petrecut ore în șir pe leagănul din curte și, spre final, mai rămăsese doar un gând care se repeta la infinit, ca o buclă. Îmi ziceam:

„Aș dori să mai văd măcar o dată așa cum vedeam înainte. Măcar pentru o singură zi! Măcar o oră!

Aș petrece toată ziua aceea, toată ora aceea, alături de cei dragi mie. M-aș uita cu toată atenția la chipurile lor ca să le țin minte trăsăturile, să le rețin frumusețea fețelor, să mi le amintesc pentru totdeauna!

O să le uit chipurile? O să le uit?

Măcar pentru o singură zi, Doamne! Măcar o oră!”

După ce bezna avea să se lase peste ochii mei, amintirile urmau să se șteargă! Fețele aveau să se șteargă! Culorile, codurile le păstrasem adânc în mintea mea, dar nimic mai mult.

Acela eram eu: o minte plină de culori.

„Doamne, am implorat, ai milă! Măcar o singură zi! Sau măcar o oră!”

Tata obișnuia adesea să ne atingă fețele cu mâinile. Așa își amintea oare? Ce vedea cu degetele? Aveam să pipăi și eu fața lui Ildikó?

„Cum am putut să fiu atât de prost? mi-am zis plângând. Prost și... orb! Am fost orb încă dinainte de a fi orb!”

Și a venit în sfârșit și dimineața de care mă temusem. Sunt opt luni de atunci.

Am deschis ochii și... Soarele răsărise doar pentru ceilalți.
Se terminase!

CAPITOLUL ȘAPTE

Ce e sigur în ziua de azi?

În săptămâna a patra, l-am lăsat pe Attila în pace. Continua să-și primească cu aceeași indiferență perfuziile și se cufundase iarăși în lumea lui interioară de culori.

Ce căcat de viață mai era și aia? Perfuzie, somn! Perfuzie, stat în pat! Perfuzie, mers la pișat! Aia era viață?

Orbul refuza cu încăpățănare să iasă din carapacea lui și să-și reia viața.

„Refuză să se adapteze! mi-am zis. Și dinozaurii au refuzat să se adapteze!”

Amușisem și eu. Ce era să-i mai zic? Pe de o parte, îmi era milă de el. Pe de altă parte, îl consideram un laș pentru că refuza viața. Apoi iar mi se făcea milă... Sentimentele mele erau tare amestecate.

- De ce ții neapărat să mori? l-am întrebat deodată, într-o seară.

- Măi, Tibor, mi-a răspuns el calm, tu ai auzit ceva din tot ce ți-am povestit?

- Da, am auzit! Totuși, dacă aș fi în locul tău, nu cred că m-aș omorî.

- Atunci mă bucur că nu ești în locul meu! a spus el enigmatic. Problema nu este că eu vreau să mor. Problema, adevărata problemă, este de ce nu mă lasă ceilalți să mor.

- Ei, prostii! Nimeni nu poate opri pe nimeni să se omoare! Adică... dacă eu aș vrea să mă omor, nu m-ar putea opri nimeni. Cum ai încercat prima oară? Ce s-a mai întâmplat?

- Nimic! Nu mai trebuia să se mai întâmple nimic. Hotărârea mea era deja luată și acceptată. N-am fost niciodată un om religios, Tibor, dar cred totuși în Dumnezeu și știu sigur că El nu-mi vrea răul! Nu vrea să mă chinuiască inutil. Dumnezeu e bun! Poate că nu e întotdeauna și drept, dar bun este! De fapt, nu El mă chinuie, oamenii o fac.

Știi ce mi-a făcut mama? O comisie de doctori a analizat cazul meu, iar mama a cerut punerea mea sub interdicție. Acum ea semnează pentru

internările mele. Tot ea semnează și pentru externare. La vârsta mea, am ajuns din nou sub tutela ei. Dacă vrea ea, ăștia mă pot hrăni cu forța, fără să-mi ceară mie părerea. Și, dacă n-o să se mai întâmple aici, probabil c-o vor face din nou în alt spital, în altă parte, chiar și legat de pat. De aia am ales să cooperez și nu-mi mai smulg perfuziile. Dar asta nu înseamnă că nu mă gândesc zi și noapte la o metodă, la o cale! Mă gândesc zi de zi, oră de oră!

- De aia taci tu toată ziua? l-am întrebat cu milă.

- Și de aia. De fapt... nu mai e nimic de spus. Sunt inutil! Ce să mai spun? Lasă... O să gădesc până la urmă o metodă de a muri fără să mă doară. Ție nu-ți place sângele, mie nu-mi place durerea. Cred că, până la urmă, semenii un pic cu mine.

- Nu ți-a fost frică să-ți tai venele, Attila?

- Frică? La trei zile după ce am orbit, disperarea mea era mult mai mare decât frica. Am analizat cu răceală cazul meu și mi-am dat singur soluția. Viitorul meu era negru, plin de beznă. Tata fusese un laș, dar eu nu aveam de gând să fiu purtat ca o păpușă pe stradă, nici să pășesc cu brațele întinse în față, nici să învăț limbajul Braille. Nu aveam chef să-mi petrec tot restul vieții citind cu degetele.

Eu nu aveam să merg la iarbă verde la marginea orașului, să zâmbesc cu ochii închiși și să mă prefac că totul e bine. Nu eram așa!

Am pregătit cuțitul din timp, l-am luat din sertar și l-am ascuns afară, lângă leagăn.

Și știi ceva? Din momentul în care am luat decizia, m-am liniștit, fiind foarte calm. În seara aceea, m-am purtat frumos și blând cu soția mea. N-am mai fost morocănos. Am întrebat-o de una, de alta, i-am sorbit vorbele. Voiam să-i aud vocea cât se mai putea. Seara am strâns-o pe Ildikó în brațe pentru ultima oară.

- Mă doare! a gemut ea.

O strângeam prea tare. Nu-mi dădusem seama.

Am mângâiat-o pe obraz și i-am spus „Noapte bună, iubirea mea!”, apoi m-am întors cu fața la perete și am așteptat răbdător să treacă timpul și să-i aud respirația liniștită.

„Dar dormi odată, Ildikó! îmi ziceam. Și iartă-mă! Sper să mă poți ierta. Sper să mă ierte... toți. Pentru voi o fac! Mai ales pentru voi! Și pentru mine. Hai, dormi, Ildikó!”

Era ora trei dimineța! În momentul în care pendula de pe hol n-a mai răsunat, m-am ridicat încet. Am rămas câteva momente și am ascultat cu atenție. Dormea dusă. Am simțit nevoia s-o mai sărut încă o dată pe frunte, pentru ultima oară, dar am renunțat. Nu voiam să risc!

Soacra mea nu era o problemă, avea un somn tare greu. O auzeam de

dincolo de perete, sforăind în camera ei. Am ieșit din casă cu mâinile întinse, am găsit cuțitul la locul lui și... gata, m-am așezat pe iarbă. Era începutul lui iunie și era un pic cam frig.

„Nu-i nimic, mi-am zis, o să se termine totul în curând!”

Aveam să-mi tai venele de la ambele încheieturi. Voiam să se termine cât mai repede!

Am apucat cuțitul cu mâna dreaptă. Vezi tu, e ușor să spui *„O să-mi tai venele”*, dar altceva este să o și faci. Am încercat de câteva ori; apăsam ușor lama, o mișcam încet. Usturăturile erau atât de dureroase încât mă opream imediat. Simțeam picături lipicioase de pe piele, dar tăieturile erau superficiale.

„Așa n-o să reușești niciodată, Attila! mi-am zis, apoi ceva din mine a răbufnit și mi-a dat forța necesară.”

Tăiasem adânc, dar nu mai ustura. Ardea!

Mi-am ridicat palma stângă ca s-o văd. Uitasem că sunt orb. Mi s-a părut atât de amuzantă chestia asta, încât mi-a venit să râd.

Jeturi subțiri și calde m-au lovit în ochi, s-au scurs pe obraz. Reușisem! Acum nu trebuia decât să fac același lucru și la încheietura dreaptă. Am trecut cuțitul dintr-o mână într-alta și l-am scăpat jos. Nu înțelegeam de ce nu mai puteam să-l apuc, apoi am înțeles: tendoanele de sub palmă erau retezate. Le tăiasem odată cu venele. Era ceva la care nu mă gândisem!

„Nu-i nimic, mi-am zis într-un târziu. O să mă întind aici, pe iarbă și o să aștept. Deja simt! Nu se poate să mai dureze mult.”

Dar a durat, Tibor!

La început durerea din mână a crescut și mi-a cuprins tot brațul, apoi s-a domolit. Minutele treceau și eu tremuram de frig pe iarba aceea. Niciodată nu avusesem parte de o așteptare atât de lungă. În cele din urmă, s-a făcut și mai frig, dar era un frig diferit. Venea din interior! Era o răceală ciudată, plăcută și m-a cuprins un somn dulce. Am simțit că iarba de sub mine se leagănă încetisor și mi-am dat seama că mă legănam în brațele reci ale morții. Se auzeau șoapte. Am auzit numele meu!

Oricine s-ar fi speriat! Eu nu. De fapt, m-am mirat de indiferența cu care am acceptat ideea.

Și, din legănatul acela, am ajuns să simt că mă cufund în iarba de sub mine. Trupul avea greutatea plumbului la început, iar șoaptele deveneau tot mai zgomotoase.

Apoi am devenit ușor ca un fulg și am simțit că plutesc. Apoi... nimic!

Când m-am trezit la spital și-am auzit vocile din jurul meu, m-a cuprins o dezamăgire cruntă. A urmat furia și, în cele din urmă, ura. Din toată povestea asta m-am ales doar cu degetele închircite pe care le vezi și atât.

La externare, am cerut să fiu dus în casa tatei.

- Ildikó, am spus, uită de mine! Sunt istorie, nu mai sunt omul de care te-ai îndrăgostit! Sunt doar un orb și... poate că n-am murit, dar sufletul mi-e mort! Totul s-a terminat între noi, Ildikó!

La trei luni după asta, am profitat de neatenția alor mei și am fugit. Am ieșit pe poartă și m-am rugat de primul întâlnit să mă conducă până în apropierea râului. Cum să nu ajuți un tânăr orb care mai are și o mână bandajată? Îl minșisem cu un zâmbet pe buze. Îi spuseseam că trebuia neapărat să mă întâlnesc cu cineva lângă pod. M-a condus.

- Eu o să rămân aici! i-am spus. Vă mulțumesc pentru amabilitate!

Am pășit de-a lungul podului și am simțit prezența altcuiva, un trecător.

- Îmi place să ascult apa curgând, i-am spus rezemându-mă cu mâna dreaptă de balustradă.

- Și mie! a răspuns el.

- Îmi imaginez că o văd! Dar ce se aude? Suntem în dreptul pilonului? Mi se pare că aud apa cum se lovește de baza pilonului. Adevărul era că nu aveam chef să mă arunc și să mă zdrobesc de baza pilonului de beton. Trebuia să mă înec, nu să-mi frâng șira spinării.

- Ah, nu! mi-a răspuns el. Pilonul este ceva mai încolo, la vreo cinci, șase metri distanță.

- Mulțumesc! am strigat, apoi m-am sprijinit cu pieptul de balustradă și m-am aruncat în gol.

Am auzit țipătul bietului om în urmă, apoi am atins apa și râul s-a închis deasupra mea.

A fost o prostie, știu. Râul nu era deloc așa cum știam. Lipsa ploilor domolise apa și o scăzuse. Nici măcar n-a fost nevoie să înot; m-am ridicat în picioare. Apa îmi ajungea până la brâu.

„Ce porcărie! mi-am zis plângând. Acum o să afle tot orașul de isprava ta, nenorocitul!”

Eram și nervos, și speriat. Priveam în gol și încercam să-mi dau seama încotro era malul.

S-a băgat după mine un paznic de la o firmă din zonă. M-a scos și m-a înjurat. Probabil că meritam! Arătam ca un idiot ud, murdar cu mâl pe față și haine. Lumea începuse să se adune. Desigur, au apărut și polițiștii. Cineva a sunat la mine acasă și a urmat o rușine și mai mare: László,

fratele meu mai mic m-a văzut în halul acela! Imaginează-ți cum s-a simțit când m-a găsit printre oamenii aceia, în mijlocul cercului.

Acasă s-a dezlănțuit iadul. Mama țipa, tata țipa... Doar fratele meu nu zicea nimic.

Peste un sfert de oră, când a apărut și Ildikó, a fost rîndul meu să țip. A fost un coșmar! Mi-e silă să-mi amintesc toate câte i le-am zis.

- Și cât timp a durat până la a treia încercare? l-am întrebat curios pe Attila. Adică, probabil ți-a secăt curajul, nu?

- Dimpotrivă! Întâmplarea aceea m-a îndârjit. Voiam ca totul să se termine odată. S-a întâmplat chiar în seara aceea. După ce casa s-a cufundat în liniște, m-am dus direct în pod.

Pășeam tiptil, ca un hoț. Funia pe care mama întindea rufele era acolo. Am aruncat pe jos tot ce era atârnat pe ea, am desfăcut nodul cu greu... Foloseam doar mâna dreaptă.

Mai departe știi și tu, doar ți-am povestit: fratele meu era foarte aproape. Mă privea cum încercam să înnod funia, să o pregătesc.

- Te iubesc, Attila! s-a auzit șoapta lui din spate.

Am rămas câteva secunde nemișcat.

Luminile din hol fuseseră lăsate aprinse. László era acolo. Mă privise cu o disperare mută cum ieșisem din camera mea, cum ascultasem cu urechile ciulite zgomotele casei, cum întorsesem ochii mei orbi în toate direcțiile. Întunerice fuseseră doar pentru mine. Văzuse totul.

- Te iubesc! s-a auzit iar. Noi, cu toții, te iubim. De ce ne faci asta, de ce o chinui pe mama? Te gândești doar la tine? Noi ce suntem?

- Attila, am exclamat sărind de pe pat, asta-i culmea! Ce situație de căcat! Nu știi, zău, cum aș fi reacționat dacă aș fi fost în pielea ta!

- Mie-mi spui? a făcut el cătrănit. Nu știi cum ai fi reacționat tu, dar eu am izbucnit în plâns. Am amuțit. Oricum... din momentul acela mama a solicitat ajutorul unui psihiatru. A fost doar începutul. M-au internat imediat, întâi la mine în oraș, apoi aici. De fapt, e mai bine aici. Sunt mai departe de ei!

- Și când ai început să nu mai mănânci?

- În prima zi! Imediat după internarea la psihiatrie, chiar de atunci.

- Deci nu sunt trei tentative de sinucidere, ci patru. Înfometarea e numărul patru.

- O fi, dar nu prea are succes! a mormăit el. Nu sunt mort, dar nu sunt nici viu! Ai impresia că toate chimicalele pe care mi le pun ăștia în perfuzie o să mă vindece? Eu eram foarte calm și înainte de ele. De fapt, poate că e mai bine că-mi dau sedative.

- De ce?

- Sunt mai indiferent. Mi-e egal în ce fel voi muri. Orice moarte, oricât de dureroasă... nu contează! Caut mereu o idee, ți-am spus. Și o s-o găsec eu până la urmă!

Attila s-a ridicat, și-a luat șlapii în picioare și a mers la baie. Eu am ieșit. Era timpul să-mi fac cele zece ture. Pășeam și mă gândeam.

„Iată-mă, de voie, de nevoie, paznicul unui om care ține cu tot dinadinsul să iasă din scenă! Dar cine sunt eu ca să-l opresc? Și cine sunt ceilalți ca să-l oprească? Cine pe lumea asta are dreptul să se așeze între un om și moartea lui? Afurisită treabă!”

În următoarea săptămână, n-au mai fost prea multe discuții. Asistentele veneau și plecau, pastilele curgeau cumiți pe gâtul meu, perfuziile orbului curgeau cumiți, *pic-pic*, în brațul lui. Ser, glucoză, vitamine, fiole... Oamenii în halate albe țineau morțiș să-l păstreze pe Attila în viață, dar el nici măcar nu vorbea cu ei. Vorbea doar cu mine. Încetul cu încetul, mila mea se transforma în prietenie. Nu același gen de prietenie pe care o legasem cu măgarul de Alfredo, care nu mă vizitase nici măcar o dată în patru săptămâni, dar totuși prietenie. Solidaritate! O compasiune pe care un om chinuit o simte față de alt om chinuit. Eu eram chinuit de mine însumi. Pe Attila îl chinuiau alții, iar asta nu mi se părea prea corect.

Însă el nu pierdea timpul. Gândea! Căuta! Stătea toată ziua cu mâinile sub cap și o făcea cu un scop suprem.

Îi înțelegeam pe deplin scopul, dar nu eram sigur că pot să-i înțeleg și motivele, așa că, într-o zi, am sfâșiat o bucată din cearșaful meu și mi-am făcut un fel de legătură cu care m-am legat strâns peste ochi.

- Ce naiba rupi acolo? s-a auzit vocea lui.

Am mers șovăitor spre masă, m-am lovit în trecere cu genunchiul de cuierul metalic și am înjurat, apoi am pipăit peretele și am ajuns lângă patul lui Atilla. M-am așezat chiar pe margine și i-am spus:

- Experimentez! Fac exact ce-ai făcut și tu. Îmi povesteai cândva că te legai la ochi ca să încerci să înțelegi bezna tatălui tău. Eu acum fac la fel ca să te înțeleg pe tine. Uite, dă-mi mâna dreaptă. Vezi? Mi-am legat ochii.

- Mda, a murmurat el, „*văd*”! Probabil că, dacă o să păstrezi legătura aia definitiv, o să mă înțelegi perfect. Apoi a adăugat: Ce-i chestia aceea, pe care am simțit-o cu degetele deasupra sprâncenei tale?

- Eh, doar o cicatrice! am răspuns zâmbind orbește. Acum mă mișcam orbește și respiram orbește. Deja simțeam că intrasem adânc în pielea unui orb. E un semn de bună purtare, Attila! am continuat râzând.

- Cum de te-ai ales cu asta?

- Păi... Uite, pentru că-mi ești simpatic, ție o să-ți spun adevărul: am fost cândva în vizită la o cucoană nebună, Dumnezeu s-o odihnească! Și i-

am dus o sticlă de whisky, și am băut-o cu ea... Ce mai încolo și-ncoace, ne-am îmbătat praf și pulbere! La plecare, tâmpita naibii a apucat sticla de pe masă și mi-a futut una în cap de m-a nenorocit. Ei, poftim! Zi și tu! Mai poți avea încredere în bunătatea femeilor?

- Tibor, a răspuns el amuzat, eu știu de mult că-ți lipsește o doagă, însă acum observ cu mare mirare că ești și minciunos. De unde le scoți? Ai o imaginație de-a dreptul bolnavă! Mai rămânea să-mi spui că ți-a supt și pula și povestea era completă!

- Attila, fratele meu ungur, îți jur că nu te mint! E adevărul adevărat! Pe ce vrei să mă jur? Pe ochii mei?

- Lasă, nu-i nevoie! m-a repezit el încruntându-se. Las-o baltă! Mi se pare mie sau aud pași pe hol? Dă-ți jos legătura de la ochi până nu apare asistenta-șefă.

Mi-am dat jos legătura. Experiența mea de orb durase mai puțin de cinci minute. Am plecat de lângă patul lui Attila și m-am întins într-al meu exact la timp. Ușa s-a deschis. Tabita mi-a servit mie porția de pastile, iar lui Attila porția de glucoză-n venă.

Orbul se holba spre tavan cu mâna dreaptă sub cap.

L-am privit oftând și m-am întins și eu.

Mă holbam la tavan. Cu mâna dreaptă sub cap.

* * *

Săptămâna cu numărul șase se apropia de final.

Laura și Alfredo au sosit împreună; era ziua când trebuia să mă externez. Actele erau gata. Mai trebuia doar să-mi dau jos pijamalele și să-mi iau hainele. De acum reîncepea cercul: trebuia să par un om normal și să mă amestec printre oamenii normali de afară. Primul pas erau hainele. Restul avea să vină de la sine, vorba lui Alfredo.

Soțioara mea și bunul meu amic mă așteptau pe hol. Am băgat în sacoșă pijamalele și șlapii, apoi m-am ridicat și m-am privit în oglindă: arătam absolut normal. Un anonim!

În salon a intrat o asistentă cu un tip nou.

- Uitați, acesta este patul dumneavoastră, i-a spus ea. Domnul de colo tocmai pleacă, dumneavoastră tocmai ați venit. He, he! La noi, aici, paturile nu prea au timp să se răcească. O să apară imediat și infirmiera ca să schimbe lenjeria de pe pat.

Asistenta a ieșit, iar tipul s-a uitat la noi și a declamat cu patos:

- Lăudat fie Iisus!

- Cum zici tu! i-am răspuns, apoi m-am întors spre Attila. Plec,

ungure! Te las!

- Slavă Domnului! a răspuns el cu ochii spre tavan.

- Se pare că o să ai o companie plăcută. Sunteți baptist, domnu'? l-am întrebat pe tip.

- Sunt pentecostal, frate! mi-a răspuns tipul. Sunt doar un umil creștin pentecostal al Bisericii Apostolice a lui Dumnezeu, lăudat fie numele Lui! L-ați cunoscut pe Mesia?

- Eu încă nu, frate, i-am răspuns serios, dar tânărul din patul acesta se străduiește de ceva vreme să-L cunoască. Voi doi o să petreceți niște momente înălțătoare împreună. Simt eu asta!

- Tibor! a mârâit Attila. *Ciogo mego fosomu!*

- Amin! a completat pentecostalul, apoi a început să-și desfacă bagajele și să-și aranjeze lucrurile în dulăpiorul de lângă pat. După care s-a dus la baie să se spele. Sau, poate, să se pișe. Nu știi niciodată cu pentecostalii ăștia.

M-am uitat în urma lui, apoi am oftat și am spus împăciuitor:

- Nu-ți port pică, Attila! O să-ți spun ceva: deși detest bărbații, în săptămânile astea m-am atașat mult de tine.

- Mă doare-n cur! a spus el iritat.

- Țin la tine ca la fratele mai mic pe care nu l-am avut niciodată! i-am spus cu toată sinceritatea.

- De aia încerci să-mi faci lipeala cu bigotul ăla? Hai, cară-te! Du-te odată, Tibor!

- Auzi, l-am întrebat pe un ton coborât, tu mai vrei să... știi tu? Mai vrei?

- Spune direct ce vrei să spui! mi-a răspuns el tot timpul cu ochii-n tavan. Spune și cară-te!

- Bine, îți spun! Dă urechea încoa'! Nu pot să-ți spun așa, în gura mare. Nu vreau să ne-audă boul ăla.

Pe măsură ce-i șușoteam în ureche, lumina din ochii orbului părea să se reaprindă. A clipit încet de câteva ori și a răsuflat adânc, apoi a întors capul spre mine.

- Tu ești sigur? m-a întrebat cu speranță în glas.

- Sigur n-am cum să fiu! i-am răspuns posomorât. Dar ce e sigur în ziua de azi, Attila? La o adică, tu ai putea să-mi spui sigur dacă n-o să revin aici în 48 de ore? Poate mai puțin?

- Tiberiu, a zis el, dă-mi mâna! Vreau să-ți strâng mâna!

- Ia te uită! am exclamat. Te aud și pe tine o dată că nu-mi mai pocești numele! Ehej, asta e cea mai mare răsplată!

I-am întins mâna și Attila mi-a strâns-o cu putere.

- Nici măcar nu știu cum arăți! a zâmbit el. După voce n-am cum să-mi dau seama. Cum arăți?

- Arăt ca un om normal și locul meu nu-i aici! am spus mucalit. Plec înainte să se răzgândească ăștia! Mă așteaptă nevastă-mea pe hol! Ai grijă de tine, Attila și, mai ales, ai grijă de... ce ți-am spus. Alo, Attila... Hei, tu mă auzi sau nu? Plec!

Fața orbului devenise ciudată, foarte ciudată.

- Ce culoare au ochii tăi? a întrebat el deodată.

- Ochii? Sunt căprui! De ce?

- Ildikó are ochii căprui, a șoptit el cu o privire rătăcită. Ai tăi sunt căprui... în ce nuanță, Tiberiu?

- Hmm! am răspuns cu mâna pe clanță. O nuanță... cum să-ți zic eu. Aha, au culoarea castanelor!

Fața i s-a luminat și a surâs. S-a întins iar pe spate și a „privit” tavanul. Șoptea ceva ca pentru sine.

- Adio, Attila! am zis.

Am dat să ies, dar m-am oprit pentru o secundă în prag. Doar o secundă!

Am închis ochii și mi-am concentrat auzul. De pe patul din spatele meu s-a auzit doar atât:

- Opt be patru cinci zero zero...

Am închis încet ușa în urma mea. Foarte încet!

A fost ultima mea internare la psihiatrie.

CAPITOLUL OPT

A fi sau a nu fi... frigidă

- Și ce i-ai spus? întrebă Eva.
- Un secret. Dacă ai să fii cuminte, poate că...
- Ce faci? tresare ea.
- Voiam să te sărut pe gât. Ce altceva?

Eva mă împinge, apoi se uimită la mine și întrebă tăios:

- După povestea ta, ai chef să te giugiulești cu mine? În momentul acesta?

Tac și o privesc. Se pare că vorbește serios.

- Scuze, Eva! Ai dreptate, nu mi-am ales bine momentul.
- Ai impresia că după ce... Doamne, dar e vorba de un om care și-a pierdut văzul! Ce-i cu tine?

Oftez. Au apucat-o iar ciudățeniile ei.

- Mă duc să controlez capcanele! spun zâmbind și mă ridic. Poate mâncăm și noi ceva azi.

- Stai jos! mârâie Eva.
- Bine! Uite, stau. Mai departe?
- Nimic! șoptește ea. Scuze, poți să mergi și să verifici capcanele.
- Tu îți bați joc de mine? o întreb, uitându-mă prost la ea.

Nu mai pot s-o înțeleg! Ce gândește, ce vrea de la mine? Acum mă scoate din sărite. Ce legătură are o poveste veche de zece ani cu ce facem noi acum? Niciuna!

- Frigido! spun disprețuitor.
- Cu mine vorbești?
- De ce nu spui mai bine că ești frigidă? Mai bine spune-mi așa, ca să înțeleg și eu... Lasă motivele de genul „*Vai, tragedia unui orb! Nu pot să mă fut!*”.

- Ești perspicace! spune ea, privindu-mă batjocoritor. Haide, du-te să verifici capcanele.

- Du-te tu și verifică capcanele! strig înfuriat. Nemțoaică frigi...

Eva ia un pumn de nisip și mi-l aruncă între ochi.

- Fir-ai să fii de afurisită! urlu cu ochii arși, apoi sar de pe nisip și alerg orbește spre valuri.

Mă ustură de mor! Nu mai pot să deschid ochii!

- Vezi că alergi spre partea greșită! se aude din spate vocea Evei.

* * *

- După ce-ți dai seama că ai de-a face cu o femeie frigidă? întrebă Eva cu o privire ciudată.

E seară. Ea a verificat capcanele, ea a adus peștele, ea a făcut focul și, acum, tot ea îl frige.

Eu unul sufăr în tăcere. Cred că m-am spălat de o sută de ori pe față, dar tot n-am reușit să-mi curăț ochii. Lăcrimez și simt zeci de ace înfipte sub pleoape. Dar sunt bărbat! Nu, n-o să gem!

- Faci aluzie la tipa aia frigidă, despre care ți-am povestit cândva? întreb eu cu ochii închiși. Aia cu paharul Berzelius care părea că lua notițe în timp ce i-o trăgeam? Poate că, pe vremea aceea, nu știam prea bine să depistez o frigidă, însă acum știu. După ce-mi dau seama? Hmm... probabil după lipsa ei de reacție. Asta în primul și-n primul rând.

- Doar atât? se miră ea aruncând o creangă în foc. Orice reacție se poate simula, dragă! Ce altceva? Poate orgasmul? Mm?

- Da, și orgasmul! confirm eu. Se-nțelege!

- Se poate simula și orgasmul, domnule Mascul! se hilizește Eva.

- Nu-s idiot! Știu bine că orgasmul se poate simula! Hai, nu mai fi tu atât de deșteaptă! Le știu pe toate astea, dar cineva atent și experimentat sesizează imediat falsul. Oricum, acum sunt ceva mai experimentat. Aș depista imediat un orgasm simulat! Mi-aș da seama imediat.

- Imediat? mă îngână ea, rânjind ca o diavoliță.

- Ei, poate nu chiar imediat. Poate nu chiar de la prima partidă. Însă la a doua, cred că da.

Eva pufnește și începe să râdă.

- Ce ai?

- Nimic, dragule.

- Hai, Eva. Ce ți se pare așa de amuzant?

- De câte ori am făcut-o noi doi?

- N-am ținut socoteala. Vrei să fac un semn de fiecare dată?

Mă privește iarăși cu un surâs ciudat.

- Sunt frigidă, Tiberiu!
- Da, sigur! răspund zâmbind. Vezi că ți se arde peștele!
- Chiar sunt! Nu glu...
- Nu te cred! Asta să i-o spui altcuiva, nu mie!
- Sunt sută la sută fri...

- Stop! strig. Gata! Știu că am spus azi niște tâmpenii, recunosc, dar nu-i nevoie să-mi răsucești cuțitul în rană. Mi-am cerut scuze, nu? Vrei să-mi mai cer încă o dată? Bine: scuză-mă că te-am făcut frigidă! Și cu asta am încheiat subiectul!

- Eu nu l-am încheiat! Ce ar trebui să fac ca să mă crezi?

- Nimic! oftez exasperat. Nu mai trebuie să faci nimic, băga-mi-aș! Pur și simplu nu ești frigidă! Mă tachinezi, știu bine asta!

Fata amuțește. Eu tac, ea tace, noi tăcem... peștii puși la fript tac. Minutele se înșiră tăcute. Nici măcar valurile nu se mai aud. Tăcere totală! Simt că încep s-o iau razna! Discuția aia cu ea nu mi-a plăcut deloc, dar tăcerea de acum e și mai greu de îndurat.

Mă trag mai aproape de ea, lângă dogoarea focului și mirosul de fum... și de pește. Îi cuprind palmele în ale mele.

- Eva, draga mea Eva! Hai să lămurim chestiunea asta o dată pentru totdeauna!

- Hai!

- Pot să-ți dau exemplu! Există o dovadă foarte sigură și cât se poate de clară din care rezultă că nu ești frigidă. Este acel „Ah!” care apare pe buzele tale de fiecare dată când suntem un singur trup. Este acel „Ah!” care mă răscolește și care-mi spune că se apropie punctul culminant. Finalul! Poate că, după discuția de azi și după toate tâmpeniile pe care ți le-am spus, ai ajuns să crezi că ești o femeie frigidă. Ei bine, te amăgești! Nu ești câtuși de puțin! Mă simt minunat de fiecare dată când sunt cu tine, în tine, alături de tine. Ție ți se datorează asta, deci nu ești frigidă. Ești o femeie deplină! Și abia aștept să aud din nou „Ah!”-ul acela! Asta nu se poate simula. E ceva care iradiază din tine. Repet, ești femeie în toată puterea cuvântului, fiecare părticică din tine emană feminitate, fiecare unduire a trupului tău are grație. Grația nu se poate falsifica, la naiba! O frigidă nu poate fi grațioasă. Iar faptul că suntem atât de atrași unul de celălalt... Totul este... Mi-e greu să-ți explic. Sau poate că nu pot să-ți explic prea bine pentru că afurisita mea de engleză nu mă ajută cum trebuie.

- Tu încerci să mă convingi și e foarte frumos din partea ta! oftează ea, încercând să-și retragă mâinile. Frumos și... chiar drăguț. Poate chiar... un pic patetic.

- Cum? De ce patetic?

- Ei, hai, recunoaște, e o chestiune de orgoliu! Un mascul ca tine nu s-ar mai simți suficient de mascul dacă ar ști că nu poate să-și facă fericită...femela, ca să folosesc termenii tăi. Și, neputând să-i ofere un orgasm, ce va face? Va încerca să o convingă pe femelă că este normală și fericită? Asta faci? Încerci să mă convingi că nu sunt frigidă?

- Eu încercam doar să-ți explic, nu să te conving! spun obosit. Recunosc, totuși, că pentru mine acel „Ah” înseamnă foarte mult. Dar nu mai contează! Crezi ce vrei.

- „Ah”-ul acela poate să însemne cu totul altceva, continuă Eva amuzată. De pildă, ar putea însemna:

Ah, nu mai termină odată? Cât mai durează? Îmi vine să fac pipi. Ah, hai termină odată!

Sau ah, mă doare! De ce trebuie să fie atât de brutal? De ce se poartă ca un dobitoc?

Ah, mi-a înțepenit gâtul de la poziția asta, iar el e prea prost ca să-și dea seama!

Sau ah, ce față ciudată are când face sex! Îmi vine să râd, dar, pentru moment, am să mă abțin. Mai bine spun Ah și cu asta basta!

Ah, altă zi plictisitoare pe insula asta.

Și ah, iar i s-a sculat și o să mă fugărească pe insula asta. Mai bine stau cuminte un minut și douăzeci de secunde și apoi zic repede ah!

Sau ah, o nouă zi, dar aceeași insulă și același bărbat! Ah, ce căcat!

Vezi? Vezi? Nu prea te poți baza pe „Ah”-urile unei femei. Citesc pe fața ta că ai început să pricepi unde bat! Da, exact asta încercam să-ți explic: că totul poate fi interpretabil, că totul poate fi simulat, imitat, exagerat. Și, pe lângă acel „Ah!” se poate adăuga științific și un „Oh!” plasat cu istețime în secunda 38 și un „Mmm!” cu ochii închiși în minutul 1, plus, minus 5 secunde.

Desigur, nu pentru satisfacția bărbatului, ci pentru a-l face să termine mai repede și să te lase în pace!

Tu chiar nu poți gândi așa, mai practic, ca o femeie? Folosește-ți imaginația! Uite, o să te ajut cu un exemplu: să presupunem (de dragul discuției) că prima experiență sexuală a unei femei a fost...mmm... nu tocmai plăcută. Și apoi au urmat alte experiențe... nu tocmai plăcute. Și apoi altele. Asta se întâmplă, de obicei, când bărbatul este un tip mai... nesimțitor. Adică mai porc! Hai, nu fă fața asta, nu era vorba despre tine! Există alte cazuri, alți bărbați!

În cele din urmă, ce va face femeia noastră? Ca femeie slabă și neajutorată ajungi la concluzia că cea mai rapidă modalitate de a-l face pe un bărbat să te lase în pace este să-i dai o mână de ajutor. Să-i grăbești momentul acela, știi tu care moment, acela cu „Oh, Doamne!” și alte

chestii!

Exact așa ar proceda o femeie frigidă. Să fie clar: devenită frigidă prin nesimțirea bărbatului ei!

Ori de câte ori el se va pregăti să-i facă „o bucurie”, gândul ei va fi: „Cum să-l fac pe nenorocit să termine mai repede și să mă lase în pace?” Asta va fi preocuparea ei numărul unu. Femeia aceea va deveni expertă în „Ah”-uri, Tiberiu! O poți condamna pentru asta?

O privesc pe Eva cu coada ochiului. Vorbește încet și calm, dar o simt un pic iritată. Aproape nervoasă. Poate chiar o fi nervoasă!

Știam eu că nu-i o idee bună să continuăm discuția asta. Cel mai bine ar fi să mă prefac că-i dau dreptate. Da, trebuie să fiu complet de acord cu ea. La ce bun s-o contrazic? Ca s-o enervez și să nu mai am parte de sex în veci? Sau... nu, nu! Nu am chef de alt pumn de nisip în ochi. Fata asta se poartă din ce în ce mai ciudat și sănătatea ei mentală mă îngrijorează.

- Ai mare dreptate! spun împăciuitor. Nu m-am gândit niciodată la asta, dar acum, că mi-o spui... ăăă... nu e nimic de condamnat, Eva! Totul este exact așa cum zici tu.

- Acum crezi că sunt frigidă? Întreabă ea înclinându-și capul într-o parte și privindu-mă cu niște ochii mari.

- Te cred! Sută la sută! Ești frigidă! Aveam eu o bănuială, dar acum mi-ai deschis ochii pe deplin!

- Și... mă urăști acum, Tiberiu? Nu mă urăști, nu-i așa? Văd bine în ochii tăi că nu mă urăști. Dacă nu e ură, atunci ce e în privirea ta? E dragoste? Nu! Nici dragoste nu e! Atunci de ce te uiți așa la mine? Aha, am înțeles... ești în dubii!

Nu-i răspund nimic. Doamne Dumnezeule! Ce se întâmplă cu fata asta, că eu mai înțeleg nimic! Se poartă atât de nefiresc uneori.

Poate că este frigidă, dar asta nu ar fi o problemă. O problemă ar fi să fie nebună!

Sper totuși că nu am ajuns pe o insulă pustie cu o nebună frigidă. Una care să aibă idei. Oare urăște bărbatii? Te pomenești că-i lesbiană! Hmm... Uneori are niște ieșiri înspăimântătoare. Ba e morocănoasă, ba sapă în nisip și vomită, ba urlă, ba fuge pe plajă. Clar, e lesbiană!

Acum, mai nou e și frigidă. Mulțumesc, Doamne! O lesbiană frigidă și nebună! Ce mai urmează?

- Știi, îngaim, dacă tu - din întâmplare - ești lesbiană, eu nu am nicio problemă cu asta! De fapt, e ok să fii diferit, deci... bravo ție! Și poți să fii și frigidă! Nu mă deranjează nici asta. Dacă nu mai vrei să facem sex,

respect și chestia asta. O să fie cum vrei tu, Eva!

Eva se uită lung de tot la mine și începe deodată să râdă cu capul pe spate. Apoi își duce mâinile la gură. Ghinionul dracului! Știam eu că-i nebună!

- Of, strigă ea. Dacă ai ști ce față ai acum! Vezi? Nu-ți place, nu-i așa? Exact asta merită orice bărbat care țipă la femeia lui „*Ești frigidă!*”.

- Adică m-ai mințit? țip eu. Te-ai jucat cu mintea mea? Asta-i culmea! Măi, femeie, mărturisește: ești frigidă sau nu? Ce înseamnă toată șarada asta?

- Nimic, spune ea liniștită. Știi ceva? Acum chiar că mi-a venit cheful. Rău de tot! Vrei să facem dragoste?

- Nu! zbir eu, sărind de pe nisip. Nu fac niciun fel de dragoste cu nimeni până nu-mi spui clar dacă ești frigidă sau nu. Ești?

- N-ai să știi niciodată! spune Eva zâmbind.

O privesc cu gura căscată. E un circ întreg tot ce se întâmplă aici. Mai lipsesc doar niște toboșari, doi clovni și niște baloane colorate. Probabil dintr-un moment într-altul o să înceapă să plouă cu confeti.

- Vreau să plec de pe insula asta! urlu înfuriat. Auzi? Vreau să plec!

Mă întorc și plec jignit la culme.

- Unde pleci? strigă Eva. Vino înapoi imediat! Pentru cine am fript eu peștele ăsta, Tiberiu? Hei! Un mascul are nevoie de vitamine!

Da, sigur! S-o creadă ea!

În seara asta, n-are decât să-și bage peștele în fund! Cu mine a terminat-o! Mă jur pe ce am mai sfânt că de data asta s-a terminat. Da, totul s-a terminat între noi! Așa se întâmplă când dai prea mult nas femeilor.

Și totuși, până la urmă, o fi frigidă? Sau nu? Sau da?

Ete, na! Cui îi pasă?

CAPITOLUL NOUĂ

Femeile sunt un dezastru la volan

Eram pe bancheta din spate, alături de Laura, iar Alfredo conducea. Vorba vine, că mai mult stăteam pe loc. În ziua aceea, orașul era teribil de aglomerat și se auzeau claxoane lungi, prelungi, din toate direcțiile. Nimerisem în plină civilizație. Se știe, acolo unde se aud claxoane, acolo găsești și progresul, și civilizația.

Priveam absent pe geam și-mi ziceam că indiferent ce greutăți vor mai apărea în viața mea, n-aveam să mă mai întorc niciodată la balamuc. Era simplu! Tot ce aveam de făcut era să mă încadrez și eu în peisajul orașului, la fel cum luptătorii din trupele speciale se vopsesc pe față și se îmbracă în cârpe și crengi înfrunzite doar ca să treacă neobservați prin păduri și jungle.

La o adică, cu ce eram eu deosebit de alți oameni? Nu aveam și eu haine? Nu știam să claxonez? De ce naiba ajungeam mereu închis între patru pereți?

Alfredo bătea darabana cu degetele pe volan. Mi-am alungat gândurile și am privit cu atenție pe geam: eram în plin ambuteiaj. Motorul mergea în gol. Înaintam un pas - claxoane! Înaintam doi - frână. Iar claxoane.

În dreapta noastră, un șofer se scobea cu atenție în nas și se privea în oglinda retrovizoare. Apoi a scos degetul din nas și a analizat cu atenție rezultatul.

„Hai, mi-am zis, ce faci? Nu-l bagi în gură? Nu fi prost!”

Și-a scuturat degetul și l-a vârât în cealaltă nară.

- Ba pe-a mă-tii! s-a auzit un răget de undeva, din față. Doi șoferi ieșiseră din mașină și încercau să-și facă curaj ca să se ia la bătaie. Până la urmă, s-au întors înjurând în mașini. Civilizația îi înmuiase! Mult zgomot pentru nimic. Țipaseră un pic unul la altul și gata. Bătaia? Unde era bătaia?

„Tot e bun și așa, mi-am zis. Alții nici măcar n-ar fi coborât din mașini. Alfredo, de exemplu, ar fi blocat portierele și ar fi rămas înăuntru.”

Am întors ușor capul și am analizat mașinile din spate. O șoferiță fuma plină de draci, iar pe scaunul din dreapta, stătea o fetiță de vreo cinci

anișori. Liniștită. Un copil cuminte. Filtrul de la țigara maică-sii se colorase în roșu aprins de la ruj. Era o mamă deosebită! Din când în când, țigara se înfîgea între buzele acelea roșii. Era bizar ce se întîmpla în mașina din spate. Era de-a dreptul sexual!

Mi-am amintit că trecuseră vreo opt săptămâni de când nu mai avusesem parte de o femeie. Ultima cu care mă culcasem fusese Miss English.

„Oare ce mai face profesoara mea? m-am întrebant. Sunt aproape două luni de când n-am mai văzut-o. O s-o mai văd, oare? O să mă mai primească în casa ei și în ea? Nimfomană afurisită! Pariez că folosește în fiecare zi cadoul pe care i l-am făcut? Poate chiar de trei ori pe zi. Oare se gîndește la mine când...”

Mi s-a sculat brusc. Nevoia de o femeie revenise teribil de dureros. Apoi m-am uitat în stînga, la Laura, iar ea s-a uitat la mine. Am oftat iritat! Sub privirea ochilor albaștri-verzui, am simțit cum mă înmoi și mă domolesc. Ereția mi-a dispărut ca prin minune.

„Oare ce cod hexadecimal are culoarea ochilor ei? m-am întrebant. Attila ar ști imediat!

Chiar așa... ce-o fi făcînd unгурul meu? Probabil stă întins în pat și încearcă din răspuțeri să ignore tot ce-i turuie acel ostaș al lui Hristos. Cred că-și urăște și mai mult viața în secunda asta. Cu așa coleg de salon, chiar și eu mi-aș urî-o!

Oare Attila se gîndește la tot ce i-am spus?”

- Iartă-mă, dragul meu! a spus deodată Laura. N-am știut ce să fac. M-ai speriat atît de tare...

Am tresărit. Nu mai eram în salonul de la balamuc. Eram aici, pe bancheta din spate, iar Laura mi-a luat mîna, și-a trecut-o peste obraz, apoi a sărutat-o.

- Nu mai plînge! i-am spus. Mă enervezi!

- Ce-o să se întîmple cu noi, Tiberiu?

Alfredo se prefăcea că-și butonează telefonul. În dreptul nostru, un tip chel coborâse geamul portierei și-și golea liniștit scrumiera pe asfalt.

„Pîna la urmă, mi-am zis, o să pot totuși să mă încadrez printre oameni. Pot să par și eu normal, ca ăla! Pot să mă iau la bătaie în trafic, dacă-i musai! Pot, de exemplu, să...”

- Ce-o să se întîmple cu noi doi? a repetat Laura, smiorcîindu-se.

- Nu știu! Ce-i cu întrebările astea? Ne aude Alfredo.

- Eu nu aud nimic, a confirmat Alfredo de pe scaunul din față. Nici măcar nu sunt în mașină.

- Tata îmi cere mereu să divorțez, a continuat Laura. M-a înnebunit de tot săptămânile acestea. „*Divorțează, divorțează!*” Dar eu nu vreau asta!

- Poate că taică-tu are dreptate! am spus oftând. El ar trebui să știe mai bine ce și cum. E domeniul lui.

- Noi doi n-o să divorțăm niciodată, a spus ea, luându-mi iar mâna. Eu te iubesc! Poate că...

- Poate că n-ar trebui să mă iubești, am repezit-o, uitându-mă urât la ea. Nu așa mi-ai spus cândva? Că facem anumite lucruri, deși știm foarte bine că nu-s bune și că or să ne distrugă? Femeie, poate că a sosit vremea să te trezești! Ce zici de asta? Laura, cu tine vorbesc!

- Tiberiu... a zis Alfredo.

- Taci! am mârâit. Tu nu auzi nimic! Nici măcar nu ești în mașină, ai uitat? Apoi m-am uitat la ea și i-am zis: Nu sunt deloc sigur că vreau să mă întorc acasă. La tine acasă.

- La noi acasă, a șoptit ea.

- La tine! am țipat eu, apoi m-am calmat repede și am adăugat încet: Aia nu e casa mea! Eu n-am niciun loc pe care să-l pot numi „*acasă*”.

- Și ce vrei să faci? a întrebat ea roșie la față. Unde ai de gând să te duci? Noi doi avem o viață a noastră. Cinci ani, Tiberiu.

- Doamne, Dumnezeu! O spui de parcă ar fi vorba de cincizeci de ani! Mă faci să râd! Mama a trăit cu tata doar 49 de ani, dar, chiar și așa, tot n-a avut „*o viață*” cu el. Nu mai spune prostii, Laura. Auzi, Alfredo? Tu ce zici? Ai vrea să mă primești câteva zile la tine, până mă pun pe picioare?

- Nu! Te duci cu Laura! Acasă la tine... la voi. Eu nu te primesc!

„*Ce nenorocit împruțit! mi-am zis privindul cu dezgust. Cică <<prietenie până la moarte>>!*”

- Știi ceva, prietene? am spus batjocoritor. Decât să mă duc la ea acasă și să trăiesc împreună cu ea, mai bine... Nu știu! Mai bine vin cu tine și te fut pe tine. Ce zici?

Alfredo s-a întors și m-a privit în tăcere. Se uita așa... cum se uita mama la mine când se pregătea să-mi spună vreo două. Apoi a zis cu o voce domoală:

- Laura, eu nu mai rezist. Nu te supăra!

A scos cheile din contact și i le-a aruncat Laurei în poală, apoi a coborât și a trântit portiera. L-am văzut ocolind mașinile și dispărând printre trecătorii de pe trotuar.

- S-a dus și ăsta în pizda mă-sii! am spus supărat. Ne-a lăsat și mașina pe cap! Ce căcat de mașină e asta? Ce căcat de schimbător de viteze e ăsta? Cum se bagă în marșarier?

În jurul nostru era o mare de claxoane. Un ocean!

- Lasă că o conduc eu! a spus Laura ștergându-se cu dosul palmei la ochi.

- Ba nu, o conduc eu!

- Tu ai luat pastile! m-a pus ea la punct.

Era o șoferiță jalnică. Trebuia să-i explic mereu ce să facă. Noroc că era ambuteiaj și mergeam cu toții ca melcii.

- Dar nu mai călca atât de tare ambreajul! am zbierat. Ești proastă? N-auzi cum urlă motorul? Ești și surdă? Ce-i cu tine? Slavă Domnului că nu te-am lăsat niciodată să te sui în mașina mea. Asta mai lipsea! Și acum de ce semnalizezi dreapta? Unde, dracu', mergi? De ce nu te încadrezi pe banda din stânga? Nu ziceai că mergem acasă? Măi, frate... nu mai pot! Laura! Cu tine vorbesc! Nu mai pișa ochii! Scoate, naibii, schimbătorul la punctul mort! Iisuse mare! Femeile la volan sunt niște dezastre pe patru roți! am țipat luându-mă cu mâinile de cap. Dezastru la volan! Niște criminale! De aia se întâmplă atâtea accidente, fir-ar a dracului de șoferie!

- Tiberiu! a strigat ea. Ce faci?

- Plec, nenorocito! am zbierat trântind portiera. Plec să caut niște oameni normali! Nu pot să suport să văd cum îți bați joc de nervii mei și de mașină! Cu cine-ai făcut școala de șoferi? Ești... sub orice critică!

Și m-am cărat! Oricum, nu mai aveam ce să fac acolo; acum nu mai era doar ambuteiaj, ci un blocaj total. Bulevardul se transformase într-un cimitir imens de mașini! Doi gabori încercau să calmeze un șofer care se izbea cu capul de volan. Zbierete... Pumni ridicați în aer... Nu mai știu ce-a urmat, că eu m-am urcat pe trotuar și m-am amestecat printre trecători. Eram îmbrăcat în haine normale, la fel ca oricare. Eram bărbierit la fel ca oricare. Arătam odihnit de la săptămânile de somn. Lipsa țigărilor și a alcoolului îmi adusesese o culoare normală în obraji. Eram extraordinar de normal! Un om ca toți oamenii.

„Da, mi-am zis bucuros, cred c-o să mă încadrez de minune în peisaj! De fapt, dacă stau și mă gândesc bine, nici nu-i mare chestie. Nu-i vorba nici de filozofia lui Platon, nici de construcția unei rachete! Trebuie doar să nu spun tot ce gândesc și să nu mă dau de gol când văd anumite chestii pe care ei nu le văd. Cum ar fi umbra aceea din bucătăria Laurei. Din cauza umbrei am ajuns la balamuc!

Doamne, ce-mi mai arde buza după o țigară! Aș da orice pentru o țigară! M-aș fute și-n cur pentru o țigară! Nu, dă-o dracului, asta n-aș face-o! Totuși... vreau nicotină!”

Și, deodată am tresărit și m-am oprit.

- Aha, am murmurat, sunt convins că tipa aia, care stă liniștită pe bancă și fumează în ciuda mea, ar fi mai mult decât fericită să-mi dea o țigară.

Am sărit gardul parcului, am trecut printre boscheții plini de zăpada lui februarie și m-am îndreptat direct spre banca cu pricina. Tipa a întors mirată capul spre mine și m-am oprit brusc, de parcă m-aș fi lovit de o vitrină bine spălată.

„Dumnezeule Mare! mi-am zis privind-o cu gura căscată. Ce-i asta?”

CAPITOLUL ZECE

Libertatea bărbaților are un preț

- Vă pot ajuta cu ceva?

Era o fată de vreo douăzeci și ceva de ani. Desfigurată. Un monstru!

Fruntea, obrazul stâng și o parte din pielea gâtului erau acoperite de niște... Erau un fel de solzi de culoare roșie. Pe jumătate din fața ei, Natura așternuse un fel de piele de reptilă. Partea aia de piele părea arsă cu acid, îngroșată și un pic crăpată pe ici, pe colo. Solzii erau pur și simplu neumani. Nu-mi puteam dezlipi privirea de acolo.

Poate că petele continuau și mai jos de gât, dar nu aveam cum să știu asta. Purta un pulover albastru.

- Doriți ceva? a repetat ea, întorcându-se și mai tare spre mine și privindu-mă cu niște ochi normali, de fată normală.

„Ființa asta nu-i machiată, mi-am zis înspăimântat, dar poate c-ar trebui se machieze! Ar trebui să dea un strat gros de fard pe obrazul stâng și pe toată fruntea. Și pe gât. Sau poate c-ar trebui să poarte o mască ori... și mai bine, ar trebui să nu iasă deloc din casă! Of...”

- Vă pot ajuta cu ceva? a zâmbit fata.

Am răsuflet adânc. Cu ce putea ea să m-ajute pe mine? Ea avea nevoie de ajutor, nu eu!

„Sărmana fată! mi-am zis. Atât de tânără... Și, din spate, părea drăguță.

Eu pot să mă amestec printre oameni, însă ea nu poate trece neobservată nicăieri! Nicio șansă! E mai izolată chiar decât cei închiși pe viață la balamuc.”

Pe un tip de la balamuc îl luase familia și-l internase definitiv la un așezământ pentru incurabili. Sărmanul acela nu mai avea voie să iasă niciodată în lume. Era nedrept!

Dar fata-monstru avea curajul să iasă printre noi,ăștia normali. Avea permisiunea asta! Își plimba la vedere boala ei murdară și-și lăsa, probabil, microbii peste tot.

Mi-am zis că, deși zâmbea, cu siguranță că ne ura pe toți. Sigur era contagioasă și încerca să-i îmbolnăvească și pe alții, ca să nu fie numai ea așa.

De ce se uita așa la mine? Inexplicabil, ochii ei erau niște ochi... de fată normală. Și ochii aceia întrebători m-au trezit.

- Doream doar o țigară, am îngăimat răgușit. Însă...

Fata a scos pachetul din poșetă. Avea degete subțiri, fine, foarte frumoase. Le-am privit și m-am întrebat ce fel de microbi colcăiau pe degetele ei. Trebuia să risc și să iau o țigară din mâinile ei contaminate? Cu siguranță, aveam să mă îmbolnăvesc dacă o făceam.

Fata a deschis pachetul.

- O să iau una, am zis cu inima îndoită.

- Desigur! a răspuns ea zâmbind.

Zâmbea ca orice fată normală pentru că boala nu ajunsese până la buzele ei. Avea niște buze frumos desenate. Ochii, nasul, buzele și obrazul drept încă nu fuseseră atinse de lepra care o mânca de vie. Probabil era doar o chestiune de timp!

Am luat cu mâna tremurândă o țigară.

„Dar dacă o face înadins? m-am întrebat. Acum mă lasă să iau direct din pachet ca să-mi adoarmă vigilența. Poate că toate țigările sunt deja atinse. Poate că și-a plimbat degetele peste ele și acum face pe proasta.

Însă nu e proastă deloc. Asta se vede! Are niște ochi inteligenți. E șireată, fir-ar să fie! Dar dacă nu a dat cu degetele? mi-am continuat îngrijorat gândul. Dacă a dat cu limba? Poate a lins fiecare capăt de filtru!

Ăștia ciudați cu boli din astea, ciudate sunt adesea și dereglați mintal. Doar am citit ceva despre asta... era o știre în ziar cu un bolnav de SIDA care folosea o seringă contaminată și îi înțepa pe alții ca să-i îmbolnăvească. Cred că am înnebunit! Iau țigări de la... fata asta. Uite cum se bagă omul singur în căcat!”

Am analizat țigara. Filtrul părea uscat. Am răsuflat ușurat apoi m-am uitat la fată și am înghețat: tocmai îmi întindea bricheta.

„Oh, Doamne, nu! mi-am zis. Te rog, nu!”

A ținut-o așa, întinsă spre mine, vreo câteva secunde, apoi a clipit și și-a lăsat mâna în jos. M-am întors să plec și chiar atunci s-a auzit un *click* în spatele meu. Aprinsese bricheta!

Oare de ce zâmbea într-una? Ce era atât de amuzant?

Primul fum de țigară a fost dumnezeiesc. Am închis ochii și am simțit că mă ia ameteala. Când i-am deschis, m-am uitat în jur. Pe o bancă, la vreo douăzeci de pași mai încolo, stătea un bunicuț cu pipa în gură. Lângă el era o fetiță de vreo cinci anișori. Nu poți fuma lângă o fetiță de cinci anișori, ce

naiba! Trebuie să fii cretin ca să faci asta!

Și mai încolo, pe altă bancă, se *lingeau* de zor un băiat și o fată. Fără pic de rușine. Fata părea să fie de o seamă cu Gabriela mea. Am oftat. Nu mai știam absolut nimic de Gabriela. Cine știe pe ce bănci stătea? Cine știe ce derbedeu nenorocit îi făcea acum și ei exact același lucru?

Am scuturat din cap. Gândul mă scotea din minți!

Leproasa se uita cum rămăsesem în picioare, privind băncile. S-a mutat un pic mai spre margine și a continuat să fumeze liniștită de parcă ar fi fost un gest firesc să mă așez lângă ea.

Era o invitație mută, voia să iau loc pe banca ei, pe care o contaminase. M-am așezat suspinând. Am încercat să nu ating locul unde fusese poșeta ei și am fumat în tăcere. Țigara își făcea treaba. Aveam o stare de beatitudine. Nicotina începuse să curgă *pic-pic* prin sângele meu exact ca perfuzia lui Attila.

- Poate că o să par nesimțit, am spus privind chiștocul care fumega, dar n-ai putea să-mi mai dai încă una?

Mi-a întins în tăcere pachetul deschis și de data asta am înțeles perfect de ce zâmbea: pentru că era, pur și simplu, cretină. Cum să-i zâmbești cuiva care vine peste tine și-ți cere țigară după țigară? Avea sigur o problemă.

„Întâi apare lepra, apoi disperarea, apoi te tâmpești de cap și... restul vine de la sine, vorba lui Alfredo! mi-am zis obosit. Are totuși un zâmbet frumos. Trebuie să recunosc asta!”

Mi-am aprins de la chiștoc noua țigară, apoi am întrebat-o cu milă, fără s-o privesc:

- Știu că nu e treaba mea, dar... te-ai opărit cumva cu apă clocotită când erai mică? Mulți copii se nenorocesc așa și... unele mame sunt de-a dreptul cretine, se uită la telenovele și lasă fel și fel de chestii fierbând pe aragaz. Uită să-și mai supravegheze copiii. Ale naibii telenovele!

Fata s-a uitat uluită la mine, apoi a început să zâmbească iar. Apoi a început să râdă până când s-a înecat cu scuipat și a început să tușească.

Tușea rău de tot. Fără să-mi dau seama, am bătut-o cu mâna pe spate, apoi am tresărit și mi-am privit speriat mâna. Ea a izbucnit și mai tare în râs. Jumătatea ei de față bună era îmbujorată. Râdea ca o proastă! Pun pariu că, dacă și-ar fi scos oglinda din poșetă și s-ar fi uitat în ea, i-ar fi trecut cheful de hilizeală.

- Am o boală numită psoriazis, a spus ea respirând adânc și calmându-se. Mama nu s-a uitat la telenovele, iar eu nu am tras de pe aragaz nicio oală cu apă fierbinte. Probabil ați auzit de psoriazis, nu?

- Ah, da, desigur! am răspuns dând din cap. Evident c-am auzit. Și... cum de-ai avut ghinionul să te molipsești cu așa ceva? De unde ai luat-o?

- De nicăieri! a spus fata scoțând altă țigară din pachet. Psoriazisul nu este câtuși de puțin contagios, deși cei mai mulți oameni refuză să înțeleagă asta! a continuat ea, uitându-se la mine în timp ce-și aprindea țigara.

- Eu nu refuz! am zis, ridicând din umeri. Te cred! Dacă zici tu că nu-i contagioasă, înseamnă că așa este. Te cred!

- Vă cred că mă credeți! Este evident că sunteți un om... foarte încrezător. Spre deosebire de alții, păreți o persoană foarte prietenoasă. Parcă n-ați fi de pe aici. De fapt, de unde sunteți, dacă nu sunt indiscretă? De unde veniți?

- De la spitalul de nebuni! am zis privind-o liniștit. Am ieșit acum, după șase săptămâni și îmi doream o țigară. Apoi te-am văzut pe tine fumând și...

- Șase săptămâni, a murmurat ea dusă pe gânduri.

- Nu te sperie chestia asta? am întrebat-o rânjind.

- De ce să mă sperie? O să vă spun un secret: în urmă cu trei ani am avut și eu nevoie de multe ședințe de psihoterapie. Simțeam că depresia mă doboară! Nu mai puteam să lupt de una singură. Mi-a prins bine.

- Și de ce te-a lovit depresia?

- Pentru că... De fapt, încă mă lovește și acum. Uneori simt cum mă vizitează!

- Știu, știu! am răspuns oftând. Eu deja o simt din nou, deși m-am externat nu demult. Uneori mă simt tare nefericit, deși, fratele meu de suferință pe care l-am lăsat în salon, un orb, îmi zicea mereu că nu sunt nefericit. Cică sunt fericit! Spunea că, dacă văd și sunt sănătos, ar trebui să fiu cel mai fericit om. Zicea ceva de genul „*Poți să faci tot ce vrei cu viața ta, măi, Tibor!*”. Bătea câmpii! Nici măcar nu mă cheamă Tibor, ci Tiberiu. De fapt, eu știu bine că nu pot să fac orice cu viața mea. Tipul exagera!

- Depinde! a răspuns fata. Ce ați vrea să faceți cu viața dumneavoastră?

- Aș putea face multe cu ea, dar nu orice! De pildă, nu cred că aș putea să mă fac pilot de avion supersonic, deși - când eram mic - cochetam cu ideea de a pilota avioane de vânătoare. Nici măcar nu cred că aș putea să trec de blestematele lor de teste psihologice. Deci e clar: n-o să fiu niciodată pilot și n-o să manevrez niciodată un avion. Attila s-a înșelat! Chiar dacă am ochi buni și văd clar în jurul meu, nu pot să fac tot ce vreau cu viața mea. Logic?

- E posibil să aveți dreptate, a răspuns ea. Dumneavoastră ce meserie aveți?

M-am uitat supărat la ea și i-am spus iritat:

- Ce-ar fi să-l lași deoparte pe *dumneavoastră*? Eu nu am decât

treizeci și doi de ani. Tu?

- Douăzeci și trei.

- Mulți înainte! Ești cam de aceeași vârstă cu nevastă-mea. Din cauza ei am dat în depresie. Dar de acum... gata! Am decis să divorțez. Nu vreau să ajung și eu ca un nefericit pe care l-am cunoscut cândva la balamuc. Omul se tot interna de frica nevastă-sii. Îi făcea zile fripte. Poate era mai bine pentru el să divorțeze.

- Dar dumneavoastră de ce doriți să divorțați?

- Ți-am zis să-l lași dracului pe *dumneavoastră*! am izbucnit deodată. Ce-i cu tine? Scuză-mă că te-am făcut să tresari, dar... te-am rugat foarte frumos să nu-mi mai spui *dumneavoastră*. Nu-s chiar atât de bătrân! Sunt doar nouă ani diferență!

- Nu este vorba despre diferența de vârstă! a spus ea rece, luându-și poșeta de pe bancă. Eu spun „*dumneavoastră*” oricui, chiar și părinților mei.

- Ei, asta-i bună! Și fraților?

- Nu am nici frați, nici surori.

- Bănuiam! am spus încetisor. Ești un copil unic. În fine, nu te enerva! Și lasă poșeta la locul ei, că nu ți-o fură nimeni. Nu, serios, chiar vrei să pleci. De ce? Pentru că am ridicat un pic tonul?

- Și pentru asta! m-a lămurit ea ridicându-se. Și pentru că-i frig!

- Crezusem că aștepti pe cineva, am spus zâmbind. O prietenă sau un prieten. Sau, mai știi, iubitul!

- De cinci ani încoace, nu mai am iubit! a răspuns ea simplu și sinceritatea ei m-a frapat. Nu, nu așteptam pe nimeni. Dar asta nu înseamnă că nu am prieteni. Nu prea mulți, dar am!

- Normal că ai! am spus dând din cap. Nu dispera! O să ai și un iubit, sunt sigur! De ce să nu ai? Ești tânără și... tânără.

- Da, tânără, a spus ea uitându-se zâmbind la mine. Și mai ce? Tânără și mai cum?

- Tânără și... ai o voce plăcută, catifelată. E o plăcere să te audă omul vorbind! Ai putea să te angajezi chiar și mâine la un centru de vânzări prin telefon. Te-ar primi cu brațele deschise! Cine n-ar vrea să discute la telefon cu așa o voce. Eu unul aș sta la palavre ore în șir cu tine. Zile în șir.

- Sunt tânără și am vocea catifelată! E bine de știu! a continuat ea râzând. Altceva?

„Adică tu crezi că mă doare gura? am gândit amuzat. Fato, păzea! Pot să-ți torn la complimente până cazi pe jos extenuată. Pot să complimentez pe cineva până-i curge sânge din nas. Nu rezisti tu la câte complimente pot să inventez! Le scot mai repede decât un magician care scoate iepuri din

joben! Sărăcuța de tine! Nu mă cunoști!”

- Haide, stai jos! Sunt inofensiv! Sper că nu-ți închipui că vreau să mă dau la tine?

- Nu mai stau jos, a spus ea frecându-și ușor palmele. Am stat destul.

- De ce nu? Te grăbești undeva?

- Nu mă grăbesc, dar e frig, iar banca e rece! Stau aici de jumătate de oră. Oricum, e mai bine să plec. Iar tu păstrează-ți complimentele pentru soția ta. Sper sincer să nu divorțezi! Mai gândește-te! Ziceai că e de-o seamă cu mine?

- Oarecum! Împlinește în curând douăzeci și cinci de ani, însă eu n-o să mai fiu prin zonă când se va întâmpla asta. Cinci ani de sclavie îmi ajung. Nu, mulțumesc, e suficient! Mai bine plec la săpat șanțuri și mănânc doar pâine cu ceapă, decât să mai rămân o secundă cu ea. Abia acum realizez că... că...

- Ce?

- Attila avea dreptate! Mi-a zis că pot să fac tot ce vreau cu viața mea și mare dreptate avea! Chiar pot să fac orice cu viața mea. Și acum o să fac... cale întoarsă. Eu o să merg pe drumul meu, ea o să meargă pe al ei. Cum ziceai că te cheamă?

- Dar n-am zis!

- Nu-i nimic, o să-mi zici acum. Cum te cheamă?

- Sofia!

- Drăguț nume! Știi ceva, Sofia? Încep să-mi dau seama că și mie mi s-a făcut frig. Și dacă tot gândim la fel, ce-ai zice să mergem undeva și să bem o cafea fierbinte?

A tăcut câteva secunde, apoi mi-a răspuns îngândurată:

- Nu, nu prea cred! Tiberiu ziceai că te cheamă? Nu, Tiberiu, nu-i o idee bună să beau o cafea cu tine. Îți spun și de ce: nu e vorba că ești însurat - e doar o cafea! - și nici nu e vorba că ai fost pe la psihiatrie. Nu e nimic în neregulă să mergi la spital ca să te tratezi.

- Dar?

- Dar o voce din mintea mea îmi șoptește că nu trebuie să merg la o cafea cu tine. Poți să-i spui intuiție, dacă dorești sau al șaselea simț. Nu contează cum îi spui! Însă eu ascult întotdeauna de vocea aceea pentru că nu m-a sfătuit niciodată greșit. Până acum.

- Foarte interesant! Deci ești și tu din ăia care aud voci. O să-ți spun un secret: uneori și eu aud voci. De fapt, vocea e a mea, dar vorbește altcineva. E vocea mea, dar nu-s gândurile mele. Iar acum, că ți-am spus asta, citesc limpede în ochii tăi că mi-am tăiat craca de sub picioare și că nu mai am nicio șansă la cafeaua aceea. Pe care, oricum, ai fi plătit-o tu,

pentru că eu n-am niciun ban la mine. Dacă te-am invitat, nu înseamnă că urma s-o și plătesc, nu?

- Nu știu ce să-ți răspund la asta! a mărturisit ea, plimbându-și poșeta dintr-o mână în alta.

Stătea acolo, în picioare, ca proasta. Nici nu se așeza, nici nu pleca! Probabil asculta de vocile din capul ei. Cred că era un adevărat război acolo. Nu era distrusă doar pe jumătate de față! Avea și probleme de altă natură.

- Bine, a spus ea deodată, mergem să bem o cafea! O s-o plătesc eu, apoi o să ne despărțim prieteni.

- Și cum rămâne cu vocea din capul tău? am întrebat-o privind cu dezgust obrazul ei distrus de boală.

Avea un păr frumos, buclat. Un păr sănătos pe care, poate, l-aș fi mângâiat cu plăcere, dacă n-aș fi văzut și fruntea roșie pe care o încadra.

„Vai de capul tău, fato! mi-am spus. Ce fel de om mai ești și tu? De fapt, te poți numi om? Sunt convins că prietenele tale îți sunt prietene doar din milă. Probabil te disprețuiesc și te vorbesc pe la spate!”

- Dă-o-ncolo de voce! mi-a răspuns cu vocea ei catifelată.

M-am ridicat de pe bancă.

- Ce faci? m-a întrebat. Cafeneaua e în partea cealaltă.

- Plec! i-am răspuns plictisit, aruncându-i o privire peste umăr. Mersi de țigări, Sofia! Să fii sănătoasă! Eu o iau în partea opusă. Du-te tu la cafenea dacă ai chef! Și... îți dau un sfat. E gratis!

- Spune!

- Totdeauna, dar întotdeauna, să ascuți de vocea din capul tău! Pa!

Am luat-o la dreapta, pe o alee largă fără să privesc în urma mea. Știam, simțeam că fata aceea bolnavă, chinuită de complexe și de frustrări era pe undeva în urmă și mă privea.

„Oare la ce gândește acum? m-am întrebat. Ce-i mai spune vocea?”

Apoi mi-am adus aminte brusc că trebuia să divorțez cu orice preț de Laura și am grăbit pasul. Aveam o misiune! Pășeam preocupat și gândeam. Da, trebuia să divorțez cu orice preț. Cu orice preț!

Chiar și cu prețul vieții... Laurei.

CAPITOLUL UNSPREZECE

Da, aleg să ofer viață!

Redecorase, văruise! Reamenajase totul prin apartament. În bucătărie, cel puțin, totul era nou-nouț!

Am lăsat-o să-mi servească o masă gătită de ea. Mâncarea era jalnică. Tot ce făcea ea era jalnic: felul cum îmi punea supa în farfurie cu polonicul, fâțâiala aia atentă prin jurul meu, modul grijuliu în care îmi vorbea, felul cum mă mângâia cu palma pe braț. Jalnic! Părea un luptător de sumo plin de intenții bune!

- Presupun că n-o să primesc un pahar cu vin! Așa-i?

- Iei pastile, s-a scuzat ea.

- Ei, lasă, ziceam și eu, doar știi că n-am vorbit serios! A zâmbit tristă. Și mai termină dracului cu fața asta de înmormântare! am mârâit printre dinți. Fii veselă! Bucură-te! M-am schimbat, Laura. De acum, sunt alt om! M-am însănătoșit și la trup, și la suflet. Apropo, știai că l-am redescoperit pe Iisus? Da, m-am gândit mult la El în spital. Mi-am descoperit multe puncte comune cu El! Ăăă... viața noastră o să fie diferită.

- Mă bucur să aud asta, dragule!

Nu mințeam, chiar simțeam că eram alt om. Unul mai liniștit, mai calm! Unul care știa clar ce avea de făcut. E drept că mă îndopaseră cu o grămadă de pastile, dar eu eram sigur că liniștea aceea venea din mine, nu din creierul meu îmbâcsit cu fel de fel de chimicale.

M-am uitat atent la peretele din dreapta ușii din bucătărie. Nu exista nicio umbră acolo! Sau poate era, dar se ascundea sub stratul nou de var. Domnul Moarte încerca să mă păcălească!

- Ridică-te, Laura! am zis deodată, apoi am luat-o de umeri și am lipit-o exact pe locul unde văzusem umbra. M-a lăsat s-o lipesc de perete. Mă privea mirată și nu înțelegea. Nici n-avea ce!

„Ești aici, nenorocitul, mi-am zis privind peretele alb, pe mine nu mă duci! Ia-o pe ea!”

Dar nu s-a întâmplat absolut nimic.

- De ce mă ții așa? a întrebat Laura. Acum nu mai era speriată, ci doar împăcată cu situația. Accepta totul cu resemnare. Am priceput că nu era prea sigură dacă eram sau nu eram nebun, dar se resemnase cu ideea asta.

- Taci! am șoptit.

I-am privit fața și asta mi-a amintit de fața nefericitei din parc. Tenul Laurei era curat. Nu erau solzi, nici piele roșie crăpată! Își ținea ochii închiși. I-am îndepărtat un pic gulerul: gâtul era curat. Totuși și ea, și nefericita din parc erau parcă la fel de bătute de soartă.

Bărbia Laurei tremura. Mai avea un pic și începea să plângă. Asta era nevastă-mea: o grăsună plângăcioasă, lipită de peretele proaspăt vărut. Era la îndemâna mea, puteam să fac cu ea tot ce doream. Puteam s-o și omor, dacă aveam chef! Dacă aș fi trântit-o o singură dată cu capul de perete, adio Laura.

Și, în momentul acela, am simțit că aveam o erecție fantastică. Atât de excitat eram încât mă durea.

Acolo, lângă mine, ascultătoare și supusă, era o femeie.

- Mă bucur că n-ai niciun cromozom Y, am murmurat, adulmecând-o.

- Cum? a zis ea surprinsă și a deschis ochii. Ce vrei să spui?

- Îți explic imediat! am șoptit zâmbind, apoi am sărutat-o cu sălbăcie și am mușcat-o de buze. Îmi plăcea. I-am băgat limba adânc în gură și m-am jucat cu limba ei. Am simțit cum frica din ea adormea și începea să se trezească pofta. Nu mă mai văzuse în patul ei de luni de zile. Eu voiam o femeie, ea își voia soțul.

Limba ei făcea rotocoale în jurul limbii mele. Am mușcat-o ușor de gât și gâtul ei moale părea făcut exact pentru asta: ca să fie sărutat, mușcat... supt.

Nu, în ziua aceea Laura nu avea să fie dată cu capul de perete. Aveam nevoie de ea vie, fierbinte.

Am început să-i desfac nasturii și am rămas o clipă mirat; pielea ei eliberată de haine mi s-a părut deosebit de atractivă. I-am ridicat sutienul peste șani, am început să-i sug înfometat. Gura mi se adăpa pe rând de la fiecare sfârc.

- Îți place, Laura? Dacă îți place, spune-mi! Vorbește!

- Te iubesc! mi-a șoptit.

- Dar îți place? i-am suflat eu în ureche, apoi am mușcat-o ușor de lob.

- Îmi pla...ce! a gemut ea și a început să tremure.

- Vrei să te fut?

- Fă dragoste cu mine, dragule!

- Spune-mi așa: „Vreau să mă fuți!”. Dacă o vrei cu adevărat, spune-mi-o! I-am luat mâna și am băgat-o în pantalonii mei. M-a pipăit grăbită

prin stofa chilotului. O vrei? am întrebat-o suflând greu. Roagă-mă!

- Vreau să... vreau să mă fuți! Te vreau!

- Poate că o s-o fac! Mai roagă-mă o dată, doamnă avocat. Convinge-mă. Pledează!

- Vreau să mă fuți! Vreau să mă...

- De acord! am spus, apoi i-am ridicat fusta, i-am îndepărtat chiloții și am pătruns-o adânc cu un deget, apoi cu două. I le băgam brutal, dar i le scoteam încet, foarte încet.

Laura gâfâia și avea o privire de parcă era drogată. M-a mușcat tare de o buză, apoi a început să geamă. Cu o mână mă trăgea de cureaua pantalonilor.

O țineam în continuare lipită de perete. Eram deja dezbrăcat pe jumătate. Îmi căzuseră pantalonii pe vine, îmi trăsesese chiloții în jos și mă masturba frenetic.

Mi-am scos degetele din ea și mi-am ridicat mâna. Am privit-o în ochi și mi-am băgat degetele în gură. Mi-a plăcut, era minunat... gust de femeie care voia să se fută!

Apoi i le-am băgat ei în gura. Le-a supt. Ne-am sărutat sălbatic și i-am strivit cu nesaț buzele cu miros de femeie. Nu mai rezistam!

- Te vreau, Laura! am spus grăbit. Întoarce-te cu fața la perete. Repede! Vreau să te fut pe la spate!

S-a întors și am aplecat-o grăbit cu o mână. Mi-am fixat pula în gaura aceea zemoasă și am împins cu toată forța. A țipat. Eram adânc în ea și gemea. O durea. Îmi plăcea asta!

Am cuprins-o și am strâns-o tare de țâțele ei mari, fără pic de milă. A început să se vaite, apoi să țipe, iar eu am început să pompez în ea cât de tare puteam, de parcă mă luptam pe viață și pe moarte.

Eram brutal cu bucele mari, uriașe și nu-mi păsa dacă-i plăcea sau nu. Poate că-i plăcea! Ce rău puteam să-i fac? Niciunul! Era suficient loc pentru mine în pânțelele acela.

Așa că am tot împins cu putere în burta ei fierbinte până când am simțit că nu mai pot. Inima îmi bătea ca un ciocan, parcă încerca să-mi spargă pieptul. Nu știu cât timp trecuse, dar era încinsă bine înăuntru.

- Nu mai pot! a gemut ea.

- Mai am un pic! am spus gâfâind. Taci! Te rog, taci!

Blestematele de pastile pe care le luasem mă împiedicau să termin. O înlănțuisem cu brațele peste burtă și continuam să mă împing tot mai adânc în ea. Au trecut alte minute și am simțit cum trupul i se scutura de plâns. La început era un plâns mut, apoi au pornit gemetele.

- Nu mai pot! Oprește-te, te rog!

- Taci!

- Te rog...

- Taci, curvă nenorocită! am urlat în spatele ei. Mai am un pic și termin!

- Te...

- Ține-ți, dracului, gura!

Acum nu mai era sex ceea ce se-ntâmpla. Era un măcel între picioarele ei. Părea un animal înjunghiat de cuțitul unui vânător dement. Sexul meu se transformase în armă, iar prada mea era carnea ei caldă și tremurândă, pe care o înjunghiam cuprins de frenezia vânătorii.

„Grasă nenorocită! mi-am zis. M-ai vrut acasă? Iată-mă-s! Poftim! Ține!”

Nu mai știam ce se întâmpla și nici de ce nu puteam să termin! Aia nu era dragoste, dar nici sex nu era.

Era doar un obiect în care mă masturbam, o păpușă vie! Cred că pe internet s-ar fi găsit mulți amatori pentru un astfel de produs, un obiect special! Ar fi avut căutare, nu glumă. Încercam să ejaculez într-o chestie fără suflet numită Laura. Un recipient moale, o... păpușă.

„SENZAȚIONAL!

Pentru amatorii de senzații tari a apărut păpușa de carne și osânză marca <<Laura>>.

Satisfacție garantată!

Clienții nemulțumiți își pot primi banii înapoi în termen de 30 de zile.

Primul stoc a fost epuizat! Lucrăm acum la o nouă ediție actualizată și îmbunătățită.

Comandați ACUM!”

Am simțit că mi se oprește inima de tot. Eram transpirat learcă, mi se părea că am luat foc. Am eliberat-o din strânsoare și am ieșit din ea. M-am dat înapoi un pas și Laura a căzut pe podea ca un sac de cartofi. M-am uitat lung la ea: nu era o femeie, ci doar un obiect.

„Sper din toată inima că și-a dat duhul! am gândit. Bine-ar fi!”

Exact în momentul acela, m-am cutremurat și am început să mă eliberez. Am privit impasibil izvorul care țâșnea de neoprit.

„Bravo, idiotule! mi-am zis. Abia acum?”

Spermă pe picioare, spermă pe gresie, spermă pe piciorul păpușei

Laurei... Nu simțeam nici plăcere, nici eliberare. Nu mai puteam simți nimic, nici măcar tristețe.

Păpușa Laura a început să horcăie. Și-a dus mâna la gât. Nu era moartă!

- Ce ai, ce-i cu tine? am întrebat-o, căutând o țigară în sertarul bufetului. Ridică-te naibii!

Am desfăcut un pachet nou-nouț de țigări și am cules bricheta de pe marginea aragazului.

Ea și-a ridicat capul de pe podea. Fruntea ei luase o parte din varul de pe perete.

A ridicat mâna spre mine și a încercat să-mi spună ceva, dar n-a ieșit decât un fel de găjâială. Părea un pește pe uscat. Mi-am dat seama imediat că era una dintre crizele ei de astm.

I-am urmărit mâna cu privirea și am întors capul spre raft. Am luat de acolo spray-ul bronhodilatator.

- Asta vrei? am întrebat-o surâzând.

- Hââ! a făcut ea. Hîî...

Apoi a început să tremure. Începuseră convulsiile. Nu era un spectacol frumos, dar am privit-o. Iată cine mă chinuse pe mine cinci ani! Neajutorată ca un copil.

Mi-am aprins liniștit țigara și m-am așezat pe un scaun. Am rămas acolo privind-o și fumându-mi liniștit țigara. Capul ei se izbea când de podea, când de perete.

- Hîî! a făcut ea, dându-și ochii peste cap.

Trupul ei se smuncea, iar piciorul ei drept se mișca ca un piston, de parcă avea o viață proprie. Lovea doar în piciorul mesei.

- Cinci ani, blestemato! am șoptit, privind-i ochii care deveneau tulburi. Mi-ai furat cinci ani!

„Tu chiar vrei să faci pușcărie pentru scroafa asta! s-a auzit brusc o voce în capul meu.”

Am sărit de pe scaun și am privit cu teamă spre perete. Nimic! Era doar var alb! Cine naiba vorbise? Propria mea voce încerca să-mi bage gânduri străine în cap.

- Dar cine a zis că vreau să fac pușcărie? am murmurat, uitându-mă pe geam de parcă de acolo trebuia să vină răspunsul.

Nu voiam, adevărat era! Mi-am adus aminte de toate mizeriile pe care mi le spusese Mia despre pușcării și pușcăriași.

Oh, nu, clar că nu voiam să fac pușcărie. Dar nici nu voiam ca Laura să-și bată joc la infinit de viața mea! Și aia era tot un fel de pușcărie.

- Bine, nenorocito! am mârâit, privind o Laură din cârpe, care se târa

pe podea. Se pare că ai noroc: n-ai să mori azi! Cineva te vrea vie. Facă-se voia Lui!

Am stins țigara în farfuria cu pilaf de pe masă, m-am aplecat spre Laura și i-am dat un *puf* în gura larg deschisă.

- Hai, respiră, dracului, odată! am spus scârbit, apoi i-am mai dat un puf lung și încă unul. Dar parcă nu voia să-și revină. M-am aplecat și mi-am pus gura peste a ei, începând să suflu. Văzusem ceva la televizor despre asta.

Am încercat de câteva ori, apoi am auzit-o horcăind și respirând adânc.

- Slavă Domnului! am țipat. Era și timpul! Vino-ți odată în fire!

Am folosit iar spray-ul. Îi dădeam viață. Am privit-o zâmbind. Sentimentul de a oferi viață cuiva era incredibil. Eu, Tiberiu, aveam drept de viață și de moarte asupra ei și alesesem... să îi ofer viața. Eu i-o oferisem!

A început să plângă. Stătea în cur și se uita la mine plângând cu ochii aceia blestemați pe care-i iubeam și-i uram.

- Lasă, că-ți trece! am zis. Deja a trecut. Nu mai boci! Ești bine?

- Da! a spus ea amețită.

Un ultim puf, apoi i-am pus spray-ul în mână și am lăsat-o acolo. Își revenise, totul era în regulă.

Mi-am încălțat pantofii, mi-am luat haina și am ieșit din casă.

- Dacă nici după asta n-o să ceară divorțul, am șoptit, atunci... cred că mă omor eu. Mă omor și gata! Dar o să vrea să divorțăm! O să vrea! Sută la sută!

CAPITOLUL DOISPREZECE

O să te fută și o să-ți ia banii

Când am intrat în biroul lui, Cur de Fier s-a uitat mirat la fața mea și m-a întrebat bănuitor:

- Unde-i Laura? E bine?

- Mai bine ca niciodată! i-am răspuns. De fapt, exact despre binele ei voiam să discutăm!

- Te ascult, a spus el, închizându-și stiloul și punându-l pe suport.

- O să fiu scurt, dar, înainte să încep, aș vrea să vă întreb ceva: ce părere aveți de căsnicia fiicei dumneavoastră?

- Adică?

- Adică suntem căsătoriți de aproape cinci ani. Cum ne vedeți peste alți cinci ani? Vom fi oare tot împreună?

Cur de Fier s-a fâțâit pe scaun.

- De fapt, ce dorești?

- Doresc să divorțez de Laura. I-am oferit deja cinci ani din viața mea. E suficient!

- Tu? Tu i-ai oferit? Ea nu ți-a oferit nimic?

- Bine, fie! Ne-am oferit unul altuia câte cinci ani, dar n-a ieșit nimic din asta!

- Sunt la curent cu escapadele tale, a spus el privind-mă direct în ochi. Și cu trecutul tău.

I-am suportat liniștit privirea.

- Și mai bine! am spus zâmbind. Nu cred că vă doriți un astfel de ginere. Adevărat?

- Adevărul este că mi-ai fost antipatic dintotdeauna. Adevărul este că pentru prima oară gândim la fel: un divorț e o idee foarte bună! Laura are aproape douăzeci și cinci de ani și este un om puternic. O să-și refacă viața foarte repede, sunt convins. Mă bucur că vrei să pui punct! Însă... ei i-ai spus?

- În ultimii ani? Doar de un milion de ori. Acum însă... încă nu. Azi nu!

- Du-te și spune-i! a zis el. Nu mai pierde timpul! Cu cât află mai repede, cu atât mai bine.

- Cineva trebuie să introducă acțiunea de divorț. Ea n-o va face.

- O voi întocmi eu! Va trebui doar s-o semnezi. O s-o și depun în numele tău!

- Și o să mă reprezentați ca avocat la divorț?

- Asta ar fi prea de tot! a izbucnit Cur de Fier. Laura m-ar urî! N-ar înțelege niciodată! Dar nu-ți fă griji, o să găsec alt avocat. O să-l și plătesc! Și o să rezolv și cu judecătorul, oricare ar fi el. De fapt, cred că știu deja și judecătorul potrivit. O să vorbesc cu cine trebuie și unde trebuie, așa că poți să te consideri divorțat de pe acum. Mai ai și altceva să-mi spui?

„Da! am gândit. Am omorât-o pe fică-ta cu pula! O s-o găsești în bucătărie, pe podea!”

- Nu mai am nimic să vă spun. Mă bucur că aveți atâtea relații!

- Atunci, s-a rezolvat! a spus el desfăcându-și larg brațele. Du-te și spune-i, apoi pleacă definitiv din casa ei. Pleacă chiar azi! Și mâine treci pe la prânz pe aici ca să-ți dau să semnezi actele. După aceea, îți promit, în 30 de zile vei fi un bărbat liber!

Am ieșit.

„E mai bine că umflata aia n-a murit! mi-am zis. Iată că se poate rezolva și altfel! Civilizat, curat... Laura o să trăiască, eu o să trăiesc, toată lumea o să trăiască și o să fie fericită! Dar fiecare pe drumul lui!”

Oricum, m-ar fi prins! N-am stofă de ucigaș, exclus! De exemplu, n-aș putea niciodată să planific cu sânge rece moartea cuiva! Sunt o fire prea simțitoare, asta e defectul meu! Abia acum înțeleg de ce toată viața mi-am dorit să-l omor pe tata, dar nu mi-a ieșit! Ucigaș? Eu? E singura carieră pe care nu mi-o doresc! N-am nicio înclinație către ea.”

Așa gândeam în ziua aceea, însă acum, privind înapoi, realizez cât de naiv eram! De unde era să știu că Dumnezeu (sau poate altcineva) îmi citea fiecare gând așa cum citești tu un rând dintr-o carte? Habar n-aveam că soarta-și bate joc de oameni și că exact lucrurile de care încerci să te ferești sunt presărate înaintea ta!

Acum știu!

* * *

Laura nu mai era în bucătărie, ci în dormitor. Era lungită pe pat.

- Hei, nevastă, i-am zis vesel, am o veste bună pentru tine!

Nici măcar nu m-a privit. În schimb, a început iar să se smiorcăie și

chestia asta m-a iritat.

Am scos din buzunar o cutiuță și am luat din ea două pilule. I-am întins și Laurei una.

- Vrei? am încurajat-o. Ia-o! E bună rău! Face bine la isterie!

Nimic! Niciun răspuns.

- Bine! am zis. Atunci o să le iau eu pe amândouă, fir-ai tu al dracului! Din cauza ta le iau!

Am privit-o. Părea o statuie de gheață care se topea începând de la ochi.

- Vreau să divorțăm, femeie! am spus brusc. Ce ai, ești surdă? Divorțez! Plec! Aha... în sfârșit te-ai decis să te uiți la mine. Ai de spus ceva despre asta, Laura?

- Eu n-o să divorțez niciodată, a spus ea încet. Avea o voce un picuț cam răgușită de la cât țipase și se văitase prin bucătărie.

- Așa? am întrebat rânjind. Bine! Ce-ar fi să mai facem dragoste încă o dată?

A început să se smiorcăie iar. Deci nu era proastă!

- Vezi? am întrebat-o. Ai început să pricepi și tu că cinci ani sunt suficienți. De acum încolo, o să fii liberă și o să-ți urmezi viața în continuare, așa cum vrei tu, dar fără mine. Am decis să te eliberez de mine!

- Tiberiu, a spus ea ridicându-și fața din palme.

- Da, dragă!

- Ce ai vrut tu de la mine și nu ai primit? Ce mi-ai cerut și nu ți-am oferit?

- Hmm... nu înțeleg întrebarea. Fii și tu mai explicită!

- Am întrebat ce-ți lipsește. Ai avut tot ce ai cerut, ai plecat când ai vrut, ai venit când ai vrut...

- Păi, nu înțelegi? am spus plictisit. Vreau să fiu liber. Liber, liber ca pasărea!

- Dar ai fost liber tot timpul, a spus ea, încercând să-mi ia mâna. Te-am lăsat să faci tot ce ți-ai dorit, să mergi unde ai vrut... Mi-ai cerut bani, ai primit! Ai vrut să bei, te-am lăsat cât am putut! Ți-am oferit tot ce mi-a stat în putință. Ce vrei mai mult de la mine, omule bun? Vrei mai mulți bani? O să-i ai! Vrei să închid ochii la aventurile tale?

- Ai face-o? am întrebat-o amuzat.

S-a gândit câteva secunde.

- Da, a spus ea, smulgându-și cu greu vorba din gură, aș face-o! Da, fie! Dacă asta te face fericit, o să închid ochii la micile tale ieșiri, dar te rog

să nu abuzezi de asta! Întâi și întâi, eu sunt și trebuie să rămân femeia ta, nu uita asta! Înșală-mă, dacă trebuie, dar nu-ți bate joc de mine! Noi ne iubim! Noi avem ceva atât de frumos. Nu strica asta, Tiberiu! Noi ne avem unul pe altul!

Am privit-o cu gura căscată. Realizam cu mirare că era complet deraiată de pe șine!

- Ascultă, Laura, am spus supărat, tu ești cumva țăcănită? Ce fel de om ești? Eu îți spun verde în față că am de gând să merg cu altele și tu îmi răspunzi că o să-mi dai bani? Chiar n-ai pic de demnitate în tine? Cum dracu' vrei să mai fii cu mine în continuare? Care bărbat ar suporta să trăiască cu o... În fine! Bagă la cap ce-ți zic: o femeie trebuie să aibă șira spinării dreaptă, să aibă respect de sine! Tu ești ca o boală de piele pe trupul meu, o râie, o lepră scârboasă! Cum să nu ajung mereu la balamuc? Iubirea ta mă murdărește ca... ca niște solzi de reptilă crescuți pe obraz! Ești o boală! Cum să ies cu boala asta printre oameni? Cum vrei să ies cu tine în lume braț la braț? Cum? Păi, tu ești o cârpă, fă! am țipat sufocat de indignare. Ești mai prejos decât toate femeile cu care am fost. Toate aveau orgoliu și demnitate în ele. Dar tu? După toate porcăriile pe care ți le-am făcut îmi spui că noi ne avem unul pe altul?

- Când iubești, înveți să ierți! a răspuns ea plângând.

Fierbeam! Simțeam că mai aveam un pic și-o luam la bătaie.

„Iartă-mă, Doamne, mi-am zis, dar poate că trebuia totuși s-o las să crape!”

Libertatea pe care mi-o promisese Cur de Fier îmi fugea de sub picioare ca un covor tras de Laura. Era prea mult pentru nervii mei, așa că am zbierat:

- Ești cea mai tâmpită curvă pe care am întâlnit-o în viața mea! Ai probleme grave la cap! Tu ai nevoie de psiholog, nu eu! Tu ai nevoie de pastile, nu eu!

Laura și-a ridicat brațul speriată și a îngăimat:

- Îți amintești când... erai acolo, în parc, pe bancă, în costum alb de mire?

- Cum naiba să uit asta, dacă-mi tot reamintești? am gemut obosit și m-am așezat pe scaun. Blestemat să fie costumul acela alb! Blestemată să fie banca pe care am stat amândoi! N-am uitat! Ce-i cu asta?

- Nici eu n-am uitat. Atunci m-am îndrăgostit de tine. După câte mi-ai făcut, încă n-am uitat ziua aceea. De aceea îți ofer totul, dragul meu, viața mea, trupul meu, casa mea, banii mei... spune-mi ce mai vrei, iubitele? Ce vrei de la mine? a început ea să plângă. Îți dau orice!

- Ești cu adevărat bolnavă! am spus înspăimântat. Asta nu-i dragoste, ci obsesie. E de-a dreptul patologic!

- E dragoste! Știu bine că și tu mă iubești, chiar dacă negi! Atunci când te-ai aplecat și mi-ai făcut respirație gură la gură... nu ți-ai dat seama că o faci din iubire? N-ai vrut să mă lași să mor!

- Ești bolnavă! am bolborosit distrus și simțeam că îmi dau lacrimile de mila mea.

- În cinci ani, a continuat Laura, oricât de nervos ai fost, n-ai ridicat nici măcar o singură dată mâna la mine. Asta e dragoste, Tiberiu! Repet, tu ești al meu și eu sunt a ta. Chiar nu vezi că mă iubești? Ești orb? De ce nu zici nimic? Am zis că îți dau orice. Cere-mi! Spune-mi! Ce vrei?

„Să mori, în pizda mă-tii! mi-am zis obidit. Asta vreau!”

- Nu mai vreau nimic de la tine! am zis. Plec! Ne vedem la tribunal! Aha, am uitat: o să am avocat pentru asta... pentru proces. Deci n-o să vin personal la tribunal, așa că n-o să ne mai vedem. Adio, Laura!

- Nu pleci nicăieri! a urlat ea sărind din pat ca o veveriță, așezându-se în fața ușii.

- Ia te uite ce agilă ești! am zis râzând. Cum de-ai reușit să sari așa? Mai fă-o încă o dată, Laura!

- Nu râde! a țipat ea roșie la față.

- Dar nu râd! Ha, ha, ha!

- Ți-am zis să nu mai râzi, fir-ai tu să fii! a zbierat ea cu palma ridicată.

- Dar cum să nu râd, Doamne, iartă-mă, când te văd lipită așa de ușă? Bine, gata, nu mai râd!

- Unde mergi?

- La baie, dragă! Mă duc să mă piș. Partida noastră de sex mi-a dat usturimi. Ție nu?

- Promite-mi că n-ai să pleci!

- Bineînțeles.

- Spune-mi! Promite-mi!

- Promit, dragă! Ești mulțumită? Hai, dă-te la o parte din ușă! Mă piș pe mine.

S-a dat.

- Să vii înapoi! a spus și mi-a pus mâna pe braț. Vreau să discutăm ceva foarte serios!

- Ce? am întrebat mirat. Altă discuție?

- Vreau să știu cine este Tabita! Uite, ți-am spus-o. Nu este una dintre curvele tale, nu-i așa? E ceva serios, îmi dau seama! O iubești? Te iubește? De aceea vrei să fugi de mine?

M-am uitat la ea cu gura căscată.

- Bine, am zis cu un aer solemn. M-ai prins! De data asta chiar că m-ai prins! O să-ți mărturisesc tot adevărul după ce mă piș.

Am ieșit din dormitor, apoi am pășit repede pe hol. Ușa apartamentului s-a deschis și s-a închis ca un fulger în urma mea. Alergam pe trepte.

- Unde pleci? s-a auzit vocea Laurei pe casa scării. Vino înapoi! Mi-ai promis! Tiberiuuuu! Nenorocitul!

„Mamă Sfântă, mi-am zis îngrozit, cu cine am fost eu căsătorit cinci ani? Dintre toate femeile cu care am avut de-a face asta este cea mai... cea mai... N-am cuvinte!”

M-am uitat speriat în stânga și-n dreapta. Laura mă zăpăcise complet! Am pornit mașina.

La cei treizeci și doi de ani ai mei, mă duceam pentru a nu știu câta oară să locuiesc cu mama.

„Sper să mă primească! mi-am zis posomorât. Cu femeile, nu știi niciodată ce și cum!”

* * *

Cur de Fier s-a ținut de cuvânt: în doar patru săptămâni eram iarăși un om liber.

Însă nu un om fericit. Asta nu!

- Vrei să-mi iei mașina? am strigat înfuriat. La naiba! E mașina mea!

Eram chiar pe holul judecătoriei, dar nu-mi păsa că lumea se uita la noi. Nici lui Cur de Fier. El părea amuzat și m-a admonestat cu un dispreț suveran:

- Și mai zici că ai urmat doi ani de facultate la Drept? Nu se vede, băiete, nu se vede! Nici cel mai mare dobitoc nu semnează un act fără să-l citească înainte!

Ca un bou, semnase actele fără să le citesc. Acum aflam cu stupeoare că nu aveam niciun fel de pretenții materiale și că Laura urma să rămână cu tot. Absolut tot!

- Am avut încredere în tine! am mârâit eu strângând din dinți. M-ai tras în piept!

- Ai avut încredere în mine? a întrebat el râzând. Sunt avocat, idiotule!

- Tăticule, lasă-l să ia mașina! Laura a apărut în spatele lui Cur de Fier, i-a pus mâna pe braț și l-a privit rugătoare. Lasă-l să ia mașina, te rog! Apoi s-a apropiat de mine. Emană o demnitate pe care nu o știusem, abia acum i-o vedeam. Poți să păstrezi mașina, Tiberiu! a spus ea cu o voce

caldă. Vreau s-o ai! Este cadoul meu pentru tine!

- Mersi, Laura!

M-am întors și am plecat bombănind.

În aceeași seară, navigam pe internet de pe calculatorul mamei și am observat că aveam un email necitit. M-am mirat! Ștersesem toate anunțurile de pe site-urile matrimoniale și rupsesem legătura de mult cu toate curvele mele de pe internet. Când l-am deschis, am văzut că era de la ea. Zicea așa:

„Dragul meu,

Îmi pare rău că lucrurile s-au terminat așa între noi. (Da, nu te mira, înțeleg că s-au terminat!)

Am încercat să fiu o soție bună, dar n-am reușit! Este încă un mister pentru mine de ce nu am reușit. Probabil pentru că te-am iubit foarte mult. Te iubesc încă, nu m-am oprit niciodată!

Am suportat mereu vorbele tale urâte pentru că am sperat că într-o bună zi vei deschide ochii și mă vei vedea așa cum sunt: Laura ta!

Dar astăzi sunt tare mâhnită! Acum realizez că n-am fost pentru tine decât o grăsană nenorocită, o vacă, o curvă, o... adunătură de șunci. Iartă-mă pentru cei cinci ani cât ai fost nevoit să mă suporti.

Nu mai are niciun rost. Ai avut dreptate!

Fii liber! Fii fericit împreună cu acea Tabită! (O iubești, nu-i așa? Știu c-o iubești!)

A ta și numai a ta,

Laura”

În ziua următoare mi-a trimis alt text siropos. Apoi altul. Și altul. Câte un email în fiecare zi.

Era penibilă!

I-am mulțumit lui Dumnezeu că-mi uitasem telefonul mobil la ea. Nici nu-l mai voiam, știam că m-ar fi terminat cu apelurile și cu mesajele! Pe cel fix nu suna niciodată. Nu voia s-o deranjeze pe mama.

Văzând că nu se mai potolește, i-am scris, în cele din urmă, un mesaj. Suna cam așa:

„Laura,

Deși nu mai suntem împreună, în sufletul meu vei avea întotdeauna un loc special. N-o să te uit niciodată - îți jur! - și sper că vei fi fericită

alături de altcineva! Da, ai tot respectul și toată considerația mea!

Ca să știi: Nu te-am părăsit pentru altă femeie. Am divorțat doar pentru că nu eram fericit cu tine, atât! În casa ta, nu mă simțeam niciodată acasă.

Știi, nu ești tu vinovată pentru că ești grasă. De fapt, asta puteam să accept. Alta era problema!

Niciunui bărbat nu-i place să i se ofere totul pe tavă. Tu exact asta ai făcut! Spui că ai făcut-o din dragoste, dar exact asta ne-a omorât relația. Am primit bani când am vrut, am plecat și am venit când am vrut... da, ai zis bine, am făcut întotdeauna numai și numai ce am vrut.

Foarte rău! Asta înseamnă că tu te purtai ca o oaie (scuză-mă, dar trebuie neapărat să-ți spun sincer ce gândesc)! Un bărbat trebuie să lupte pentru grațiile unei femei, asta îi dă satisfacție, asta este sarea și piperul unei relații: lupta!

Nu-i nicio plăcere să pocnești din degete și să primești tot ce vrei de la proasta de lângă tine. Genul acesta de situație îl devalorizează și pe cel care cere, dar mai ales pe cel care dă. Te-ai făcut de căcat și ca femeie, și ca om. Ești o cârpă (hai, recunoaște)!

Așa că nu repeta greșeala și cu următorul bărbat din viața ta. Sau... repet-o, dragă! O să te fută, o să-ți ia banii și-o să te părăsească și el. Apoi altul. Și altul. Tot așa!

Îți dau o veste: dragostea nu este o scuză ca să fii idioată!

Ți-o spune...

Tiberiu

P.S.

Și încă ceva, Laura, și după aceea am terminat: nu-mi mai trimite mesaje, da?

NU-MI MAI TRIMITE MESAJE!

S-a sfârșit! Ai auzit? Ai citit?

Mă scoți din sărite cu căcaturile tale lacrimogene! Du-te-n mă-ta de vacă proastă! Următoarele tale mesaje vor ajunge direct acolo unde trebuie (adică la coșul de gunoi).

Îmi provoci silă! M-ai enervat, nenorocită grasă și împutită ce ești! Mi-ai furat cinci ani din viață, scroafo! Nu-ți ajunge? Dacă nu erai tu și nenorocitul de taică-tu', aș fi ajuns departe. M-ai tras înapoi, ți-ai bătut joc de mine, de viitorul meu! Mă sufocai tot timpul! Ai ucis în mine tot cheful de viață!

Sper să mori! Da, sper să mănânci ciocolată până când o să-ți

plesnească burdihanul acela mare! Sper să te sufoci și să nu-ți mai găsești spray-ul! Te urăsc, curvo!

Te urăsc!

Te urăsc! Te urăsc!

Te urăsc! Te urăsc! Te urăsc!

Te urăsc! Te urăsc! Te urăsc! Te urăsc!

Te urăsc! Te urăsc! Te urăsc! Te urăsc! Te urăsc!

Te urăsc! Te urăsc! Te urăsc! Te urăsc! Te urăsc! Te urăsc!”

Nu mi-a mai scris niciun răspuns. Absolut niciunul! Scăpasem de ea.

Am rămas cu mașina, cu libertatea mea și... cam atât. Îmi recuperasem viața!

CAPITOLUL TREISPREZECE

Nu-mi trebuie o nebună după Hristos

- Și, până la urmă, ce s-a ales din Laura? Întreabă Eva. Ce-a pățit?

- Nimic rău! Mă temusem că o să-și taie venele ori o să facă altă boroboacă, ca Irina. Nu și le-a tăiat! Trăiește, e bine mersi! Ultima dată am văzut-o acum un an și ceva. La televizor! E o persoană bine cunoscută în oraș. Până la urmă, vulpoiul de Cur de Fier avusese dreptate: fiică-sa era un om puternic. Într-un timp foarte scurt, sub atenta lui îndrumare, fosta mea soție a ajuns unul dintre cei mai reductabili avocați din oraș. Apoi, ca prin minune, a abandonat avocatura și a ajuns judecătoare. Când am văzut-o la televizor, pe burtieră scria „Președinta Tribunalului”. Are acum vreo... treizeci și opt de ani, iar cariera ei este bine așezată. Ziarele locale o iubesc. Am citit câteva materiale despre ea, e foarte tare pe *felia* ei!

- Și cum arăta la televizor?

- Oh, bine îmbrăcată, ca de obicei... ceva mai slabă, nu mult! Sosise la o sindrofie, ceva pentru snobi cu o strângere de fonduri pentru copiii cu nevoi speciale, nu mai știu exact. Tocmai coborâse din mașină și era cu fetițele ei, una de vreo zece ani și cealaltă cam de patru.

- Deci s-a recăsătorit! spune Eva cu o față satisfăcută.

- Evident, o femeie nu poate trăi fără un bărbat! S-a recăsătorit repejor, cam la un an după divorțul nostru și și-a ales tot un gras împutiț. Tipul era un fost client de-al lui Cur de Fier, tot un divorțat, dar nu avea probleme cu *instalația*, așa că Laura i-a turnat repede doi plozi, iar Cur de Fier, deși poponar, a avut fericirea să-și vadă urmașii înainte de a-l lovi damblaua și a crăpa. Cam asta ar fi povestea Laurei! Financiar vorbind, o duce foarte bine; bărbatu-su' a folosit cu cap banii răposatului Cur de Fier, i-a înmulțit prin afaceri dubioase, după care s-a lansat în politică. Acum e mare senator! Un senator și o judecătoare!

- Și tu ce simți în legătură cu asta, Tiberiu?

- Nimic, mă doare-n cot de ei! Banul trage la ban, deci Laura și-a găsit perechea potrivită. De fapt, mă bucur mult că are copiii aceia frumoși. Îi merită! Mare păcat că n-am putut avea copii cu ea. Ne-am fi păstrat

căsnicia, iar banii lui Cur de Fier ar fi ajuns în cele din urmă în buzunarele mele. Adică ce, crezi că eu n-aș fi știut să-i înmulțesc? Așa a fost să fie! Și încă ceva: cred că, în sinea mea, am iubit-o tot timpul pe curva aia. În felul meu, mă rog, dar am iubit-o! Altfel nu m-aș fi bucurat pentru ea azi!

- Dar tu? Cum te-ai descurcat după divorț?

- Na, ai pus degetul pe rană! Nu mi-a fost ușor, te asigur! N-aveam bani, n-aveam o slujbă, n-aveam nicio oportunitate... Aveam doar blestemata aia de mașină, mereu parcată, mereu plină de praf! De unde benzină? Pensia mamei era mică. Am trecut de la țigările cu care mă obișnuisem la cele mai proaste. Am lăsat-o mai moale cu băutura și... cam atât! *„Domnul avocat este acum într-o ședință!”* m-a informat, două luni mai târziu, tânărul spilcuit, pe care-l găsisem completând niște hârțoage în biroul de avocatură al prietenului meu. *„Doriți poate să-i lăsați un mesaj? Cu cine am onoarea?”* M-am uitat la el cu gura căscată, apoi am ieșit fără niciun cuvânt.

- Te pomenești că acum îți doreai locul de muncă pe care ți-l propusese Alfredo? Întreabă Eva zâmbind.

- Da, exact pentru asta mersesem acolo! Eram prin zonă și mi-am zis *„Prietenul la nevoie se cunoaște! Fie ce-o fi!”*. Voiam să-i spun că accept postul, dar, vezi bine, locul meu de muncă fusese ocupat deja. N-avea rost să-i mai las mesaje! Poate c-a fost mai bine așa; dacă mi-ar fi fost șef, s-ar fi stricat prietenia dintre noi. Dar chiar și așa, șef, neșef, Alfredo mi se părea tot mai... străin. Adevărul e că o prietenie nu ține până la moarte! Țsta e un mit!

Peste încă o lună, într-o dimineată, m-am trezit și am văzut că îmi udasem chiloții; visasem că făceam dragoste.

„Ce porcărie! mi-am zis privind dezgustat mâna pe care o scosesem din chiloți. Uite în ce hal ai ajuns, omule! Așa nu mai merge! Nu! Sau te călugărești, sau îți cauți o femeie! De data asta, una normală!”

Am intrat la duș și mă tot gândeam la visul meu. Oare cine fusese? Bine, era o femeie, dar cine? N-am reușit să mi-o amintesc de la gât în sus. Explicabil! Erau trei luni de când stăteam *pe tușă*. Ultima fusese Laura, iar asta mi se părea deranjant!

„Ar trebui să-mi caut o femeie adevărată! mi-am zis. În afară de grase, desigur! Și fără tipe cu fața distrusă! Orice femeie între 30 și 35 ar fi acceptabilă și binevenită!”

Da, nu te strâmba, Eva, femeile pe care le găseam cel mai atractive aveau peste 30 de ani și sub 35. Stai calmă! Peste doar patru ani, vei intra și tu în categoria femeilor atractive.

- Nu-mi fac griji! surâde ea. Indiferent de vârstă, sunt și rămân o femeie adevărată! Mai bine spune-mi cum ai rezolvat-o. Ți-ai găsit pe

cineva?

- Normal! Nici măcar n-a trebuit să caut prea mult; aveam o cunoștință veche care se încadra exact în baremul de vârstă și nu era grasă ca o vacă și nici nu avea psoriazis pe față și gât. Apropo de asta, fata din parc nu mă mințise, psoriazisul nu este contagios. Am cercetat pe internet și m-am convins singur.

- Cine era cunoștința cea veche? Oh, nu-mi spune! Era Miss English! spune ea râzând.

- Exact, cine altcineva? Miss English era alegerea perfectă! Eu aveam nevoie de o femeie, ea avea nevoie de un bărbat... Și în plus, era o tipă cuminte și curată. Nu riscam absolut nimic cu ea! Așa că mi-am zis: „*Oare ce mai face, draga de ea? Ce-ar fi să-i fac o vizită scurtă și o bucurie? Poate chiar trei bucurii!*”

- Eu o să ies nițel în oraș! i-am zis mamei, ieșind de la duș. Simt nevoia să mă plimb. Nu mă aștepta cu masa, probabil o să întârzii!

- Bine, mi-a răspuns ea, apoi a ezitat un moment și m-a întrebat: Cine-i Tabita?

Am privit-o înmărmurit, apoi am tușit și i-am răspuns confuz:

- Nimeni! E, doar o asistentă de la spital. De ce?

- Azi dimineață pe la cinci, am ieșit pe hol ca să dau drumu' afară pisicilor. Te-am auzit vorbind prin somn în camera ta. Gemeai! M-am speriat și am deschis încet ușa. Erai agitat și te zvârcoleai. Ți-am pus mâna pe frunte, iar tu ai zâmbit și ai spus „*Numai tu, Tabita!*”. Ce visai?

- Nu-mi amintesc! am răspuns ferindu-mi privirea. Probabil am visat urât!

- E drăguță asistenta ta? a întrebat mama zâmbind. O cunosc și eu?

- N-am nicio treabă cu nicio asistentă! am lămurit-o oftând. Femeia aia e... sărită de pe fix! Desigur, a fost o noapte de coșmar! E mai bine că n-o cunoști! E o femeie tare afurisită!

„*Oare câți ani are Tabita? m-am întrebat fâstâcit. Mi se pare mie sau are vreo treizeci și ceva? Da, trebuie să fie cam de o seamă cu mine! Doamne, multe prostii mai spune omul în somn!*”

- N-ai să-mi dai niște bani? am întrebat-o jenat pe mama. Nu-mi trebuie mult, un fleac, acolo! Merg să vizitez pe cineva și n-aș vrea să merg cu mâna goală.

Jumătate de oră mai târziu, sunam vesel la ușa profesoarei mele. Nu-i cumpărasem buruieni. De ce să irosesc banii? Adusesem o sticlă de vin alb, împachetată artistic într-o pungă de hârtie de culoarea cafelei cu lapte. Mă fâțâiam de pe un picior pe altul în fața ușii închise. Abia așteptam să se deschidă și s-o înșfac pe nimfomana mea ca să mă joc de-a medicul ginecolog.

„Dacă face pe nebuna cu mine, o s-o trag de picioare până în dormitor! mi-am zis. Dar n-o s-o facă!”

- Tu? a exclamat ea de dincolo de prag.

- Da, eu! i-am răspuns rânjind. Așteptai pe altcineva? Ce stai așa? Nu mă inviți în casă?

- Te rog să pleci! a spus ea grăbită. Să nu mai vii niciodată pe aici!

A încercat să închidă ușa, dar am pus repede piciorul în prag și am întrebat-o mirat:

- Nu, serios, chiar faci pe mironosița? Ce-i cu tine? Ce te-a apucat? Calmează-te, dragă! Sunt un bărbat foarte liber și foarte divorțat! Nenorocita aia n-o să mai vină niciodată la ușa ta! Hai, liniștește-te și invită-mă înauntru! Sunt inofensiv! N-am venit să ne-o tragem ca iepurii, ci doar așa, ca prieten. Prietenii nu se poartă între ei atât de urât! Nu-i frumos ce faci!

Și din apartament, probabil din sufragerie, s-a auzit o voce baritonală:

- Care-i treaba, Rașela? Cine-i la ușă?

- Nimeni! a răspuns ea, privindu-mă speriată, apoi a întors capul și a repetat: Nu-i nimeni! E doar o glumă proastă!

Am tras încet piciorul din prag. Ușa s-a închis fără zgomot. Stăteam ca prostul și priveam de foarte aproape ușa apartamentului ei. Apoi am oftat din toți rărunchii și mi-am zis cătrănit:

„Fir-ai a dracului, Rașela! Lua-v-ar dracu' pe toate și... și să mă ia dracu' și pe mine! Iartă-mă, Doamne, știu că sunt un păcătos, dar... repede se mai schimbă femeile!”

M-am așezat chiar acolo, pe o treaptă de pe casa scării. Am scos o cheie din buzunar și am împins dopul în sticla de vin, apoi am băut pe nerăsuflăte cam jumătate. Era bunicel! Mi-am aprins și o țigară. De la etajul de sus, s-a auzit o ușă. Un tip a trecut pe lângă mine, coborând agale scările și m-a privit lung, fără să spună nimic. Probabil mă-nțelegea! Era și el bărbat.

Nemulțumirea mea surdă nu putea fi ștearsă cu vin. De ce se grăbise Rașela să mă înlocuiască? Chiar vorbise serios când îi promisese Laurei că n-o să mă mai primească? Femei tâmpite!

Din ziua aceea, m-a pocnit în moalele capului o depresie urâtă de tot și nici măcar pastilele nu-mi mai erau de folos. A reînceput vechea poveste: geamuri închise, storuri lăsate, somn mult și gânduri multe. Gata cu dușurile, adio spălat pe dinți... știi tu.

- Nu mai avem niciun ban în casă! m-a anunțat într-o zi mama. Niciun ban, înțelegi? Ai nevoie de o ocupație, Tiberiu. Ce loc de muncă ai putea să-ți găsești?

Am ridicat din umeri. Dumnezeu le rânduia pe toate! Iată, sosise momentul să ies din depresie și din casă!

- Nu-mi spune că te-ai întors iarăși la săpat șanțuri! exclamă Eva și se uită la mine cu gura căscată.

Rânjesc.

- Nu știam să fac altceva, nu? Și, uite-așa, au trecut lunile. Cumînți, în șir, una după alta!

* * *

Alfredo și-a făcut semnul crucii, apoi s-a aplecat și a pupat icoana. Eram chiar în spatele lui, iar în spatele meu erau alți credincioși care sedeau cumînți la rând.

„Alfredo sugerează pule noaptea, iar ziua vine și pupă icoanele! mi-am zis plictisit. Trăim într-o lume minunată!”

Apoi s-a dat la o parte și mi-am făcut și eu cruce, am pupat cu pioșenie icoana. La ieșire, am stat la palavre câteva minute în curtea bisericii.

Era o pură întâmplare că ne văzusem. De când aflasem că oferise altcuiva postul de secretar, nici nu m-am mai obosit să-l sun. Trecuseră deja luni!

- Mă bucur să te văd! a zâmbit el prietenos. E bine că mai ieși și tu prin lume, măcar duminica, la liturghie! O să ne vedem mai des!

- Nu te baza prea tare pe asta! i-am răspuns liniștit. E prima oară, după mult timp, când ajung și eu pe aici. A trecut o jumătate de an! Tu ce mai faci, amice?

- Bine, măi! Ce să fac? Trăiesc, muncesc, iubesc!

- Zău? am întrebat amuzat. Iubești?

- Nu, a răspuns el posomorât, n-am nicio relație serioasă! Făceam haz de necaz!

- Vezi, Alfredo? l-am întrebat rânzând. Așa-ți trebuie, dacă m-ai refuzat în ziua când eram cu tine și cu Laura în mașină! Vezi ce prost ai fost? Acum ar fi avut cine să te aștepte acasă cu o masă caldă! Poate și altceva!

- Ia mai las-o dracului! a exclamat el iritat, apoi a tresărit și a privit spre oamenii din curtea bisericii. Și-a făcut cruce de trei ori și a amuțit.

- Glumeam, măi! am spus posomorât. Făceam și eu, la fel ca tine, haz de necaz! Adevărul e că tânjesc după o femeie! Vreau o femeie, dar vreau să fie ceva serios!

- Bravo!

- Mă refer la o femeie adevărată, nu la un monstru îmbrăcat în piele

de femeie! Simt nevoia să iubesc și să fiu iubit. Nu am stofă de călugăr, nu pot rezista luni în șir fără să...

- Oprește-te, Tiberiu! a șoptit el. Suntem în curtea bisericii! Apoi a adăugat dând din cap spre enoriașele care ieșeau pe poartă: Poate că nu trebuie să cauți prea departe! Uite, ai pe alese!

- Măi, pentru un tip deștept, pari destul de prost! am mârâit. Vrei să mă leg la cap cu o bigotă? Crezi că am nevoie de o fanatică religioasă care să înconjoare biserica în genunchi ori de câte ori îi scoate viața o problemă în cale?

- Nu-s toate fanatice! a răspuns el liniștit. Tragi concluzii prea repede!

- Mai bine fac altceva: o să pun din nou un anunț pe internet și o să văd eu ce pică. Slabe șanse să găsesc pe acolo vreuna înnebunită după Iisus. Eu vreau o tipă disponibilă. Nu-mi place concurența, nu-mi place competiția! Iar cu Iisus sigur nu pot concura.

- Fă ce vrei, Tiberiu, a spus el amuzat, apoi mi-a strâns mâna și a plecat.

Femeile intrau și ieșeau pe poartă. Arătau nașpa! Mi-am dat seama că pierdeam timp aiurea.

„O să pun totuși un anunț! mi-am zis mergând spre casă. Bună idee!”

CAPITOLUL PAISPREZECE

Sunt un bărbat pe cont propriu

Tata fusese cu cinci ani mai în vârstă decât mama, iar acum se împlineau trei ani de la moartea lui.

„Peste doar doi ani, mi-am zis, o să aibă și ea vârsta tatei, șaptezeci și trei de ani! Probabil o să fie ca și acum: singură, bolnavă și apăsată de ani! Și tot cu șapte pisici pe lângă ea. A avut nevoie de patruzeci și nouă de ani de chin ca să-și dobândească libertatea de... ce? De a avea șapte pisici?”

- Ce vrei să fac cu pisicile? m-a întrebat ea într-o bună zi. Vrei să le fugăresc de lângă casă? Și cu cine am să rămân după aceea? Tu, fiule, vii și pleci, iar când vii ești tot timpul morocănos și te retragi în camera ta. Când nu vii, eu mă mai iau cu pisicile mele. Le vorbesc și ele mă privesc și mă ascultă. Le iubesc pe toate, iar ele mă iubesc de parcă ar fi copiii mei. Când mă întorc din oraș, mă întâmpină toate bucuroase la poartă și așteaptă să vadă ce le-am adus! Sunt exact ca niște copii!

Știi tu oare cât de grea este singurătatea? Nimeni nu-mi calcă pragul! Nu am cu cine să vorbesc! Dacă mă împiedic și cad, n-are cine să vină ca să mă ridice. Este tare grea singurătatea, Tiberiu! Și boala e grea... Toate mă dor!

Of! Uneori mă întreb ce bucurii am avut eu de la viață. M-am măritat cu taică-tu' când aveam doar optsprezece ani și, din momentul acela, totul s-a schimbat pentru mine. Prima palmă am luat-o chiar în ziua căsătoriei noastre! Apoi... știi și tu!

Azi el este în pământ, iar eu am scăpat, însă să nu crezi că am scăpat de tot! Trebuie mereu să am grijă să-mi iau la timp pastilele pentru tensiune. Apoi să-mi amintesc să iau pastilele pentru inimă. Sare în mâncare nu mai am voie să pun niciodată. Nici nu-mi mai vine să m-ating de mâncare. Și, uneori, mă dor atât de tare picioarele și brațele încât diminețile abia mă pot ridica din pat. Dar mă ridic! Dacă n-o fac, cine o să-mi gătească și cine-o să-mi facă focul? Nimeni! Tu vii foarte rar!

Dar tot e bine și așa. Chiar și singură, chiar și bolnavă... De trei ani încoace, nu mă mai bate nimeni. E bine! Am și eu parte de un pic de liniște.

Să-mi lași pisicile în pace, da?

Am privit-o în tăcere pe mama. Șederea mea acolo era teribil de plictisitoare; vorbea mereu despre tata. Chiar și de acolo, din mormânt, tot n-o lăsa în pace. Îl visa mereu.

Și nici nu prea aveam ce să vorbesc cu mama. Mereu îmi făcea observații, mereu se întreba cu voce tare ce-o să se aleagă din mine după moartea ei.

- Mori întâi și vedem noi după! i-am spus exasperat într-o zi, apoi mi-am cerut scuze. Mama a râs.

Așa făcea mereu. De exemplu, acum mă enerva. Eu voiam să mă așez la calculator și să postez anunțul meu de agățat pipițe, iar ea nu se mai dădea dusă de acolo. Privea concentrată un videoclip despre croșetat. O tipă din Spania explica cu răbdare în limba ei cum se croșetează botoșei din bumbac. Mama privea cu atenție, apoi apăsa pe pauză și începea să croșeteze. Apoi iar dădea drumu' la film, iar se uita, iar croșeta. Și tot așa! În ultima vreme croșeta fel de fel: botoșei, căciulițe pentru bebeluși, hăinuțe din bumbac. Toată ziua, de dimineață până seara!

- Dar ce faci cu toate prostiile astea? o întrebam iritat. Le faci pentru o vecină?

- Nu! îmi răspunsese ea. Când termin mai multe, le duc în oraș, la o patroană pe care o cunosc, iar ea le vinde în magazinul ei și îmi dă jumătate din bani. Apoi cumpăr din nou suluri de bumbac și croșetez altele și altele și... tot așa. Mama învățase deja pe de rost multe forme și modele de pe internet, chiar dacă nu înțelegea explicațiile în spaniolă ori rusă. Uneori o vedeam cum desena cu un creion și inventa modele noi. Apoi se apuca repede să le croșeteze. Nu conta dacă greșea! Deșira totul și încerca iar! Până la urmă îi ieșea așa cum dorea. Degetele ei mânuiau repede andrelele și, de la un minut la altul, modelele prindeau viață. Recunosc, învăța repede! S-a oprit pentru un moment din croșetat și m-a întrebat: Tu crezi că aș putea trăi doar din pensia mea? Nu mi-ar ajunge banii, Tiberiu! Medicamentele mă costă o grămadă de bani. Și mai sunt apa, curentul... Poate ar trebui să-ți găsești și tu al doilea serviciu.

- Mda, am răspuns scărpinându-mă în cap, legat de asta...

- Ce?

- Tocmai m-au dat afară!

- De ce? a întrebat ea, așezându-și andrelele în poală și privindu-mă atentă.

- Așa, pur și simplu! Adică... au făcut reduceri!

Făcuseră reduceri pe naiba! Îl înjurasem de mamă pe un bou și ăla, în loc să mă înjure înapoi, fugise direct la șeful de echipă. De atât a fost nevoie! Probabil abia așteptaseră să scape de mine!

- Vreau să-ți spun ceva, a spus mama oftând, și vreau să-ți întreb între în cap: dacă tu ai impresia că banii mei munciți din greu o să se ducă pe țigările tale ori pe alte prostii, mută-ți gândul! Ai auzit, băiete? Mâine dimineată te speli, te bărbierești și te duci și-ți cauți ceva de muncă.

- Da, mamă!

- Mare păcat că n-ai terminat facultatea. Uită-te la Alfredo ce băiat serios este!

Am simțit că iau foc, dar n-am mai spus nimic.

- Asta era? m-a întrebat ea deodată. De aceea îmi tot cereai să mă dau la o parte de la calculator, ca să anunțuri anunțuri cu locuri de muncă? Poftim, vino! a zis ea ridicându-se și eliberând fotoliul din fața calculatorului. Caută, Tiberiu! m-a îndemnat ea, apoi și-a strâns ghemul și andrelele și a ieșit.

„Da, bună idee! mi-am zis. Adică, de ce nu? Ia să vedem!”

Așa că am uitat de site-urile matrimoniale și am intrat pe cele cu oferte de angajare. Erau locuri de muncă gărlă! Muncă la greu, dar nici una potrivită pentru mine!

- Mda, *„Angajăm măcelari!”* am mormăit eu. Cică e un post bun. Bun pe naiba! Eu nu vreau să văd sânge! Nu e ok să omori animale! Și se mai cer și studii. Ete, fâs! De parcă ai nevoie de studii la Sorbona ca să dai cu ranga în capul unei vaci. Aștia-s proști!

Ia să-l vedem pe ăsta: *„Angajăm ajutor de patiser în laborator de patiserie”*.

He, he! Așa da! Prăjituri, torturi... Drăguț! Ba nu-i drăguț! Cum adică *„drăguț”*? Vrei să ajungi să lucrezi cot la cot cu curva de Mia? Las-o baltă!

Aha, *„Angajez urgent vânzător pentru un magazin de legume”*!

Dacă vrei urgent, înseamnă că ești disperat, amice! Dacă ești disperat, înseamnă că toți angajații tăi te lasă baltă! Probabil ești scârțar! Oricum... nu-s interesat să ajung eu să pup pe cineva în cur ca să-l conving să cumpere roșii și morcovi. În plus, la tine în magazin mai și pute. Știu sigur asta! Când încep cartofii să putrezească prin lăzi, nu mai poți să stai de miros. Hai, pa, disperatule!

„Oferim trei posturi: ospătar, ajutor de bucătar, menajeră. Vrei să faci parte din echipa noastră? Trimite un curriculum vitae la...”

Oh, daaa! E nevoie să trimiți un CV de zece pagini scrise mărunt ca să ai ocazia să faci sluj în fața unor bețivi pișați pe ei și să te milogești pentru un bacșiș mititel! Îți trebuie CV cu poză ca să dai cu mătura și să speli dușumeaua!

Ce-o fi însemnând *„ajutor de bucătar”*? Trebuie să spăl vase? Cine, eu? Să vă fut în gură de maniaci! Pe mine n-o să mă vedeți niciodată la chiuvetă, clar? Doar ratații ajung spălători de vase!

Am oftat și am amuțit, foc de supărare.

Tare mult mi-aș fi dorit un post din acela, cum avusesem la stația de pompare a apei. Adică muncă timp de un sfert de oră pe zi, iar în restul programului... citit cărți, ascultat muzică la radio, chestii din astea. Iar la sfârșit de lună, un salariu frumos și motivant.

Dar n-am găsit posturi din alea. Fuseseră toate luate. Se dădeau, probabil, pe sub mână. Trebuia să ai pile. Sau un noroc chior! Sau o nevastă ca Mia, care să arunce cu pizda în stânga și-n dreapta și să te sprijine!

- Ai găsit ceva? a întrebat mama din cealaltă cameră.

- Ce să găsesc, mamă? am făcut eu, luându-mă cu mâinile de cap. Țtia-și bat joc de oameni! Niște porci, e clar ca lumina zilei! Toți vor să muncești pe brânci pentru o nimica toată! Lumea a înnebunit!

- Caută cu răbdare! m-a încurajat ea. O să găsești!

„Da, ție-ți dă mâna să vorbești! mi-am zis. Pensia ta o fi mică, dar îți vine lună de lună, pe când eu, săracul de mine...”

Mama fusese funcționară la primărie. Aproape toată viața ei lucrase cu hârtoage. Își aducea chiar și acasă de lucru, stătea noaptea cu dosarele întinse pe masa din bucătărie și tot scria ceva în ele. Asta făcuse ani în șir! În tinerețe, la fel ca tata, urmase liceul tot la seral. Ziua lucra la o fabrică de măhuri, iar seara mergea la cursuri.

„Hei, dar ce-i asta! mi-am zis, privind o reclamă care tot blița în dreapta ecranului.”

Am dat click, era un site de vânzări auto. Brusc, lumina mi s-a aprins în cap! Mașina mea stătea pe dreapta de o veșnicie. De unde bani de benzină? Mașinuța arăta destul de bine, însă dracii de copii de pe strada noastră începuseră s-o zgârie.

„Mâine, poimâine, o să-și facă și pisicile cuib în ea! mi-am zis. O să găsesc pisici vagaboande pe sub capotă și pui de pisică proaspăt fătați pe banchetă. Ce mai, o să fie o adevărată creșă!”

- O vând, dă-o naibii! am mormăit.

Am căutat repede actele mașinii și am postat un anunț pe site-ul acela. Trei zile mai târziu, mă despărțeam de mașina mea și primul lucru pe care l-am făcut a fost să-mi caut o locuință separată. Mama începuse deja să mă calce rău de tot pe nervi. Mereu îmi făcea observații!

„De acum încolo o să-mi cumpăr țigări din banii mei! mi-am spus ușurat. Și o să fumez acasă la mine!”

- Chiria nu este deloc mare! m-a asigurat omul, în timp ce descuria ușa garsonierei.

Am intrat și m-a luat amețeala, m-am sprijinit cu mâna de perete.

Garsoniera aceea era un coteț mic și semăna ca două picături de apă cu garsoniera în care rămăsesem înnodat cu Lisa. Dar tipul avea dreptate, chiria nu era mare. Am plătit pentru 12 luni, am semnat hârtiile și omul mi-a înmănat cheile.

Pe la vreo trei dimineța înjuram de mama focului și omoram cu șlapul ploșniță după ploșniță. După două luni de lupte nocturne și multe chimicale, am reușit să scap de blestematele alea.

Altă bucurie pe care mi-a adus-o vânzarea mașinii a fost laptop-ul micuț pe care mi l-am cumpărat.

Plus bani de cumpărături pentru vreo două luni!

„Trebuie să drămuiesc mai cu grijă banii rămași! mi-am spus privind cu jale eticheta unei sticle de vodcă. Nu-s prea mulți, dar, dacă o să drămuiesc cu grijă fiecare bănuț, voi scăpa o perioadă de săpat șanțuri!”

La casa de marcat, am făcut ochii mari și am întrebat-o scandalizat pe vânzătoare:

- Atât de mult? Nu se poate! Așteptați un pic, o să duc la loc pâinea și salamul! Și muștarul! Rămâne doar vodca. Cât face acum?

Acum locuiam într-un coteț mic, dar aveam și laptop, și internet. Aveam și vodcă, și-mi plăteam singur țigările. Mai avea cineva ceva de comentat? Mama n-avea decât să dea din gură cât poftea, dar la ea acasă.

Eram pe picioarele mele! Gata cu ținutul de fusta mamei!

Eram un bărbat pe cont propriu!

CAPITOLUL CINCISPREZECE

Dumnezeu are simțul umorului

„Să știi că tâmpitul de Alfredo avea dreptate! mi-am zis. Nu există pe lumea asta ceva mai plăcut ochiului decât o femeie pioasă care îngenunchează în fața altarului, în fața unei icoane!”

Aveam mare nevoie de o femeie și aveam treizeci și trei de ani, vârsta lui Iisus când fusese răstignit.

De vreo jumătate de an, de când mă împăcasem cu Dumnezeu, îmi căutasem și-mi găsisem un nou duhovnic. Era chiar călugărul care mă condusese cândva la mormântul fostului meu duhovnic. Omul avea har și mai avea și o privire blândă. Vocea îi era domoală. Îmi amintea de psihiatrul meu!

Rând pe rând, îi mărturisisem toate păcatele, iar el nu m-a afurisit și nici nu s-a cutremurat, așa că am prins curaj și am început să pășesc mai cu râvnă pe calea mântuirii, n-am mai tras chiulul. Ziua mă duceam la muncă, găsisem alt șantier, iar după-amiezile mi le petreceam studiind Biblia și alte cărți sfinte.

La noul loc de muncă n-am mai înjurat pe nimeni, așa că nu m-a dat nimeni afară. Sosise timpul să-mi țin gura și să-mi plec un pic capul, așa cum se cade oricărui creștin smerit. Mă înțelegeam de minune cu șeful meu de echipă și-mi vedeam totdeauna doar de treaba mea.

Pe internet nu mai căutam pornografie, ci sfaturi duhovnicești. Mă rugam dimineața, imediat ce săream din pat, mă rugam cu ardoare înainte de a mă așeza la masă, mă rugam speriat seara, privind patul și, mai ales, nu lipseam în nicio duminică de la sfânta și dumnezeiasca liturghie.

Nu mai aveam îndoieli: redescoperisem Calea, Adevărul și Viața!

Totuși îmi lipsea ceva, aveam nevoie de o femeie curată și pioasă ca și mine. Puteam pași pe Cale ținând-o pe ea de mână, nu? Ce fericire e aia, dacă nu o împărtășești?

Și atunci am avut o adevărată revelație! Era o zi de duminică, eram în biserică și mi-am zis așa:

„Sodomitul de Alfredo avea dreptate! Nu există nimic mai frumos și mai curat pe lume decât o femeie care îngenunchiază în biserică, în fața unei icoane.”

Îmi trebuia o femeie sfioasă, pură ca un înger, nu de o curvă boită de pe internet.

Nu găsești o femeie adevărată într-un bar de noapte! N-o găsești într-o discotecă unde rage și mugește Satana! N-o găsești arătându-și țâțele pe un șezlong, la piscină! De o mie de ori nu!

Am privit în jur cu ochii mari spre sfinții de pe pereți și spre tavan! Dumnezeu mă adusese exact la locul potrivit și minunea urma să se întâmple: aveam s-o găsesc pe EA! Era voia Domnului, așa că m-am cutremurat, am căzut în genunchi și mi-am zis înfiorat:

„Să fiu al dracului dacă nu mă însor cu prima tipă care intră pe ușa bisericii!”

A intrat o babă de vreo șaptezeci de ani cu broboadă lungă și straie cernite.

„În afară de asta, Doamne! E de-o seamă cu mama!”

A intrat apoi o fetiță de vreo nouă anișori.

„Iartă-l, Doamne, pe robul tău! mi-am zis sprijinindu-mă cu fruntea de un stâlp. Fii bun și trimite-mi una mai coaptă!”

Stâlpul de granit era rece. Era pictat de sus până jos cu îngeri care se cafteau cu diavoli.

Am întors capul. Intrase o femeie de vreo treizeci și ceva de ani, înaltă și subțire ca așchia.

„Poate că sunt cam mofturos, Tată, dar creștina asta are bucele cam mici! Nici măcar n-ai pe ce pune mâna! În afară de asta, da? Promit că la următoarea...”

Apoi... tot așa. N-aveam noroc și pace!

Am plimbat o privire de laser peste toate femeile alea îngenunchiate și am început să procesez repede rezultatele:

”Prea slabă! O s-o rup în două.

Prea grasă! O să-mi amintească de Laura.

Nas prea mare! Parcă-i plantat acolo. Nu! Exclus!

Unghii prea lungi. Ce pizda mă-sii? Zici că-s gheare! Și se mai dă creștină...

N-are țâțe deloc! Cum o să alăpteze copilul pe care o să-l adoptăm?

Aia are ditamai verigheta! Hai, pa!

Prea dreaptă! Zici că are un băț înfipt undeva.

Prea cocoșată! Oi fi eu creștin, dar nu-s tâmpit! Nici martir!

Prea galbenă la față. Poate că suferă cu ficatul, o fi în stadiul terminal! Probabil că-i ultima oară când o mai văd pe aici.

Ahaaa! Aia de acolo! Mulțumesc, Doamne! Mare ești, Doamne! Da! Da! Ea este! Exact ea! Pe ea o vreau!”

Era la vreo șapte pași înaintea mea, în partea stângă, îngenunchiată. Nu puteam să-i văd fața.

„Dumnezeule! mi-am zis pios. Ce talie, ce fund! Mulțumesc, Părinte Ceresc! Asta-i cea mai futabilă creștină din toată biserica. Îți rămân recunoscător, Doamne! Îți promit că, de data asta, o să fac lucrurile cum scrie la carte: o curtez vreo șase luni, apoi mă logodesc cu ea, apoi ne căsătorim religios cu popă și toate alea iar, după aia, i-o trag creștinește de-i sună apa în cap! Și-o să facem fertilizări in vitro și... o să avem cel puțin șapte copii. Unsprezece! O echipă de fotbal!

Vai, mare ești, Doamne! Nici că se putea o alegere mai potrivită! Uite ce bazin frumos are! O să aibă niște nașteri ușoare! Numai să întoarcă un pic capul ca s-o văd mai bine. Sper să nu fie urâtă ca dracul! Hai, fetițo, întoarce capul! Întoarce-l, am zis! Dar dacă-i urâtă? Stai un pic, feto, nu-l întoarce! Doamne, te implor, să nu faci glume nesărate cu mine!

Hmm, oare să fie urâtă? Ei și ce? Ce dacă-i urâtă? Frumusețea e în ochii privitorului, nu? O s-o iubesc așa cum e! O să mă sacrific! O să-mi fie nevastă și o s-o pup în cur dimineața, la prânz și seara! Și chiar o să-mi placă! Promit! Hai, întoarce capul!”

După vreo jumătate de oră în care am trecut prin toate chinurile iadului, femeia s-a ridicat. Și ce talie avea! Ce șolduri... Ce picioare fine! Puteam să-i ghicesc formele prin fusta aceea afurisit de lungă. Și-a făcut cruce. S-a închinat în fața icoanei, însă n-a pupat-o. Ciudat!

Tipa s-a întors și, în momentul acela, i-am văzut fața.

Am fluierat lung, a pagubă.

CAPITOLUL ȘAISPREZECE

Sunt doctor în cafeologie

Trăgeam cu sete din țigară, sprijinit cu spatele de gardul de piatră al bisericii.

„Ce porcărie! gândeam. Chiar nu-mi vine să cred! Cineva de sus sau... de jos face glume nesărate!”

Am aruncat chiștocul, am tușit și apoi am îngăimat un:

- Bună! Ce mai faci?

- Bună! a răspuns ea, privindu-mă mirată de sus până jos.

„Da, studiază-mă cât poțtești, dragă! am gândit. Habar n-ai, dar, peste ani, ne vom amuza când ne vom aminti cum ne-am salutat lângă poarta bisericii. Da, e un semn divin că te-am întâlnit azi! Glumă, neglumă, ce pot să fac? Mă înclin!”

- Îmi dai voie să te conduc câțiva pași? Ce coincidență... plăcută! Tocmai am ieșit și eu de la...

- Știu! a spus ea zâmbind. Ți-a plăcut slujba de azi?

- Evident! Minunată, ca de-obicei! M-am simțit... înălțat! Complet absorbit!

- Despre ce-a fost vorba în pilda de astăzi? a întrebat ea deodată.

Mi s-au împleticit pașii. M-am întrebat încurcat:

„Chiar așa, oare ce pildă a citit popa? Doar am fost acolo, nu?”

- A fost... a fost pilda aceea cu...

- Cu ce? a întrebat ea râzând.

- Îmi amintesc doar morala de la final.

- E bună și aceea! a chicotit ea. Care era?

- Morala era despre a doua șansă. Ceva de genul... că nu trebuie să refuzi niciodată o invitație la o cafea, atunci când ți se oferă. Nu se știe când și dacă vei mai avea parte de a doua. Nu-i așa, Sofia?

S-a oprit și m-a privit tăcută. Era evident, cafeologia nu era punctul ei forte. Îți mărturisesc cu mâna pe inimă că mi s-a părut altă Sofie! Deși

stigmatizată și pe frunte, și pe obraz, iradia o frumusețe ciudată! Era plăcut! Dumnezeu știe de câte ori trecusem pe lângă alte frumuseți ascunse fără să le bag în seamă!

„Ce chestie! mi-am zis privind-o. Oamenii pot fi și frumoși, și urâți în același timp!”

Știu că o să ți se pară absurd, dar, în anumite momente, Sofia nu mai era „tipa aia cu fața distrusă”, ci se transforma în altă Sofie. Una frumoasă, delicată...

- Și dacă ți s-ar oferi și a doua oară invitația, ce-ai face? m-a întrebat ea serioasă.

- Aș accepta-o imediat! am spus repede. Sau, și mai bine, m-aș oferi chiar eu să dau cafeaua. Ce zici, Sofia? Vezi blocul acela din dreapta? Locuiesc la etajul doi. Și am un pachet de cafea nedeschis de multă vreme. Cred că a sosit timpul să-l deschid. Își păstrează de prea mult timp aroma. Accepti invitația mea la o cafea?

- Acum? a râs ea. Chiar acum? Grăbit mai ești.

- Acum sau peste o săptămână... care-i diferența? m-am dezumflat eu. Propun să fie acum!

- Spune-mi... ăăă...

- Tiberiu.

- Spune-mi, Tiberiu, chiar par genul care deschide pachete de cafea de la prima întâlnire? De fapt, este măcar o întâlnire? Noi doi suntem acum la o întâlnire? Sunt confuză.

- Ai dreptate! am spus cu nasul în jos. Abia ce-ai ieșit din biserică, iar eu apar ca tâmpitul ca să-ți ofer cafele aromate. Am greșit, n-a fost un gest prea inspirat.

- Nu știu dacă să mă enervez sau să râd! a spus ea îmbujorându-se. Zău așa! Chiar crezi c-aș fi urcat până la garsoniera ta? Omule, nici măcar nu ne cunoaștem! Nu știu cu cine ai băut cafele până acum, dar eu te-am văzut doar o singură dată în viața mea. Și, dacă nu mă înșală memoria, primul lucru pe care mi l-ai spus a fost ceva legat de externarea ta la Psihiatrie.

Se enervase. Nu ieșise deloc așa cum mă gândisem. De fapt, nici măcar nu gândisem.

Păream un dobitoc oarecare care încerca să agațe o femeie pe stradă. Și nu eram! Nu făceam nimic altceva decât să încerc să împlinesc ceea ce promisesem în biserică. Indiferent cum arăta și ce gândea ea despre mine, trebuia s-o fac fericită pe femeia aceea. M-ar fi trăsnit Dumnezeu dacă îmi luam cuvântul înapoi.

- Ai dreptate de la cap la coadă! am spus privind-i cu milă fruntea și obrazul. Am gafat și prima oară și a doua. Acum par un nesimțit, nu-i așa?

Mă întreb dacă a treia oară m-aș purta ca un tip decent și normal. Probabil că n-o să aflăm niciodată. Un om merită a doua șansă, dar nu și pe a treia. Sofia mă privea cu niște ochi frumoși, dar care aruncau scânteii. Te-am văzut cum te-ai închinat în fața icoanei. Tocmai ai ieșit din biserică, așa că fii mai îngăduitoare cu un neghiob ca mine. Te întreb sincer: merită oare cineva și a treia șansă? Mai are dreptul să mai bea cafea vreodată cu tine? Sau nu... Ce-ți spune vocea ta interioară? Ascult-o cu atenție!

„Doamne, am gândit repede, bruiază-i vocea aia! Dacă ascultă de ea, e jale!”

- Poate că sunt nebună că fac asta, a șoptit ea, deschizându-și poșeta, dar uite, asta e cartea mea de vizită. Sună-mă când cobori cu picioarele pe pământ, bine? La revedere!

A dispărut după primul bloc și am rămas nemișcat, privind ca beat în urma ei. Era dragoste sau era doar o altă „păsărică” de-a mea? Nu știam!

Poate că era o victorie deghizată în înfrângere. Îmi spusese „*La revedere!*”, nu „*Adio!*”, deci știa foarte bine că urma să folosesc numărul ei de pe cartea de vizită. Am privit-o. În stânga avea o mică emblemă sub care scria „*Arhivele Naționale*”. Era consilier-asistent și lucra la nu mai știu care departament de acolo.

„Mi-a dat numărul de telefon! mi-am spus, pupând cartonașul acela. Gheața dintre noi s-a spart! Adică... nu-i dai o carte de vizită oricui, nu? E clar, e topită după mine!”

* * *

Mi-am petrecut tot restul săptămânii încercând să scot la suprafața curățenia în cocina în care trăiam și m-am bucurat că nu trimisese un CV la anunțul cu „*Oferim post de menajeră*”. Viața de menajeră era nașpa, nu aș fi putut să-mi câștig niciodată pâinea în felul ăla!

Până la urmă, a durat mult, dar am făcut o curățenie exemplară. Cada și faianța din baie străluceau! Vasul de toaletă arăta impecabil, puteai să bei din el, iar în camera mea, unica mea cameră, puteai să mănânci liniștit de pe jos!

După toată corvoada asta, am făcut un duș, apoi m-am dus la cel mai apropiat telefon public și am sunat-o.

* * *

Seara ne-a găsit împreună, dar nu la mine, ci la ea. Locuia cu chirie într-un apartament cu două camere, la vreo trei stații de tramvai distanță de mine. Probabil de aceea frecventam aceeași biserică.

De data aceea mi-am impus solemn să-mi țin gura bine închisă. Observasem că, în prezența ei, aveam tendința să spun doar tâmpenii.

Așa că Sofia a tot vorbit și a povestit, iar eu am ascultat-o cuminte, ca orice om normal. O mai trăgeam din când în când de limbă ca să-i realimentez elanul și reîncepea. Era o femeie tânără, îi plăcea să vorbească! Mi-a povestit despre anii ei la facultate de Arhivistică, apoi despre anii de masterat. Acum avea și serviciu, dar își pregătea și lucrarea de doctorat. De ce naiba se grăbea în halul acela? Nu avea decât douăzeci și patru de ani.

„Unii oameni sunt teribil de naivi! mi-am spus. Trăiesc tot timpul cu pedala de accelerație călcată până la podea. Ce atâta grabă, domnule?”

Se-nțelege, nu m-am hazardat să fac niciun gest nepotrivit. Mi-am zis că, dacă tot îmi dăduse a treia șansă, trebuia să fiu tare idiot s-o ratez. Așa că am fost politicoș și foarte cuminte (și presupun că Sofia a apreciat asta).

Ea nu gândea ca mine, am observat asta! Pentru Sofia, o cafea însemna o cafea, nu sex pe dușumea, nu prezervative aruncate pe lustră... Femeile, deși au imaginație, au și hățuri pentru ea, așa că sunt mai puțin dotate la capitolul cafeologie. Drept dovadă, nici măcar nu ne-am pupat la despărțire, deși buzele ei erau foarte ok, iar eu eram pregătit s-o fac. Acum, nici măcar nu-i mai băgam în seamă petele de pe față. Era viitoarea mea nevastă, așa că și petele ei erau tot ale mele, făceau parte din „pachetul promoțional”.

Era a treia noastră întâlnire, dar nu s-a întâmplat mare lucru! Am plecat de la ea mergând... lent.

* * *

În joia când am avut cea de-a patra întâlnire, pofta de a săruta buzele Sofiei mă mistuia, dar tot nimic! În următoarea săptămână au urmat a cincea și a șasea întâlnire. Nimic!

Deja începusem să-mi doresc și altceva decât buzele, dar băteam în continuare pasul pe loc, nu depășiserăm stadiul străngerilor de mână și al cafelelor care erau... cafele.

„Știu, Doamne, știu! mi-am zis trist, în timp ce urcam scările spre apartamentul Sofiei. Știu că e abia a șaptea noastră întâlnire și știu că am promis să-i fac curte șase luni, după care logodna, apoi popa... apoi bla, bla, bla!

Dar... hai să discutăm cu cărțile pe față: Tu ești milos, ești Mare și ești Bun! Și mai ales înțelept! Tu înțelegi dragostea dintre un bărbat și o femeie, că doar Tu ai inventat-o, așa că... te rog umil, lasă-mă să scurtez un pic drumul și să sar peste câteva etape, da? De exemplu, în seara asta,

Doamne, oare n-ai putea să-i deschizi un pic Sofiei ochii și s-o faci să priceapă motivul curat și pur pentru care tot vin la ea de vreo două săptămâni înapoi? Motivul fiind dragostea, desigur! Doar am promis c-o iau de nevastă, nu? N-am uitat!

Tu, care ai creat femeia pentru bărbat și bărbatul pentru femeie, fă o minune! Arată-ți puterea!”

Apoi am sunat scurt și Sofia a deschis imediat ușa.

Am privit-o fără nicio vorbă, am intrat și am închis ușa în urma mea. Apoi am încuiat-o!

CAPITOLUL ȘAPTESPREZECE

O fetiță teroristă

- Dar ce-i cu tine? m-a întrebat Sofia zâmbind.

Nu i-am răspuns. Stăteam acolo, pe hol și mă uitam fix la ea, la stigmatetele de pe fața ei.

„Nu le mai văd! mi-am spus. Toate petele acelea, solzii ăia... aproape că nu-i mai văd. Cum se poate așa ceva? E o minune! O văd doar pe ea și... e frumoasă. Buzele ei sunt atât de frumoase! O să le sărut!”

M-am apropiat și i-am cuprins talia, am tras-o ușor spre mine. Nu s-a opus.

„Știe că vreau s-o sărut, am gândit. Iat-o, mă așteaptă, mă privește printre gene! Da, o să-i mănânc buzele alea. Trebuie să fie tare, tare dulci!”

Mi-am apropiat fața și i-am căutat încet buzele, însă ea s-a retras ușor, și-a întors fața și a răsuflet adânc.

- Vreau să-ți gust buzele, i-am șoptit răgușit. Eu vreau, eu! Înțelegi?

S-a desfăcut din strânsoare și mi-a spus fâstâcită:

- Doamne, Tiberiu, dar nu pot! M-ai dat gata cu mirosul de usturoi!

Am rămas înmărmurit. Sofia și-a fluturat mâna la nas și a început să râdă.

- Dar n-am mâncat azi usturoi! am îngăimat. Doar nu-s nebun! Cum să mănânc usturoi înainte de a merge la o întâlnire?

- Poate c-ai uitat! a răspuns ea chicotind, apoi s-a întors și a dispărut în bucătărie. Vrei o cafea? s-a auzit vocea ei.

- La naiba, n-am mâncat usturoi! am mormăit intrând și m-am așezat bosumflat pe scaun. Doar nu-s cretin! Ieri am mâncat, nu azi.

- Vino un pic încoace! a spus ea, abținându-se să nu râdă. M-a adulmecat ca un câine. Apoi mi-a ridicat și mi-a mirosit dosul palmei. Până și părul îți miroase! a exclamat ea. Și pielea! Cât usturoi ai mâncat?

- Vreo doisprezece căței! Dar asta a fost ieri.

- Mirosul vine din plămâni. Și respirația, și pielea sunt otrăvite! Tu n-

ai cum să-ți dai seama. Ai venit cu taxiul sau cu tramvaiul?

- Cu tramvaiul, am murmurat. Aha, asta era? De aia se făcuse un spațiu gol în jurul meu? Toată lumea stătea înghesuită, dar eu aveam suficient loc. Chiar mă miram! În fine, ai o periută de dinți și pentru mine?

- Da, am, dar nu te obosi! N-o să rezolvi nimic. Vezi că găsești niște apă de gură în baie!

Cinci minute mai târziu, sorbeam liniștiți din cafele în sufragerie. Ne-am aprins țigări și fiecare stătea liniștit în fotoliul lui. Nu mai putea fi vorba de sărutări în ziua aceea și nici de... altceva. Alea două prezervative din buzunarul din stânga pantalonilor trebuiau să mai aștepte.

- Miroase fain! am zis adușmecând.

- Am făcut supă! Am cumpărat pulpe și morcovi și... tot ce-a trebuit. Numai usturoi n-am cumpărat! a adăugat ea zâmbind. Nu prea obișnuiesc să-l folosesc în bucătăria mea.

- Păcat! am răspuns. Eu unul sunt înnebunit după el. Nici măcar n-aș putea concepe să trăiesc lângă o femeie care detestă usturoiul. Tu ai putea trăi cu un bărbat care *rade* o duzină de căței de usturoi pe zi?

- Nu m-am gândit niciodată la asta! a răspuns ea, privindu-mă ciudat. Poate că m-aș obișnui, a adăugat ea zâmbind.

A rămas fiecare pe fotoliul lui, rumegându-și gândurile lui. Tăcerea s-a prelungit până când a devenit stânjenitoare.

- Și... ai luat pulpele de la magazin sau de la piața de carne? am întrebat-o ca să mă aflu în treabă.

- De la magazin.

- Asta-i bine! am zis dând aprobator din cap. Dacă era o găină din aia, de la piață, trebuia s-o fierbi jumătate de zi și tot tare rămânea. Însă astea, puicuțele de la magazin sunt tinere și fragede. Carnea e atât de fragedă încât pare putredă. Dacă o fierbi juma de oră, ți se topește-n gură. De fapt, nici măcar nu seamănă la gust cu carnea de pui. N-au cum! Sunt găini mutante, îndopate cu hormoni de creștere. Au ele, poate, gust bun, dar - dacă le mănânci prea des - îți cresc țâțele mari... de la hormonii cu care au fost îndopate. Scuze, nu țâțele... Am vrut să zic sânii. De fapt...

- Ce-i cu tine? a făcut ea amuzată. Pari cumva... preocupat. E din cauză că nu te-am lăsat să mă săruți?

Am surâs calm. Urma să-mi petrec următorii cincizeci de ani alături de ea, deci nu era nicio grabă cu sărutările. Era timp destul, slavă Domnului!

- Ce-ar fi să mănânci și tu un cățel de usturoi? am întrebat-o, amintindu-mi brusc de metoda pe care o folosisese cândva Rașela. Știi... cândva luam ore de engleză și am venit odată așa, ca boul, cu gura puțind a usturoi. Profesoara care mă medita a mâncat un cățel de usturoi cu pâine

și gata! Era o femeie care învăța repede. M-a învățat multe, dar și eu am învățat-o pe ea câte ceva. Rașela avea obiceiul să spună că profesorul și elevul se instruiesc reciproc. Știu că tu te pregătești acum pentru lucrarea de doctorat, iar eu nici măcar n-am terminat facultatea, dar... poate și tu ai avea multe lucruri de învățat de la mine.

- N-am în casă usturoi, a răspuns ea, parcă scuzându-se, apoi m-a întrebat sprijinindu-și bărbia în palmă: Cum te-ai ales cu semnul de deasupra sprâncenei?

- Ah, asta? am spus zâmbind amar. E din copilărie, e o poveste lungă! Ar dura mult prea mult ca să ți-o spun și o să se răcească supa. Hai s-o mâncăm! Chiar sunt foarte curios în privința calităților tale de gospodină. Să știi că, dacă n-o să-mi placă, o să ți-o spun în față! Eu am obiceiul să spun întotdeauna ce gândesc.

Supa a fost minunată! Sofia se înroșise toată ascultându-mi laudele.

- Hai, las-o baltă! a spus ea la un moment dat. E doar o supă de pui mutant, îndopat cu hormoni! Îmi pare rău că n-am avut și niște usturoi, ca să-ți ofer. Promit să cumpăr cu prima ocazie!

„Deci mă iubește! mi-am zis fericit. Deși nu-mi agreează putoarea, e dispusă să mi-o alimenteze și mâine, și poimâine! Păi, dacă asta nu-i dragoste, atunci nu mai găsești dragoste nicăieri!

Ce-ar fi s-o cer de soție chiar acum? Sunt sigur că ar spune <<Da!>> și mi-ar sări fericită în brațe. Poate că n-am adus totuși degeaba prezervativele alea! O cer chiar acum! O să trebuiască să îngenunchez probabil. Gresia asta pare destul de curată. O fi dat cu mopul înainte de sosirea mea? Asta înseamnă că-i pasă de părerea mea, deci vrea să mă cucerească! E clar!”

- Nu mi-ai spus de unde ai semnul! a repetat ea. Mâinile ei frumoase s-au întins peste masă și mi-au cuprins cu gingășie palma. Aveam o palmă plină de bătători, nenorocită de la munca pe șantier. Acum se odihnea cuminte între degetele ei fine și frumoase.

„Da, cred că mă iubește, mi-am zis fericit, chiar dacă nu m-a lăsat s-o sărut! La urma urmei, ce dacă n-am sărutat-o? Sărutările sunt supraevaluate! Există triburi în care indivizii nici măcar nu se sărută, așa că... pot trăi liniștit și fără să-mi lipesc buzele de ale ei. Deși, ar fi o mare pierdere! Oare ce gust au buzele Sofiei? Îmi bag picioarele-n ele de triburi și de obiceiuri tâmpite! Nu plec azi de aici până nu aflu ce gust au!”

- Semnul? Nu e o poveste interesantă! i-am spus. În plus, e tristă. Cicatricea asta o am de prin clasa a doua, de la școală. Eram doar un puști mic și timid, nu deranjam pe nimeni și-mi vedeam întotdeauna doar de treaba mea. E drept, uneori mi se mai întâmpla să și chiulesc, iar a doua zi îmi primeam stoic riglele la palmă. Însă, în rest, eram liniștit de felul meu.

Apoi mi-am complicat singur viața: la una dintre orele de engleză m-am mâncat în fund și i-am suflat de câteva ori răspunsurile unei colege care fusese scoasă la tablă. Atât mi-a trebuit!

Nu, învățătorul nu și-a dat seama - eram un sufleur bun - dar coleguța mea m-a privit clipind din gene, apoi a trecut printre rândurile de bănci și s-a așezat la locul ei. Fluturarea de gene era, probabil, felul ei de a-și exprima recunoștința.

Ar fi fost bine ca lucrurile să rămână doar la nivelul acela, dar, în zilele care au urmat, am aflat cu stupeoare că recunoștința fetelor este deosebită de recunoștința unui băiat. La fete, recunoștința crește de la o zi la alta, se umflă ca un râu după ploaie și ia proporții nebănuite, neașteptate. Dacă nu ești atent, te îneci!

La început au fost niște simple ocheade prin pauze, nimic ieșit din comun. Se întâmpla adesea ca băieții să se mai uite în direcția fetelor și invers. Apoi am observat că fetița își făcea de lucru tot mai des prin jurul meu.

„E doar o coincidență! mi-am zis.”

Într-o zi, însă, m-am trezit că pitulicea aceea vine direct la mine și-mi oferă un biscuit din pachetul pe care tocmai îl desfăcuse. Deci era o ciudată! Care copil normal își împarte biscuiții în pauză? Eu i-aș fi mâncat de unul singur. Și, dacă tot ești fetiță, de ce să nu-ți împarți biscuiții cu fetițele? Doar regulile erau clare, nu? Fetele se joacă și discută cu alte fete, iar băieții cu băieții. Tâmpit a mai fost și ăla care a inventat clasele mixte! În fine.

Într-o altă zi, imediat după pauza dintre ora de matematică și cea de geografie, am găsit în bancă un bilețel pe care scria doar atât: *„Ești drăguț!”*. M-a trecut un fior rece pe șira spinării!

În următoarea pauză, am văzut că se apropia de grupul meu și am plecat ceva mai încolo, pe hol. Mă prefăceam că mă uit pe geam, dar trăgeam cu coada ochiului la ea. Venea! M-am dat și mai încolo. Venea! Am plecat de tot, am alergat la stânga pe alt hol și am intrat repede în laboratorul de franceză. Lumina era stinsă și nu era nimeni pe-acolo, însă erau tot felul de planșe, o hartă gigantică a Franței și un turn Eiffel în miniatură.

„Oare de ce are nevoie limba franceză de un laborator? mi-am zis. Înțeleg că există laborator de chimie cu pahare și eprubete, înțeleg că trebuie să existe un laborator de biologie pentru animalele împăiate, schelete și broaște în formol, dar de ce <<laborator>> de franceză?”

Zi și tu, Sofia, ce era atât de laborios acolo? Doar niște amărâte de planșe!

Aroganta Franță ocupa în mod abuziv și inutil una dintre încăperile

școlii.

„Francezi afurisiți! mi-am zis.”

Apoi s-au auzit pași pe hol și mi-am băgat capul între umeri. Cineva trecea foarte aproape de ușă. Am privit cu groază o planșă care fusese împărțită în patru. În fiecare pătrat exista câte un desen frumos colorat, pictat pe ici, pe colo în acuarelă. Deasupra unui desen scria „*L'automne*”.

Era un peisaj cu vânt și ploaie deasă. Erau frunze galbene și roșii care cădeau din copaci și, pe o alee, o fetiță cu cizmulițe, paltonaș și umbrelă se plimba veselă printre stropii de ploaie. Pe jos erau bălți și grămezi de frunze... noroi.

Am tresărit! Fetița cu umbrelă semăna un pic cu fetița care mă teroriza și mă căuta pe holuri.

„Oare ce naiba o fi însemnând <<L'automne>>? m-am întrebat din nou.”

Deocamdată studiam doar limba engleza. Franceza avea să-mi fie predată abia de la anul, însă eu, chiar de la primul contact, o uram deja.

Sonera a țârâit prelung pe holuri anunțând sfârșitul pauzei. După câteva minute, s-a așternut liniștea, iar eu am ieșit tiptil din laboratorul de franceză. Nu mai era țipenie. În ziua aceea am chiulit. Momentan eram în siguranță! Teroarea s-a dezlănțuit însă și mai abitir în săptămânile care au urmat.

Pe noul bilețel scria doar atât: *„Mă conduci după ore?”*

Am mâzgălit repede un „*Nu!*” și l-am trimis retur la expeditor. A ajuns din mână în mână înapoi la ea. Învățătorul era cu fața la tablă și scria denumirile continentelor lumii.

M-am uitat în spate. Fetița tocmai desfăcea bilețelul. S-a încruntat și mi-a aruncat o privire pe care n-am uitat-o nici până-n ziua de azi. Am întors repede capul și am închis ochii.

- Tiberiu, s-a auzit vocea învățătorului, poți să-mi spui care este cel mai apropiat continent de America de Sud?

L-am privit năuc și m-am ridicat încetșor din bancă. Ce treabă aveam eu cu America de Sud? După privirea pe care mi-o aruncase fetița-terroristă, cui îi mai păsa de vecinătățile Americii de Sud?

Am amuțit, surd și orb la frumusețile geografiei lumii.

- Ia loc, băiete! mi-a spus învățătorul, clătinând din cap.

Între timp, bilețelul ajunsese din nou pe banca mea. L-am desfăcut cu degete tremurânde. Acel „*Nu!*” pe care-l scrisesem era tăiat cu un X roșu și sub el cineva scrisese cu litere de-o șchioapă: „*BA DAAAAA!!!*”.

În pauza următoare m-am făcut nevăzut. Din nou!

Erau ultimele săptămâni de școală! Se încheiau mediile, iar eu începusem să chiulesc pe rupte! Băieții din clasă începuseră deja să-și dea coate și să râdă pe înfundate de mine, însă adevărata rușine abia de acum avea să urmeze.

În vinerea aceea neagră, colegul meu de bancă m-a trădat. Eu încă nu aflasem despre Iuda, dar știam totuși că nu e ok să-ți vinzi aproapele. În fine, prețul vânzării mele a fost un pachetel de semințe de floarea-soarelui și trei gume de mestecat cu aromă de vanilie.

Din ziua aia, m-am trezit coleg de bancă cu ea, cu spaima mea cea mai mare, cu fetița cu codițe din ultima bancă.

În timpul orelor, priveam cu groază cum încerca să-mi arate nu știu ce desene pe care le făcuse la sfârșitul caietului. Primeam adesea și mici ghionturi. Dar umilința supremă am avut-o în pauza mare, când fetița teroristă a scos dintr-o pungă două sendvișuri cu brânză și salam și, în fața întregii clase, mi-a întins unul mie.

Am auzit foarte clar chicotelile din clasă și râsetele băieților. Mi-au sunat ca un dangăt de clopot în mijlocul capului. Am izbucnit în lacrimi și am fugit pe ușă. De pe hol, am ajuns afară din școală și am fugit spre poartă cât mă țineau picioarele. De sus, cățărata la fereastra de la etajul trei, fetița mă striga:

- Tiberiu, unde fugi? Dacă chiulești, vin și eu! Așteaptă-mă!

Nu e bine să te uiți în sus în timp ce fugi. Nu-i bine deloc! Asta am aflat-o în momentul în care am întors capul și am privit înainte. Traectoria mea deviasse și n-am mai avut timp să pun frână.

Stâlpul din dreapta porții se apropia spectaculos de ochii mei. Probabil era exact senzația pe care ar fi încercat-o orice pilot de avion de vânătoare care se apropie prea mult de colegul lui de aripă. Atât doar că eu n-am avut niciun buton pe care să apăs pentru catapultare.

Mi-am revenit repede și m-am ridicat de jos. Nu mai era timp de pierdut!

Am ajuns acasă cu mâna la frunte. Mama mi-a croit întâi două palme la fund și apoi m-a întrebat:

- Ce ai, Tiberiu? De ce zbieri? Dă să-ți văd fruntea!

Cu lacrimi în ochi i-am povestit și ei, și tatei tot calvarul prin care treceam de câteva săptămâni. Eu vorbeam despre lucruri serioase, însă tata mai avea un pic și se tăvălea pe jos de răs. Uneori avea și el reacții inverse, exact cum mai pățesc eu azi.

Până la urmă, lucrurile s-au clarificat. Tata a vorbit cu directorul și i-a arătat zgaiba pe care o aveam la frunte. După vacanță, când mi-am reluat școala, am avut plăcuta surpriză să constat că fetița-teroristă fusese mutată într-o clasă paralelă. Viața și-a urmat cursul ei firesc. Pentru mine, dar nu

și pentru ea.

În clasa la care fusese mutată nu se studia ca limba străină engleza, ci rusa.

Practic, i-am nenorocit viața! Cine naiba mai folosește limba rusă în ziua de azi? Ce să faci cu limba rusă? Fără voia mea, distrusesem viitorul acelei fetițe. Probabil, după ce a crescut mare și a mers la interviuri de angajare, și-a dat seama că limba rusă o ajută tot atât cât o frecție la un picior de lemn! Sunt convins că m-a urât și m-a blestemat. Și pe bună dreptate! Eu îi nenorocisem viitorul! Eu o fugărisem de la clasa care studia engleza.

Așa că eu m-am ales cu cicatricea asta, iar ea și-a pus cruce viitorului.

Nu te uita așa la mine, Sofia! Doar ți-am spus din start că-i o poveste tristă, te-am avertizat!

Sofia m-a privit cu ochii ei frumoși, a zâmbit, dar n-a scos niciun cuvânt.

Mi-am aprins o țigară, am suflat fumul spre tavanul bucătăriei și am privit resturile de supă din farfurii. Sofia se pricepea, supa îmi plăcuse! Urma să-mi gătească astfel în următorii cincizeci de ani. Poate că suferisem mult la viața mea, dar, în cele din urmă, găsisem femeia perfectă pentru mine.

„O cer de nevastă acum sau aștept mai întâi să-mi termin țigara? m-am întrebat.”

- Sofia, vreau să te întreb ceva! am spus stingând țigara. Acum un an, când am dat buzna peste tine în parc și te-am tapat de țigări, te-am întrebat dacă-ți așteptai iubitul, iar tu mi-ai spus *„De cinci ani încoace, nu mai am iubit.”* Așa că te întreb: Cum se face că nu ai un iubit? De ce nu ai?

- De... asta! mi-a răspuns ea calmă, arătând cu un deget spre fruntea și obrazul ei stâng. Din pricina asta nu mai am. S-a întâmplat exact acum cinci ani, a adăugat ea oftând. Să nu crezi că am arătat mereu așa, Tiberiu. Până prin ultimul an de liceu am fost și eu o fată ca oricare alta. Poate că nu eram o zână, dar nici urâtă nu eram. Doar o fată veselă, dispusă mereu să ajute, să asculte.

Iubitul meu mi-a fost alături încă de la începutul anului doi. Eram de nedespărțit, mergeam împreună la cursuri, stăteam mereu în aceeași bancă, ne întorceam împreună, învățam împreună. Părinții mei îl cunoșteau bine și-l plăceau. Era un băiat bun! Este și acum, probabil.

Apoi m-a lovit nenorocirea asta! Pentru mine a fost un șoc. Nu s-a întâmplat peste noapte, a fost ceva progresiv, dar tot șoc a fost. Boala asta nenorocită m-a învățat multe despre ce înseamnă un prieten și despre ce înseamnă... un iubit.

Mi-e greu să-ți zic toate astea. Am avut depresie și am făcut multe sedințe de psihoterapie. Mă simțeam murdară, dar nu din cauza a ceea ce vezi pe fața mea, ci din cauza felului cum au reacționat oamenii din jurul meu. Oameni care până mai ieri mă iubeau, azi se fereau de mine. Și doare, Tiberiu!

„Cred că nu mi-am ales bine momentul s-o cer! mi-am zis trist.”

- Și te-a părăsit.

- La doar trei luni după începutul bolii! La început am observat că se ferea să mă mai atingă, evita să ne luăm de mână. Îi explicasem de o mie de ori că boala nu era contagioasă. I-am spus că urma să mă vindec foarte repede, că părinții mei făceau totul ca să mă ducă la cei mai buni doctori. Eu așa credeam pe atunci, că o să mă vindec. N-aveam de unde știi că, de pe obraz, boala avea să se întindă pe frunte și apoi pe gât și chiar mai jos.

- Hmm! Cât de jos?

- Ce contează? Oricum, n-ai să afli niciodată, Tiberiu! a răspuns ea cu lacrimi în ochi.

„Asta rămâne de văzut, Sofica! mi-am spus. Oare cât de jos? am continuat un pic îngrijorat. Până pe burtă? Mai jos? Hmm... Nu-l condamna pe tipul ăla!”

- Iubitul tău a fost cam slab! am spus împăciuitor. E de înțeles, era tânăr. Tinerii sunt proști uneori, judecă superficial! Eu unul nu te-aș fi părăsit niciodată.

- Minți, a spus ea cu un zâmbet, dar măcar minți cu bune intenții! Apreciez asta, dar să nu mă mai minți. N-are niciun rost! Și, dacă tot mi-ai amintit de parc și de ce s-a întâmplat acum un an, ei bine, îți mai aduci aminte cum mă priveai când ți-am întins bricheta? Era clar că nu voiai s-o iei din mâna mea. Eu știam exact la ce te gândești, de aceea am aprins-o eu. Nu, nu m-am simțit jignită! Nu erai nici primul, nici ultimul care evita să atingă lucrurile pe care pusesem mâna.

- Din ce cauză apare psoriazisul? am întrebat-o, încercând să-i abat atenția de la amintirea aceea.

- Nimeni nu știe. Desigur, există niște teorii, dar nimeni nu știe exact. Dar nu mai contează. Acum îl am și trăiesc cu el. Mi-e mai aproape decât oricare prieten. Dorm cu el, mă trezesc cu el, îl văd în oglindă când sunt singură, îl văd în privirea îngrozită a oamenilor, atunci când nu sunt singură. Îl văd la serviciu, îl văd prin oraș... se oglindește în fiecare pereche de ochi care mă privește.

- Îl vezi și acum? am întrebat-o privind-o ținută. Uită-te la mine și spune-mi dacă îl vezi!

Sofia m-a privit gânditoare și și-a trecut încet mâna prin păr.

- Nici nu mai știu ce să cred, Tiberiu! a răspuns ea, scoțând un

șervețel și ștergându-se la ochi. Apoi și-a suflat și nasul. Nu mai știu ce simt când mă uit în ochii tăi, a repetat ea șmârcâindu-se. E ciudat că se întâmplă asta, nu? a adăugat zâmbind.

- Pot să te sărut, Sofia? am întrebat-o deodată.

- Nu, nu poți! a răspuns ea scuturând din cap.

- În cazul ăsta, am spus mâhnit, presupun că nici dragoste n-o să facem! Eu puteam să jur c-o să facem dragoste azi. Adusesem chiar și prezervative. Uite, le am chiar aici, în buzunar.

A început să râdă. Avea ochii înlăcrimați, dar râdea. Acum nu mai vedeam boala ei. În fața mea era doar o fată frumoasă care râdea.

- O să plec, am spus. Nu-mi plac femeile care bocesc! Și... e târziu.

- Scuză-mă! a spus ea, ștergându-și repede lacrimile. Ce proastă sunt! Supa de pui nu se împacă cu poveștile lacrimogene! Nu știu ce m-o fi apucat! Ne mai auzim? O să mai treci?

- Tu chiar vrei să ne mai întâlnim?

S-a gândit o secundă și mi-a răspuns zâmbind:

- Cred că-mi place să stau de vorbă cu tine. Pari un om atât de... sincer. Adică spui tot ce gândești. Îmi place asta!

- Atunci o să mai vin. Uite, o să las astea două prezervative la tine, ca să fii sigură că mă întorc. Consideră-le o garanție!

- Așteaptă un pic! a spus ea râzând și ieșind. A revenit după câteva secunde și mi-a spus: Uite, telefonul acesta mobil este vechi, dar funcționează bine. Primește-l, te rog! Cred că ești singurul om din oraș care nu are telefon mobil. Hai, ia-l! Probabil te-ai săturat și tu să mă suni de pe la toate telefoanele publice.

- Ai început deja să-mi faci cadouri! am mormăit și am privit telefonul. E drăguț, mersi! Chiar dacă zici că-i vechi, îmi place. O să-mi cumpăr chiar în seara asta și o cartelă!

- Așa să faci! a răspuns ea privind-mă cu niște ochi prietenoși. Și, după aceea, o să mă suni chiar în seara asta, da?

- Promit!

- Și ne vedem și mâine, da?

- Mâine nu prea cred! am spus pe un ton de scuză. E ziua mamei! Mă așteaptă ca iarba de leac. Spre rușinea mea, n-am vizitat-o deloc în ultima vreme. Cred că sunt vreo patru săptămâni de când n-am mai trecut pe la ea. Nu-i prea creștinește din partea mea! Dar, uneori, mă scoate din sărite cu observațiile ei neîncetate. Mă pisează!

- Așa-s mamele! a spus Sofia zâmbind. Transmite-i toate cele bune din partea mea!

- Bine! am spus deschizând ușa. O să mergem, poate, s-o vizităm într-

o zi, ce zici? Chiar mi-aş dori s-o cunoşti. E o femeie de treabă. Şi tu eşti de treabă.

Eram în prag şi m-am întors s-o privesc înainte de a ieşi. Era frumoasă!

- Foarte mulţumesc pentru telefon! am şoptit.

S-a apropiat un pic de mine şi a închis ochii. Era clar! Am luat-o în braţe şi i-am sărutat cu poftă buzele fragede. Avusesem mare dreptate, aveau un gust bun şi erau răcoroase. Şi miroseau a supă de pui!

Îmi place supa de pui!

Apoi uşa s-a închis în urma mea şi am coborât încet fiecare treaptă, păşind ca un om beat.

Era... ea.

CAPITOLUL OPTSPREZECE

Vin popesc pentru creștini adevărați

- Auzi, Alfredo?

- Mda, aud! Mare minune c-ai sunat și tu o dată! Trebuie să fac naibii un semn în calendar. E numărul tău?

- Da, de acum încolo, da! Auzi, băi... am cunoscut o fată minunată! Și o cheamă Sofia și, în curând, o să mă-nsor cu ea!

- Hai, lasă-mă! Și ea știe? Dacă știe, înseamnă că numele ei minte.

- Cum adică?

- Păi, „Sofia” vine din limba greacă. Înseamnă „Înțelepciune”! Dar, dacă zici că se mărită cu tine...

- Da, e foarte înțeleaptă și foarte cuminte! Hai, lasă bancurile! O s-o cunoști și tu.

- Sărmana fată! O plâng de pe-acum.

- Futu-te-n cur, Alfredo! Tu chiar vrei cu tot dinadinsul să mă enervezi? Știi ceva? Nu poți să mă enervezi! Nu azi! Azi sunt fericit și nu mă poate scoate nimeni din sărite. Când ne vedem la o bere?

- Îs tare ocupat, Tiberiu! Crezi că eu n-aș bea o bere? Dar nu pot! Mâine am un proces care-mi scoate peri albi în cap.

- Bine! Prietenie până la moarte, Alfredo! Somn ușor și noapte bună!

- Poate pentru tine, Romeo! Eu unul o să mai rămân la birou câteva ore. Îmi pregătesc pledoaria pentru mâine.

- Vai de pula ta de avocat! Oi fi săpând eu șanțuri, dar măcar dorm liniștit noaptea.

- Prietenie pân' la moarte! a răspuns el fără chef și a închis.

Eram foarte binedispus. De acum încolo aveam iarăși telefon mobil. Nici nu-mi dădusem seama cât de mult îmi lipsise.

„Ia să vedem pe cine să mai sun! mi-am zis. S-o sun pe mama? E cam târziu. Mama doarme la ora asta. Ce-ar fi s-o trezesc și să-i spun că vin mâine, de ziua ei? Nu, mai bine nu. O să-i fac o surpriză.

Aha, am uitat: trebuia s-o sun pe Sofia! Doar i-am promis. Și chiar îmi

era dor să-i mai aud vocea!”

- Bună, Sofia. Am aflat ceva interesant azi. Ghici ce!

- Ce ai aflat, Tiberiu? a spus ea somnoroasă.

- Am aflat că numele tău înseamnă „Înțelepciune” în limba greacă. Te simți înțeleaptă?

- Nu, doar adormită. De ce mă chinui? Mâine dimineată trebuie s-ajung la serviciu.

- Și ce dacă? Și eu la fel, dar ăsta nu-i un motiv ca să mă culc! Hai să mai vorbim!

- Bine! Tu vorbește și eu ascult.

- Păi... na... mă bucur enorm că te-am cunoscut. De cât timp ne cunoaștem noi? De anul trecut din februarie, nu?

- Îhî.

- Și acum e martie. Deci avem un an și-o lună.

- Și ne-am întâlnit doar de șapte ori.

- Asta nu contează! Auzi, o să te-ntreb ceva, dar nu te superi.

- Nu mă supăr, dar mi-e un pic cam somn. Întreabă-mă!

- Cu ce ești îmbrăcată?

- Noapte bună, Tiberiu! a spus ea și a închis.

„Of, Doamne! mi-am spus zăpăcit. Nimeni n-are chef să stea de vorbă cu mine. Parcă sunt ciumat! Și nu-i decât ora unu dimineată!”

Am pus alarma pentru ora 6.30 și m-am culcat, dar m-am fâțâit toată noaptea de pe o parte pe cealaltă.

* * *

A doua zi, pe la vreo șase seara, am ieșit de la serviciu și mi-am adus aminte că era ziua mamei.

M-am tot plimbat prin magazine, căutând un cadou potrivit pentru o persoană de vârsta ei.

„Oare ce mi-ar trebui mie dacă aș avea șaptezeci și doi de ani? m-am întrebat privind toată căcaturile acelea din rafturi. Să-i iau o umbrelă? Neh, ea nici nu prea iese din casă când plouă! De fapt, în ultima vreme, nu prea iese din casă deloc. Tot timpul se plânge că o doare ba una, ba alta. La șaptezeci și doi de ani ești frate de cruce cu durerea! Bine că iese după mâncare pentru pisici! mi-am continuat gândul supărat. Atunci n-o doare!”

Să-i iau niște buruieni? Mamei îi cam plac buruienile! Îi plac atât de tare încât, de când a murit tata, a umplut toată casa de ghivece. Ghivece cu flori pe dulapuri, ghivece pe mese, ghivece pe pervazuri, ghivece pe

lângă pereți, pe pereți... Zici că-i junglă când intri la ea!

Nu-i iau niciun căcat de flori! Ar fi un păcat să-i încurajez mania asta. Pun pariu că ghivecele alea, dacă le numeri, sunt peste o sută!

Poate ceva de mâncare? Dar ce fel? Ea mânâncă totul nesărat și tâmpiții ăștia bagă sare la greu în toate cele.

Nu, mai bine... o să-i iau o prăjitură. Hopa, am uitat! Are diabet. Fără prăjituri!

Ar trebui să-mi notez undeva toate bolile mamei. Cred că mi-ar ajunge o foaie întreagă ca să o umplu pe ambele părți.

Of, șaptezeci și doi de ani! Ce porcărie! Sper să n-apuc niciodată șaptezeci și doi de ani! E prea grea povara! Când oi avea șaptezeci și doi de ani, o să mă duc în Elveția și-o să-mi fac eutanasiu. Eutanasiu e legalizat în Elveția de ceva vreme, elvețienii nu sunt proști, sunt și ei un fel de nemți! Te duci acolo, îi rogi frumos să-ți piște o injecție și... gata, ai scăpat de grija facturilor.

Tiberiu, ce dracu-i cu tine? Vrei s-o omori pe mama de ziua ei? Ce-ți veni?

Mai bine, gândește-te la un cadou potrivit! Ce să aleg? Mama de băut nu bea aproape niciodată, de fumat nu fumează, iar cafea... doar una micuță de tot. Dimineata.

Aha, știi! Chiar dacă are diabet, aș putea să-i cumpăr un borcan de miere! Mierea e bună pentru diabetici, e bună la orice! E și leac, și mâncare. Oare unde găsesc eu niște miere bună? O să mă duc la piață, la apicultori! Hai, Tiberiu!"

Zis și făcut, dar era cam târziu. La ora șapte și ceva seara toți tarabagii puseseră lacătul pe tarabe. Am găsit la cineva un borcănel mic de miere de tei, dar era cam zoios. Mi-a fost silă și nu l-am cumpărat. Tâmpiții ăia nu știau să spele borcanele și pe dinafară.

„Nu-i nimic! mi-am zis. O să-i dau niște bani și-o să-și cumpere ce vrea ea! N-are niciun rost să-i cumpăr eu porcării de care n-are nevoie!"

La intrarea în piață se afla un tip oacheș cu două butoaie de plastic și o grămadă de sticle.

- Dar ce vinzi tu aici? l-am întrebat, apoi am aruncat o privire pe cartonul maro pe care cineva mâzgălise cu litere de-o șchioapă: „VIN POPESC”. Vin?

- Gustați! m-a îndemnat, întinzându-mi o cană. E foarte bun!

Am gustat și m-am strâmbat. Era cam acru.

- Bun pe naiba, i-am întors-o cu dinții strepeziți și gura făcută pungă. E acru! Bei pe drum și mori acasă!

- Îmi pare rău că spuneți asta! a făcut el cu un aer jignit. E vin popesc

adevărat adus de la o mănăstire adevărată. E făcut chiar de călugări, cu mâna lor! Hai, mai luați o cană!

Am luat. A doua parcă n-avea un gust atât de rău.

- Hmm... știi și eu? Mai dă-mi o cană! i-am spus. Parcă-i mai bun acum!

- Da' cumpărați măcar două sticle? m-a întrebat omul cu o privire bănuitoare.

- Las' că-ți spun eu după aia! i-am răspuns, întinzându-i cana. Toarnă!

„Nu se cade să merg la mama cu mâna goală de ziua ei! mi-am zis îngrijorat. O să mă renege!”

Tiberiu, Tiberiu... Ce i-ai promis tatei pe patul de moarte? Că o să ai grijă de mama, nu? De promis, i-ai promis, dar, uite, în ultimele patru săptămâni n-ai mai călcat pe la ea. Halal fiu! Parcă ați locui în orașe diferite!

Băi, e bun vinul ăsta! E bun al dracului! Și, dacă-i făcut de călugări cu mâna lor, înseamnă că nu-i marfă proastă! Iar eu sunt un bun creștin, nu? Ar fi chiar recomandabil să iau vreo două sticle. Poate chiar trei. Una pentru mama și două pentru mine. De ce nu? Doar și mama e o femeie cu frica lui Dumnezeu! E o creștină adevărată. A făcut toate parastasele după tata și toate pomelnicele și... aprinde lumânări pentru odihna lui în fiecare duminică!”

- Hai, fie! Umple repede trei sticle, că mă grăbesc! i-am spus mărinimos. În plus, e ziua maică-mii și trebuie să beau și eu ceva ca să fiu vesel. Nu pot să apar așa, trist în fața mamei. Măi, omule, stai așa! Ce naiba faci? Tipul sugea cu sete din furtun ca să tragă vinul din butoi în sticlă. Păi cu gura tragi? am pufnit scârbit. Ce dracu'! Ți se pare igienic?

- Dar cu ce vrei să trag? s-a enervat el. Cu pula? Apoi a adăugat: Stai așa că am niște sticle gata umplute! Uite colea, în sacoșa aia!

- Aha! Și pe alea cu ce le-ai umplut? l-am întrebat circumspect. Nu tot cu gura și furtunul?

- Nu! a răspuns tipul. Pe alea le-am umplut cu pâlnia. Să mor io dacă te mint!

- Așa da! am spus satisfăcut. Dă încoace trei sticle și poftim banii. Și să știi că, dacă mă doare capul a doua zi, o să te caut!

* * *

- Știam eu că vei veni! m-a întâmpinat mama veselă. N-ai uitat! Cum să uite copilul meu de mine!

Recunosc, și eu eram vesel. Plecasem din piață cu trei sticle de vin

popesc, însă mai aveam sub braț doar două.

- Toată ziua te-am așteptat! a adăugat ea. Ce-i cu tine, ești obosit? Ce ai de te clatini așa?

- Vin de la muncă, mamă! Îs rupt de oboseală! Uite, ți-am adus două sticle de vin!

- Dacă-i roșu, poți să-l iei înapoi! Știi bine că am probleme cu tensiunea. M-a înțepat și inima azi.

- Hai, lasă, mamă! am spus descălțându-mă. Exagerezi! Doar ești om și tu, nu? E ziua ta! Chiar și doctorii recomandă să bem un pahar de vin la masă, nu știai? Uite de aia trăiesc italienii atât de mult, pentru că beau vin la masă în loc de apă. Dar ce miroase atât de bine?

- Am făcut plăcinte cu mere, cum îți plac ție. Dar înainte de plăcinte, avem șnițel din piept de pui cu cartofi prăjiți.

- Și castraveciori murăți? Sau, poate, gogonele? Știu că nu ai voie sare, dar... pentru mine. Murăturile merg bine cu cartofi!

- Am făcut deja o salată de varză murată cu morcovi dați pe răzătoare. Și cu ceapă. Hai, du-te și te spală pe mâini!

Masa a fost de-a dreptul delicioasă, iar vinul pe care l-am adus n-a mai trebuit luat înapoi. Eu unul beam pahar după pahar. Mama însă a băut doar o înghițitură și s-a strâmbat.

- E acru! s-a scuzat ea. De unde l-ai cumpărat atât de acru?

- Cică-i făcut undeva, la o mănăstire! i-am răspuns mândru. E un vin special, făcut de călugări pentru creștini pioși ca noi. Las' că-i bun! După al treilea pahar nici n-ai să-i mai simți gustul!

- Tare mult mi-aș dori să nu-i mai simți nici tu gustul, a spus mama dojenitor. Dacă se poate, deloc!

- Chiar și de ziua ta mă superi? am întrebat indispus. Of! Dacă era tata aici, aveam și eu cu cine să beau sticlele astea.

- Văd că te descurci și singur! mi-a întors-o ea zâmbind. Auzi... când ai de gând să repari priza de la boiler, Tiberiu? Azi a mirosit a fum.

„Doamne-Dumnezeule! mi-am zis. Ce fel de om mai sunt și eu? De trei ani mă tot roagă să repar blestemata de priză. Sau, poate, de patru ani... Ce fel de fiu sunt? Să-mi fie rușine!”

- Mamă, ai cuvântul meu de onoare că, data viitoare când vin, o repar! Promit solemn! O să-ți cumpăr o priză nou-nouță, din alea de ceramică, cu împământare, nu o porcărie turcească din plastic.

- Bine! a zis ea, privindu-mă cu drag, apoi a adăugat pe un ton blând: Copilașul meu! Să știi că tare mi-a fost dor de tine! Știu că muncești și că nu poți veni mai des, dar măcar sună și tu din când în când. Văd că acum ți-ai luat telefon. Bravo!

- Apropo de telefon, am zis, golind restul de vin în pahar, am o veste bună: am găsit o fată minunată și, tare mi-e teamă că m-a lovit așa... un gând de însurătoare. Nu se cade să trăim în păcat!

Mama m-a privit în timp ce desfăceam cealaltă sticlă și turnam în pahare.

- Nu mai bea atât de mult, Tiberiu! a murmurat ea. O să-ți fie rău! Mâine mergi la muncă, nu? Cine este fetița ta? Câți ani are? Cum v-ați întâlnit?

- Are douăzeci și patru de ani și este o fată minunată! am răspuns clătinându-mă.

- Așază-te pe scaun, a spus repede mama, apoi mi-a luat din mână sticla și m-a certat: Hei, mai lasă-mi și mie, băiete! Ai uitat a cui e ziua de naștere?

- Slavă Domnului! am zis rânjind spre tavan. Chiar nu-mi plăcea să beau de unul singur. Ia să văd că bei și tu încă un pahar, măcar unul! Ne, ne, ne! Nu așa, mamă! Pune-ți-l plin ochi! O dată pe an e ziua ta, nu? Și în legătură cu fata aia... hâc... simt eu c-o să ne căsătorim foarte repede. Și ea mă iubește. E topită după mine! E adevărat, e mai tânără cu vreo nouă ani decât mine, dar o să aibă timp să se maturizeze. Știi... eu cred c-o să ne împăcăm foarte bine! Ai să vezi și tu! O aduc pe aici, cât de curând! Trebuie neapărat s-o cunoști și tu. E blândă ca și tine. Are suflet bun.

- Mi-ar plăcea s-o cunosc! a spus mama, privindu-mă îngândurată. Sunt convinsă că-i fată bună. Nu de asta sunt îngrijorată.

- Atunci ce motiv ai? am spus eu legănându-mă cu tot cu scaun.

- Nu te mai legăna așa, Tiberiu! m-a certat mama. O să rupi picioarele scaunului! Am uitat, a adăugat ea, azi mi-am băgat puțintel nasul prin dulapuri și unele lucruri trebuie aruncate, dar pe altele aș vrea să le păstrez. Au fost ale tatei și nu vreau să le arunc. Uite, vino să vezi! Am pus lucrurile astea deoparte pentru tine. Poartă-le tu!

Erau niște fleacuri de-ale tatei întinse pe patul din camera cealaltă. Vreo două cămăși, niște cravate demodate, de acum o sută de ani și...

- Hmm! am făcut eu privind lung. Asta-i cureaua tatei! Aș recunoaște-o dintr-o mie.

- Poart-o tu! mi-a spus cu un glas rugător. Atunci când porți lucrurile cuiva care nu mai este, omul acela parcă mai trăiește puțin, parcă nu s-a dus de tot. Vrei s-o porți? Uite, e ca nouă!

Da, era ca nouă! Era tot roșie, tot lucioasă și tot cu cerbii ăia gravați pe ea. Toate erau acolo, chiar și motivele florale încrustate.

„Doamne, câtă bătaie la cur am încasat de la cureaua asta! mi-am zis oftând. Fir-ar ea a dracului! Ar trebui s-o arunc direct în foc, ca să se aleagă scrumul din ea!”

Mama se uita rugător la mine.

- Bine! am zis repede. O s-o port. Doar așa, din când în când. În memoria tatei.

Am scos cureaua mea de la pantaloni și am pus-o pe cealaltă. M-am privit în oglindă. N-arăta rău!

Am revenit apoi în bucătărie și m-am așezat în fotoliu. Un drac de mătă mi-a sărit imediat în poale. Am avut tendința s-o pocnesc, însă mama era cu ochii pe mine, așa că am coborât mâna lin și am început s-o mângâi cu ea. Avea o blană frumoasă, bogată. Am tot mângâiat felina din poală până când a început să toarcă, apoi a adormit de-a binelea.

„Mama e culmea! mi-am zis. Jumătate din pensia ei mică se duce pe pisicile astea șapte. Prin casă, nu auzi toată ziua decât <<Miau>> aici și <<Miau>> încolo. Cealaltă jumătate din pensie i se duce pe medicamente! Și a treia jumătate... pe centrala asta termică care merge întruna, la maxim! Pisicile au nevoie de căldură, nu?”

- Cât ți-a venit de plată luna asta la factura de gaz? am întrebat-o morocănos.

- Nu-i treaba ta! m-a pus ea la punct. Îmi ajung banii, stai liniștit!

- Începând de luna viitoare, o să te ajut și eu cu niște bani, i-am promis. De acum încolo o să te ajut în fiecare lună. Nu mult, doar așa, cât o să pot. Șeful mi-a spus săptămâna trecută că-i place cum lucrez. Asta înseamnă un singur lucru: e posibil să-mi mărească salariul.

- Lasă, puiule! a spus ea privind-mă cu duioșie. Ajută-te pe tine. Eu sunt foarte atentă cu banii. Mă descurc! La urma urmei, ce nevoie am eu de bani? Am pensie! Nu purta grija mea, copile!

- Totuși, dacă ai scăpa de astea șapte pisici, ai trăi ca o boieroaică! am zis, mângâind diavolul din poala mea. Pe cine ai mai văzut să crească șapte pisici în casă? Asta e ceva de dat la ziar! Auzi colo: șapte!

Mama a început să chicotească. Apoi și-a dus mâna la gură și a început să râdă de-a dreptul.

- Ce-i de râs, mamă? am zis privind-o mirat. Zi-mi și mie, ca să râd și eu! E ceva amuzant să crești șapte pisici?

Mama a început să râdă și mai cu poftă, de parcă era copil. Se făcuse roșie la față și râdea cu lacrimi. Îmi plăcea că se bucura, că doar era ziua ei, însă nu înțelegeam prea bine care era poanta.

Apoi și-a șters ochii de lacrimi și m-a întrebat chicotind:

- Pe aia din poala ta ai numărat-o?

CAPITOLUL NOUĂSPREZECE

Femeile la ciclu nu prezintă interes

- Fir-ar al dracului de vin popesc și nu i-ar mai da Dumnezeu multe zile ăluia care mi l-a vândut! am bolborosit, mergând cu greu în patru labe spre baie.

Toată garsoniera se învârtea. Sau poate se legăna, cine știe?

Am privit ceasul dublu de pe perete și am încercat să descifrez orele. Ambele arătau ora 5 și 22 de minute dimineața.

„Cum o s-ajung la serviciu? m-am întrebat înfiorat în timp ce mă târam pe gresia din baie. Nici măcar nu mă pot ține pe picioare!”

M-am prins cu mâinile de marginea chiuvetei și m-am ridicat cu greu în fața oglinzii. Eram mânjit cu sânge și pe nas, și pe bărbie, și pe obrazul stâng. Căzusem? Nu-mi aminteam! De unde sânge? Din nas? Sau îmi mușcasem buzele?

Am deschis robinetul și am început să mă spăl, apoi am icnit de două ori și m-am repezit spre toaletă. Vinul popesc a luat-o la vale pe conductă. Apoi cartofii prăjiți și șnițelele de pui. La final, salata de varză murată.

„Tot e bine! mi-am zis satisfăcut. Măcar am păstrat plăcinta cu mere.”

Am mai icnit încă o dată și-a plecat și plăcinta cu mere.

- Domnul a dat, Domnul a luat! am bolborosit gemând.

Evident că nu m-am mai dus la muncă. L-am sunat pe la opt pe șeful de echipă și i-am explicat cu o voce jalnică, dar cât se poate de autentică, că nu mă simțeam prea bine și că doream două zile de concediu.

- Ce să ne mai încurcăm cu două zile? a spus el jovial. Ia-ți, omule, tot concediul și caută-ți de sănătate! Lucrezi la noi de jumătate de an. Ai dreptul la paisprezece zile de concediu. Ia-le pe toate. Ce zici?

- Da, s-ar putea să-mi ajungă, am gemut eu. Paisprezece e și mai bine! Mulțumesc!

„Ce bine-i să ai telefon mobil! mi-am zis, în timp ce închideam telefonul. Mare norocos mai sunt! Există un Dumnezeu al bețivilor!”

M-am gândit cu toată seriozitatea la chestia asta și mi-am zis că, dacă

voiam cu adevărat să am o viață normală alături de Sofia, trebuia s-o las mai moale cu băutura.

Mi-am adus aminte de vorbele mamei. Când plecasem prima oară din casa Laurei mă întrebuse așa:

„De ce-i faci zile fripte sărmanei fete?”

Da, eu eram cel vinovat, nu femeile din viața mea. Acum îmi era rău și mă uram! Aveam puterea să recunosc că mama avea dreptate! Îmi vomitam sufletul din mine și, în pauze, mă întrebam:

„Oare de ce femeile bune se mărită întotdeauna cu bărbați bețivi și nenorociți?”

Era o întrebare de o sută de puncte!

N-am reușit să găsesc răspunsul, dar am reușit să vomit până când am simțit că-mi pocnește ceva înăuntrul capului. Am căzut lat pe gresie, lângă vasul de toaletă și totul s-a întunecat dintr-odată.

* * *

Eva stă în șezut pe nisip și valurile o stropesc la fund cu spumă sărată. De un sfert de oră își tot spală pantalonii scurți. N-are săpun, dar face o treabă de calitate, ca de fiecare dată. Și apoi, ca de obicei, îi agață de o cracă înfiptă în nisipul plajei.

- Iar acum o să-ți speli și chiloții, nu? o întreb amuzat.

- Ca de obicei!

Da, ca de obicei. Așa face mereu, zi de zi. Femeile sunt previzibile! Întâi tricoul, apoi pantalonii, iar la sfârșit chiloții. Și, după aia, se așază în fundul gol pe nisipul fierbinte și așteaptă răbdătoare să i se usuce hainele, iar eu stau pe aproape și o pândesc și mă minunez de fiecare dată când văd cât de frumoasă a făcut-o Dumnezeu.

Oh, dacă Eva ar fi o carte, lumea s-ar bate în librării pentru ea. Ce-i al ei e-al ei, are o copertă extraordinară!

- Poate c-ar trebui să muți fundul acela mai aproape de mine! strig eu, calculând din ochi distanța dintre noi.

- Sau poate c-ar trebui să-ți speli și tu slipii! îmi răspunde ea fără să se întoarcă.

Pantalonii mei scurți sunt demult făcuți cârpe. Nu-i mai port! Tricoul meu arată de parcă l-a rumegat vaca. Nu-l mai port!

Port doar slipii, e mai convenabil așa. Am și mai puțin de spălat. De obicei, umblu doar în slipi.

- Dar i-am spălat ieri, la naiba! strig nemulțumit. Ți se pare normal să-ți spăl în fiecare zi?

- Da! răspunde ea sec.

Hmm! Ei, lasă că-ți arăt eu, Eva. Scot slipii de pe mine, îi umplu cu nisip, îi învârt de două ori pe deasupra capului și... adio, slipi!

- Ce faci? întreabă Eva mirată.

- De acum încolo, spun rânjind, o să-i spele peștele în patru culori. Sau o să-i mănânce și-o să crape.

- Foarte matur! dă ea din cap. Interesantă metodă.

- Dar funcționează, nu? o întreb rânjind. Hai, recunoaște! Am scăpat de grija spălatului!

- Nu pot să cred că de acum încolo ai să umbli pe plajă așa! spune ea clătinând din cap. Cu ce-am greșit, Doamne?

* * *

Când am deschis ochii eram tot lângă wc și cred că trecuse cam o oră și jumătate. Îmi era în continuare rău și aș mai fi stat nițel pe gresia răcoroasă, însă blestematul de telefon mobil suna întruna.

„E șeful meu! mi-am spus speriat. S-a răzgândit!”

Era Sofia.

- Ai o voce somnoroasă! a spus ea. Deranjez? Ți-e somn?

Nu-mi era somn deloc. Dormisem suficient lângă wc.

- Știi... nu ne putem vedea azi! i-am spus cu o voce ieșită din mormânt. Nu azi! Nici mâine! Cred că sunt pe moarte, Sofia.

A prelucrat informația câteva secunde, apoi m-a anunțat:

- Ne vedem la cinci după-amiază! La mine!

Și a închis.

* * *

Sofia decojea un măr și coaja plină de pete a mărului era dată frumușel deoparte. Ieșea la iveală un miez alb. Un miez frumos sub o coajă urâtă, pătată.

- Ai plecat departe, nu-i așa? m-a întrebat ea veselă.

- Nu, sunt tot aici! Mă gândeam că ești tare frumoasă când cureți mere! i-am răspuns privind-o drăgăstos, apoi am icnit și am dus repede mâna la gură.

„Mi-a trebuit vin popesc! mi-am zis îngrozit. Sper să nu vomit aici, pe fața de masă!”

- Și tu ești frumos, a răspuns ea zâmbind, însă ești cam alb la față. Merele acestea or să-ți facă bine, ai să vezi!

Nu mi-au făcut. Au ajuns foarte repede în wc-ul Sofiei. Am tras apa de mai multe ori, apoi am împrumutat apa de gură a Sofiei și mi-am clătit bine dinții. Apoi am vomitat iarăși.

- Ți-e bine? s-a auzit vocea ei de cealaltă parte a ușii.

- Niciodată nu m-am simțit mai bine! am răspuns gemând. Vin imediat!

În noaptea aia, eu am dormit în patul ei alb și curat, iar ea a dormit pe canapeaua din cealaltă cameră.

Avusesem dreptate, Sofia era o fată bună și miloasă. Avea un suflet frumos. Avea un miez alb, exact ca merele pe care le tot decojea.

* * *

„Sper că te simți ceva mai bine!”

Asta scria pe bilețelul de pe masa din bucătărie. Lângă el era un pachet de cafea și un bol plin cu zahăr brun.

Am căutat ibricul.

În dimineața aceea am băut multă cafea și am fumat mult. Timpul trecea greu! Până la întoarcerea Sofiei, am făcut un duș, m-am uitat la documentare despre animale și am învățat pe de rost toată geografia apartamentului.

Am fost tentat să arunc o privire și prin dulapuri sau măcar să deschid sertarele, apoi mi-am adus aminte că nu mai sunt un copil mic, ci un bărbat matur și mahmur.

Am analizat îndelung pozele înrămate așezate ordonat pe rafturile bibliotecii. Fusese o fetiță tare frumoasă!

* * *

- Cum se face c-ai divorțat? m-a întrebat ea.

Era seară și jucam cărți. Se pricepea la poker. Dacă ar fi jucat cu nebunii mei de la spital, i-ar fi curățat pe toți de pastile. Își irosea talentul jucând pe niște amărâte de bețe de chibrit.

- Te-ai gândit vreodată să ieși în considerare o carieră în branșa jocurilor de noroc? am întrebat-o, sustrăgând cu dexteritate una dintre cărțile de pe masă. Era un valet de treflă. Cartea aia nu-mi folosea. Am lăsat-o să cadă lângă piciorul mesei.

- Până la urmă, de ce ai divorțat? a repetat ea. Știu, nu-i frumos să întreb, dar uite că te-ntreb!

- Nu ne potriveam! am răspuns sec.

- Dar la începutul căsătoriei?

- Nu ne potriveam nici atunci. Nu ne-am potrivit niciodată!

- Atunci de ce te-ai mai căsătorit cu ea? a întrebat mirată.

- O să dorm și în seara asta aici? am întrebat-o, sustrăgând altă carte. Era un șapte de pică. Nici cartea aia nu-mi folosea. Pur și simplu, nu aveam noroc! Am aruncat cărțile pe masă și i-am spus fără drept la replică:

- Să știi că, dacă o să rămân aici în seara asta, o să folosim același pat. Vreau să știi asta!

- Poate că o să-l folosim, a spus Sofia, însă doar ca să dormim. Chiar sunt curioasă! N-am mai dormit niciodată cu nimeni.

- Niciodată? am exclamat. Asta-i culmea! Mai rămâne doar să-mi spui că ai folosit patul întotdeauna doar pentru somn. Hai, uimește-mă!

- De ce te-ai căsătorit cu ea dacă nu vă potriveați? m-a întrebat Sofia, punându-și bărbia în palmă.

Am oftat.

- În parte, pentru bani! Dar nu numai. Ea îmi spusese că este gravidă și copilul era important pentru mine. Însă nu era gravidă, nici pe naiba. A fost doar un tertip. Și nici măcar nu trecuse cu bine *Proba Ciocanului*. Mare prost am fost!

- Ce-i aceea, „*Proba Ciocanului*”?

I-am explicat în câteva cuvinte, în timp ce ea mă privea cu niște ochi larg deschiși. Am adăugat jenat:

- Apropo de copil... să știi că eu nu pot avea copii. Vreau ca tu să știi asta înainte de... înainte ca eu să te cer.

- Să mă ceri?

- De soție!

S-a uitat și mai surprinsă la mine. Acum nu mai zâmbea deloc. Apoi s-a uitat la ceas, a tușit ușor și mi-a spus încurcată:

- Poate că nu-i o idee bună să rămâi aici în seara asta. De fapt, am să te rog să pleci!

* * *

În a treia zi a concediului meu, nu s-a întâmplat absolut nimic. Mi-am petrecut timpul în garsoniera mea, citind o carte luată de la bibliotecă.

Nu-mi amintesc nici titlul, nici autorul, dar știu că era ceva științifico-

fantastic cu niște extraterestri care explodau ori de câte ori aveau emoții puternice. Carnea lor avea un ADN modificat și trupul lor se comporta ca un fel de dinamită biologică.

Așa că îți dai seama ce păteau bieții pământeni ori de câte ori încercau să ofere o floare unei extraterestre. Erau o specie de femei mai mult decât imprezvizibile, erau letale. Erau foarte frumoase, foarte atractive și demne, însă imposibil de a fi iubite.

„Ce-ar fi să-i ofer Sofiei o floare? mi-am zis. Nu i-am oferit niciodată flori. Femeile devin prostute când le pui o floare sub nas. Cum le oferi o buruiană, cum își desfășoară picioarele! Poate că n-ar fi rău să încerc și asta!”

Am sunat-o.

- Nu ne putem vedea azi! m-a anunțat ea pe un ton rece.

- Dar mâine? am întrebat strângând în mână telefonul. Mi-e dor de tine, Sofia și... vreau să ne mai vedem.

- Tiberiu, mi-a răspuns după câteva secunde de tăcere, dacă o să ne vedem...

- Ce o să se întâmple? O să explodezi? Te temi oare c-o să te îndrăgostești de mine?

- Nu, nu mă tem!

- De ce nu? Îndrăgostește-te! Curaj! Adică... ce mare chestie? Eu deja te iubesc și nu mă deranjează, dimpotrivă!

- Nu mă iubești! a chicotit ea. Doar crezi asta! Nu poți iubi pe cineva după șapte întâlniri. Totuși, înțeleg foarte bine ce vrei de la mine.

- Opt întâlniri, nu șapte! am corectat-o. Și, în plus, nu uita c-am jucat și poker! Asta trage și mai mult în balanță. Hai, lasă-mă să vin la tine! Am citit o carte interesantă și vreau să ți-o povestesc. E ceva frumos, de-a dreptul exploziv. O să-ți placă!

- Astăzi nu se poate!

- De ce? Azi e miercuri. E o zi ca oricare alta.

- Peste două zile va fi o zi ca oricare alta, a răspuns ea. Astăzi nu! Așadar, ne vedem peste două zile și o să te las să rămâi peste noapte. Și tu o să-mi povestești cartea.

- Vineri? am mârâit eu. Nu vreau vineri! Cum o să stau două zile fără tine, Sofia? Vreau să te văd azi! Acum! Vin chiar acum.

Am închis telefonul și nu i-am mai răspuns. A tot sunat. Apoi l-am închis de tot.

Am făcut repede un duș, după care am vizitat o florărie și m-am înarmat așa cum scrie la carte.

În mai puțin de o jumătate de oră sunam la ușa ei.

- Am încercat să-ți spun că e mai bine vineri, dar nu mi-ai mai răspuns la telefon! a spus ea îmbufnată, oferindu-mi a doua felie de pâine cu dulceață de căpșuni.

- Dulceața asta e făcută chiar de tine? am întrebat-o eu mestecând cu ochii închiși. Pe cuvântul tău?

- Evident! Mama m-a învățat.

- E fantastic de bună! am spus deschizând ochii, apoi am adăugat: Ei și ce dacă ești în perioada „*aceea*”? Asta nu înseamnă că nu te mai iubesc! Vreau în continuare să fii soția mea. Uite, o s-o fac chiar acum. O s-o fac așa cum trebuie, ca să fie memorabil: Sofia, așa o dulceață de căpșuni n-am mâncat în viața mea! Deci... vrei să fii soția mea?

- Tiberiu, te rog, ridică-te! a spus ea mestecându-și liniștită felia. Gresia e rece, o să te doară genunchii!

- Nu pot! Dulceața asta de căpșuni mi-a luat mințile! Și, uitasem, mai faci și o supă de pui excelentă. Vreau să mă asigur c-o să am parte și de una și de alta pentru următorii cincizeci de ani! Așa că, te rog, spune „*Da!*”.

- Așa, pur și simplu? a întrebat ea râzând. Nici măcar n-am dat Proba Ciocanului.

Am oftat. Avea dreptate! M-am ridicat și m-am așezat pe scaun.

- Acum la ce te gândești? m-a întrebat Sofia zâmbind. Fii sincer!

- Mă gândeam că în seara asta am să adorm tare chinuit. Este incertitudinea asta și mai este...

- Ce?

- Și durerea asta de testicule care mă termină. De fiecare dată când mă văd cu tine, abia dacă mai pot să pășesc.

- E foarte romantic ce-mi spui! mi-a răspuns, așezându-mi în farfurie altă felie de pâine cu dulceață. Eu una ți-am spus din capul locului să rămâi acasă, dar n-ai vrut să m-ascuți! Oricum, în seara asta n-ai să primești nimic din... ce-ți dorești, iar eu mâine trebuie să ajung la serviciu. Probabil o să mă culc peste câteva minute. Probabil că și tu ai să pleci peste câteva minute. Nu uita să ai mare grijă cum pășești!

- Sofia, te implor, lasă-mă să dorm cu tine în seara asta! am spus în șoaptă.

- Dar de ce? m-a întrebat ea tot în șoaptă. Ce rost are?

Ea îmi spusese să plec, însă eu citeam cu totul altceva în ochii ei. Ochii spuneau o poveste, buzele altă poveste. Pe cine să crezi? E drept, buzele ei erau un pic țuguiate acum, când făcea pe supărata, dar știam

bine că trebuiau să aibă un gust bun și voiam să dorm cât mai aproape de ele.

- Cum ce rost are? Pentru că te iubesc, Sofia! Și îți iubesc și buzele. Zâmbește-mi, te rog!

- Sunt în perioada aceea, Tiberiu! a spus ea cu un zâmbet dumnezeiesc. Știi bine că femeile „la ciclu” nu prezintă interes. Și mai sunt și nervoase uneori. N-o să-ți placă deloc să dormi cu mine!

* * *

Eram la perete. Și cu fața la perete. Purtam un tricou de-al ei și-o pereche de pantaloni de trening, subțiri.

Sofia se întorsese cu spatele. Purta o pijama din bumbac. Era albă și avea dungi roz. Pantalonii erau cam scurți, îi ajungeau doar până la jumătatea gleznei.

„Ciudat model de pijama! mi-am zis. Va trebui s-o lămuresc să poarte cămăși de noapte. Ceva subțire și străveziu. Sau, și mai bine, să nu poarte nimic! Ce naiba, trebuie să stabilim niște reguli clare încă de la începutul căsniciei. Regulile sunt importante!”

Își răsucise de două ori părul și-l așezase între bărbie și umăr. De ce-l răsucise? N-ar fi fost mai bine să-l lase așa, pe spate?

M-aș fi putut întoarce spre ea în timpul nopții și i-aș fi putut mângâia părul. Nici măcar nu mă lăsase s-o sărut de noapte bună. Nu era corect!

„Trebuie să stabilim o regulă și cu părul! mi-am zis plin de ciudă.”

De fapt, nu părul era problema. Mă dureau coaiele de muream. Asta era problema!

Sofia a început să sforăie ușor. Eu sufeream și ea dormea.

I-am mângâiat ușor o şuviță, apoi am oftat și m-am dus la baie.

Începeam deja să trăim ca bărbat și femeie.

CAPITOLUL DOUĂZECI

Dragostea femeilor trece prin...

În cea de-a patra dimineață a concediului meu mi-am reluat expedițiile prin apartamentul Sofiei. Era o joi și afară ploua. Mă plictiseam de moarte!

Am luat la rând toate sertarele. N-am găsit nimic deosebit, dar într-un raft al bibliotecii erau câteva CD-uri.

Am pornit calculatorul și, în momentul acela, a sunat telefonul.

- Ce faci? m-a întrebat.

- Te aștept! Ce altceva?

- Dacă ți-e foame, caută prin frigider. Vrei să ieșim azi undeva, ca să mâncăm? Știu un restaurant drăguț și...

- Nu, nu vreau! am răspuns privind CD-ul pe toate părțile. Cred că o să mă plimb nițel pe internet. Sper că ai un antivirus instalat! Ah, uitam, vreau să te rog ceva: n-ai putea să-ți iei câteva zile libere? Chiar dacă ești în perioada „*aceea*”, vreau să fim împreună. Să stăm așa toată ziua la palavre. Ce zici?

- Azi e joi, a răspuns ea. O să-mi iau câteva zile începând de luni.

- Nu s-ar putea ceva mai repede? am întrebat supărat.

- Sâmbătă și duminică sunt oricum liberă! Deci da, o să încerc să-mi iau o săptămână de concediu începând de luni. Te pup!

Am închis și eu. Zâmbeam! Spusese foarte clar că mă pupa! Poate nu și dădea seama, dar se comporta deja ca o iubită.

„Azi iubită, mâine amantă, poimâine soție! mi-am zis încântat. Perioada noastră de curtare se scurtează! Logic! Viața e scurtă și trebuie trăită intens; niciodată n-ai de unde să știi când te va călca mașina pe trecerea de pietoni!”

De când îmi vândusem mașina, revenisem în clasa de jos. Ca pieton, trebuia să trăiesc intens, pentru că viața pietonului e scurtă.

M-am uitat la toate CD-urile. Erau doar filme de familie. Sofia la trei ani, alergând spre mă-sa, Sofia la doisprezece ani, alergând spre taică-su'

(copiii prind la minte pe măsură ce cresc), Sofia în anul doi de liceu la o ieșire cu prietenii...

L-am văzut și pe el, trădătorul, nemernicul! Părea un băiat absolut normal, dar cu băieții ăștia, nu poți să știi niciodată. Tinerii din ziua de azi sunt tare neserioși.

Am pus CD-urile la loc, pentru că nu-mi făcea nicio plăcere să-l văd pe boul ăla pupând-o pe Sofia mea.

- Ia să vedem noi ce are în frigider! am murmurat. Așa... bun... ciuperci la borcan! Nu-i rău deloc!

De la frigider, am trecut la rafturile din cămară. Era abia doisprezece și ceva, aveam suficient timp ca să-mi fac de cap. Dacă aveam chef, puteam să și gătesc.

- Bravo, Tiberiu! am zis cu voce tare. Strașnică idee! O s-o dai pe spate cu chestia asta! Hai, la treabă, voinicule!

Am tăiat repede două cepe și le-am pus la călit în tigaie. Cât sfârâiau, am spălat ciupercile și le-am mărunțit.

Erau de import, poloneze! Atât de proști ajunseserăm încât până și ciupercile le importam. Chiar și roșiile proveneau din Spania sau Turcia! Mazăre din Ungaria, fasole din Belgia! Până și amărății de cartofi din rafturi, banalii cartofi proveneau de foarte departe.

„Ce tâmpenia dracului! mi-am zis cătrănit. Mâine, poimâine, o să ajungem să importăm și apă!”

Am aruncat ciupercile în tigaie. În bucătărie începuse deja să miroase fain.

„Hopa! mi-am zis. Unde-i usturoiul? Am uitat de usturoi! Cred că va trebui să ies la cumpărături!”

Am oprit rapid aragazul și-am ieșit. N-am revenit doar cu usturoi, ci mi s-au prins de mână și-o bucată de cașcaval, o sticlă de coniac, alta cu vin alb și, desigur, o legătură de pătrunjel.

În lipsa mea nu intrase nimeni. Firul de păr pe care-l lipisem la ușa apartamentului era tot acolo.

„Ar trebui să-mi lase o cheie și mie! mi-am spus supărat. Nu-mi place neîncrederea asta!”

Am reaprins aragazul. Ceapa și ciupercile au început iar să sfârâie. Le-am binecuvântat cu bucățele de usturoi tăiate mărunt și cu un sfert din sticla de coniac.

„Oare ce gust are coniacul ăsta? m-am întrebat, dând repede pe gât următorul sfert din sticlă. Mmm... Nu-i rău! Abia acum îmi dau seama de ce m-a costat atât!”

Am adăugat piper pe rupte, apoi o jumătate de linguriță de sare și-am

tot amestecat totul. Avea un gust fantastic!

Cinci minute mai târziu, am oprit aragazul și-am căutat prin oalele Sofiei. Conținutul tigăii a trecut cuminte într-un vas termorezistent și am început să rad niște cașcaval pe deasupra.

Am spart apoi două ouă într-un bol, le-am bătut bine și le-am dres cu patru linguri de smântâna, după care am așternut totul deasupra.

Aveam totuși sentimentul vag că lipsea ceva.

„Normal! mi-am zis, dându-mi o palmă peste frunte. Lipsește verdeța! Unde-i pătrunjelul?”

După un sfert de oră, ciupercile sfârâiau cumiți în cuptor, iar eu topeam alt sfert din sticla de coniac. Mirosul din bucătărie devenise înnebunitor.

- O să mă iubești, femeie, o să măăă iubeești! am cântat binedispus, cu o voce tărăgănată, ca un descântec, în timp ce deschideam un pic geamul. Oh, da, o să mă iubeești! Dragostea trece prin stomac, nu? Hmm, stai un pic, omule! Mi se pare că la bărbați trece prin stomac. Dar la femei? Ha? Pe unde trece? am șoptit îngrijorat, apoi am mai luat încă o gură din sticlă. La naiba, trebuie să mă uit pe internet. Vreau să aflu pe unde trece dragostea la femei!

M-am dus și am pornit calculatorul din nou. Timpul a trecut repede. De la dragostea femeilor, am ajuns la poze cu femei și apoi (logic) la filme cu femei!

„Băi, creștine, gata! mi-am zis. Destul! Ia închide calculatorul!”

L-am închis și-am revenit în bucătărie. M-am oprit în prag. Era un dezastru! Din cuptor ieșea un fum negru, înecăcios! M-am repezit ca nebunul spre aragaz.

„Dar cât am lipsit? m-am întrebat speriat.”

Lipsisem doar trei sferturi de oră, dar fusese suficient. Bine că lăsasem geamul un pic întredeschis! Chiar și așa, perdeaua nu arăta bine deloc.

Adevărul e că în bucătărie nu mirosea, ci puțea! Mi s-au muiat picioarele! M-am așezat greoi la masă, am dus sticla la gură și am băut tot ce mai rămăsese, am scurs și ultimele picături de pe fund.

Aveam nevoie!

* * *

- Am vrut să... îți fac o surpriză! am îngăimat, privind-mi atent unghiile.

- Chiar mi-ai făcut-o! a răspuns Sofia cu un calm suspect.

Perdeaua și fața de masă ajunseseră deja în mașina de spălat.

- Dar tu ce ai de te clatini așa? m-a întrebat ea deodată, cu nasul în vânt. Oh, este exact așa cum mi-am închipuit!

- N-am băut decât o gură de coniac, Sofia! m-am apărat. Poate... două.

- Poate două?

- Mda, cred că două.

- Am înțeles! a șoptit ea, privind sticla goală de lângă piciorul mesei.

- Eu... mă plictiseam! Îmi lipseai!

- Ai băut de dorul meu? Vai, mă simt... măgulită!

- Sofia... știi...

- Deci asta numești tu „o gură de coniac”!

- Stai nițel, că nu e chiar așa! Pot să-ți explic!

- Lasă, nu te obose! Nu-mi explica!

- Te rog să mă as...

- Iar eu te rog să pleci! Da? Bine?

- Dar Sofia...

- Te rog să pleci chiar acum! a repetat ea pe un ton suspect de calm.

Și o să te mai rog ceva: ia cu tine și sticla de vin din frigider. Poți s-o bei pe drum de dorul meu!

- Mai bine s-o las aici! am răspuns cu nasul în jos. O s-o bem împreună data viitoa...

- Care „data viitoare”? a mârâit ea, ștergând peretele de zor cu o cârpă udă. Glumești? Ia-o sau o vărs la chiuvetă!

- Dar...

- Am fost o tâmpită! a țipat ea deodată. Nu trebuia să te primesc niciodată în casa mea! Dar, de-acum, mi-a venit mintea la cap!

- Sofi...

- Taci! Și așa a fost destul de jenant să aflu că ți-ai frecat-o la mine în baie, dar... nah... mi-am zis că așa sunt bărbații! Însă acum, să vin acasă și să găsesc un dezastru total în bucătărie? Deja e prea mult! Uită-te și tu ce-ai făcut! Acum va trebui să văruiesc peste tot!

- Te ajut!

- Pleacă în momentul ăsta! a urlat Sofia. Afară! Ieși din casa mea!

* * *

Telefonul a scos un *bip*.

„Și te-ai mai uitat și la filme porno!”

Uitasem să-mi șterg urmele navigării pe internet, dar nici nu era de mirare. Mă panicasem cu tot balamucul acela din bucătărie!

Telefonul a mai scos un *bip*.

„Nu știam că-ți plac roșcatele!”

Am oftat, m-am luat cu mâinile de cap și mi-am zis supărat:

„Mâine era vineri, ziua cea mare! Chiar nu puteam să mai aștept o zi cu gătitul? Ce atâta grabă? Of, omule, mare bucătar mai ești! Oricum, n-o să te mai primească în veci! Mai bine luai cu tine sticla de vin!”

Redescopeream că în viață nu e bine să încerci să impresionezi femeile. Dimpotrivă! E mai bine să te relaxezi și să lași lucrurile în voia lor. O făcusem de oaie și cu siguranță că acum Sofia mă ura!

Singurul meu câștig era că aflasem cu ocazia aia pe unde trece dragostea la femei. Prin cap, la dracu', exact prin mijlocul creierului!

„Ce scorpilii nenorocite! mi-am zis trist. De ce n-am luat sticla aia de vin? De ce?”

Și am început să bocesc!

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI UNU

Am fir direct cu Dumnezeu

Ziua de vineri a fost o zi a remușcărilor și a cenușii în cap.

Afară ploua și soarele se ascunsese! O vreme mohorâtă!

Eram singurul suflet din biserică. Cine mai vine la ora nouă dimineața în biserică într-o zi de vineri? Nici măcar popa!

Dar eu n-aveam grija popii, eram acolo pentru păcatele mele. Mă căiam, eram plin de pocăință, de smerenie, de regrete...

Speram că nu tardive.

„Doamne, dă-i minte Sofiei! m-am rugat fierbinte. Fă-o să înțeleagă că suntem ca două jumătăți de măr și că unul fără celălalt n-am avea niciun sens. Ce dracu'? Cum poate fi atât de inconștientă?”

Însă Domnul nu mi-a răspuns.

Trebuia să-I atrag atenția cu altceva. Remușcărilor erau bune, dar nu suficiente, așa că am cumpărat zece lumânări și am ieșit afară, în curte, spre locul unde trebuiau aprinse.

Am intrat în mica ghereta din tablă și sticlă mată, am tras ușa după mine și iată-mă singur-singurel în antecamera lui Dumnezeu.

În stânga, unde scria „MORȚI”, am aprins trei lumânări: una pentru prima mea dragoste, Irina, una pentru fosta mea soacră, afurisita de Ella și ultima, desigur, pentru tata. Acum era rezolvat, Dumnezeu avea să aibă grijă de sufletele lor!

Gândul că sunt un om de treabă și un adevărat creștin m-a înduioșat. Toți ceilalți erau la muncă sau se ocupau de fleacuri, ori se plimbau cu sacoșa prin piață tocmindu-se pentru legătura lor meschină de ceapă, însă eu vegheam și aveam grijă de odihna celor adormiți.

Da, eram cu siguranță un om atipic! Mă gândeam la binele celorlalți, nu la mine. Dacă Sofia ar fi știut, sigur m-ar fi iertat! E stupid cât de greșit sunt judecați uneori oamenii. Aparențele înșală!

Mi-a dat o lacrimă și mi-am zis că, deși aveam și eu micile mele păcate, sufletul meu ar fi putut cuprinde lumea întreagă, atât de mare era!

Apoi mi-am întors fața spre partea dreapta a gheretei, unde scria „VII”.

Îmi rămăseseră șapte lumânări. Am aprins una pentru mama și L-am rugat pe Dumnezeu s-o ție sănătoasă și pe ea, și pe pisicile ei. Mama trebuia să se țină pe picioare cât mai mult și să aibă în continuare putere de muncă, pentru că eu, oricum, nu prea aveam timp să trec pe la ea.

Era mai bine să fie sănătoasă. Pentru amândoi!

Am mai pus o lumânare și pentru Gabriela, fetița mea dragă. M-am rugat să fie ferită de poftetele trupești și - mai ales - de ocheadele derbedeilor cu verigă în nas și tatuaj pe gât. Gabriela era ca o mielușică ajunsă printre lupi, iar eu, păcătosul de mine, nu puteam fi lângă ea.

Poate că nici nu voia să fiu lângă ea; iepurașul meu drag nici măcar nu mă mai suna!

Am aprins una chiar și pentru Laura, deși grasa aia împruțită era atee. M-am rugat la Dumnezeu s-o facă să mă uite cât mai repede și s-o țină cât mai departe de mine.

Am pus lumânare pentru Sofia și L-am rugat pe Dumnezeu să facă exact opusul.

Îmi mai rămăseseră trei. M-am pregătit să o aprind pe următoarea, apoi m-am oprit.

„Asta pentru cine să fie? m-am întrebat. Pentru mine?”

Nu prea mi se părea corect să-mi aprind de unul singur lumânări. Avea grijă Mia de asta. Chiar așa... Mia!

„Mama ei de curvă! mi-am zis cătrănit. O mie opt sute de bărbați au trecut prin ea și încă mai are tupeul să-mi spună că n-aș fi un tată bun pentru Gabriela? Curvo! Nu meriți să stric o lumânare pentru tine! Fie și pentru faptul că m-ai bătut de m-ai smintit și tot nu merită!”

Apoi m-am răzgândit și i-am aprins una. Trăisem totuși trei ani cu femeia aia. Îmi împlinise toate voile, îmi gătise, îmi spălase izmenele și-mi oferise trupul ei.

Iar eu ce făcusem? O nenorocisem, o sărăcisem și-o făcusem de râsul lumii. Am oftat și mi-am zis că Mia merita o amărâtă de lumânare. Era un preț corect!

„Te iert, curvo!” mi-am zis, iar faptul c-o iertasem mi-a mai smuls încă o lacrimă.

Mai aveam doar două lumânări.

„Ar mai fi și... Alfredo! mi-am zis zâmbind. Dar cum să aprind lumânări pentru un sodomit? Pfui! Oare nu m-ar trăsni Dumnezeu?”

Nu m-a trăsni! M-am uitat pe geam, totul era ok. Vremea de afară era așa și așa, dar nici urmă de trăsnete.

„Prietenie până la moarte, Alfredo!”

Mai rămăsese o singură lumânare, doar una și m-am gândit intens ce să fac cu ea. Pentru cine urma s-o aprind, la cine altcineva mai țineam pe lumea asta?

M-am gândit, apoi mi-am dat seama cu tristețe cât de singur eram pe lume. Singur și neiubit!

Am început să plâng ca un copil. Degeaba, nicio idee! Totuși lacrimile mi-au ușurat sufletul și am simțit că deveneam mai bun.

Folosisem nouă lumânări, iar a zecea se topea inutilă în căușul palmelor. Am ajuns la concluzia că nu mai aveam pe nimeni pentru care să aprind lumânări.

„Bine, o să arunc lumânarea la coș! mi-am zis. Păcat de bani!”

Și dintr-odată m-a cuprins o pace ciudată, dar plăcută. Într-un acces de generozitate, mi-am zis fericit:

„Dacă tot o am, ce-ar fi s-o aprind pentru... toți oamenii din lume? Pentru sănătatea lor!”

Fie ca bunul Dumnezeu să le deschidă mințile tot așa cum a făcut și cu mine! Să fie și ei buni ca mine!

Doamne, ascultă-mi ruga, apleacă-Ți urechea! Dă-le tuturor înțelepciune și bunătate! Îți ofer lumânarea asta pentru o lume mai bună, mai frumoasă... mai curată!”

Căldura plăcută care m-a cuprins era una cum nu mai întâlnisem, o căldură neomenească! Nu, nu... Nu era de la zecile de lumânări aflate acolo. Era altceva! Eram eu. Se întâmpla în interiorul meu!

Eram alesul lui Dumnezeu! Începeam să mă transform într-un om bun! Iubeam, vibram laolaltă cu tot ce exista în jur!

Să fii atât de generos și altruist e un sentiment fantastic! Iată, eu, Tiberiu tocmai voiam să aprind o lumânare pentru pacea lumii. Cerurile urmau să se despartă și lumina divină avea să coboare pe creștetul capului meu. Inima mea era pură!

Mi-am făcut cruce tremurând, apoi am închis ochii și mi-am împreunat mâinile. În sinea mea, L-am rugat pe Dumnezeu așa:

„Doamne, știu că te-am dezamăgit uneori, dar, crede-mă, pot să mă schimb! Nu mai sunt vechiul Tiberiu! Deja simt schimbarea!”

Hai, ajută-mă și Tu măcar un pic! Dă-mi har! Fă-mă să iubesc oamenii, să-i accept și să-i înțeleg. Pe toți, Doamne, pe toți! Vreau să-i iubesc exact așa cum sunt ei, proști, răi, invidioși, mizerabili și împruțiți, și... cum or fi, dă-i încolo! Vreau să-i iubesc din toată inima mea! Coboară-Ți harul divin asupra mea și rupe vălul de pe ochii mei! Vreau să văd cu adevărat lumina din fiecare om! Vreau să mă port frumos cu oamenii. Vreau să-i înțeleg,

vreau să plâng laolaltă cu ei, să râd împreună cu ei! Vreau să accept oamenii așa cum sunt ei!

Și, mai ales, Părinte, vreau să fiu un bun creștin, să nu mai păcătuiesc niciodată! Simt cum dragostea crește în mine, Doamne! Iubesc orice ființă de pe lumea asta! ORICE FIINȚĂ!

Amin!”

Tremuram ca varga. Lacrimile șiroiau pe obrazii mei.

Și, în momentul acela, s-a auzit o șoptă chiar în mijlocul capului meu. Era o voce divină, celestă... sigur nu era vocea mea!

Și vocea a întrebat doar atât:

„Glumești?”

M-am cutremurat și am căzut în genunchi: Dumnezeu exista și tocmai îmi vorbise, tocmai se formase un fir subțire între mine și El.

Iată, inițiasem o conversație cu El. Dintre miliardele de oameni, mă alesese pe mine. Am deschis ochii și am zâmbit fericit.

Lumina zecilor de lumânări se ondula ca o apă prin fața ochilor mei, flăcările erau vesele și jucăușe, scânteile deveniseră îngeri care zburau de colo-colo!

„La naiba, mi-am zis transfigurat, am un fir direct cu Dumnezeu!”

Iluminarea sosise! Eram în extaz, eram atât de fericit! Acum știam că devenisem altul și că viața mea urma să se schimbe. Creatorul meu era acolo, lângă mine, iar eu aveam atât de multe întrebări să-I pun!

Și, exact în momentul când mă pregăteam să pun prima întrebare, în spatele meu s-a deschis ușa și un cerșetor zoios a băgat capul înăuntru.

- Miluiți-mă și pe mine cu un bănuț, în numele lui Hristos! s-a văicărit el.

Am întors capul cu ochii larg deschiși. I-am privit scârbit fața nespălată și tuciurie, apoi am zbierat din toți rărunchii:

- Anafura mă-tii de țigan borât! Tu nu vezi că mă rog, în pizda mă-tii? Ce te bagi peste mine ca animalul? Nu vezi că am o relație cu Dumnezeu, futu-ți gura mă-tii de cioară!

Capul cerșetorului a dispărut atât de repede încât, pentru o secundă, m-am întrebat dacă fusese într-adevăr acolo sau era doar o închipuire de-a mea. Eram confuz!

Apoi am ridicat din umeri, am privit în stânga și-n dreapta și am șoptit timid.

- Doamne, mai ești aici?

Nimic!

Am ascultat cu atenție câteva secunde. Tot nimic!

Am închis ochii. Nimic! Firul se rupsese!

M-am enervat atât de tare, încât am ieșit în fugă afară, ca să-l ucid în bătaie pe cerșetorul ăla, dar dispăruse din zonă. Plecase!

Mare noroc a avut!

* * *

Spre seară, telefonul meu a făcut *Bip!*

„*Mâine mă apuc văruiesc bucătăria.*”

Atât scria.

M-am apucat repede să-mi caut niște haine mai rele, apoi telefonul a făcut *Bip!* din nou.

De data asta scria:

„*O să-ți dau un trening de-al meu!*”

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI DOI

Fostele iubiri sunt nașpa

- Cam asta a fost! a spus Sofia, apoi și-a șters cu dosul palmei picăturile de var de pe față.

Purta o cămașă în carouri și îi suflecuse mânecile. Cămașa era albastră cu negru, dar, după două ore de văruit, părea stropită peste tot cu smântână.

- Bagă mâna în dulap! m-a îndemnat ea. Acum poți să desfaci sticla de vin.

- Eu crezusem c-ai aruncat-o la gunoi!

- N-am aruncat nimic la gunoi! mi-a întors-o ea pe un ton glumeț. Nici sticla, nici prezervativele!

Am amuțit. Ea zâmbea.

Am îndepărtat folia din plastic pe care o așezasem peste dulap și am scos sticla de vin și un pahar. Unul singur!

Sofia s-a uitat mirată la mine.

Am înfiletat tirbușonul în dop și, după ce s-a auzit *Poc!*, am răspuns întrebării ei mute:

- Sunt alcoolic! Așa că... ăăă... cred că n-o să mai beau! Însă, dacă tu dorești să bei un pahar, nu mă deranjează absolut deloc.

- Măi, să fie! a murmurat ea ducând paharul la gură. Un alcoolic abstinent! Începând de când? De azi? De mâine?

- Sărută-mă așa cum m-ai sărutat atunci, lângă ușă! i-am spus.

M-a privit surâzând, apoi a așezat paharul gol pe masă și s-a apropiat de mine. Și-a încolăcit brațele în jurul gâtului meu și a șoptit privindu-mă adânc în ochi:

- Sărută-mă tu!

Fetele noastre erau apropiate. I-am prins talia în palme și am tras-o încetșor spre mine, mi-am unit buzele cu ale ei. De data aceea, buzele ei erau răcoroase, însă nu mai aveau gust de supă de pui, ci de vin. Am cules cu vârful limbii aroma și Sofia m-a privit printre gene.

- Începând de când, dragule? a șoptit ea, iar răsuflarea ei mi-a mângâiat buzele.

- Începând chiar din momentul acesta! am răspuns oftând. Vreau să fiu întotdeauna treaz și lucid. Vreau să țin minte fiecare clipă pe care o vom petrece împreună! Ne așteaptă o jumătate de veac de iubire și... vreau ca tu să fii mândră de mine. Vreau să-mi spui în fiecare dimineață „*Bună dimineața, dragostea mea! Sunt atât de fericită cu tine!*”. Și, desigur, după aceea va trebui să-mi aduci cafeaua. Cafeaua este importantă într-o căsnicie! De cafea nu mă las nici în ruptul capului! Și nici de tine n-am să mă las vreodată! Vreau să fii soția mea!

Ea și-a ferit privirea și mi-a spus de parcă ar fi încercat să mă împace:

- Hai să vorbim despre... asta altădată. Vorbele tale despre căsnicie îmi par frumoase și îmi plac mult, dar eu sunt... nu știu cum să-ți spun! Adică... aș vrea să nu ne grăbim. Te superi dacă te rog să-mi dai un răgaz? Promit să mă gândesc la asta!

- Nu mă supăr! am răspuns, încercând să-mi ascund dezamăgirea. Gândește-te cât vrei! Și eu o să continui să mă gândesc la asta, dar treaz! O să redeschidem subiectul atunci când vei avea chef, bine? Sunt suficient de rezonabil?

- Oh, da!

- Și... ești mai relaxată acum? am adăugat, strângându-i ușor talia.

M-a sărutat și m-a privit în așa fel încât mi-am dat seama pe loc că, deși nu-mi dăduse un răspuns, privirea ei nu mai lăsa niciun echivoc: avea să fie femeia mea până la sfârșitul zilelor.

Și am mai știut ceva: pentru tot restul vieții mele, ori de câte ori aveam să-i afum pereții bucătăriei, Sofia avea să mă ierte. Întotdeauna!

„Și apoi îi vom văru din nou, tot împreună, umăr la umăr! mi-am zis îmbătat de fericire.”

În brațele mele era un măr frumos, cu miezul alb și curat.

- Vreau să respir! a spus ea zâmbind.

Am eliberat-o și și-a trecut ușor degetele peste obrazul meu.

- Știu, știu... sunt stropit cu var!

- Și eu la fel, dar a meritat! a râs ea, apoi și-a turnat alt pahar de vin și a sorbit din el. Bun... Bucătăria e curată. Și acum ce facem?

- Nu înțeleg!

- Adică, mă bucur că ai renunțat la sticla ta de vin, dar... hmm... te anunț că mie mi s-a cam suit deja la cap!

- Așa și trebuie!

- Din tot ce mi-ai lăsat în apartament, în afară de sticla de vin, mai ai și altceva la care ai vrea să renunți?

- Doar la ea! am răspuns rânjind. Atât! Prezervativele sunt prețioase! Nu renunț la ele nici în ruptul capului! Pe unde le-ai pus?

- Bine, bine! a zis ea chicotind. O să ți le pun în buzunar la plecare. Deocamdată, dacă tot te-ai stropit din cap până în picioare și arăți exact ca un purcel, n-ai vrea să faci un duș?

- Mi-ai luat vorba din gură! am spus dând repede din cap. În mai puțin de două minute eram deja sub jetul de apă fierbinte.

- Vezi că ai un prosop mare pe raftul de lângă mașina de spălat! a spus ea de dincolo de ușă.

- Auzi, Sofia! am strigat de sub duș, aparatul tău de ras, acela portocaliu și ciudat, la ce folosește?

- E pentru... picioare.

- Dar pentru subțioară nu-i bun?

- Bine, Tiberiu, dacă ții neapărat, e bun și pentru asta! Dar să nu stai prea mult! Sunt obosită, vreau și eu să fac duș!

Am zâmbit.

* * *

„Mamă, care m-ai făcut! mi-am zis căscând. De ce durează atât de mult un duș? Oare o fi căzut prin baie, iar eu stau aici, ca nesimțitul? Te pomenești că are nevoie de ajutor! Ei și ce dacă se aude curgând apa la duș? Poate e inconștientă! Poate se târâie pe gresie, poate... ar trebui să merg să verific!”

Avea deja mai bine de zece minute de când stătea sub duș. Apoi dușul nu s-a mai auzit și am ciulit urechile. Lălăia un cântec prin baie, așa că m-am liniștit. Un om mort nu putea să aibă o voce atât de catifelată și de caldă.

Apoi m-am îngrijorat din nou. Minutele treceau și ea tot nu ieșea. Parcă se îndrăgostise de baia ei, nu de mine!

Eram întins în pat și aveam doar halatul pe mine. L-am dat un pic mai într-o parte și am șoptit încruntat:

- Amice, uite care-i treaba: vezi că am mare încredere în tine! Să nu cumva să mă faci de râs! Dacă faci pe nebunul, o să mă supăr! Vreau să fii la înălțime azi, e în interesul nostru comun! Ține minte ce ți-am spus!

- Cu cine vorbești?

Sofia era în prag. Când ieșise din baie? Am încercat să-i răspund, dar limba îmi era paralizată. Și falca tot paralizată. Îmi picase!

Sofia s-a îndreptat direct spre pat. Era așa cum o făcuse mă-sa.

„Cu prima ocazie când o văd, trebuie să-i mulțumesc maică-sii! mi-am

zis, înghițindu-mi cu greu saliva. Cerule, îți mulțumesc că mi-ai scos așa o făptură în cale!”

- Hai, dă-te un pic mai încolo! a spus ea zâmbind, apoi a luat ceva din dulap. A venit lângă mine și a așternut un prosop peste perna ei. Am părul un pic cam ud! s-a scuzat ea ridicând din umeri. Acum... ăăă... îți place ce vezi?

Am dat din cap repede, ca un surdo-mut care a câștigat la loto. Glasul mi-a revenit și am spus răgușit:

- Mi-ar fi plăcut și mai mult dacă veneai îmbrăcată! Zâmbetul Sofiei s-a topit. Vreau să spun, am continuat eu repede, că mi-ar fi plăcut să te dezbrac chiar eu, cu mâna mea, încetul cu încetul așa cum dai deoparte staniolul sclipitor de pe un ou de ciocolată. Ți-aș fi dat jos fiecare haină cu grijă, pe rând, până când n-ar mai fi rămas decât chiloții, iar de ăia aș fi tras cu dinții, ca un câine care... ăăă... în fine. De acuma gata! Ești tare frumoasă!

- Vrei să merg înapoi și să mă îmbrac? m-a întrebat ea șăgalnic.

- Rămâi! am mârâit, cuprinzând-o și trăgând-o și mai aproape. Dacă ai impresia c-o să pleci din patul ăsta mai devreme de două ceasuri, te-nșeli amarnic!

- Eu am crezut că vrei să facem sex! a spus ea râzând. Au, mă gâdili!

Am luat-o în brațe și timpul s-a oprit în loc. Era exact așa cum visasem. Mi-am afundat nasul în părul ei ud, am închis ochii și i-am spus amețit de fericire:

- Dragoste, Sofia, nu sex! Asta era ideea. Dar, dacă un bărbat nu are dreptul la dragoste, se mulțumește să facă și sex. Mai știi cumva pe unde sunt „cauciucurile” alea?

Sofia mi-a astupat gura cu buzele ei și bine a făcut. Eram tare emoționat și începusem să bat câmpii.

Oricum n-ar fi avut niciun sens să cobor din pat ca să caut prezervativele. Erau doar două!

* * *

- Deci? m-a întrebat ea în șoaptă. Ce părere ai? Am trecut Proba Ciocanului sau nu?

Am strâns-o tare în brațe fără să scot niciun cuvânt. Și-a ridicat fața spre mine și i-am sărutat ușor fruntea, apoi obrații.

Am simțit-o crispându-se ușor. Am mai sărutat-o încă o dată pe gât și i-am șoptit la ureche:

- De fapt, aș putea spune că ai trecut Proba Barosului! Fato, ai fost

fantastică! Îți jur că ai trecut testul! Dacă nu mă crezi, îți dau în scris. Pe fund! Cu markerul roșu! Pe o bucă o să-ți scriu nota, iar pe cealaltă o să mă semnez. Ai trecut proba cu brio! Felicitări!

- Și tu ai trecut Proba Nicovalei! a spus ea râzând.

- Mă temusem că o să mă fac de râs! i-am mărturisit oftând. Când intraseși în cameră, tocmai duceam niște tratative. Negociam, promiteam... amenințam!

- Funcționează pe bază de amenințări? a întrebat ea strecurându-și mâna sub cearșaf.

- Mmm... nu știu ce să zic, i-am răspuns închizând ușor ochii. Văd că și duhul blândeții poate fi... o abordare destul de... ăăă, mda... Continuă, te rog!

- Mă descurc cu negocierea? m-a întrebat ea, sărutându-mă pe gât. E bine așa?

- Când e vorba de cineva pe care-l iubești, e bine oricum! am spus mușcându-mi buzele. Pe tine una, cel puțin, cred că te-aș lăsa să mi-o strângi și-n menghină și tot bine ar fi!

- Probabil e mai bine decât în noaptea când ai mers și mi-ai vizitat baia!

- Mă jur că... Un pic mai repede, te rog!

- Așa?

- Nu chiar atât de repede. Bine, perfect! Apropo, știai că am un an și două luni de când n-am mai fost cu nicio feme... Ce faci? Nu te opri!

- Tiberiu, a spus ea cu o privire ciudată, niciodată să nu-mi vorbești despre tipele tale, da? Promite-mi asta! Desigur, nici eu n-am să pomenesc vreodată de... fostul. Da? Avem o înțelegere?

- Avem, avem! am spus repede. Hai... bagă mânuța la loc, Sofia! Da, avem o înțelegere! Avem tot ce vrei tu. Dar bagă...

- Nu!

- Bine, atunci am altă idee! Treci tu deasupra!

- Nu, nu mai am chef! Nu te supăra!

- Dar unde mergi? am întrebat supărat.

- Mă duc să fac niște cafea. Vrei?

Am oftat.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI TREI

Norocul dumitale este galben și moale

Auzisem ceva și am deschis cu greu ochii. Era Sofia. Tocmai se ridicase din pat și deschidea geamul. Perdelele s-au despărțit și lumina dimineții a lovit și mai adânc în dormitor și în ochii mei. Eram tare somnoros, iar patul era cald. Aș mai fi stat acolo mult și bine.

Dar eram și fericit! Atât de fericit, încât mi-am zis că, pentru prima oară în viață, sosise timpul să-mi folosesc și eu creierul și să fac o impresie bună. Trebuia să mă scol! La femei, prima impresie contează al dracului de mult!

M-am ridicat în șezut și mi-am întins mâinile ca să mă dezmoțesc.

Aerul rece al dimineții mi-a făcut bine. Afară plouase. În blocul de vis-a-vis, la unul dintre balcoane, o femeie își strângea rufele de pe sfoară.

- Mă simt extraordinar, Sofia! i-am zis fericit. Probabil că așa și arăt! Dar unde mi-e cafeaua, fată dragă? După cât efort am depus în noaptea asta, am și eu dreptul la o cafea, nu crezi?

- Azi e duminică! mi-a amintit ea. Duminică nu mâncăm și nu bem nimic până la sfârșitul slujbei. Mergem la biserică împreună, nu-i așa?

- Întâi o să trec pe la mine. Trebuie să-mi iau niște haine mai acătării. Vii și tu ca să vezi cum stau?

- Da! a zâmbit ea. Chiar mi-ar plăcea să-ți văd cuibușorul!

- Atunci mă bucur că am luat chiloții de pe lustră! Apropo de chiloți, cum e să dormi toată noaptea fund în fund cu un bărbat, Sofia? E așa cum ți-ai închipuit?

- Oarecum! a răspuns ea deschizând geamul și mai tare.

- Ai dormit bine?

- Mda.

* * *

N-a zis absolut nimic despre garsoniera mea și am apreciat asta. Nici

nu trebuia să zică. Știam bine în ce coteț trăiam.

Mi-am luat alte haine, m-am spălat bine pe dinți și am ieșit.

Odată intrați în biserică, ne-am despărțit. Ea a mers în stânga, printre femei, eu în dreapta. N-am înțeles niciodată de ce bărbații n-au voie să se amestece cu femeile în biserică. De ce separatismul ăsta? Mi-ar fi plăcut să o țin de mână în timpul slujbei.

Dar, pentru că nu puteam s-o țin de mână, am ascultat cu atenție ce zicea popa. Aceleași chestii! M-am plictisit. Apoi m-am uitat la ceas. Erau aceeași ciorbă reîncălzită din fiecare duminică. Totuși, în duminica aceea, slujba a durat mai mult ca niciodată.

* * *

Iubita mea mi-a băgat în gură o bucățică de anafură. Am gustat un pic și din vârfulurile degetelor ei.

- Ți-e foame? m-a întrebat în timp ce ieșeam pe poarta bisericii.

- Nu chiar! am răspuns, aprinzându-mi o țigară. Hai mai bine în parc, vrei? Ploaia s-a oprit! O să stăm pe o bancă, printre copaci și boscheți. Îmi place aerul curat din parc! am adăugat trăgând cu sete din țigară.

În afară de noi, în parc mai era doar o pereche tânără, la vreo treizeci de pași. Stăteau așezați pe o bancă, cu spatele la noi. El o ținea pe ea în brațe și se sărutau de nu se mai opreau.

Ștersesem banca cu un șervețel. Priveam tăcuți peisajul primăvărat. Era spre sfârșitul lui martie.

- Banca e un pic cam rece! am spus. Dacă vrei, pot să te țin în brațe.

- Nu te obose! a răspuns ea, apoi mi-a luat palma într-ale ei. A mângâiat-o, a întors-o și mi-a privit cu atenție liniile vieții.

- Vrei să-mi ghicești? am întrebat-o, amintindu-mi amuzat ce-i ghicise cândva o țigancă bătrânului meu, Dumnezeu să-l ierte!

Țigancă se uitase în palma lui și-i spusese șugubeață: „*Norocul dumitale este galben și moale.*”

Eram într-o bodegă. Mama mă trimisese să-l caut pe tata. Cred că aveam cam doisprezece ani pe atunci și se întâmpla adesea s-o fac pe detectivul particular și să-l caut pe tata prin cârciumi. Le luam la rând, mai ales în zilele când lua salariul.

În ziua aceea îl găsisem stând la masă cu țigancă.

Tata se uitase încruntat la ea și-i spusese arțăgos:

- Dacă vrei plată, lasă poantele și spune-mi adevărul!

Până la urmă, *adevărul* fusese că tata avea să aibă o mare avere înainte de a muri, iar eu, unicul lui fecior, aveam să ajung cândva un „om

mare". Plata profeției a fost un pahar plin cu vodcă și o cafea.

Acum stăteam pe bancă, o priveam pe Sofia uitându-se la palma mea muncită și plină de zgârieturi și-mi ziceam că afurisita de țigancă ne păcălise și pe mine, și pe tata.

El nu făcuse nicio avere, iar eu căram zi de zi saci cu spatele de mă speteam. Și foloseam târnăcopul și cazmaua în fiecare zi. Om mare pe dracu'!

- Dar ce faci tu la muncă? m-a întrebat Sofia, trecându-și buricul unui deget peste bătăturile alea aspre.

- Ce trebuie! De toate! Diminețile îmi spune șeful de echipă ce am de făcut și eu fac. Nu comentez niciodată! Sunt doar un muncitor necalificat.

- Și cât câștigi?

- Ai văzut unde locuiesc, nu? Când vine vorba de bani, totdeauna e loc de mai bine. Probabil... câștig cât merit!

- Și cât timp o s-o duci așa? a întrebat ea uitându-se cu dojană în ochii mei. Adică... ce pensie crezi tu că vei avea mai târziu, când n-o să mai poți munci?

- Îți spun sincer că nu m-am gândit niciodată la asta. Știi de ce? Pentru că eu nu cred c-o să trăiesc suficient cât să apuc prima pensie. Voi, femeile, sunteți mai cumiți decât noi, le faceți pe toate cu măsură. De aia și trăiți atât de mult. Însă noi, bărbații...

- Hai, lasă teoriile astea ieftine! mi-a tăiat-o ea. Fii mai serios! Uite, ai putea să faci niște cursuri, dacă vrei! Ai putea, de exemplu, să-ți termini studiile la fără frecvență. Ai putea câștiga mult mai mult. Doar să vrei!

Am oftat. Simplul fapt că lucram și mă întrețineam singur îmi era suficient. Pe vremea cât fusesem căsătorit cu Laura, palmele mele arătau foarte bine, erau netede și frumoase, dar eu mă simțeam ca un ratat.

Acum, însă, îmi recâștigasem demnitatea. Prețul erau bătăturile acelea! Poate nu mai aveam palme frumoase, dar măcar aveam coaie. Devenisem bărbat din nou, nu mai eram castrat nenorocit cu mâini netede și frumoase! Nu aveam nevoie de banii niciunei femei!

De ce mă chinuia Sofia? Doar nu-i cerusem nimic!

- Ți-ar fi rușine să te căsătorești cu unul ca mine, așa-i? am întrebat-o zâmbind forțat. Te deranjează că am mai puțină școală. Hai, recunoaște!

- Nu! a răspuns ea. Cătuși de puțin! Ceea ce mă deranjează mai mult pe lume este lenea. Nimic nu poate fi mai trist decât să vezi un om trăind sub posibilitățile lui. Pe tine te ajută capul, Tiberiu! Ești un om care are potențial și ai putea să faci lucruri frumoase. Eu am să te ajut! Trebuie doar să vrei!

- O să-ți răspund și eu tot așa cum mi-ai răspuns și tu când ți-am

vorbit despre căsnicie: „Am nevoie de un răgaz ca să mă gândesc la asta!”

- Bine! Măcar e un început!

- Și știi foarte bine c-aș putea face lucruri mai bune și mai frumoase. Tu chiar crezi că nu-mi dau seama? Dar pentru cine vrei să le fac? Pentru mine? Eu n-am nevoie de ele. Pentru tine, poate? Mă iubești, Sofia? Ai accepta să fac asta... pentru tine?

- Ai zis că n-o să mai deschizi subiectul despre căsătorie! a răspuns ea uitându-se spre tinerii aceia. Hai s-o lăsăm așa pe azi! Rămâi deocamdată cu locul tău de muncă. Oricum, lucrurile nu se schimbă așa, peste noapte. Ce ai vrea să mănânci azi, Tiberiu? Ce-ai zice de...

- Un pilaf, poate? Cu niște carne de vită?

- Da, e o idee bună! a dat ea din cap.

- Îmi place că nu ții posturile! i-am spus. Nici eu nu le țin. Sunt un creștin așa... mai moderat, mai cu capul pe umeri. Și-mi place că și tu ești la fel. Cea mai mare spaimă a mea ar fi să-mi leg viața de o fanatică. Doamne, detest bigotele! Biserica își are și ea rostul ei bine stabilit, dar...

- Dar?

- Adică la mine în cap este un sertărel pe care scrie „Religie și Biserică”, dar mai sunt și alte sertare. Oricum, pe acela pe care scrie „Alcool” l-am închis, l-am încuiat și-am aruncat cheia. Poate că, într-o zi, îl voi redeschide pe cel pe care scrie „Școală”!

- N-ar fi rău!

- Știi cum mi-am dat seama că nu ești bisericăoasă? S-a întâmplat atunci când te-am văzut că n-ai pupat icoanele. Nu le-ai pupat deloc, doar te-ai înclinat nițel în fața lor. Mi-a plăcut mult asta!

- Motivele mele sunt altele, a răspuns Sofia studiindu-și vârful pantofilor. Cu ceva ani în urmă, am realizat cu durere că fața mea îi scârbește pe oameni. Când mă apropiam de icoanele pe care voiau și ei să le sărute simțeam... Mă rog, nu mai contează! L-am rugat pe Dumnezeu să mă ierte și, din momentul acela, nu le-am mai sărutat. De aceea mă înclin și atât. Poate că sunt totuși o maniacă a religiei, la urma urmei. Fugi cât mai ai timp!

- Nu, n-ai cum! Am văzut deja cum te miști în pat.

- Halal argument! a râs ea, apoi s-a ridicat de pe bancă și a adăugat: Deci vrei pilaf cu carne! Hai să mergem! Trebuie să am grijă de tine. Un bărbat cu burta plină este un bărbat fericit!

* * *

Grămada de orez de pe masă scădea văzând cu ochii. Ceva mai în

dreapta se odihneau pietricelele, boabele de culoare mai închisă și mici semințe de neghină. Degetele fine ale Sofiei se mișcau repede și făceau o treabă minunată. De cealaltă parte a mesei, nu mă mai săturam să o privesc.

- Și cum se face că nu poți avea copii? m-a întrebat din senin, fără să-și ridice privirea. De ce ești steril?

- Aproape steril! am răspuns înțepat. Nu știu cum se face. Probabil m-am născut așa sau am devenit pe parcurs. Unii oameni sunt grași, alții au un ochi albastru și unul căprui, iar eu nu pot să las o femeie bortoasă. Fiecare cu problemele lui!

- Ai dreptate, desigur! a răspuns zâmbind. Nu-i vina ta!

- Crezi că eu n-aș vrea să am copii? Aș vrea, Sofia! De multe ori, când merg pe stradă, mă uit cu invidie la oamenii fericiți care-și plimbă odoarele în cărucioare. Și din cărucioare se aud gângureli și se văd mânuțe mici. Degetelele acelea care se întind spre părinți sunt răsplata nopților nedormite și îngrijorărilor părintești. Probabil vin la pachet! Și tu îți dorești copii, nu-i așa?

- Foarte mult!

- Atunci o să înfiem un plod și gata. Sau, dacă preferi să-l cari în burtă nouă luni, mai există și alte soluții.

- Care? a întrebat Sofia fără să-și dezlipească privirea de la grămada de boabe sedefii. Ai poate vreun prieten de nădejde ori vreun vecin mai săritor?

- Există bănci de spermă, dragă! i-am răspuns rânjind. Ai opțiuni pe alese și n-o să fie o problemă să ai un copil. Îți jur, Sofia, o să-l iubesc ca și cum ar fi al meu! De fapt, chiar va fi al meu pentru că, timp de nouă luni, o să-ți sfîțesc pântecul cu sărutări și mângâieri. Asta o să aibă un efect... aproape genetic. Doar o singură pretenție am: spune-i doctorului că nu vreau să mă trezesc cu surprize peste nouă luni.

- Ce surprize?

- Nu-s rasist de felul meu, dar nici nu mi-ar plăcea să-mi vină plodul plângând de la școală și să mă întrebe cum se face că toți colegii lui sunt albi, iar el este singurul negru de-acolo. Ah... și nici asiatic să nu fie! Asiaticii o au mică. Nu vreau ca fiul meu să aibă complexe toată viața, nu-mi doresc un frustrat în familie! Așa că spune-i doctorului că suntem o familie de albi caucazieni și că vrem...

- Te rog, termină cu prostiile! a răbufnit ea. Ce fel de glume sunt astea? Putem să numărăm pe degete dățile când ne-am văzut și tu deja mă trimiți la banca de spermă?

- Scuze, Sofia! Ce-i drept e drept: uneori bat câmpii! Ori de câte ori mă ia valul și încep să trăncănesc, oamenii se supără pe mine. Uite, promit

să tac!

- Bine!

- Din momentul acesta tac! O să stau aici și o să mă uit la tine, iar tu o să te uiți la mine și... va fi o clipă minunată!

- Bine!

- Și n-o să mai spun niciun cuvânt. O să fie doar clipa aceea minunată!

- Bine!

- Afară de cazul în care o să mă rogi tu să spun ceva. Dar, dacă nu mă rogi, mă mulțumesc doar cu clipa!

- Bine!

- O să mă rogi? Ai vrea să împărtășesc ceva cu tine? În afară de clipă, desigur. Orice altceva. Ai vrea?

- Poate!

- Și ce ai vrea? Ce dorești să-ți spun, Sofia? Uite, sunt ca o carte deschisă pentru tine! Doar întreabă!

- Bine, te întreb.

- Da, întreabă-mă! Hai! Mi-ar face plăcere să aflî cât mai multe despre mine. Cunoașterea înseamnă atașament.

- Îhî!

- Și vreau mult ca tu să mă iubești. Atașamentul e doar primul pas. De fapt, nu! Clipa asta minunată este primul pas. Întreabă-mă, hai.

- Te întreb. Vreau să știu...

- Orice! Întreabă-mă orice! Vrei să știi... ce? Te ascult!

Sofia s-a uitat adânc în ochii mei, apoi a întrebat:

- Cine este Tabita?

Clipa aceea minunată în care un bărbat împărtășește totul cu femeia lui s-a cutremurat, a scârțâit prelung și s-a oprit.

„Să-mi fut una! mi-am zis îngrozit.”

Apoi roata Timpului a început să se învârtă cu greu. Alte și alte clipe soseau.

Clipa pe care mi-o doream, cea care trebuia să rămână, s-a rușinat, s-a uitat în stânga, în dreapta și apoi s-a făcut mică, mai mică decât boabele de orez pe care le alegea Sofia. S-a uitat la boabele albe și curate, apoi la grămăjoara cu resturi. Era o clipă indecisă, nehotărâtă!

Și, în cele din urmă, s-a ascuns printre resturile acelea mici și urâte. A dispărut pe vecie!

„Inventează ceva, în pizda mă-tii! mi-am zis privind resturile de pietricele și neghină. Vorbește, omule! Deschide gura și spune ceva, altfel ai s-o pierzi! Și nu vrei s-o pierzi! Nu pe ea!”

Am tușit și apoi am privit-o clipind. Degetele Sofiei erau nemișcate. I-am zâmbit larg, apoi am început să râd. E greu până începi, restul vine de la sine!

- Tabita? hohoteam eu. Ha, ha! Cum, nu ți-am spus cine-i Tabita?

- Nu, nu mi-ai spus! a răspuns ea derutată.

- Păi, nu ți-e clar? Ha, ha! E limpede ca lumina zilei! E fetița-terroristă! Tabita e... fetița de care ți-am povestit!

- Fetița cu limba rusă? a întrebat Sofia zâmbind.

- Da, da! Chiar ea! Ha, ha! Pariez că i-am spus numele în timp ce dormeam, nu-i așa?

- Da!

- Eram sigur! Mi se întâmplă adesea. Mereu am avut probleme din cauza asta. Fosta mea nevastă mă întreba mereu „Cine-i Tabita? Cine-i Tabita?”. Chiar și mama mă întreabă uneori „Cine-i Tabita?”. Ca să nu mai zic că și psiholoaga mea a aflat de Tabita!

- Serios? a făcut Sofia râzând.

- Da, i-am povestit și ei! I-am mărturisit cât de mult o detestam pe Tabita. I-am explicat timp de o oră cât de mult o urăsc pe Tabita!

- Și ea ce ți-a recomandat?

- Am fost luat pe sus și trimis la izolare. Am stat zile în șir acolo, îmbrăcat în cămașă de forță! M-au hrănit cu lingurița, la naiba!

- Oh, Tiberiu!

- Îți jur că nu te mint! N-ai habar cât de mult am urât-o pe fetița aceea! M-aș fi pișat bucuros pe mormântul ei! Scuze! E urât ce-am spus, dar situația asta mă disperă! Am coșmaruri cu ea până în ziua de azi! Vrei să-ți povestesc ce visez?

- Nu, chiar nu vreau! Te rog să mă scuzi că te-am întrebat despre asta. N-aveam de unde să știu că fetița cu limba rusă ți-a rămas înfiptă în cap până în ziua de azi. De fapt, e... ciudat!

- Și eu cred la fel! Probabil mă rod remușcărilor pentru ceea ce i-am făcut. Sunt o fire simțitoare!

- Mai mult ca sigur! a zâmbit Sofia, punând orezul în oală. Poate că ar trebui s-o cauți și să-ți ceri scuze.

- Poftim? am întrebat înghițind în sec. Crezi c-ar ajuta?

- Nici nu poate să strice, nu? a continuat ea turnând niște apă peste orez. Oricum, îți mulțumesc că ai fost sincer cu mine! E mare lucru când un bărbat și o femeie împărtășesc un moment de sinceritate.

- Ai mare dreptate! am spus, culegând resturile de pe masă. Am

aruncat pietricelele și neghina în găleata cu gunoi, apoi am șters masa cu o cârpă umedă.

„Să știi că are dreptate! mi-am zis. Când vine vorba de viața în doi, sinceritatea e foarte importantă. Trebuie să-mi notez asta undeva!”

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI PATRU

Nu mai beau, dar sunt sugaci

Eram cufundat până la gât în cada plină cu spumă și aveam cam o oră de când îmi îndulceam sufletul acolo. Apa caldă mă cuprinsese din toate părțile într-o îmbrățișare suavă, moleșitoare. N-aș mai fi plecat niciodată. Acolo era Raiul, iar Sofia era stăpâna lui.

„Oare îi trece prin minte să m-alunge din Raiul ei? a țâșnit deodată un gând răzleț în mintea mea. Faptul că nu pot avea copii și că am un salariul de rahat ar fi un motiv să mă alunge din viața ei?”

Mi-am privit degetele de la picioare ieșind din spumă și mi-am zis că, dacă tot vrei să alungi pe cineva din viața ta, nu-l inviți mai întâi într-o cadă cu apă fierbinte și spumă. Ar fi un gest prea sadic!

Și, în momentul acela, Sofia cea Sadică a ciocănit la ușă.

- Poți să intri direct! am strigat. Sunt un tip cinstit! N-am nimic de ascuns!

Ușa s-a deschis și Sofia cea Sadică a intrat purtând încet ceașca de cafea așezată pe o farfurioară. Am adulmecat aroma și mi-am zis că, dacă voia să mă alunge, cu siguranță că nu alesese metoda potrivită.

- Nu intri și tu un pic lângă mine? am întrebat-o. Ai ditamai cada și mă simt teribil de singur în ea! Sofia a așezat încet cafeaua pe mașina de spălat, apoi și-a dat jos halatul. Te rog, fii o gazdă bună până la capăt! am continuat eu. Scapă și de chiloții ăia!

A zâmbit și s-a comportat ca o gazdă bună. Chiloții au ajuns tot pe mașina de spălat. Acum aveam de ales între cafea și chiloții ei. Până să mă hotărâsc, frumoasa mea Sofia intrase deja și se așezase liniștită peste mine. Spatele ei îmi mângâia pieptul.

Era prea mult! Am avut parte de o „trezire” instantanee, dar am încercat să mă prefac că nu observ că ea observase.

- Ce se mișcă acolo, dragă? a întrebat ea cu ochii închiși. Suntem trei în cadă?

Am sărutat-o ușor pe ceafă și am cuprins-o în brațe. Era atât de bine! Eram fotoliul ei. Apoi brațele fotoliului au prins viață. I-am cuprins amândoi

sânii în căușul palmelor.

Sofia a suspinat și și-a lăsat capul pe spate. Ne-am sărutat lung. Sărutul părea să nu se mai termine și pe mine nu mă deranja absolut deloc.

- Dragostea mea... nu este otrăvită! am șoptit. Sofia, te-am căutat toată viața... primește-mă, iubește-mă! O să mă schimb pentru tine, îți promit! O să fiu exact așa cum îți dorești.

- Știi! a șoptit ea cu ochii închiși.

- Spune „Da”! Hai, spune-mi asta! Fă din mine un bărbat fericit!

- O să-ți zic... „Poate”. Nu e niciun refuz, dar nici o promisiune. Deocamdată asta e tot ce pot să-ți dau! Dar, a continuat ea zâmbind, dacă tot n-ai parte de sufletul meu, bucură-te măcar de trupul meu! Hai, bucură-te, dragul meu! Iar eu am să mă bucur de al tău, poți fii sigur de asta!

- Bine! am murmurat lipindu-mă și mai tare de ea. Deocamdată o să ne înfruptăm după pofta inimii unul din celălalt, iar ceea ce-mi doresc o să apară, poate, mai târziu. Mâine, la anul... avem timp! M-a privit, doar atât, însă tăcerea ei îmi vorbea, mă înfierbânta și mai tare. Restul vine de la sine! am continuat eu. Ai mare dreptate să taci! Ești o fată tare înțeleaptă!

M-a sărutat, apoi s-a întors spre mine și m-a împuns ușor cu sânii.

În momentul acela, mi-am zis că sufletul ei n-avea decât să facă mofturi cât pofta, însă trupul ei avea să plătească un preț enorm și avea să se întâmple foarte repede.

Apa era caldă, însă eu tremuram de nerăbdare și, brusc, una dintre mâinile mele a pornit într-o explorare subacvatică.

„E un târg bun! am gândit în timp ce-i prindeam feminitatea în căușul palmei.”

Cada ei nu era totuși chiar atât de mare. Am căutat amândoi o poziție mai lesnicioasă și Sofia se uita tot timpul în ochii mei. Am pătruns-o cu o încetineală calculată și am început să mă mișc în ea lent, ca o dezmierdare. Mi-a plăcut schimbarea care se producea pe fața ei. Ochii ei s-au tulburat, apoi s-au închis.

Mi-a căutat lacomă buzele și am tresărit când m-a mușcat de buza de jos. Am început să mă mișc și mai repede în ea. Stropii și spuma săreau peste tot în jurul căzii, dar cui îi mai păsa?

Fiecare se avânta în celălalt.

- Ah! a făcut ea. Te vreau! Te...

Da, normal că mă voia! De fapt, mă iubea! Când un bărbat și o femeie se strâng în brațe, nu mai e loc de minciună între ei.

Mă iubea în felul ei. Trebuia oare s-o învăț să mă iubească în felul meu? La ce bun?

Era mai frumos așa! Am decis să las lucrurile să se întâmple pas cu

pas, așa cum voia Sofia: întâi trupul și apoi sufletul.

Am tresărit și am înlănțuit-o cu brațele, am intrat și mai adânc în ea. Apoi am gemut și m-am eliberat. Toată energia din mine trecuse în trupul ei. Era semnul meu, stigmatul pe care i-l ofeream, unul total diferit de stigmatul bolii care o chinuia.

Îi ofeream viață! I-o lăsasem chiar acolo, adânc în trup. Nimeni și nimic nu mai putea să șteargă vreodată urmele mele în carnea ei, așa cum nu poți șterge lumina. Nu făcusem niciun sex! Era dragoste și nu era otrăvită!

Am ținut-o mult timp în brațe. M-a lăsat s-o sărut și pe frunte, și pe obraji fără să mai tresară. Mă accepta, știa că e a mea!

„Ella, te-am învins! am gândit în timp ce-mi țineam ochii închiși. Mi-au trebuit mai bine de unsprezece ani, nenorocito, dar te-am învins! Am făcut-o! De acum încolo, nu mai ai putere asupra mea! Da, uită-te de acolo, de unde ești! Privește: eu o iubesc pe fata asta, iar ea mă iubește. O să am parte de ea, iar ea va avea parte de mine! Așa că... du-te dracului! Te-am învins, vrăjitoare! Dragostea mea nu mai este otrăvită! Adio!”

Sofia a scâncit ușor în brațele mele. M-am uitat la ea mirat. Plângea!

- Ce ai?

- Nimic! mi-a răspuns ea șmârcâindu-se. Iartă-mă, sunt proastă. Nu e decât... Ei, prostii!

- Spune-mi! am insistat. Parcă ziceai că sinceritatea e foarte importantă! Că trebuie să împărtășești!

- E o prostie, a răspuns ea oftând, dar... în timp ce tu îmi șopteai la ureche cât de mult mă iubești, eu mă gândeam la... Sunt proastă! Mă gândeam...

- La ce?

- Îmi ziceam așa: *„Cum poate el să mă sărute acolo? Oare nu-i este silă?”*. În loc să fiu fericită, eu mă gândeam la asta!

- Ai dreptate! i-am răspuns liniștit. Chiar că ești proastă!

- Tiberiu...

- Spune, prostuțo!

- Da, vreau să fiu soția ta! Accept cererea ta în căsătorie. Și... să știi că și eu te iubesc!

„Dar ești proastă rău! am gândit fericit. Chiar ai curajul să te măriți cu mine? Ești cea mai proastă femeie din lume, iar eu sunt cel mai fericit bărbat din lume!”

- N-o să regreti niciodată, Sofia! am șoptit, jucându-mă cu bretonul ei.

„Slavă Domnului că i-am tras-o cum scrie la carte! m-am felicitat în gând. Dacă a spus <<Da!>> atât de repede, înseamnă că sunt bunicel la

pat! Mă rog... la cadă! Ce zi extraordinară! M-am ales cu o soție minunată și, în plus, am aflat și pe unde trece dragostea femeilor!"

* * *

Era doar o dimineață de luni, dar m-am trezit lângă ceva minunat, un sân frumos de femeie.

Mai întâi l-am privit cu un singur ochi. Somnoros! Apoi treaz.

Apoi mi-am ridicat și celălalt ochi din pernă. Ochiul drept s-a pus repede de acord cu ochiul stâng și au ajuns amândoi la aceeași concluzie: *„Da, stăpâne! Sânul dezgolit de sub nasul tău e cel mai frumos sân de femeie din lume și ai fi cel mai mare fraier dacă l-ai ierta! Șo pe el!"*

Mi-am apropiat capul de pieptul Sofiei, ca să văd și mai bine minunăția. Am întins mâna și am îndepărtat încă un pic pijamaua. Era acolo în toată splendoarea lui, un sân rotund și alb care-și ridica cu obrăznicie sfârcul roz, înconjurat de aureolă. Parcă mă sfida! Împinsese în lături pijamaua iubitei mele și se ivise fără pic de sfială.

Timpul și-a încetinit curgerea! Mi-am dat seama că dimineața însoțită de afară nu era decât o himeră! Realitatea, adevărata realitate era chiar aici!

Priveam hipnotizat sânul frumos al Sofiei și eram pregătit pentru singurul lucru pe care-l aveam de făcut. După atâta nemișcare, știam bine că și el voia exact același lucru! De aceea se ivise atât de provocator. În viață nu se întâmplă nimic accidental!

Am început să respir mai des, mai adânc, însă n-am ezitat nicio secundă. A fost suficientă o ușoară aplecare și, iată, vietatea albă și frumoasă tresălta chiar sub nasul meu. Încă un pic și *„Hap!"*.

Fusesem însetat multă vreme, dar acum găsisem izvorul meu de fericire! Buzele mele îl gustau și-l mângâiau.

Am închis ochii și am gândit beat de fericire:

„Alfredo, neghiobule! Prost mai ești! Habar n-ai ce pierzi!"

Chiar așa! Cum să nu mângâi un sân de femeie? Cum să nu-l sugi?

Vietatea aia când moale, când obraznică fusese creată de Dumnezeu special pentru gura mea! Nu mă mai săturam de ea! Avea parcă o dulceață de piersică moale, pârguită.

- Bună dimineața! a gemut ușor Sofia.

Ar fi trebuit să fiu nebun ca să-i răspund! Nu voiam să-mi despart nicio clipă gura de ceea ce dezmiardam. Sfârcul catifelat și moale și buzele mele legaseră o prietenie pe viață. Apoi am pus și mâna. De acum, nu mai avea nicio șansă! Urma să rămânem împreună o veșnicie!

Pe afară ciripeau vrăbii! Și ce-i cu asta?

Probabil găze frumos colorate zumzăiau și zburau vesele la soare. Ei și ce? Cui îi păsa? Totul era o mare minciună!

Viața adevărată era aici, în dormitorul nostru!

Pun pariu că Mama Natură ne privea amuzată de dincolo de geam. Ce vedea? Ce putea să vadă?

Cel mai normal lucru din lume, un bărbat care sugea cu lăcomie sânul unei fete.

Degetele fine ale Sofiei mi-au cuprins ceafa și m-au apăsător ușor spre pieptul ei. Mai aveam un pic și mă topeam de fericire! Am mușcat-o ușor de sân. Brațele mele au înlănțuit-o și au tras-o spre mine. Trebuia să rămânem acolo pentru totdeauna!

Departate de noi, dincolo de geamuri, exista o lume tristă cu oameni triști și grăbiți care-și beau cafelele pe fugă, își lustruiau repede pantofii, își numărau mărunțișul pentru metrou ori își făceau nervoși nodul la cravată în fața oglinzii.

Aici, nu! Aici eram eu și sugeam sânul femeii care mă iubea și mă apăsa blând cu mâna pe ceafă.

Afară, taxiurile claxonau, șoferii se înjurau unii pe alții, motoarele urlau, iar trecătorii alergau pe trecerile de pietoni.

Aici era pace și liniște, iar fericirea noastră sfîntea totul!

Am tras un pic de pijamaua Sofiei și ea a înțeles, a mai descheiat un nasture și a eliberat pentru mine și celălalt sân.

Am sărit imediat pe el.

- Da, fă-i și lui o bucurie! a șoptit ea amuzată și m-a mângâiat pe ceafă.

Îmi părea rău pentru sânul pe care-l abandonasem, așa că i-am cuprins pe amândoi în palme și i-am adus mai aproape unul de altul. Era mai corect așa! Acum puteam să-i dezmierd mai ușor.

Îi voiam pe amândoi, erau frumoși și unul și celălalt, pufoși și albi ca laptele. Gura mea îl dezmiarda și îl sugea pe unul în timp ce ducea dorul celuilalt.

Și, în timp ce eram ocupat cu asta, Sofia profita de neatenția mea ca să scape de pantalonii de pijama.

- Vino! mi-a șoptit ea, desfăcându-și larg coapsele pentru mine. Vino!

Am făcut pe surdul și am continuat să-i sug sânii. Când a început însă să tragă de chiloții mei, n-am mai putut s-o ignor.

Pot să jur că Mama Natură ne privea cu nerușinare de dincolo de geam. Trăgea cu ochiul ca o babornită fără ocupație și dădea din cap zâmbind când bărbatul de dincoace de geam, fără să-și dezlipească niciun

moment gura de sânii fetei, și-a făcut loc între coapsele deschise și a intrat cu o încetineală dulce în pânțele fetei.

Apoi a râs, ne-a dat binecuvântarea și s-a cărat spre alți bărbați și alte femei. Avea multă treabă!

Era mersul firesc al lucrurilor, o poveste mai veche decât lumea! Întâi un sân alb și minunat, făcut special pentru a fi supt. Apoi... restul!

Natura era înțeleaptă, iar viața era minunată!

Picioarele Sofiei s-au încolăcit în jurul meu.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI CINCI

Nici măcar un ștrudel și un capucino

- Aș putea să mă obișnuiesc cu asta, a spus încet Sofia. Avea tâmpla lipită de pieptul meu. Doamne Sfinte, a șoptit ea, ce-ți mai bate inima! Ți-e bine?

Am sărutat-o pe creștet și m-am jucat cu părul ei, apoi am întrebat-o oftând:

- Câți ani ai tu, Sofia, mai exact?

- Douăzeci și patru și... trei luni, a șoptit ea ridicând capul.

- Douăzeci și... să zicem douăzeci și cinci, îmi plac cifrele rotunde. Ia să facem noi un calcul! Din câte știu, în țara asta, speranța de viață a femeii este de șaptezeci și cinci de ani. Deci, după ce ne vom căsători, vom avea de trăit împreună maxim cincizeci de ani. O să fie o căsnicie lungă și fericită!

- Crezi? a râs ea. Și ce-o să te faci dacă o să mor mai repede?

- Nu, asta nu cred c-o să se întâmple!

- De ce nu? m-a întrebat, sprijinindu-și bărbia de pieptul meu.

- În primul rând, este foarte probabil să plec eu primul. Fumez deja de vreo douăzeci de ani și beau de vreo... șaptesprezece. Să fim realiști, chiar dacă m-am lăsat de băut acum două zile, ficatul meu... ăăă... nu cred că arată prea bine. Adevărat sau fals?

- Posibil!

- Și, presupunând că ficatul mi-ar rezista încă cinzeci de ani, dacă tu ai muri, ce rost ar avea? N-aș putea trăi fără tine! Așa că sper să murim amândoi odată. Vedem noi, poate găsim o soluție!

- Uneori spui niște prostii mai mari decât tine!

- Bine, hai să lăsăm ficatul! Legat de căsătoria noastră, eu mă gândesc așa: tu ai să-ți vezi de doctoratul tău și, după aia, o să faci un copil cu banca de spermă. Prieteni buni de prăsilă nu am și nici vreun vecin mai milos. Tu ai? Am primit un deget ascuțit între coaste. Ești culmea, am continuat. La bani mă gândeam. Era doar o idee ca să economisim niște

bani. Bine, bine! Renunțăm la ideea cu bunul samaritean și rămâne doar banca de spermă.

- Da! a spus ea zâmbind. Și-ți promit că o să fie alb caucazian. Altceva?

- Nimic, asta-i tot! O să fim niște părinți normali și o să avem grijă de copilașul nostru normal. O să-l plimbăm, o să-l creștem, o să-l ștergem la fund... Și niciunul dintre noi n-o să-l altoiască niciodată! NICIODATĂ! Promit solemn!

- Și eu promit! a spus ea cu gura până la urechi. Poate o pălmuță la fund, acolo, din când în când.

- Nimic! am protestat. O să fie un copil bun și n-o să fie nevoie de pălmuțe! Nici de curea!

- Bine!

- Așa văd eu căsnicia noastră.

- Se pare că vorbești serios! a spus Sofia îngândurată.

- Tot timpul am vorbit serios, dragostea mea! Da, tu ești dragostea mea și, de acum încolo, numai așa îți voi spune: „*dragostea mea*”! Vreau să fii fericită alături de mine. Și, dacă o să fiu și eu fericit, cu atât mai bine. Însă tu sigur vei fi!

- Mulțumesc! Și tu vei fi, îți promit! Atât? Asta era tot?

- Nu! Asta era legat de viața noastră de zi cu zi. Iar acum, în legătură cu viața noastră de noapte...

- Oh! Alte planuri?

- Mai exact niște reguli. O să le stabilim chiar acum amândoi! Regulile sunt bune, Sofia, crede-mă!

- Începi să mă îngrijorezi! Ce-ți mai trece prin cap? Spune tot, omule!

- Spun, spun! Uite cum stă treaba: cineva, cândva, mi-a spus că, în materie de dormitor, fiecare om are câte o păsărică la mansardă.

- Cineva ți-a spus asta? s-a încruntat Sofia. Adică cine?

- Ai zis că nu vrei să-ți vorbesc despre femeile mele.

- Așa este, nu vreau!

- Păi, nici n-o s-o fac! O să-ți vorbesc doar despre „*păsărele*”! Nu zâmbi, dragă, „*păsărelele*” sunt adevărate, să știi. Unii oameni, de exemplu, vor să domine și să stea mereu călare, iar alții vor să mereu fie supuși, să fie călăriți. E „*păsărica*” lor, treaba lor! Bine, mai sunt și din aceia scrântiți care vor și alte chestii, dar ăia nu intră în discuție.

- Și tu din care categorie faci parte? Cal sau călăreț?

- Te iubesc, Sofia, asta încercam să-ți explic: că nu contează ce vreau eu. Tu alegi! Voiam doar să-ți spun că poți să-mi ceri orice, oricând, iar eu

n-am să-ți spun niciodată „Nu!”. Avem cincizeci de ani de iubire înaintea noastră și vreau ca lucrurile să fie clare încă de pe acum. Nu concep ca tu să nu fii fericită. Vreau să fii! Este tot ce-mi doresc! Poți avea orice rol, poți să fii oricine... pentru mine tot Sofia vei fi!

- Deci pot să-mi aleg orice? a murmurat ea cu o privire ciudată, absentă.

- Exact! am încurajat-o zâmbind. Viața noastră va fi atât de frumoasă și de interesantă! Crede-mă, ne vom înțelege de minune atât timp cât fiecare își va respecta rolul pe care i l-a hărăzit destinul. Să nu ai nicio grijă, eu nu sunt exagerat de posesiv sau, Doamne ferește, dominator. Voi fi întotdeauna așa cum îmi vei cere tu să fiu! Cere-mi tot ce vrei!

- Îți cer doar un singur lucru, Tiberiu și în viața noastră de zi cu zi, și în cea de noapte. Este mica mea regulă, unica mea „păsărica”!

- Te ascult! Pot să-mi și notez, dacă vrei!

- Nu glumi! Regula mea este următoarea: în casa asta și în patul acesta există o singură femeie.

- Normal!

- Niciodată să nu îndrăznești să gândești altfel!

- Normal!

- Dacă te-am prins că te uiți la altă femeie, totul s-a terminat între noi! m-a amenințat ea cu degetul. Eu te iubesc și voi putea să-ți accept multe, însă așa ceva nu voi accepta niciodată. Înțelegi? E bună regula asta?

- Mda!

- Evident, asta înseamnă că și reciproca e valabilă! Dar eu n-am de gând să te înșel!

- Decât cu banca de spermă! De data asta, degetul ei mai avea un pic și-mi intra cu totul între coaste. Îți jur, Sofia! am spus repede. De acord, niciodată n-o să existe a treia persoană între noi!

- Iar eu îți jur că... nu vei mai scăpa niciodată de mine! a răspuns ea, apoi s-a aplecat și a pecetluit înțelegerea noastră cu o sărutare.

* * *

- De ce nu mai vrei să facem sex? întrebă Eva deodată. Fii sincer!

O privesc mirat.

Imaginea Sofiei pășește pe nisip dincolo de timp și distanțe. Se oprește, se uită spre mine, apoi la Eva. E o Sofie tristă! Apoi se face străvezie, își acoperă ochii cu mâna și dispare oripilată. Se transformă în ceață!

- Adică eu îți povesteam despre Sofia și tu te gândeai la asta? o întreb

trist. La asta?

- Și la asta, răspunde fata serioasă. Vorbește-mi deschis, de ce nu mă mai vrei?

În sinea mea, știu că are dreptate. De când cu discuția aceea, când mi-a zis că e frigidă, nu m-am mai atins de ea.

- Nu mai sunt așa... în formă.

- Săracuțul de el! mă caină Eva. „Nu prea mă simt în formă! Uitați-vă la mine ce bosumflat sunt!”, mă maimuțărește ea, așezându-și mâna pe coapsa mea.

- Las-o baltă, Eva! mârâi iritat. Dacă începi să joci teatrul ăsta ieftin, n-o să m-ajute cu nimic! Vorbește-mi și tu deschis: ești frigidă sau nu? Hai, răspunde! Asta m-ar ajuta.

- Poate că sunt, poate că nu sunt! mi-o întoarce ea râzând. Ha, ha! Despre cine ziceai că-i mort? pufnește Eva, arătând cu degetul. Uite, amicul tău s-a trezit!

Sunt gol pușcă. Slipii mei plutesc pe undeva, prin supa asta sărată din jurul insulei. Probabil acum îi poartă peștele în patru culori. Sau și-au făcut caracatițele cuib în ei. Oare există caracatițe în Pacific?

- Eu și amicul meu avem o înțelegere, spun liniștit. Ne unim forțele doar atunci când întâlnim o femeie normală. Tu ești frigidă! Pa!

- Azi nu sunt! răspunde ea și dă un bobârnac „amicului” meu.

- Uite, vezi? întreb iritat. Exact despre asta-ți vorbeam! Nu așa se cucerește un bărbat, Eva! Azi ești frigidă, mâine nu ești...

- Dar cine a zis ceva despre cucerit? răspunde ea fără să-și dezlipească privirea de acolo. Eu voiam doar să facem dragoste.

- Da? Și ce altceva mai vrei?

- Hmm... Mi-aș dori și un ștrudel cu mere, spune ea gânditoare. Aha! Și un capucino cu multă frișcă.

Pufnesc într-un râs nervos! A început iar cu prostiile ei culinare. Ori de câte ori aduce vorba despre mâncare, simt că mă calcă pe nervi.

- Poate că, mai târziu, o să mă apuc și-o să-ți gătesc un ștrudel cu mere! spun rânjind. Bună idee! O să mă uit în cămară. Parcă mai erau niște mere. Altceva? Ce vrei peste ștrudel? Poate niște miere de tei și ceva nucă măcinată? Hai, nu fi timidă!

- Eu vreau doar să fac dragoste! mârâie ea împingându-mă cu palma. Acum vreau! Ce altceva vrei să fac pe insula asta blestemată! țipă ea deodată. Adică ce, dacă sunt frigidă nu mai am dreptul să trăiesc? Chiar așa: frigidele n-au dreptul să geamă un pic? Fă-mă să gem, Tiberiu! Așa cum ai făcut cu Sofia! Uite, poftim, sugere-mi sânii!

- Ești nebună de legat! Oricum, îți repet: nu mă simt în formă.

Eva își proptește palmele în pieptul meu și mă împinge pe spate, pe nisip.

- Chiar atât de tare te-a supărat „*Povestea lui AH*”? întreabă ea privindu-mă țintă. Trezește-te, Tiberiu! Orbule, nu sunt frigidă, n-ai motiv să fii bosumflat!

- Dar nu-s bosumflat. Mă gândeam și eu...

- La ce?

- Mă gândeam că, dacă e atât de ușor să falsifici orice, oare câte din femeile cu care m-am culcat erau niște simulante?

- Adică ți-am stricat statisticile?

- Da! recunosc eu, uitându-mă la ea de jos, de pe nisip. Mă faci să mă simt cumva... nesigur pe mine. Eu crezusem că lucrurile erau destul de clare în viața mea. Însă acum îmi dau seama că toate bilanțurile pe care mi le-am făcut sunt, probabil, false. Acum va trebui să iau la mână toată arhiva, toate registrele și să încep calculele de la capăt.

- Aha, asta era! spune Eva mângâindu-mă ușor cu mâna acolo.

Erecția mea și palma ei fac un pact secret. Mă simt oarecum trădat de amicul meu. Se repetă exact aceeași poveste cu fetița-terroristă și tot ceea ce am pățit cu mulți ani în urmă. Însă acum, prețul trădării nu mai este un pachet de semințe și trei gume cu aromă de vanilie. Amicul meu se vinde pe mângâieri. Fir-ai tu să fii de Iudă!

- Știi ceva, Eva? spun oftând. Pentru o frigidă, îți miști mâinile destul de dibaci.

- Aha!

- Îmi aduci aminte de femeia aceea frigidă despre care ți-am povestit. Tu doar glumești, însă tipa aia, săraca, chiar era frigidă. Sută la sută! Îmi amintesc perfect ce am discutat cu ea în apartamentul ei. „*Cum e să fii frigidă?*” o întrebasesm eu, în timp ce mă gândeam că era timpul să plec.

Femeia stătea întinsă în pat și mă privea.

- Adică... ce simți tu când faci sex? am insistat eu. Te doare?

- Nu! mi-a răspuns ea. Resimt totul ca pe un act... pur mecanic. E ca și cum mi-aș folosi doar pipăitul.

- Îți folosești vaginul ca pe un fel de... palmă?

- Ceva de genul.

- Explică-mi un pic mai clar.

- Mai clar de atât nu pot! a spus ea plictisită și un pic tristă. N-am cum! Dar cred că pot să-ți arăt. Ia deschide un pic gura!

- Poftim?

- Deschide-o, că nu te mănânc. Nu vreau să-ți fac nimic pervers, dar ai

zis că vrei să știi. E o demonstrație pur științifică!

A întins mâna și mi-a băgat degetul arătător în gură. Simțeam cum îl mișca încet pe partea interioară a obrazului meu. L-a împins și l-a tras pe interiorul obrazului de câteva ori.

- Asta-i tot? am întrebat-o eu uluit.

- Ai simțit, nu? a spus ea calmă, ștergându-și degetul de cearșaf. Da, asta-i tot! Sexul pe care-l facem e tot un fel de mișcare a degetului pe partea interioară a obrazului. Exact aceeași chestie.

- Asta-i tot? am repetat eu uluit.

- Ce altceva? mi-a răspuns ea, ridicând din umeri.

„*Sărmana femeie! mi-am zis. Vai de pizda ta!*” Și apoi am plecat.

O privesc pe Eva, iar ea își privește mâna. Mâna ei este strânsă în jurul lui Iuda.

- Dar tu ce simți acum, când eu îți fac asta? întreabă ea, aruncându-mi o privire printre gene. Știi ce cred? continuă ea. Sunt convinsă că ea, femeia aceea, te plăcea. Dar tu ai fost prea obtuz ca să-ți dai seama de asta.

- Ce-i plăcea la mine, Eva? Cum îi mișcam „*degetul pe obraz*”?

- Nu! răspunde ea închizând ochii și punând și cealaltă mână peste Iuda.

- Un pic mai repede, Eva, te rog! o îndemn, închizând ochii pe jumătate. Hei, ce faci? De ce te oprești? Continuă!

- Cred că ei îi plăcea să fie dorită! murmură Eva fără să mă bage în seamă. La nivel psihic senzațiile sunt mult mai bogate, Tiberiu. Când doi oameni fac sex, creierul lor fac de fapt sex. O frigidă nu este niciodată în întregime frigidă, nu există așa ceva! O femeie apreciază și altceva în astfel de momente: așteptarea, tensiunea... Ochii bărbatului care scânteiază când se apropie de ea. Toate semnele acelea vizibile te fac pe tine, ca femeie, să te simți dorită. O femeie simte!

- Ce simte? întreb, privind cu jale mâinile ei care s-au oprit.

- Că este dorită, tâmpitul! Simte că pe el îl îmbată apropierea ei. E o tensiune atât de plăcută. Plutește în aer, înțelegi? Tu, de exemplu, când gemi ușor, când îmi prinzi trupul în brațe cu frenezia ta, ești... ca o carte deschisă pentru mine. Și, dacă o femeie - fie ea și frigidă - oferă satisfacție bărbatului cu care se unește, atunci primește să ea satisfacție.

- Sufletească.

- E mai mare decât cea trupească. Recunoaște!

- Tu îmi vorbești cumva despre dragoste?

- Despre satisfacție îți vorbesc! spune ea, gâtuindu-mi și mai tare amical.

- Dar tu ce simți când sunt în tine? o întreb deodată. Simți ceva?
- Dar tu ce simți când ești în mine? mi-o întoarce ea zâmbind.
- Oh, te asigur că nu se compară cu un deget în gură.
- Dar cu ce?
- Nu pot să-ți explic. Nu e vorba c-aș avea un vocabular limitat. Pur și simplu nu pot să-ți descriu. Nu s-au inventat cuvinte pentru asta.
- Încearcă totuși! insistă ea.
- Bine! spun oftând. Uite, o să stau așa pe spate, o să închid ochii și o să-mi imaginez. N-o să-ți povestesc ce simt înainte de a mă atinge de trupul tău, ci doar ceea ce simt imediat după ce intru în tine. Atingerea!
- Hai! răspunde ea mângâindu-mă. Continuă tu și o să continui și eu!
- În primul rând simt o senzație foarte plăcută. O senzație de... împlinire. Apoi mai este și căldura ta de femeie și... umezeala catifelată care mă învăluie de fiecare dată când intru în tine. Mă simt de parcă am revenit într-un loc drag, un loc de care aparțin. E o reîntoarcere acasă, Eva! Pântecul unei femei este mai primitiv decât orice alt loc pe care l-am cunoscut vreodată. E ultimul refugiu al bărbatului redevenit copil, un fel de sanctuar! șoptesc gemând ușor. Nimic rău nu te poate ajunge a... acolo. Parcă ar fi ceva sfânt. Fiecare femeie de pe lumea asta își poartă sfințenia acolo și, deși nu sunt un tip prea spiritual, sunt însetat de acea sfințenie. Eu... atunci când iubesc o femeie, eu... fiecare mișcare a mea pare că vrea să mă poarte mai adânc, tot mai adânc. Știu bine, e doar o încercare sortită mereu eșecului, însă de mii și mii de ani fiecare bărbat încearcă să... să caute... oh! Să se cufunde cu totul în miracolul fiecărei femei. Iar în momentul suprem al împerecherii noastre, ori de câte ori închid ochii și te strâng în brațe, am impresia pentru o secundă că am reușit să mă adăpostesc cu totul în tine și că pot să mă ascund pentru veșnicie în pântecele tău cald. Acela este momentul când... noi doi devenim una. Din păcate, durează atât de puțin. Apoi urmează trezirea, tristețea... indiferența. Separarea! Știi... separarea are loc uneori chiar înainte de... dezlipirea trupurilor noastre. Încă mai ești acolo, dar... nu mai ești. Mmm... Eva... Da, da!

Nu mai pot vorbi. Amuțesc și valurile lovesc plaja iar și iar, îmi continuă discursul. Nu mai pot scoate nicio vorbă și nici n-ar avea rost. Gem și atât!

Întredeschid ochii și o privesc pe Eva. Capul ei se ridică și coboară cu blândețe în josul pântecelui meu. E atât de plăcut! Secundele astea sunt suprema răsplată a zilei de azi. A meritat să-i povestesc totul! Pentru astfel de secunde te chinui în viață, pe ele le cauți! Căldura umedă a obrazilor ei mă înconjoară. Mă împing ușor în ei.

Eva îmi aruncă o privire dumnezeiască, apoi își coboară pleoapele și continuă să mă dezmierde cu multă răbdare.

Stau cuminte ca un fir de nisip. De fapt, sunt un fir de nisip! E inutil să mă mai mișc. Căldura nisipului și căldura Evei sunt prea mult.

Deodată tresar și murmur:

- Au! Ai grijă cu dinții ăia! Nu-mi place dacă... muș...

Degetele mele se încleștează brusc pe nisip și scot un țipăt ușor.

Bine! N-are decât să muște, dacă așa vrea! Acum știu bine: dacă Eva mea de aici este o femeie frigidă, înseamnă că eu sunt ultimul cretin, înseamnă că nu mă pricep deloc la femei. E ca și cum aș fi trăit degeaba!

Deschid ochii și privesc minunăția de nor care a apărut pe cer. E alb și pufos, pictat pe un cer albastru deschis. Norul și cerul se potrivesc, se completează!

Eva mă iubește! Și eu o iubesc, simt asta, dar la ce-i folosește ei dragostea mea? Ce fel de bărbat sunt eu, dacă nu pot să-i ofer femeii mele nici măcar o mică bucurie? Nu-s în stare să-i ofer iubitei mele nici măcar un amărât de ștrudel cu mere. Sau un capucino cu multă spumă.

Halal bărbat!

Eva mă iartă, nu-și mai folosește dinții. Continuă să mă dezmierde blând cu limba și cu buzele, însă eu nu mai sunt capabil să simt altceva decât tristețe. O tristețe adâncă și o indiferență.

Mă întreb cine-i frigid cu adevărat pe insula asta.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI ȘASE

Drăgălășenia afurisită a femeilor

Ziua de joi a început ca orice zi obișnuită, apoi mi-am dat seama că ceva nu era în regulă.

Nu, ziua era în regulă! Eu nu eram! Trebuia neapărat să ies din casă. Trebuia! Mă sufocam!

Eram tot la Sofia și în fiecare zi făceam mereu aceleași lucruri: ne iubeam, găteam, discutam toate fleacurile care ne treceau prin minte, făceam baie împreună, planuri de viitor...

Și, deodată - *Bang!* - a venit ziua de joi.

Simțeam că-mi lipsea ceva, dar îmi era cam frică să mă gândesc la asta. Bine, recunosc... pur și simplu nu mă puteam opri să nu mă gândesc mereu la băutură. De fapt, un singur pahar mi-ar fi fost de ajuns. M-aș fi mulțumit chiar și cu o bere slabă. Orice, dar să aibă alcool!

Sofia mi-a simțit vag neliniștea, dar nu mi-a spus absolut nimic. Eu ar fi trebuit să-i mărturisesc, eu! Doar stabilisem foarte clar, nu? Trebuia să fim sinceri unul cu celălalt!

Însă eu nu puteam să-i zic asta. Cum să-i spun că vreau să beau? Doar jurasem ceva și hotărârea mea era luată definitiv! Și acum?

Mă gândeam intens la un pretext ca să pot pleca de la ea, să fac ceva, să-mi astâmpăr cumva nevoia ucigătoare care mă apăsa, mă înnebunea! Trebuia să beau! Trebuia, la dracu'!

- De ce-ți rozi unghiile? m-a întrebat ea, intrând în cameră. Am o unghieră, dacă ai nevoie.

- Sofia, trebuie să ies! Simt nevoia să ies un pic!

- Foarte bine! a răspuns ea liniștită. Nici eu nu sunt obișnuită să stau toată ziua în casă. Deși îmi place mult să fiu cu tine. Hai să ieșim! Simți nevoia de aer și de un pic de mișcare, nu-i așa?

- Îhî!

- Și la ce te-ai gândit? a întrebat ea veselă. Unde vrei să mă scoți?

- Oriunde! am răspuns fără chef. Unde dorești, nu contează.

„Dacă nu beau ceva, o să mor! am gândit tremurând. O să cad lat pe jos și o să mă zvârcolesc, apoi o să rămân nemișcat! Și rece!”

Sofia a început să-și caute hainele. Simțeam că-mi venea să plâng de ciudă, dar mi-am mascat cu un zâmbet dezamăgirea.

- Hai la grădina zoologică! am spus într-o doară.

- Ești sigur? m-a întrebat ea uluită.

- Cred că da! Sunt cel puțin douăzeci de ani de când n-am mai pus piciorul pe acolo!

Mi-am aprins o țigară și am tras cu sete fumul în piept. Degeaba! Eu de alcool aveam nevoie. Nici țigările, nici cafeaua nu puteau stinge pojarul care mă ardea pe dinăuntru.

- Arăți cam ciudat! a spus brusc Sofia. Îți tremură degetele. Ești bine?

- Vreau să ieșim! am mârâit exasperat. Mă plictisesc! Nu mi-e bine! Nu-i normal să stăm doar în casă, trebuie să ieșim! Dar tu, dragă, poți să rămâi dacă vrei! Eu o să trag o fugă până la grădina zoologică și o să vizitez fiecare cușcă. Să nu mă aștepti! O să mă întorc abia spre seară. Sau, și mai bine, ne vedem mâine! Ce zici, dragostea mea?

- Mâine?

- Da, de ce nu? Azi mă duc să vizitez animalele de la Zoo, iar mâine vin și-ți povestesc totul.

- Ba nu! O să vin și eu.

- N-are niciun rost! Animalele alea-s nașpa. Triste! Mai bine stai acasă!

- Am zis că vin și eu! a răspuns ea liniștită. Afară de cazul în care ții neapărat să nu merg și eu cu tine.

Ne-am privit unul pe altul. Eu am zâmbit primul.

* * *

Eram în stația de autobuz. Sofia nu voise să luăm un taxi. Așteptam deja cam de vreo cinci minute.

- Mă duc să-mi cumpăr niște țigări! am spus repede. Caut o tutungerie și revin în mai puțin de un minut. Nicio grijă!

Sofia m-a privit mirată, dar n-a spus nimic. M-am întors să plec și am rămas înmărmurit. La doar trei pași de noi era o veche cunoștință de-a mea.

- Ce mai faci, Tiberiu? m-a întrebat ea zâmbind.

Și eu, și Sofia ne uitam la ea tăcuți. Cunoștința s-a uitat pe rând la amândoi și mi-a spus pe un ton glumeț:

- Nu mă prezinți prietenei tale?

Apoi și-a luat de jos cele două sacoșe și s-a apropiat, a întins mâna spre Sofia și a spus seriosă:

- Bună! Eu sunt Tabita!

Tabita aceea din stație, Tabita pe care o priveam înmărmurit, nu semăna deloc cu Tabita în halat alb pe care o știam. Doar codițele ei micuțe din stânga capului ei erau tot acolo, împletite frumos și legate la capăt cu un elastic de culoare albă. Mda, era ea!

E un lucru bizar să-ți vezi asistenta cărându-și sacoșele prin oraș. Nu știi de ce, dar aveam senzația că - dintr-un moment într-altul - avea să scoată dintr-una din sacoșe o injecție și să-mi ceară să dau jos pantalonii. Pastile nu cred că avea la ea. Nu părea genul care să umble cu pastilele în buzunar, însă părea în continuare genul care să-ți bage în cur o injecție prin stofa pantalonului.

Am înghițit în sec și am auzit-o pe Sofia exclamând:

- Nu se poate! Dumneavoastră sunteți Tabita?

* * *

Crocodilul se uita la noi, iar noi ne uitam la el.

Poate că eu și Sofia clipeam, însă crocodilul nu clipea deloc.

I-am privit solzii de pe bot și am simțit că mă lua cu ametele. Mi-am adus aminte cât de natural se purtase Tabita cu Sofia. Nu privise insistent la urmele bolii de pe fața ei. Asistenta mea avusese o privire normală, de căprioară și un zâmbet amabil.

- Mi s-a părut un pic cam ciudată, Tabita ta! a spus Sofia deodată. Ție nu ți s-a părut nimic ciudat la ea?

- Dă-o-n mă-sa! am murmurat, nereușind să-mi dezlipesc privirea de la solzii crocodilului. Hidos animal! Brr! Hai să mergem și să vedem și alte animale!

- Uite, mai încolo este un șarpe boa!

- Nu vreau să văd niciun șarpe boa! am mârâit eu, plimbându-mi limba peste buzele uscate. De fapt, nu mai vreau să văd reptile. Hai, mai bine, să mergem la maimuțe! Maimuțele sunt vesele!

Maimuțele nu erau deloc vesele în ziua aceea. Aveau niște fețe de parcă intraseră în sevraj alcoolic. Viața era foarte monotonă în cușca lor. Un babuin se scobea de zor în fund în timp ce o nevastă mai tânără din harem îl căuta în cap de purici.

Nici elefantul nu era vesel. Cum să fie vesel? Era singur!

Câinii sălbatici urlau. Și lupii urlau. Tocmai trecea prin zonă o

ambulanță și sirena se tânguia.

Nu exista pic de veselie între gardurile înalte ale grădinii zoologice. Totul era trist. Maimuțele, struțul... eu!

Doar Sofia părea să nu bage-n seamă toate astea. Se plimba de la o cușcă la alta și părea să se gândească intens la ceva. Aveam să aflu foarte repede la ce.

- Nu mi-a plăcut deloc cum se uita la tine!

- Cine? am întrebat absent. Babuinul?

- Nu, dragă! mi-a răspuns Sofia un pic iritată. Tabita, despre ea vorbesc!

- Poate că, dacă tu nu i-ai fi spus toate chestiile alea cu limba rusă și dacă nu m-ai fi pus să-mi cer scuze în stația de autobuz, nu s-ar mai fi uitat la mine chiar atât de ciudat!

- Dar eu n-am zis că s-a uitat ciudat! a ripostat Sofia. Am zis că „*nu mi-a plăcut cum se uita la tine*”!

- Adică? Ce nu ți-a plăcut? Cum se uita?

- În orice caz, nu s-a uitat la tine ca o fostă colegă de clasă! a răspuns Sofia printre dinți. De fapt, nu părea să te vadă după... o lungă perioadă de timp. S-a uitat așa cum te uiți la cineva de care te-ai despărțit nu demult. Ascultă... cât de des ai întâlnit-o tu pe fosta ta colegă?

- Ești culmea, Sofia! i-am răspuns zâmbind. Orașul ăsta, în care trăim, nu-i chiar atât de mic. Evident, am mai văzut-o uneori făcând piața ori prin magazine. N-ai văzut că avea sacoșe la ea? Mergea, cu siguranță, spre casă. Locuiește chiar la marginea orașului.

- Dar tu de unde știi?

- Păi... mi-a fost colegă, la naiba! am răspuns exasperat. E normal să știi unde locuiește! Și, în plus, din stația aia de autobuz n-ai cum să mergi decât spre marginea orașului, e singura direcție. Noi am coborât la Zoo, iar ea a rămas în autobuz ca să meargă mai departe. Logic! Judecă și tu, dragostea mea!

Sofia s-a întors spre mine și fața ei nu prevestea nimic bun.

- Ce ai? am întrebat-o speriat.

- Tiberiu, fi sincer! A existat vreodată ceva între voi?

- Poftim?

- Între tine și Tabita aceea? Dar fii sincer, nu mă duce cu preșul!

- Îți jur că nu! am răspuns răsuflând ușurat. Cum poate să-ți treacă prin minte așa ceva? Eu, de fapt, o detest pe femeia aceea. O urăsc! De aia sunt nervos! Iar tu m-ai făcut să... M-ai pus să-i cer scuze în stația de autobuz. Ce naiba-i cu tine, Sofia? Ești o persoană adultă, ai aproape douăzeci și cinci de ani! Mă enervezi! Maturizează-te! De ce trebuie să

dezgropi povești de acum două decenii? Ai văzut-o pe nenorocita aia? Ai văzut cum se uita la mine fără să spună nimic? Mai avea un pic și izbucnea în râs, dar s-a abținut.

- Da, scuze! Am observat și eu.

- Așa se întâmplă când dezgropi amintiri din astea, vechi și penibile. Hai să terminăm cu tâmpeniile astea, te rog! Ai reușit să mă scoți din sărite! Uită-te la degetele mele! Vezi cum tremură? Nu mai vreau să aud un singur cuvânt despre Tabita!

Privirea Sofiei s-a îndulcit și mâna ei mi-a atins ușor umărul.

- Oh, prima noastră ceartă! a șoptit ea amuzată. Vai, vai! Trebuia să se întâmple mai devreme sau mai târziu, nu?

A sărit dintr-odată și m-a strâns tare de tot în brațe. Am cuprins-o și eu.

- Acum o să urmeze și prima împăcare? a șoptit ea glumeață la urechea mea.

Eram îmbrățișați strâns. Maimuțele se uitau atente la noi! Sofia își cuibărise capul pe umărul meu și nu mai voia să-mi dea drumu' cu niciun chip. Urechea ei era chiar lângă gura mea și i-am șoptit pe un ton vesel:

- O să te fac să plătești scump!

Dar ochii mei nu erau veseli deloc.

* * *

Era seara târziu și Sofia respira liniștită lângă mine. Plimbarea noastră prin oraș îi priise și-i dăduse poftă de somn. Și nu numai de somn! Poate că și „împăcarea” noastră îi dăduse poftă de somn.

Durase mult! Nu atât de mult ca slujba religioasă de duminica trecută, dar pentru mine fusese la fel de plictisitor. Îi frământasem trupul și o iubisem în toate pozițiile posibile, dar nu mai reușeam să termin odată!

Spre final, o așezasem în pat în patru labe și i-o trăsesem așa, pe la spate. În felul acela nu mai aveam cum să-i văd obrazul și fruntea și să-mi amintesc că solzii de pe fața ei semănau cu imaginea altor solzi, cei ai crocodilului care ne pândise la grădina zoologică.

„Dar ce dracu' se întâmplă cu mine? mă întrebam îngrozit, simțind nevoia să plâng. Doar o iubesc pe fata asta! Cum pot să mă gândesc la așa ceva? Ce fel de om sunt?”

Stăteam ascuns, pitit în spatele ei, dând repede din fund, și probabil că semănăm și eu un pic cu babuinul plictisit pe care-l văzusem în dimineața aceea.

Asta se întâmpla între noi? Unde era dragostea noastră? Asta

ajunsesem? Un babuin care i-o trăgea unui crocodil?

Dacă Mama Natură s-ar fi uitat pe geam în momentul acela, și-ar fi întors scârbită privirea.

- Te iubesc! îmi șoptise Sofia la un moment dat, însă eu nu-i răspusesem nimic, doar îmi întetisem mișcările adânc în pânțele ei rugându-mă în sinea mea să termin odată și să pun punct împerecherii noastre ciudate.

Nu mai era pic de dragoste în camera aceea. Nici măcar sex nu era. O futeam și atâta tot! Asta făceam!

Îmi băgam cu dușmănie pula în pizda aceea, fără nici cea mai mică urmă de afecțiune. Carne de babuin în carne de crocodil! Era scârbos, însă continuam. De ce continuam? Probabil pentru că eram un dement cu gâtul ars de sete care se prefăcea că vrea să fută.

Un circ ieftin!

Gândul de a ieși brusc din ea și de a fugi pe ușă spre prima cârciumă mi-a apărut în minte. Sofia nu mai exista! Foloseam pizda ei ca să uit de băutură. Voiam băutură! Voiam să beau până la nesimțire! Să beau până când aveam să cad lat pe podea!

„Dumnezeule! mi-am zis deodată, deschizând ochii pe jumătate. Sticla de vin! Sticla din ziua când am vărui bucătăria. E aici! E aproape plină și e-n frigider! Cum de nu m-am gândit? Aș putea să aștept până adoarme și apoi...”

M-am avântat și mai tare în trupul ei, i-am privit șoldurile de femeie și fundul acela frumos desenat. Încercam din răpputeri să mă excit, să simt ceva. Trebuia să termin! De acum, lucrurile erau clare pentru mine, știam ce avea să urmeze, ca o poezie învățată pe de rost!

Întâi ejacularea mea, apoi ea avea să meargă la baie, ca să se spele, apoi... urma să revină în pat și să adoarmă. Iar eu nu trebuia să fac decât atât: să mă strecur ca un hoț din așternuturi, să pășesc tiptil prin tăcerea din apartamentul întunecos și... să ajung direct la frigider.

Îmi imaginam deja cum aveam să scot dopul sticlei, ducând-o grăbit la gură. Vinul alb avea să fie un pic acrișor și foarte rece.

Simțeam deja pe limbă buchetul.

„N-o să iau decât o gură! mi-am promis. Cel mult două guri! Și, după aia, pun sticla la loc și mă întorc repede în pat. Sofia n-o să afle niciodată. Nu cred c-a pus semn la sticlă, ce naiba?! Dar ejaculează odată, omule, ce-i cu tine? Vrei să bei sau nu? Bagă-ți sămânța în ea și trimite-o repede la somn!”

Am prins-o de șolduri și am început s-o lovesc tot mai repede în umezeala ei alunecoasă.

„Termină dracului! mi-am comandat. Termină odată!”

Și am terminat.

Sofia credea că sunt acolo, în spatele ei. Gemetele mele și sperma mea fierbinte care se scurgea adânc în ea ar fi trebuit să însemne că eu eram acolo. Însă nu eram!

Sofia era singură în pat. Eu și mintea mea eram deja plecați acolo, lângă frigider, adulmecând licoarea aceea minunată care aștepta.

- A fost bine, iubitele? m-a întrebat ea gâfâind. S-a întors spre mine, m-a sărutat și s-a lipit strâns de mine, a pus capul pe pieptul meu.

- Dar tu nu mergi să te speli? am întrebat-o sărutând-o înapoi.

- Nu! O să stau așa, cu tine. Mă bucur atât de mult că ne-am împăcat. Doamne, dar ce transpirat ești! Ar fi trebuit să mă lași deasupra. Vai, cum îți bate inima! a continuat ea.

Mi-am lăsat greoi capul pe pernă. Avea să dureze mai mult decât îmi închipuisem. Încă mai avea chef să fie drăgălașă cu mine.

Am închis ochii ca să nu-mi vadă privirea.

De fapt, mai aveam un pic și țipam.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI ȘAPTE

Atingerea mocirloasă a Răului

Era ora două dimineața, iar eu încremenisem în fața frigiderului larg deschis. Nu puteam să accept ceea ce vedeam! Sau, mai exact, ceea ce nu vedeam.

Bineînțeles că avusese grijă să golească și să arunce sticla de vin! N-o găsisem nici în dulap, nici în cămară, nici în frigider. Dispăruse!

De ce naiba? Doar îi spusese foarte clar:

„Sunt alcoolic, dar, dacă dorești să bei un pahar, nu mă deranjează absolut deloc!”

Sticla ar fi trebuit să fie acolo. Nu era! Iubita mea nu avusese pic de încredere în mine.

„Ar fi trebuit să aibă! mi-am zis foc de supărare. Poate, dacă eram mai convingător, sticla ar fi aici acum! De fapt, am continuat înciudat, eu sunt vinovatul! De ce m-o fi mâncat limba, de ce i-am promis Sofiei că nu mai beau? Ea nu mi-a cerut asta! Eu, boul de mine, am avut inițiativa.”

Da, mi-o făcusem cu mâna mea!

- Dar tu ce faci aici? s-a auzit vocea ei în spatele meu. Nu ai somn?

Am scos oftând sticla cu lapte din frigider și am pus-o pe masă. Mi-am luat un pahar din dulap.

- După așa o partidă, i-am răspuns zâmbind, simțeam nevoia să mă răcoresc un pic!

Ea nu zâmbea. A întins mâna și m-a mângâiat ușor pe obraz, fără să spună nimic.

Acum era rândul meu să întind mâna și s-o mângâi. Sau... nu!

Mi-am făcut de lucru cu sticla de lapte.

- Vrei și tu niște lapte? am întrebat-o.

- Vreau doar să vii înapoi în pat! a răspuns Sofia cu o privire necăjită. M-am trezit și am vrut să te strâng în brațe. Perna era goală. Nu ți-am spus clar că n-o să mai scapi de mine niciodată? Amintește-ți! Treci în pat!

Am lăsat paharul de lapte pe masă și i-am cuprins talia.

Am sărutat-o pe gură, dar nu m-a sărutat și ea.

- N-o să găsești nimic de băut în casa asta! a murmurat.

Am zâmbit amar. Adevărul era că nici nu mai aveam chef să găsesc. Pofta venise și trecuse.

„De trecut, a trecut! mi-am zis. Dar până când?”

Mi-am luat de mână îngerul păzitor și am mers cuminti și tăcuți spre dormitorul nostru. Da, al nostru!

Clipa mea de rătăcire trecuse.

* * *

Pe la vreo patru dimineața, iubita mea dormea liniștită, dar eu priveam țintă tavanul.

Nu mă mai gândeam câtuși de puțin la băutura! Tot ce-mi doream era un pic de odihnă și de uitare, dar degeaba! Somnul nu se lipea de mine și pace!

„Bine, mi-am zis, o să număr oi! E o metodă care funcționează pentru toată lumea, așa că o să mă ajute și pe mine!”

Când am ajuns pe la oaia cu numărul 491 am renunțat. Nu funcționa! Nu aveam stofă de cioban!

Apoi am încercat să număr capre. Nimic! Am încercat să număr descrescător de la 100. Nimic!

Am inventat altă metodă, mi-am imaginat că eram într-o comă profundă care dura de zece ani și că aparatele medicale funcționau de zor în jurul meu. Apoi unul dintre aparate a țiuit intermitent și o infirmieră cu țâțe mari a intrat și mi-a distras atenția.

Tot nimic, în mă-sa! Mă rog, aproape nimic.

„Bine! mi-am zis nervos. O să încerc cu metoda aia yoghină!”

Era ceva simplu, o tehnică de respirație despre care citisem pe internet: inspiri șapte secunde, apoi îți ții respirația trei secunde. După aceea expiri alte șapte secunde și rămâi așa, golit de aer încă trei secunde. Și repeți tot așa până adormi.

Mi-am potrivit capul pe pernă și mi-am întins brațele pe lângă corp. Mi-am relaxat picioarele, tălpile și am început respirațiile.

Am greșit numărătoarea de câteva ori, dar am reluat-o cu răbdare.

„Dacă nici așa nu reușesc să adorm, mi-am zis, mâine o să fiu ca o cârpă! Adică azi!”

După vreo zece minute, nici măcar nu mai trebuia să număr; reușisem cumva să impun un ritm corect, aproape involuntar. După alte cinci minute,

am simțit că metoda începe să dea roade. Somnul îmi dădea târcoale. De fapt, adormeam și nu prea. Parcă mă analizam pe mine cum adorm. Adormeam... treaz!

O liniște ciudată plutea în cameră și mi-am zis că niciodată în viață nu fusesem martor la o liniște atât de adâncă. Deși ne aflam într-un cartier aglomerat, acum nu se mai auzea absolut nimic, nici măcar lătrăturile câinilor vagabonzi care obișnuiau să se adune pe la ore târzii în jurul ghenelor.

Liniștea devenise atât de profundă, încât urechile au început să-mi țiuie ușor. Am vrut să-mi mișc falca, ca să mai atenuez țiuitul, dar am observat cu mirare că... nu puteam s-o mișc. Devenise parcă mai grea decât plumbul.

Am încercat să ridic mâna dreaptă și să-mi pipăi un pic falca pentru că nici măcar n-o mai simțeam. Mă întrebam dacă mai e acolo. Oare mai aveam falcă?

Spre surpriza mea, nu puteam să-mi mișc nici mâna. Apoi am încercat să-mi întind tot trupul, ca să mă dezmoțesc. Nici vorbă de mișcare!

„Pentru numele lui Dumnezeu! am țipat în gând. Ce se întâmplă cu mine, ce-i asta? Parcă n-aș mai avea trup! Nu-l mai simt!”

Mi-am concentrat toată atenția spre trup! Se petrecea ceva ciudat: picioarele și brațele nu mai aveau acum greutatea plumbului, ci deveniseră ușoare ca aerul. Pluteam, nu mai exista niciun fel de greutate! Și totuși... o greutate exista.

Era o apăsare pe care începusem s-o simt pe piept și devenea tot mai deranjantă. Parcă o piatră de moară se lăsa încetul cu încetul peste pieptul meu și-mi apăsa coastele.

„Apăsarea asta e teribilă! mi-am zis îngrozit. Nu mai pot să respir!”

Zgomotul respirației mele dispăruse. Mi-am dat seama uluit că nici măcar nu mai respiram! Oare de cât timp?

Inima lovea ca un baros în coșul pieptului, îi auzeam distinct bătăile: *Tâc-tâc!* Apoi alt *Tâc-tâc!*

„Inima mea bate atât de frumos! mi-am zis, uitând că nu puteam să respir. Oh, ce zgomotoasă este! Se vede că am o inimă mare!”

Am fost atât de mulțumit de constatarea mea, încât am încercat să-mi mișc buzele și să zâmbesc. Dar care buze?

Brusc, am simțit că în cameră mai exista... ceva, o prezență stranie pe care nu puteam nici s-o văd, nici s-o aud, însă puteam să jur că ceva sau cineva se afla acolo.

Și nu mă refer la Sofia.

„Sofia mea e aici, lângă mine, chiar în stânga! mi-am zis. Dacă aș

putea deschide ochii, aş vedea-o. Dar nu-i vorba despre ea. E... altceva!"

Tocmai îmi terminam gândul, când un urlet prelung și neomenesc a sfâșiat liniștea adâncă! Am simțit cum sângele îngheța în mine. Inima a mai zvâcnit o dată, apoi a amuțit. Mi-am concentrat auzul. Inima!

Al doilea țipăt prelung și foarte rău s-a auzit și mai aproape. Parcă venea de undeva, chiar de deasupra patului.

M-am întrebat cum de era posibil ca Sofia să doarmă? Cum să dormi când auzi asemenea urlete de fiară? Nu era nimic omenesc nici în urletul prelung, nici în vaietele care au urmat tânguitoare.

„Poate că vaietele vin de sub pat, omule! mi-am zis îngrozit. Dar de unde știi tu că Sofia mai este lângă tine în pat? Poate că cineva o trage sub pat chiar acum! N-ai de unde să știi! Ai deschis ochii și te-ai uitat?"

Spaima pentru Sofia mi-a dat o putere uriașă și am reușit să-mi deschid pleoapele. Ceea ce simțisem și auzisem nu era nici deasupra patului și nici sub pat. Era pe mine!

O femeie cu părul foarte lung stătea în genunchi pe pieptul meu. De aceea nu mai puteam să respir! Mă apăsa!

Purta un veșmânt murdar, ca o pânză destrămată de sac. Straiul ei aducea mai mult cu un giulgiu. Două brațe descărnate s-au ridicat încet spre tavan și mi-am pironit înspăimântat ochii într-acolo. Încerca să-mi arate ceva! Am privit degetele rășchirate care se tot mișcau și se îndoiau. Deasupra lor se vedea o ceață murdară care cobora din tavan. Picături mici și negre începuseră să se prelingă pe pereți, adunându-se apoi într-o mâzgă lipicioasă care se tot scurgea și se mișca de parcă era vie.

Creatura și-a coborât brațele și a slobozit al treilea urlet!

Am urlat și eu de spaimă, însă n-a ieșit nici cel mai mic sunet de pe buzele mele. Urlam pe dinăuntru! Mă văitam și gemeam... în mine!

Am încercat să mă zbat, să mă scutur! Nicio părțică din trupul meu nu mă mai asculta! Devenisem prizonierul meu! Propria mea carne îmi devenise închisoare.

Ceața tot cobora, mîzga picura continuu pe cearșaf, iar eu eram tot acolo, nemișcat sub apăsarea celor doi genunchi ca doi pinteni.

„O să mor! am urlat pe dinăuntru. Nimeni nu poate rezista la o spaimă atât de mare. Doamne, mă auzi? Mor!"

Brațele de fiară se agățaseră de mine cu niște degete încârligate, sfârșite cu unghii lungi și încovoiate, roșii ca sângele! Aveam pe piept o creatură sosită de pe un alt tărâm! Poate murdară și putredă, dar vie!

Și totuși moartă! Nimic omenesc nu mai rămăsese în ea!

Avea capul aplecat într-o parte, iar părul lung coborâse cu atingeri de spin peste mine, răsfirându-se peste obrajii mei. Dincolo de păr trebuia să

existe și o față, însă eu nu vedeam nicio față. Acolo era doar un fel de întuneric și tot de acolo a țâșnit și râsul ei hârâit și rău.

Creatura venită din adâncuri și-a smuncit capul, și-a aruncat părul pe spate dintr-o singură mișcare și i-am văzut fața!

„Oh, nu! am țipat ascuțit. Oh, nu! Vai mie!”

Hidoșenia s-a aplecat arătându-și toți colții. Doi tăciuni mocnind de ură m-au privit în ochi.

Duhoarea devenise de nesuportat! Era chiar mai rea decât spaima! Mă sufocam! Am încercat să deschid gura, dar două palme putrede au coborât și s-au apăsat tare peste buzele mele. Aveam senzația că sărut două grămezi reci de noroi.

Ființa aceea nu era vie! Doar credea că este!

Era doar o mocirlă de răutate și, fără voie, limba mea a gustat din răceala ei murdară. Era real!

Nu visam! Se întâmpla cu adevărat! Acum puteam să-mi mișc și limba, și buzele! Puteam simți personal răceala Iadului, murdăria... totul!

Ella venise din Iad, Ella îmi auzise chemarea!

Era înfuriată și... pe bună dreptate! Oare nu-i trimisesem chiar eu sfidarea, cu gura mea? Fusesem acolo, în cadă, lipit de spatele Sofiei, când îi trimisesem gândul batjocoritor laolaltă cu toată ura mea:

„Te-am învins, Ella! Nu mai ai nicio putere asupra mea! Uită-te de acolo, de unde ești! Eu o iubesc pe fata asta, iar ea mă iubește. Așa că... te-am învins, nenorocito!”

N-o învinsesem, nici pe departe!

Uitasem de gândurile alea, dar (vedeam bine acum) cineva le auzise și nu uitase! Sosise, era aici, față în față cu mine și mă cerceta cu niște ochi neomenești.

Din pupilele ei aprinse picura nevăzută frica, se scurgea în mine, mă pătrundea și-mi îngheța tot sufletul!

Îmi sosise oare ceasul? De asta venise?

Poate că eram deja mort! Inima nu mi se mai auzea demult, iar sub mine patul se transforma încet în noroi. Mă cufundam în mocirla răului și a fricii de moarte, iar ochii mi se mișcau repede în orbite.

Ochii și limba erau tot ce-mi mai rămăsese, apoi urma... ce?

Mi-am mișcat ochii spre stânga.

Sofia dormea atât de liniștită! Imaginea ei era atât de curată încât m-am umplut jalea și o disperare adâncă. Nu voiam s-o părăsesc, nu!

Nu voiam să fiu luat de lângă ea! O căutasem încontinuu timp de unsprezece ani, iar acum, când o găsisem, eram înșfăcat de un diavol cu chip de femeie bătrână.

Abia acum o vedeam pe Sofia în toată curăţenia ei și abia acum înţelegeam că urma s-o pierd! Am simţit lacrimi calde curgându-mi încet la colţurile ochilor. S-au prelins pe tâmpile, apoi au secat adânc în pernă.

„N-aş fi crezut niciodată că o să se termine așa! mi-am zis plin de durere. Nu așa!”

Și în timp ce gândeam toate acestea, faţa arătării s-a răsucit.

Îmi urmărise privirea! Cei doi tăciuni aprinși s-au ațintit cu ură spre ființa nevinovată care răsuflea liniștită lângă mine, apoi s-au întors iarăși spre mine.

„Nuuu! am urlat închizându-mi ochii de groază. Nu pe ea! Doamne, ai grijă de Sofia! Ajută-ne, Doamne! Nu vreau! Te rog!”

Abia în secunda aceea am înțeles cu adevărat ce însemna frica și, de frică, mi-am făcut cruce cu limba pe cerul gurii.

Trupul mi s-a încordat ca un arc și am lovit urlând aerul cu brațele. M-am zbătut de parcă un fier înroșit îmi fusese aruncat pe piept.

Sofia a țipat, a sărit din pat și a aprins lumina.

- Ia-o de pe mineee! am urlat plângând. Ajută-mă, Sofia! Mi-e frică! Mi-e fricăăă!

- Trezește-te! a răsunit vocea ei speriată. Deschide ochii!

I-am deschis și am privit năuc în jur. Camera era inundată de lumină și cearșafurile erau albe! Pereții erau albi! Niciun noroi!

Nu mai era nimeni! Doar Sofia, care mă privea înspăimântată.

Am sărit din pat ca ars și m-am lipit cu spatele de perete. Oare chiar nu mai era nimeni altcineva? Dar dacă era?

Am început să mă smiorcăi ca un copil. Sofia s-a apropiat încet și m-a mângâiat.

- Sofia, am strigat plângând, a venit după tine, ca să-ți facă rău! Te urăște pentru că ești cu mine!

- Șșș... a șoptit Sofia ținându-mi capul la pieptul ei. Gata! Ai visat urât, a fost doar un vis rău! Mi-a făcut cu degetele semnul crucii peste frunte și m-a cuprins strâns în brațe.

- Dar Sofia...

- Nu te mai gândi la asta! a șoptit ea repede, legănându-mă ușor, ca pe un copil. Șșș... gata, puiule, gata! Eu sunt cu tine!

- Uită-te, te rog, în cameră! am spus plângând și punându-mi palmele la ochi. S-ar putea să mai fie încă aici. Uită-te sub pat!

- Nu-i nimeni sub pat, dragul meu! mi-a răspuns ea duios.

M-am smuncit din brațele ei! M-am repezit ca un nebun și m-am uitat sub pat. Nicio pereche de ochi roșii nu m-a întâmpinat! Nu era nimeni! Am

îndepărtat perdelele și draperiile. N-a apărut nicio mână cu gheare! Am deschis larg ușile dulapului. Nu m-a tras nimic înăuntru!

Sofia fugărise Răul! În jurul ei nu putea exista nimic rău! Închipuirile mele plecaseră!

Am bocit tare mult în noaptea aia și, se înțelege, n-am mai reușit să închid un ochi. Lumina a rămas aprinsă până la ziuă, iar Sofia m-a ținut tot timpul în brațe. Mă apăra, era lângă mine! Eram salvat!

M-am cuibărit strâns la pieptul ei. Ea era îngerul meu păzitor și am cuprins-o cu amândouă brațele.

Strâns!

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI OPT

Buzunarul din dreapta hainei

Stăteam în bucătărie și-mi sorbeam încetișor cafeaua. Noaptea mea albă îmi golise mintea și acum eram ca o lămâie stoarsă.

Poate nu stoarsă de tot; o picătură mai rămăsese, una singură! Există un gând care se tot repeta ca o buclă: De ce mă temusem de moarte? Ce mare chestie dacă inima mea s-ar fi oprit din cauza spaimei? Care ar fi fost diferența?

Desigur, pentru mine ar fi fost o pierdere, însă nu vedeam pierderea pentru ceilalți.

La urma urmei, cine eram eu? Ce făcusem, ce adusesem eu în viațile altora? Produsesem ceva din clipa în care ieșisem din burta mamei și până în clipa în care îmi oferise Sofia cafeaua de dimineață?

Dacă aș fi murit de spaimă în noaptea aceea, ce-ar fi trebuit să scrie oamenii pe crucea mea? Ce-ar fi spus popa la marginea mormântului meu?

Probabil ceva de genul:

„Cu mare durere în suflet, îl conducem pe robul lui Dumnezeu, Tiberiu, pe ultimul său drum.

În cei treizeci și trei de ani pe care i-a trăit, nu a creat absolut nimic! Nimica nimicuța!

Doar a mâncat, s-a căcat, a dormit, a fumat, a băut, s-a futut și s-a uitat la știri.

Odihnească-se în pace!”

Astea ar fi zis popa, apoi groparii ar fi aruncat repede pământul reavăn peste sicriu, iar la sfârșit ar fi bătătorit țărâna cu picioarele, și-ar fi șters noroiul de pe tălpi și s-ar fi dus liniștiți la cârciumă.

Gata cu Tiberiu! Amin! Altul la rând!

- Trebuie să fac ceva cu viața mea! am murmurat cu nasul în cana aburindă.

Am ridicat privirea și m-am uitat la Sofia. Era atât de frumoasă și

petele ei nu mai existau.

Nu m-am mirat deloc să văd asta. Îngerii nu au pete!

Dumnezeu mi-o trimisese în ziua aceea, în biserică, pentru că I-o cerusem din toată inima. Nici că se putea să primesc ceva mai bun! Nu exista ceva mai bun!

Doar Sofia avea să aducă un sens vieții mele. Acesta era motivul pentru care mă născusem: ca s-o întâlnesc pe ea.

I-am zâmbit și am privit-o ca pe-o icoană în carne și oase! Avea să-mi aducă multă mângâiere, iar eu aveam să șterg orice pată de pe icoană cu sărutările mele. Fuseserăm creați unul pentru celălalt!

- Sofia, dragostea mea dragă, i-am șoptit, vreau să ne căsătorim cât mai repede, înțelegi? Nu pot trăi fără tine!

Ea mi-a desprins ușor degetele de pe cana de cafea, a luat-o și a pus-o pe masă, apoi s-a așezat în brațele mele și mi-a încolăcit gâtul.

A aprobat din cap, apoi mi-a dat din dulceața buzelor ei.

- Da, trebuie să grăbim lucrurile! am murmurat printre sărutările ei. Trebuie s-o cunoști pe mama, iar eu vreau să-i cunosc pe ai tăi. O să ne căsătorim chiar în luna asta. Ce dată e azi?

- Întâi aprilie.

- Bine! Îți jur că aprilie n-o să treacă fără ca noi să devenim soț și soție. Te iubesc, Sofia! Am nevoie de tine ca de aer. Tu ești viața mea!

- Bine, fie! a spus ea cu un zâmbet obosit de nesomn. Atunci, îmbracă-te și hai să ieșim.

- Unde?

- Ai zis că vrei s-o cunosc pe mama ta. Asta vrei, nu? Mergem chiar acum!

- Foarte bine! am exclamat fericit. Mama o să te iubească, ai să vezi! Ești nora pe care și-a dorit-o dintotdeauna. Ești și bună, și blândă! Exact așa cum e ea! Amândouă sunteți curate! Amândouă mă iubiți!

Am privit-o îmbătat de dragoste, dar am tresărit când am văzut cât de obosită era și lipsită de vlagă. Avusese grijă de mine toată noaptea, dar de ea cine avusese grijă?

Iubita mea avea cearcăne și pleoapele îi cădeau din când în când. Se vedea foarte clar că pica de somn!

„Dar cum pot să fiu atât de egoist? m-am întrebat revoltat. Uită-te la ea, Tiberiu! Uite ce-ai făcut din ea în mai puțin de două săptămâni! Halal concediu a mai avut și fata asta! Las-o să doarmă, idiotule!”

- Știi ceva? am întrebat sărutând-o pe frunte. N-o să mergem chiar acum. Nu acum! Odihnește-te câteva ceasuri! Nu pot să te prezint mamei

așa, cu cearcăne! Culcă-te, Sofia!

- Bine! a surâs ea. Cum zici tu.

- O să facem așa: eu o să plec câteva ceasuri, o să trec și pe la mine... poate trec și pe la bancomat. Azi e ziua mea de salariu. O să fac niscaiva cumpărături și mă întorc diseară. Tu, după câteva ore de somn, o să arăți minunat, iar eu te voi putea prezenta mamei. Mergem, așadar, pe la vreo... șapte seara? E bine așa?

- Mda!

- O să trec desigur și pe la ea, ca să o anunț de vizită. Poate vrea să facă un pic de ordine prin casă înainte de a-i sosi nora.

„Chiar așa! mi-am zis îngrijorat. Încă n-am apucat să-i zic nimic mamei despre... micul defect al Sofiei. N-aș prea vrea să fie luată prin surprindere și să se zgâiască fără voie. De fapt, mama-i o femeie foarte delicată și foarte politicoasă și n-ar face niciodată asta, dar... e mai bine, totuși, ca unele lucruri să fie spuse dinainte.”

- Tiberiu, vin și eu cu tine! a spus Sofia cu o voce slabă. Nu te las singur!

- Stai liniștită! i-am spus zâmbind. Înțeleg bine la ce te gândești, dar să știi că nu mai e cazul. Am terminat-o cu băutura! N-o să mai pun limba pe alcool niciodată în viața mea! Fii fără grijă! O să facem exact așa cum ți-am zis. Și, oricum, să nu-ți închipui c-o să mă ții departe de sticlă dacă mă însoțești peste tot. Asta-i o copilărie! Dar eu nu mai sunt un copil, dragă! E timpul să mă țin și singur departe de sticlă. Poate c-ar trebui să-mi acorzi ceva mai multă încredere, Sofia, nu crezi? Nu-s chiar atât de slab, la naiba! Ai să vezi!

* * *

Pe la ora 11 eram tot singur și tot în garsoniera mea.

Trecuseră aproape două ore de când stăteam acolo, în mijlocul unicei mele camere, așezat pe unicul meu scaun. Deși îmi era teribil de somn, nu aveam niciun curaj să m-ating de pat, dar nici altceva de făcut.

Îmi era un pic cam foame, dar nu apucasem să-mi cumpăr nimic de mâncare. Cât despre băut, nu mai doream să beau. Setea din mine se stinsese.

Am privit cărțile aranjate frumos pe raft. Mă dureau ochii! Era exclus să mă apuc de citit!

Mi-am făcut a treia cafea a zilei, ca să-mi alung somnul, apoi am deschis fereastra larg și mi-am aprins o țigară. În garsonieră mirosea un pic a mucegai și a aer stătut.

Am rămas acolo fumând și privind pe geam. Gândul că urma să mă însor cu Sofia îmi dădea o satisfacție imensă, dar și o ușoară teamă legată de viitor, de răscrucea la care ajunseseam.

Teama aceea mă tot sâcâia.

* * *

- Mi-ai povestit tot? m-a întrebat Alfredo într-un târziu. Totul, totul?

Țineam telefonul în mână și l-am privit de parcă m-aș fi uitat la Alfredo. Încercam să-mi imaginez cum arăta oare fața lui acum, după ce-i povestisem tot coșmarul meu.

- Îți repet, Alfredo, era fosta mea soacră! Vrajitoarea dracului! Ea era! Ai avut dreptate când mi-ai spus că blestemul de mamă se prinde! N-o să mai scap niciodată de afurisita aia! Și ce n-am făcut? Ce n-am încercat? Până și lumânări la biserică i-am pus! Odată am pomenit-o chiar și în rugăciunile mele. Degeaba! Nici acum nu mă poate ierta pentru... Irina!

- Prostii! a spus el sec. Vorbești numai prostii, omule! Morții sunt morți! Uită de blesteme și uită de lumânări! Eu te întreb altceva, dar fii sincer: în seara cu pricina, înainte de culcare, ai îngenuncheat? Ai spus *Tatăl Nostru* sau nu? Te pomenești că te-ai culcat fără să-ți faci rugăciunea?

- Băi, tu ești un geniu! am strigat, lovindu-mă cu palma peste frunte. Să știi că asta era! De fapt, ar fi trebuit să-mi dau seama și singur. Știi de ce? În momentul când mi-am făcut cruce cu limba pe cerul gurii, m-am trezit din coșmar. Da, acum încep să cred, totuși, că a fost doar un coșmar!

- Coșmar a fost! a aprobat el. Tiberiu, nu te supăra, dar trebuie să te las acum! Am multă treabă.

- O să vii la nuntă, da?

- Normal! N-aș putea lipsi! Te sun eu mai încolo, bine?

- Prietenie pân' la moarte, Alfredo! Te-am pupat!

* * *

M-am dat un pic mai în dreapta bancomatului și mi-am numărat atent banii. Aia erau toți banii mei, pentru ei muncisem ca un rob toată luna februarie!

I-am împărțit în două. De data asta, aveam de gând să-i fac mamei o surpriză plăcută: jumătate din salariul meu! Nici mai mult, nici mai puțin!

Am băgat banii pentru mama în buzunarul din dreapta hainei, iar pe ai mei în cel din stânga, după care am intrat voios într-un magazin cu

produse electrocasnice.

- Vreau cea mai bună și cea mai solidă priză ceramică pe care o aveți! i-am spus vânzătorului. Și să fie din aia, cu împământare și... vreau să fie rezistentă! Știți, îmi trebuie pentru un boiler! Nu vreau să am surprize!

De acolo am plecat direct spre magazinul de mezeluri.

- Aș dori un salam din acela mare! i-am arătat vânzătoarei. Nu, nu! Un pic mai la dreapta! Da, acela mare de tot! Și aș vrea să-l feliați! Mama are șapte pisici și vreau să le fac o bucurie!

- Șapte pisici? s-a mirat vânzătoarea, în timp ce felia de zor salamul.

- De fapt, opt! am răspuns, pufnind în râs. A mai adoptat încă una nu demult!

Am fugit spre stația de tramvai. Tare mult îmi mai lipsea mașina pe care o vândusem. Acum trebuia vrând, nevrând să irosesc o grămadă de timp așteptând prin stații.

„Poate n-ar fi rău să-mi iau o mașină la mâna a doua! mi-am zis. De ce nu? Aș putea s-o duc pe Sofia la serviciu în fiecare dimineață, apoi aș lua-o de la serviciu! Cred că m-ar iubi și mai mult dacă aș avea mașină! Mașina nu-i un lux, e o chestie importantă! O să văd cum fac! Ar trebui să pun niște bani deoparte!

De fapt, dacă stau și mă gândesc bine, poate că mama n-are nevoie chiar de jumătate din salariul meu. Poate că un sfert ar fi mai mult decât suficient. N-a zis ea cu gura ei că se descurcă? Așa a zis, îmi amintesc perfect!

Mda, bună idee! O să-i dau doar un sfert. Trebuie să încep să adun ceva bănuți pentru mașină, nu?”

Am scos din buzunarul drept teancul de bancnote și l-am numărat cu atenție. Sfertul mamei a ajuns la locul lui, așa cum se cuvenea, iar restul de bani l-am trecut grijuliu în buzunarul din stânga.

M-am uitat plictisit pe geam și am căscat. Tramvaiul se mișca greu. Mai erau vreo cinci stații.

„Dacă nu m-aș comporta ca un idiot când vine vorba de bani, azi aș fi avut nu una, ci trei mașini! mi-am zis cătrănit. Alcoolul mi-a mâncat și zilele, și banii. Doar alcoolul! Uite, am ajuns să trăiesc într-un coteț. Până și mama stă într-o casă mai mare. Lux, frate! Multe camere, multe pisici! Fir-ar ele ale dracului de pisici! Adică mama crește o turmă de pisici, iar eu trebuie să i le hrănesc? Ce tâmpit sunt! Auzi colo, <<salam pentru pisici>>! Mare cretin!

De fapt... nu cred că mama are nevoie chiar de un sfert din banii mei! Ce să facă ea cu atâția bani? Doar are pensie, nu?

Băi, frate... opt pisici! La naiba, ea nu mai poate de bine, iar eu mă chinui ca boul și-mi duc traiul de la o zi la alta! Împing căruța uite-așa, ba

*de pe februarie pe martie, ba de pe martie pe aprilie! Ce viață de căcat!
Vai de capul meu!*

Mamă, nu te supăra, dar... cred că un zece la sută din salariul meu e mai mult decât suficient pentru tine! De altfel, așa scrie și-n Biblie negru pe alb! Scrie <<zeciuală>>, nu <<sfertuală>>!”

Am scos nervos banii din buzunarul din dreapta și i-am numărat. I-am lăsat mamei atât cât i se cuvenea, iar restul a ajuns în buzunarul corect.

Tramvaiul se mișca atât de încet încât începea să mă scoată din minți. Orașul era plin de mașini, intersecțiile erau aglomerate... Concediul meu urma să se termine în curând, iar eu aveam să-mi petrec o bună parte din el în tramvaiul acela. Și după aia... din nou la muncă, prostule! Afurisită treabă!

Mi-am privit cu milă palmele. Erau lovite, zgâriate... pline de beșici. Erau mâini muncite!

„Vai de mâinile mele! mi-am zis supărat. Sofia are mare dreptate, trebuie să-mi caut neapărat altă muncă! Trudesc ca robul toată luna, iar în ziua de salariu mă aleg cu... cu ce? Aproape cu nimic!

De ce naiba am cumpărat salam pentru jigodiile alea opt? Mi-am pierdut mințile? Doar mama le dă hrană uscată! Are un sac întreg chiar acolo, în bucătărie. De ce trebuie să i le hrănesc eu din banii mei munciți cu greu? Băi, tâmpitulă... uită-te la palmele astea două!

Tiberiu, tu gândești înainte de a face ceva? Măine, poimăine te însori și tot prost ești!

Apropo de însurătoare... cu ce bani ai să te însori? Ai de gând să-i ceri Sofiei? Chiar așa, cu ce? N-ai bani nici măcar pentru o mașină la mâna a treia, dar vrei să iei masa la restaurant în ziua căsătoriei tale! Poate vrei și niște caviar... lăutari... limuzină închiriată!

Băi, vită proastă, ți-a luat cumva Dumnezeu mințile? Ce-i cu tine, de arunci cu banii-n stânga și-n dreapta? Ai căpiat?

Ce-ar fi să te dau nițel cu capul de geamul tramvaiului? Poate te trezești! Vrei să te dau? Dacă vrei, se rezolvă!

De fapt, priza asta-i pentru mă-ta, nu? Doar n-o montezi la tine acasă, e pentru ea, pentru casa ei! Așa-i? Atunci ar trebui s-o pui pe ea s-o plătească! Da, da... să plătească priza! Chiar așa!

Hai, nu te mai codi, bagă mâna în buzunar și ia-ți plata din banii ăștia pe care voiai să-i dai ei! Bagă mâna, omule! Doar nu furi de la ea! Sunt banii tăi, i-ai scos acum jumate de oră cu mâinile tale și cu cardul tău!”

Am scos toți banii din buzunarul din dreapta și i-am privit. Nici măcar nu erau atât de mulți! Dacă mai luam și contravaloarea prizei, rămânea o nimica toată!

„O să mă fac de râs! mi-am zis scârbit. Decât să-i dau mamei o nimica

toată, mai bine nu-i dau nimic! O să râdă dacă vin la ea cu două bancnote! Ea o să râdă, iar eu am să mă enervez și, după aia, o să ne certăm. Nu vreau să mă cert cu ea! Nu e bine să te cerți cu mama ta! Scrie și-n Bi..."

Am strâns banii ghemotoc și i-am băgat pe toți în buzunarul din stânga. Dintr-odată, m-am calmat! Soarele a luminat geamul, tramvaiul a început să meargă mai repede...

Mi-am zis căscând:

„O să facem așa: luna asta nu-i dau niciun ban, dar, începând de luna viitoare, o să-i dau eu ceva, acolo... Nu mult! Doar a zis chiar ea cu gura ei că n-are nevoie de nimic, nu? Așa a zis! Mama nu minte!

De fapt, dacă mă gândesc bine, mama n-o duce chiar atât de rău! E pensionară! De fapt, ar putea să-mi dea ea mie niște bani! Adică... în afară de prețul prizei. Poate un sfert din pensia ei... Ei, na! Zic și eu!

Chiar așa! Oare n-ar putea să mă ajute cu ceva, ca să-mi cumpăr mai repede mașina aia? O s-o întreb! Întrebarea nu costă bani!"

Tramvaiul a oprit în sfârșit în stație și am coborât dintr-un salt. Mai aveam de mers nițel și ajungeam!

Pășeam repede, preocupat de misiunea mea: aveam de montat o priză! Și, desigur, trebuia să-i vorbesc și despre Sofia, despre vizita noastră, despre nuntă... Aveam multe de vorbit!

Mă apropiam! Vedeam deja și gardul din plasă, și poarta noastră vopsită în roșu. Se vedea și bradul înalt de la poarta casei părintești.

Mi-am lăsat capul pe spate și l-am privit.

Fusese plantat chiar de tata, cu mâna lui, cu mult timp înainte ca eu să vin pe lume. Și de mama! Îl pusese amândoi când se mutaseră în casa aceea. Da, era un brad bătrân, obosit de trecerea anilor, dar drept!

Vântul îl mai balansa uneori și-i rupea din crengi, îi scutura cetina, dar nu reușea niciodată să-l îndoiaie. Avea rădăcini adânci și rezista! Nici măcar în fața securii nu cred că s-ar fi încovoiat! Ar fi căzut exact așa cum trăise o viață: drept și mândru!

Era... bradul nostru de zi cu zi, bradul de la poartă!

Îl văzusem de mii de ori, dar mi se părea că abia acum îl văd pentru prima oară. M-am oprit mirat și, pentru un moment, am avut senzația că bătrânul acela mândru mă privea înapoi. Parcă se uita și el în jos, la mine, la poartă, la casă... Domina totul!

Anii trecuseră peste el și bradul văzuse multe și auzise multe, dar stătea acolo drept și foarte liniștit. Ne privea în tăcere și nu avea nevoie de nimic de la nimeni.

Sus de tot se zărea fruntea lui bătrână, însă verde.

Oare chiar mă privea? La ce bun? Ce putea să vadă?

Dacă ar fi avut ochi, ar fi văzut doar un om mic și neînsemnat, obosit de nesomn, trist, cu spatele încovoiat de muncă. Un oarecare! Un om șters și pachetul lui de salam.

Piticania aia sfrijită se uita în sus, la brad și-și zicea că uriașul acela verde n-avea să piară niciodată. Era mult prea mândru ca să atingă vreodată pământul cu fruntea.

Iar dacă bradul ar fi avut puterea de a gândi...

Dar poate că și gândea, cine știe? Probabil se uita în jos și-și zicea:

„Ce-i cu omulețul ăsta? De ce plânge? Și de ce tot învârte în mâini hârtiutele alea mici și boțite? De ce-i atât de supărat? Doar eu nu am nevoie de hârtiile lui! Tot ce vreau e să rămân aici, la locul meu și să fiu mereu drept și neîncovoiat. Nimic altceva!”

Mi-am mutat privirea de la brad la bancnotele din mâna mea. Erau reci și jilave. Îmi murdăreau degetele!

Am scuturat din cap și vocea bradului a amuțit.

L-am privit încă o dată! Era doar un brad.

Am zâmbit, mi-am șters fața cu mâneca și mi-am zis:

„Din câte îmi amintesc, nu i-am dat mamei niciodată nimic. Ce fel de fiu mai sunt și eu? Mai merită oare să ai copii în ziua de azi? Of, Tiberiu, tare mai sunt supărat pe tine, așa să știi!”

Dacă vrei să te iert, o să facem așa: astăzi o să-i dai mamei tot, absolut tot salariul tău, iar tu n-o să-ți oprești nici măcar un singur ban! Așa să faci, băiete!

Bani, bani, bani... Mă piș pe ei de bani! Hârtiile dracului!”

I-am băgat repede pe toți în buzunarul din dreapta. Erau cadoul meu pentru ea! Eu eram tânăr, aveam să mă descurc! Tinerii se descurcă întotdeauna! Tinerii cad mereu în picioare, ca pisicile!

Nu mai țineam banii în mână, însă tot le simțeam murdăria. Mi-am șters apăsând palmele de haină.

M-am uitat iarăși la brad și el și-a înclinat ușor fruntea. Dintr-odată m-a cuprins un dor nebun s-o văd pe mama, s-o strâng în brațe.

Da, și ea era dreaptă și neîncovoiată, însă eu știam bine că era bătrână. Nu se plângea niciodată, nu-mi reproșa nimic... dar știam bine că o doare sufletul pentru că nu treceam cu lunile pe la ea. Și, într-o zi, fruntea ei curată și mândră avea să se lipească de pământ.

Am întins ușor mâna spre casa părintească și mi-am șoptit legământul:

- Mamă, nu ești singură! Mă ai pe mine! O să vezi, o să vin mai des... o să fiu mereu lângă tine! Când o să te poticnești, eu am să te sprijin! Dacă

ai să cazi, eu am să te ridic! Pentru că te iubesc, mamă! Și, când vei întinde mâinile ca să cauți ajutor, vei găsi întotdeauna brațul meu! Și atunci vei afla și tu că merită să ai copii și că nu m-ai crescut degeaba! Sunt copilul tău, mamă! De azi încolo, n-ai să mai fii singură niciodată!

Am răsuflat adânc și mi-am șters ochii cu dosul palmei. Mama nu trebuia să mă vadă așa. Însă lacrimile tot curgeau!

„Băga-mi-aș picioarele! mi-am zis. Ce-mi veni? De ce mă smiorcăi? Halal bărbat mai sunt! Probabil nevoia de a fi părinte mă dă gata! Mda, nu-i prea rău să ai copii! Te mai vizitează, te ajută la bătrânețe! E fain!

Sper să-mi ajute Bunul Dumnezeu să am și eu un copil într-o zi! Măcar unul, Doamne! Da?”

M-am frecat la ochi bine de tot și mi-am tras două palme. Lacrimile s-au oprit instantaneu.

Am scos un șervețel și mi-am suflat nasul, apoi am apăsat pe clanță și... m-am oprit.

Poarta era încuiată!

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI NOUĂ

Un loc care nu există pe hartă

- Trezește-te, Tiberiu!

Privesc în jurul meu. Slavă Domnului! Sunt doar eu și cu Eva aici!

- Ai visat ceva urât?

- Da! îi răspund sec, frecându-mă la ochi.

- Ce-ai visat?

- Nu mai vreau să-mi amintesc!

- Hai, zi-mi și mie! insistă ea cu o față curioasă. Vreau să știu de ce gemeai așa. Ai visat-o din nou pe Ella?

- Nu. Mai rău! Se făcea că niște soldați au debarcat chiar aici, pe insula asta. Și noi ne bucuram! Apoi ne-a trecut repede bucuria.

- De ce?

- Tipii ăia în uniformă țipau la noi. Strigau că insula asta e un obiectiv secret de-al armatei și ne tot întrebau ce căutăm aici.

- Așa.

- Apoi a acostat o șalupă și a debarcat un fel de șef de-al lor. Avea grade mari pe umeri, pe mânecă... și multe decorații pe piept.

- Ce fel de uniformă purta?

- O uniformă asiatică. Și soldații tot asiatici erau. Și purtau în mâini arme asiatice. De fapt, nu! Erau rusești. Niște pistoale mitralieră de tip Kalașnikov. În rest, totul era asiatic sută la sută.

- Și ce voia omul acela de la noi?

- Păi, mai mult zbiera pe limba lui și dădea din mâini. Era cel mai mare în grad, așa că țipa mai tare decât toți!

- Logic!

- Ținea un pistol în mână și-l tot agita! Apoi a chemat un soldat și ăla ne-a tradus că, dacă tot am ajuns aici, nu mai exista nicio soluție și că trebuiau să ne împuște!

- De ce? face Eva zâmbind.

- Pentru că am aflat secretul insulei! Spuneau că insula asta, de sub picioarele noastre nu apare pe nicio hartă. Că nici măcar nu există.

- Ciudat!

- Foarte ciudat! Și tu plângeai și eu încercam să te apăr.

- Ești sigur că nu era invers?

- Ascultă, mă rățoiesc la ea, a cui a fost visul? Al tău sau al meu? Cine l-a visat?

- Tu!

- Atunci, tu plângeai și eu te apăram. Bine?

- Nu-i bine! Eu te-am auzit gemând. Te-am văzut dând din picioare. Nu prea păreai să mă aperi. Cred că... fugeai.

- Sigur că da, Eva! izbucnesc supărat. Întotdeauna trebuie să ai tu ceva inteligent de spus. De ce trebuie să ai mereu ultimul cuvânt?

- Dar nu e vorba de ultimul cuvânt! mi-o întoarce ea nervoasă. Mie îmi place adevărul. Și adevărul este că te smiorcăiai și gemeai. De aceea te-am trezit. Știi ceva? Data viitoare n-o să te mai trezesc! O să te las așa, să visezi în continuare și să te împuște tipul acela cu grade pe umeri și decorații pe piept. Așa meriți!

- Scu... scuză-mă! bolborosesc eu. Ai dreptate! Eu plângeam și tu mă apărai. Acum îmi amintesc totul perfect!

- Vezi?

- Văd! spun eu spășit. N-o să mă lași să mă chinui în somn, da? Promite-mi c-o să mă trezești!

- Bine! spune ea rece.

- Nu așa! Spune „Promit!”.

- Mda, mai vedem noi! bombăne ea supărată, apoi se culcă și se întoarce cu spatele la mine.

- Eva...

- Ce vrei? întreabă ea îmbufnată.

- Pot să te țin un pic în brațe?

- De ce?

- Așa!

- Nu, n-am chef! Nu vreau să mă ții în brațe.

- Hai! Te rog eu frumos!

- Iar eu te rog să nu mă rogi.

- Bine! răspund trist. Atunci poți să... mă ții tu pe mine... un pic în brațe?

Eva întoarce capul și mă privește cu niște ochi mirați. Durează câteva secunde, apoi oftează și se întoarce cu totul spre mine.

- Bine! spune ea liniștită. Hai, vino la mine! Are brațele întinse. Mă lipesc de ea și brațele ei mici se unesc în jurul gâtului meu. Îmi simt pe obraz răsuflarea și e atât de caldă. Dormi fără grijă! continuă ea în șoaptă. Îți promit eu că te trezesc! Am zis „promit”, da?

* * *

Soarele e sus pe cer. Niciodată n-a strălucit atât de tare.

- Tiberiu! mă strigă Eva din apă. Ce faci? Vii și tu?

- Nu!

Tocmai acum i-a venit cheful de bălăceală. Ce minte de copil! Nici nu-și dă seama în ce pericol s-ar putea să ne aflăm.

- Ce tot cauți acolo? strigă ea amuzată, apoi iese din apă și se apropie privindu-mă curioasă. De ce sapi? Ai găsit ceva?

- Trebuie să existe ceva aici! o lămuresc nervos, continuând să sap în nisip cu amândouă mâinile.

- Ceva ce?

- Nu știu, Eva! De aia sap! Ca să aflu!

- Ai aflat deja! râde ea. Există nisip!

- Tu nu vezi că insula asta este părăsită? strig supărat. Cineva are interesul să fie pustie! Cineva o vrea pustie!

- De ce? întrebă ea scuturându-și părul ud.

- Pentru că aici există ceva ascuns sub nisip! De aia!

- Ooo!

- Nu râde, femeie! Cred că există un mare secret ascuns aici! Trebuie să fie o cale de acces, o intrare mascată, o galerie, ceva! Poate că este un depozit de-al armatei! Și, dacă este un depozit, posibil să găsim conserve sau pesmeți.

- Sau poate aur, spune ea rânjind ca o diavoliță.

- Posibil să fie și aur, spun eu gâfâind de oboseală. Sau pietre prețioase...

- Sau poate un ștrudel cu mere și... un capucino mare cu frișcă.

- Sau poate că tu îți bați joc de mine! mârâi nervos. Sau poate că vrei să te cari și să mă lași în pace!

- Bine! chicotește ea îndepărtându-se. Tu sapă și, dacă găsești ceva, o să împărțim pe din două!

Mă opresc din săpat și privesc supărat la spatele bronzat al Evei. Domnișoara Știe-Tot aleargă înapoi în apă. Se bălăcește de zor și mă cheamă ca o sirenă afurisită!

Nu știi ce-o fi cu ea azi! De ce naiba se hilizește întruna? Bravo, acum scoate și limba!

Copil!

* * *

E seară, e frig și sunt rupt de oboseală! Zac pe spate ca un sac de cartofi. Am tot muncit și am tot săpat toată ziua, dar n-am găsit absolut nimic. Doar nisip și iarăși nisip. Nicio comoară, nicio conservă...

- Mai sapi și mâine? Întrebă Eva întinzând mâinile spre foc.

- Poate!

- Chiar crezi c-ai să găsești ceva? insistă ea pe un ton iscoditor.

- Poate!

- De ce ești morocănos? Ce ai?

- Insolatie, șoptesc învins. Am insolatie! M-a bătut soarele-n cap!

- Păi, nu ți-am zis să vii în apă, ca să te răcorești?

- Ba da, mi-ai zis.

- Uneori te porți ca un copil!

- Eva, mă doare capul! Chiar mă doare, nu te mint!

- Bine, bine! Vrei un masaj la tâmpile?

- Nu!

- Atunci? Vrei să te țin în brațe?

- Nu! spun gemând. Vreau doar să mă lași dracului în pace! Atâta tot! Poți? Vrei? E chiar atât de greu să taci cinci minute?

Eva amuțește. Acum nu se mai aud decât lemnele din foc. Jăratecul pocnește ușor. Din când în când scânteile se înalță, apoi se sting. Închid ochii și oftez. Simt cum insula se leagănă încet sub mine.

- Auzi, se aude vocea fetei după cinci minute, o să te iert! Nu prea meriți tu, pentru că ești un maaare măgar, dar o să te iert totuși!

- Bine! spun ușurat.

- Dar cu o condiție! Povestește-mi ce s-a mai întâmplat între tine și Sofia! V-ați căsătorit?

CAPITOLUL TREIZECI

Adevărații copii ai mamei

Priveam poarta casei părintești, iar poarta părea să-mi întoarcă o privire disprețuitoare. *„Sunt încuiată! Ce-o să-mi faci?”*

De sus, bradul ne privea pe amândoi.

„Ei și ce dacă e încuiată? mi-am zis. Adică ce sunt eu, bărbat sau coadă de mătură?”

Gardul nu era prea înalt, abia îmi ajungea până la umeri. Am pus hotărât mâna pe un stâlp și, dintr-un salt, eram deja pe partea cealaltă. Păream slab, însă munca de vită de pe șantier îmi oțelise brațele. Un gard din ăla era un fleac!

Am pășit liniștit pe trotuarul de lângă casă și am ajuns la ușă. Ușa era încuiată!

- Pisi, pisi! am strigat. Ia veniți încoace, dragelor! Am ceva bun pentru voi!

Dar nu era nici urmă de pisică în curtea mamei.

„Ciudat! mi-am zis în timp ce sunam prelung la sonerie. Dacă mama nu-i acasă, atunci pisicile ar trebui să fie prin curte. Nu le lasă niciodată înăuntru cât timp este plecată. În lipsa ei, afurisitele astea cu coadă lungă i-ar face un adevărat dezastru în bucătărie.”

Dacă pisicile nu erau pe afară, asta nu putea să însemne decât un singur lucru, că mama era acasă.

Am sunat și am tot sunat, dar ușa a rămas în continuare închisă. Am ascultat cu atenție. Din casă nu se auzea niciun zgomot, iar storurile erau lăsate la toate geamurile.

„Hmm... dar cine doarme ziua în amiaza mare? mi-am zis mirat. E clar că nu-i acasă! Cu siguranță că s-a dus în oraș, iar eu stau ca prostul aici și sun la ușă! Dar pe unde-or fi pisicile?”

Am așezat pe prag pachetul cu salam feliat, am scos mobilul și am sunat-o pe mama.

Nu mi-a răspuns, dar asta nu era ceva nou. Mama își băga mobilul

adânc în poșetă și nu-l mai auzea niciodată sunând. De multe ori îmi spunea „*Dar sună și tu mai <<lung>> dacă vrei să-l aud!*”

Am apelat apoi și telefonul fix. Îl auzeam chiar și eu de afară sunând în dormitorul mamei, dar altcineva nu-l auzea.

Acum eram sută la sută sigur că plecase în oraș, iar pisicile dispăruseră, probabil, prin vecini. Era de înțeles!

Singurul lucru pe care nu-l prea înțelegeam însă era de ce storurile erau lăsate în jos la ora aceea din zi.

Am ridicat din umeri.

„Cine, Dumnezeu, poate să-i înțeleagă pe vârstnici? mi-am zis. Și cine le poate înțelege pe femei? Mama e și femeie, și vârstnică. E imposibil, deci, s-o înțelegi!

Hai, lasă, Tiberiu, că n-au intrat zilele în sac! O să vii cu Sofia mâine sau... în altă zi!”

Am așezat și priza alături de salam, în fața ușii, ca să le vadă la întoarcere, apoi am sărit din nou poarta și m-am îndreptat spre stația de tramvai.

Am sunat-o pe Sofia și i-am explicat în două cuvinte că vizita noastră la mama rămânea pe altădată.

- Și acum unde te duci? m-a întrebat ea.

- Acasă la... la noi! i-am răspuns ezitând.

- Îmi place cum ai spus asta! s-a auzit vocea ei. Mai spune-mi încă o dată, Tiberiu. Te rog!

- Vin acasă! Acasă la noi! Nici nu concep măcar să merg în altă parte! Pentru mine, acasă este acolo unde ești tu!

- Să știi că acum sunt foarte fericită, a șoptit ea. Te aștept!

- Ai dormit bine? Te-ai odihnit?

- Da!

- Sosesc și eu imediat!

Da, mergeam acasă. Pentru nimic în lume n-aș fi dormit departe de brațele Sofiei.

„Și, totuși, de ce naiba sunt storurile alea coborâte? m-a izbit deodată un gând.”

Am privit indiferent spre tramvaiul care se apropia, dar n-am mai rămas să-l aștept să ajungă în stație. Nu mai aveam de gând să mă sui în el. Am făcut repede cale-ntoarsă și, câteva minute mai târziu, priveam din nou bradul din curtea mamei.

- Săru' mâna! Ați văzut-o pe mama?

- Bună, Tiberiu! mi-a răspuns vecina. Nu, astăzi n-am văzut-o!

- Dar ieri?
- Nu-mi mai amintesc! Probabil că nu. De ce?
- Nimic! am răspuns. Întrebam și eu așa... Văd că nu-i acasă.
- Poate că doarme! mi-a răspuns ea, intrând în curtea ei. Du-te la ușă și insistă mai mult!

Am sărit din nou gardul, însă, de data aia, era să cad în cap.

Am tras o înjurătură, apoi m-am îndreptat nu spre ușă, ci spre geamul de la baie. Era geamul pe care îl escaladasem de multe ori, geamul de la care căzusem în cap când fusesem mic. Acum urma să-l folosesc iarăși, dar în sens invers.

N-aveam niciun chef să sparg ușa. Un geam spart costa mai puțin.

„Poate că-i bolnavă! mi-am zis. Poate are nevoie de ajutor!”

Dumnezeule Mare! Tot timpul ăsta am stat numai cu Sofia și n-am dat niciun semn de viață. De la ziua mamei n-am mai fost pe la ea. Sunt douăsprezece zile de-atunci și nici măcar n-am sunat-o. Nu, stai... sunt exact treisprezece zile! Iisuse, să știi că-i bolnavă!”

Mi-am dat haina jos și am pus-o în dreptul geamului, apoi mi-am scos un pantof și am lovit puternic. Cioburile au căzut de-a lungul peretelui.

„O să-mi vină cam greu să intru pe aici! mi-am zis, deschizând larg fereastra. Nu mai am patru ani! Dar nu-i nimic, o să-mi strâng nițel umerii sau... văd eu!”

Mi-a luat cam mult, dar am reușit să intru în baie fără să mă tai și fără zgârieturi importante. Am coborât cu picioarele în cadă.

„Dar ce, dracu', pute așa? m-am întrebat. Mama ar trebui să aerișească mai des! Cred că pute de la wc sau... vine de pe conductă.”

M-am uitat în jur. Și faianța, și wc-ul străluceau de curățenie. Le-am privit uimit. Nu înțelegeam ce era cu mirosul acela greu. Venea de pe canalul sau ce?

M-am sprijinit de calorifer și am observat că era fierbinte. Centrala termică funcționa de zor! Mama irosea gazul pentru afurisitele de pisici, ca să le fie cald!

Am deschis încet ușa de la baie și, în momentul acela, mi-am dat seama că putoarea pe care o simțeam nu venea din baie, ci de pe hol. Era în dreptul ușii ceva. Ușa nu se deschidea cum trebuie.

Am aprins becul, m-am uitat la picioarele mele și am înțeles pe loc de unde venea putoarea! Întinse pe jos, umflate și deformate, erau două pisici moarte. Animalele muriseră exact în dreptul ușii. O blocaseră! De aceea se deschidea greu!

Pisicile puteau îngrozitor. Mi-am scos repede un șervețel din buzunar și l-am dus la nas. Îmi venea să vărs. Mirosul de carne putredă cuprinsese

totul și mă lovise în față de cum deschisesem ușa.

M-am uitat în stânga. Ușa care dădea spre bucătărie era un pic întredeschisă. Am întins mâna și am deschis-o larg.

Când am intrat în bucătărie, am icnit și m-am abținut cu greu să nu vomit. Mirosul acela îți intra în creier! Centrala termică funcționa de zor și era foarte cald.

Lumina de afară pătrundea cu greu printre storuri. Am aprins becul și am privit înlemnit în jur. Chiar lângă picioarele mele era altă pisică moartă. Călcasem pe ea! În chiuvetă... altă pisică moartă. Încă una murise zgâriind ușa de la dormitorul mamei.

Pe podea erau ghivece sparte, căzute de pe dulapuri. Doar cioburi și pământ peste tot!

Sacul cu hrană uscată pentru pisici era zgâriat de sus și până jos, făcut franjuri. Granulele uscate de vită și pui se împrăștiaseră pe jumătate din podeaua bucătăriei și se amestecaseră cu pământul de la ghivece.

Perdelele de la geamuri era sfâșiate de sus până jos. Una era smulsă cu totul din garnijă și ajunsese pe podea. Felii de pâine uscată căzuseră de pe masă.

Și peste tot era doar rahat de pisică. Pe masă, pe podea!

În fotoliul pe care obișnuiam să stau atunci când mai veneam, era lungită Fetița, prima pisică a mamei. Avea gura larg deschisă și i se vedeau colții albi. Limba era neagră!

Lăsasem două pisici în urma mea, pe hol, însă restul erau aici, cadavre împrăștiate și umflate, păzind mut o bucătărie distrusă.

Am întors capul spre dreapta, spre ușa de la dormitorul mamei și dintr-odată, am simțit că mirosul din jur nu mă mai deranja chiar atât de tare. Priveam spre ușa închisă și uitasem complet de miros. Singurul lucru care mă chinuia acum era o întrebare, o dilemă dureroasă care-mi ardea creierul: trebuia să deschid sau să nu deschid ușa aceea?

Capul îmi zvâcnea! Simțeam că tâmplele îmi erau strânse într-o menghină uriașă. Am scuturat din cap și am privit din nou ușa.

Nu mai exista pic de îndoială! Știam ce urma să găsesc în dormitor! Prin fața ochilor mi-au trecut imagini fugare. Revedeam toate pozele acelea ciudate, pe care le văzusem cândva în manualul de Medicină Legală. Cadavre de arși, cadavre de înecați, de spânzurați, trupuri tăiate de tren, asfixiați și... multe altele. Cadavre! Un lung șir de trupuri umflate și răsucite grotesc. Carne putredă și neagră! Umflată, diformă... Carnea omului putrezește la fel ca oricare altă carne!

Dar nu-i nevoie să studiezi patru ani ca să știi asta! E suficient să vezi un câine lovit de mașină și uitat pe marginea drumului într-o vară fierbinte! După asta, o să știi deja ce se întâmplă cu un om mort în pat, uitat

treisprezece zile într-o casă bine închisă, la căldura unei centrale care funcționează continuu.

- N-o să deschid niciodată ușa asta! am spus răgușit. Mai bine mor! Și ele au vrut s-o deschidă, dar n-au reușit. N-o s-o deschid nici eu!

„Ele” erau pisicile. Ușa de la dormitor avea zgârieturi lungi. Pisicile știuseră că acolo le era izbăvirea, acolo era stăpâna.

Avuseseră suficientă pâine și hrană uscată de vită și pui, dar nu găsiseră nici măcar un strop de apă. Chiuveta era uscată! Ușa de la baie fusese închisă. Apa lipsea!

Pisicile așteptaseră zile la rând ca salvarea lor să apară de acolo, de pe ușa aceea. Zgâriaseră ușa, mieunaseră lângă ușa, dar ceea ce era dincolo era adormit pentru totdeauna.

Mi-au răsunat în minte cuvintele mamei:

„Vrei să le fugăresc de la casa mea? Și cu cine am să rămân după aceea, Tiberiu? Tu vii și pleci! Când vii, ești tot timpul morocănos. Când nu vii, eu mă iau cu pisicile mele. Le vorbesc și ele mă ascultă! Le iubesc și ele mă iubesc de parcă ar fi copiii mei. Când vin din oraș, mă întâmpină toate bucuroase la poartă și așteaptă să vadă ce le-am adus! Sunt ca niște copii!”

Mama mea avusese dreptate! Erau copiii ei! Erau ființele care n-o părăsiseră niciodată. O chemaseră până în ultimul moment pe mama lor și fuseseră acolo, cu ea, până în ultima clipă a vieții ei. Ele n-o uitaseră și n-o abandonaseră!

Și apoi... au adormit și ele, una câte una, toate opt. Pentru totdeauna! Adormiseră chinuite și cu trupurile uscate de sete. Acum nu mai simțeau setea.

Trebuia să plec din casa aceea! Ce drept aveam eu să fiu acolo?

Dar, în momentul în care luasem decizia de a nu deschide ușa dormitorului, ceva străin minții mele s-a trezit în mine. Pașii m-au purtat singuri spre ușa. Am dat cu piciorul la o parte un hoit de pisică, apoi mâna mi s-a întins singură spre clanță și ușa s-a deschis, chiar dacă eu nu voiam s-o deschid.

Mirosul care m-a palmuit peste față nu semăna cu nimic din tot ce simțisem până atunci. Am aruncat o singură privire din prag, apoi mi-am închis strâns ochii și am închis la loc ușa.

În timpul vieții ei, mama fusese o femeie mică și slăbuță.

Ceea ce văzusem eu în pat nu era nici mic, nici slab. Nu era nici măcar uman! Acea nu era mama mea!

Mi-am apăsat palma pe stomac și am încercat să-mi opresc icnetul,

dar era prea târziu. M-am repezit spre chiuvetă și am vomitat acolo, peste un hoit umflat de pisică.

M-am șters la gură cu dosul palmei, apoi privirea mi-a căzut pe gingiile negre ale animalului și am mai vomitat încă o dată.

Am ieșit în hol și am fugit spre ușa de la intrare. Am descuiat-o cu degete tremurânde. Cheia fusese învârtită de două ori.

Am deschis ușa larg și am ieșit afară la lumină și la aer curat, dar aerul curat mi-a făcut și mai mult rău decât bine. Am vomitat pe pragul casei și am căzut. Mi se înmuiaseră picioarele.

Am mers în patru labe spre peretele de lângă ușă și m-am sprijinit cu spatele de el. Stăteam așezat în fund, pe trotuarul rece și spinarea îmi era lipită de casa aceea a morții. Era o casă în care nu mai locuia nimeni.

Toți muriseră pe rând, toți erau morți! Eu rămăsesem singura ființă vie, dar numai pentru că plecasem de acolo.

Sau... poate că ceilalți muriseră pentru că eu plecasem de acolo.

Ce mai conta acum?

Am început să plâng. Pentru Dumnezeu, de ce deschisesem ușa aceea? Oare nu știusem dinainte ce urma să găsesc dincolo de ea?

De ce o făcusem?

În mintea mea se contura ideea că, dacă n-aș fi deschis ușa aceea, ar fi existat măcar o speranță. Însă eu o deschisesem, iar acum nu mai era nici urmă de îndoială: mama murise!

Am scos din buzunar telefonul și l-am scăpat de betonul trotuarului. L-am cules de jos tremurând.

Îmi clănțăneau dinții! Capul meu părea prins într-un cerc gros de fier care se strângea și se tot strângea! Durerea de cap devenea înnebunitoare, depășea cu mult greața pe care o simțeam. Încă un pic și urma să urlu.

- Alfredo, am spus hohotind de plâns, ajută-mă! Ajută-mă, omule!

- Ce-i cu tine? s-a auzit vocea lui speriată. Unde ești?

- Ajută-măăă! am țipat. Mama a murit! Ajută-mă!

- Unde ești? a repetat Alfredo. Ești acolo, la ea?

- La... mama! Acasă!

- Vin imediat! a spus el repede. Rămâi acolo! Și a închis.

În momentul acela, cercul de fier care îmi strângea capul a dispărut. Durerea mea de cap s-a transformat într-un șuvoi de lacrimi.

Am încremenit acolo, lipit de peretele rece, lângă pachetul cu felii de salam.

Și am așteptat.

CAPITOLUL TREIZECI ȘI UNU

Mama e deasupra tatei

- Nu e nimic suspect! mi-a spus calm ofițerul de poliție judiciară. A fost o moarte cât se poate de naturală, vă asigur! Rezultatul autopsiei ne indică fără niciun dubiu cauza morții: mama dumnitale a suferit un atac vascular cerebral masiv. Uitați, scrie aici negru pe alb!

Polițistul era o veche cunoștință de-a mea. Desigur, știa și el cine sunt; în ziua nunții mele cu Laura îmi spusese foarte clar că are memoria fețelor. Omul a stins țigara în scrumieră, și-a aprins alta, apoi a continuat:

- Repet, nu există dubii. Nu sunt niciun fel de urme de intrare forțată în casă, în afară de cele lăsate de dumneata. De asemenea, am găsit doar două rânduri de amprente: ale dumnitale și ale decedatei. Și să nu uităm și de starea sănătății ei: hipertensiune, ateroscleroză, cardiopatie ischemică și nu numai. Medicul legist a spus că, la vârsta ei și cu bolile acestea, se putea întâmpla oricând. O emoție, o cafea în plus... orice!

- Înțeleg! am spus, privind în gol spre una dintre planșele agățate în spatele lui. O moarte... naturală.

- Cât se poate de naturală! Nu e nimic suspect aici. Dosarul va fi clasat. Condoleanțele mele!

- Mulțumesc! am murmurat. Deci n-a murit de sete.

- Doctorul a spus că a murit pe loc. Vorbim despre secunde! Hemoragia cerebrală a fost una masivă. Practic, creierul a fost inundat de sânge! Vreți să vă uitați pe rezultatul autopsiei?

- Nu, nu-i nevoie! am zis repede, ferindu-mi privirea de ochii cercetători ai tipului.

- Vă asigur că n-a murit de sete! Iar acum puteți să mergeți și să luați cadavrul de la morgă. Adică... trupul. Cercetările s-au terminat. Va fi eliberat un certificat constatator al decesului. Dacă vă mai pot fi de folos cu ceva...

- Cu nimic! Absolut nimic!

- Încă o dată, condoleanțele mele!

- Vă mulțumesc.

* * *

Am luat urna, i-am desfăcut capacul și am deșertat cenușa mamei în groapă.

Împrumutasem o cazma de la unul dintre groparii cimitirului și săpasem groapa aceea chiar deasupra mormântului tatei.

Alfredo și Sofia mă priveau în tăcere, iar eu priveam cenușa care se scurgea din urnă. Era mama! Tot ce mai rămăsese din ea.

Apoi am astupat încet groapa, am bătătorit-o cu picioarele și l-am rugat pe Alfredo să-i ducă omului înapoi cazmaua.

Prietenul meu se ocupase de toate. Rezolvase cu incinerarea mamei, discutate cu cei de la morgă, urgentase eliberarea actelor, obținuse și certificatul... Da, se ocupase el de toate!

Acum sosise rândul meu să mă ocup: trebuia să îngenunchez și să mă rog pentru ea. Preoții refuzaseră să țină serviciul religios. Îmi spusese clar: cei incinerați nu au parte nici de taina slujbei ortodoxe de înmormântare, nici de Învierea Morților ce va să vină! Mama nu avea să ajungă în Rai.

Dar ce-ar fi vrut ei oare? Să o îngrop așa cum era? Cine s-ar fi putut apropia de sicriul ei, fie și închis? Porci nemernici! Porci în sutane!

Am îngenuncheat și am spus înfuriat un Tatăl Nostru, apoi am aprins o lumânare, mi-am făcut o cruce și m-am ridicat. Gata!

Un om mort nu are prea multe pretenții de la cei vii. O rugăciune, un gând bun și... gata! Morții cu morții, vii cu vii!

Am tresărit. Degetele Sofiei se strecuraseră în palma mea. Mă ținea strâns.

- Ți-ar fi plăcut să o cunoști, Sofia! i-am spus în timp ce priveam țărâna jilavă. Era un înger! Știi cum mi-o amintesc? Mereu lângă mine. Când eram mic și aveam febră, întorceam capul și ea era întotdeauna acolo, în genunchi lângă patul meu. Chiar și noaptea târziu! Mă veghea.

Și mi-o mai amintesc ținându-mi degetele pe stilou atunci când încercam să scriu primele mele liniuțe și cerculețe. Totdeauna îmi controla temele și, dacă nu le făceam bine, îmi rupea imediat foaia din caiet și apoi le făceam împreună încă o dată.

Știi cine mi-a cumpărat prima carte cu poezii? Ea a fost! Uneori mă pune să-i citesc dintr-o carte sau alta, mai ales serile, și ea mă oprea când greșeam și-mi spunea să citesc încă o dată, dar cu intonație. Zicea că trebuie să pun suflet, să încerc să înțeleg tot ce a vrut să spună poetul

acela, adică să nu citesc mecanic. Așa spunea: „*Citește cu sufletul!*”.

Și mi-o amintesc cum arăta în ziua când am plecat în armată. Ne adunaserăm toți băieții la poarta unității militare și ea venise cu mine să mă petreacă. Ceilalți veniseră cu tații lor sau cu frații lor mai mari.

Eu eram supărat! Stăteam așezat pe valiza mea de lemn și-mi era rușine! Nu înțelegeam de ce ținuse neapărat să fie acolo, cu mine. Voiam să plece! Simțeam că mă face de râs! În ziua aceea, i-am vorbit ca un nesimțit și i-am cerut să plece și să mă lase în pace. Au trecut mulți ani de atunci, dar eu încă îmi amintesc ochii ei triști și supărați.

Și mi-o mai amintesc în ziua când trebuia să merg la facultate și să văd dacă reușisem la examenul de admitere. Împreună cu ea am mers și amândoi am căutat numele meu pe listele afișate. A zâmbit ca un copil când mi-a găsit numele pe lista cea bună!

Dar îmi amintesc și lacrimile ei când viața m-a dat cu fundul de pământ și-am ajuns să fiu internat la balamuc. Oh, Sofia, dacă ai ști câte lacrimi au curs din ochii ei! Tare mult a mai plâns pentru mine! Fiecare prostie pe care am făcut-o, fiecare beție, fiecare alegere proastă din viața mea au fost tot atâtea pumnale înfipite în inima ei.

Dar m-a iertat mereu și m-a iubit! Chiar și după ce am plecat de acasă, dragostea ei m-a urmărit mereu. Era o dragoste atât de curată și de bună! În viața mea nu am întâlnit niciodată o femeie atât de pură. Mama sfințea totul în jurul ei. Și era blândă ca un miel. Niciodată n-a spus nimănui vreo vorbă urâtă sau grea. Așa era mama mea!

Și-mi aduc aminte bine că, deși o vizitam foarte rar, nu mi-a reproșat niciodată nimic! Și ori de câte ori intram în casă fața ei se lumina. Venea și mă strângea în brațe. Era veselă! Îmi spunea să merg să mă spăl pe mâini, apoi mă așeza la masă și-mi dădea să mănânc.

Cu toată pensia ei mică și cu toate problemele pe care le avea, niciodată nu se întâmpla să intru în casă și să nu-mi pună înaintea tot ce avea mai bun. Uneori, ea nici măcar nu mânca. Stătea cu mine la masă și mă privea. Iar la sfârșit, mă mângâia pe frunte și-mi spunea că sunt copilașul ei drag.

Doamne, Dumnezeule... abia acum îmi dau seama că n-o să-mi mai răspundă niciodată la telefon!

Eu o sunam atât de rar! Mi se părea plictisitoare. Încercam să scurtez cât mai mult conversațiile mele cu ea. Și o certam mereu! Mi se părea că îmbătrânea și se prostea... mi se părea că o lua razna cu pisicile ei și cu felul ei de a fi, mereu mândră, mereu spunându-mi că... ea știe mai bine.

O să-mi lipsească tare mult!

A fost o femeie tare blândă și bună. O lumină în întuneric, un suflet de copil! Exact ca tine, Sofia! V-ați fi împăcat foarte bine, crede-mă!

- Te cred, Tiberiu!

- Știi ce mi se pare ironic? Că abia acum viața i-a făcut, în sfârșit, dreptate! Mama a ajuns deasupra tatei! Timp de patruzeci și nouă de ani el a ținut morțiș să fie mai presus de ea în tot și în toate. I-a cărat și pumni, și palme, și picioare-n burtă. A dat-o cu capul de pereți... A făcut-o să plângă un râu de lacrimi. A înspăimântat-o și a terorizat-o. A fost felul lui de a-și demonstra superioritatea. Deasupra, mereu deasupra! Iar acum, a fost nevoie ca mama să moară ca să fie, în sfârșit, deasupra lui. Privește și tu! Cenușa ei se odihnește chiar deasupra sicriului lui. Degetele Sofiei mi-au strâns ușor palma. Slabă consolare! am continuat în șoaptă. Omul ăsta a fost blestemul vieții ei. N-a lăsat-o să trăiască liniștită niciodată. Ori de câte ori ea a plecat, el s-a dus după ea și a adus-o înapoi în casa aceea, a groazei. O casă a timpanelor sparte și a semnelor pe trup. Mama a sfințit pereții aceia prin mucenicia ei, prin lacrimile și sângele ei. Probabil de aceea nici n-a mai vrut să plece vreodată de acolo... după moartea tatei. Ea a fost binecuvântarea vieții lui, iar el a fost blestemul vieții ei. Crezi, oare, că acum sunt din nou împreună? Am întors capul și am privit-o pe Sofia. Ea mi-a întors privirea și a oftat. Adio, mamă! am spus, privind țintă flacăra lumânării de pe mormânt. Să-ți fie țărâna ușoară, mamă! Și ție... tată! Hai să mergem, Sofia! De acum încolo nu te mai am decât pe tine.

Tu ești binecuvântarea mea!

CAPITOLUL TREIZECI ȘI DOI

Sofia își arată adevărata față

- Niște nenorociți, Eva! spun scrâșnind din dinți. Mama a fost o creștină adevărată toată viața ei. A mers la slujbe, a ținut posturile și și-a plătit toate dărilor către biserică.

Iar burtoșii ăia cu bărbi lungi nici măcar n-au vrut să-i țină slujba de înmormântare. Cică un bun creștin trebuie înhumat, nu ars! De unde au mai scos și ei căcatul ăsta de regulă? De unde apar toate regulile și tradițiile astea? Nici măcar clopotele de la biserică nu le-au tras pentru ea. Minciunoși în sutane aurite! Ne predică nouă mila și iertarea? Ei n-au pic de milă! Au pedepsit-o de parcă era vina ei că a fost incinerată!

- Dar care-i diferența? întreabă Eva. Un mort este un mort, nu-i așa? Ce mai contează dacă îl arzi sau îl îngropi?

- În mintea lor îngustă, contează! Tu ești catolică, de aia te miri. La voi se acceptă și una, și alta. Dar eu, în ziua aceea, fierbeam și am ieșit înjurând din biserică. Le oferisem și bani, dar nici măcar nu voiseră să mă asculte! Așa că mi-am zis „*Dacă mama mea nu contează pentru voi, farisei nenorociți, atunci nici voi nu mai contați pentru mine!*” și am decis ca din momentul acela să nu mai calc niciodată în biserică.

Se împlineau 40 de zile de la moartea mamei și eu tot nu reușisem să-i câștig odihna!

* * *

Priveam mărul acela frumos, pe care Sofia îl spălase și-l așezase pe masă. Era pentru mine.

L-am luat în mână și l-am privit zâmbind. Era un soi de ionatan roșu și, pe ici, pe colo, auriu. Sofia îl ștersese atât de bine încât razele soarelui luceau pe coaja lui.

Mărul se odihnea în palma mea și aștepta cuminte să mușc din el.

- Vezi tu mărul ăsta? am întrebat-o surâzând. Uite, exact așa suntem noi, Sofia, două jumătăți de măr unite strâns. Și așa vom fi toată viața!

Am mușcat cu poftă din mărul acela minunat. Avea un gust bun, dulce-acrișor și un miez curat și alb. Probabil că nimerisem jumătatea ei.

Sofia mi-a zâmbit de peste masă. Dezlega un rebus.

Era atât de plăcut să stăm împreună! Petreceam după-amiezele noastre în bucătărie. Era cea mai luminoasă cameră, cu un geam mare, orientat spre soare. Acolo găteam, acolo discutam și tot acolo leneveam pe colțarul de lână pe perete. Eu fumam și citeam. Sofia îmi făcea cafea, ștergea aragazul, spăla vasele... fleacuri din astea. Și îmi povestea verzi și uscate, iar eu o ascultam cu o ureche și zâmbeam.

Uneori se întâmpla să nu vorbească niciunul dintre noi, iar asta nu deranja pe nimeni. Stânjeneala tăcerilor lungi nu mai exista între noi. De fapt, uneori exista, se mai întâmpla să trag câte-o beșină.

Sofia nu spunea nimic. Doar se ridica și deschidea geamul fluturându-și mâna în dreptul nasului. Alteori bombănea ceva de genul:

- Eu crezusem că suntem în bucătărie!

Era singura chestie cu care nu reușise încă să se obișnuiască. În rest, toate erau așezate cum trebuie, la locul lor.

- O să ne căsătorim fără popă! am spus deodată. Să n-aud de popi ori de biserici! Dacă prind vreun burduhănos la nunta noastră, îi rup picioarele și-l bat cu ele de-l nenorocesc! Împutiți nenorociți!

Pixul de pe rebusul Sofiei s-a oprit o secundă, apoi a început să scrie iar.

* * *

În seara aceea am stins mai devreme televizorul. Mă săturasem de câte reclame la bere văzusem. Cinci minute de film, reclamă la bere, alte zece minute de film, reclamă la bere. Apoi schimbasem postul și încercasem să urmăresc un documentar despre rolul femeii în Egiptul Antic. Și, exact când se discuta despre mumia unei pisici găsite într-un sit arheologic - *Pac!* - altă reclamă la bere!

- Să-i bag în pizdele mamelor lor cu tot cu reclamele lor la bere! am mormăit înfuriat și acela fusese momentul când stinsesem televizorul. E o conspirație, Sofia! Cineva de acolo, din industria alcoolului, ține cu tot dinadinsul să ne spele creierii și să ne transforme pe toți în alcoolici! Oare cât costă un minut de publicitate la televizor? Probabil destul de mult! Dormi?

- Nu! a șoptit ea.

- Hai să dormim, Sofia! am spus sărutându-i spatele și învelind-o mai bine cu plapuma. Mâine trebuie să mergem și unul, și altul la serviciu. N-are rost să mai pierdem vremea cu televizorul. De fapt, poate c-ar fi mai

bine să-l scoatem din dormitor și să-l punem pe undeva, prin sufragerie. Ce zici?

- Nu știu.

- Am citit pe undeva că amplasamentul televizorului în casă determină durata timpului pe care îl pierdem la televizor.

- Poate!

- Ei, poate! E dovedit științific, Sofia! Niciun poate! Dacă ai un televizor în dormitor, durata de vizionare zilnică e cu cincisprezece la sută mai mare, decât dacă îl ai în altă cameră.

- Eu aș vrea totuși să-l păstrăm aici.

- Normal! am spus chicotind. Bănuiam eu că ești dependentă de „cutia” asta! În fine, nu mai contează! O să facem cum vrei tu! Tu ești șeful!

- Amândoi suntem șefi, a răspuns ea, însă mi-ar plăcea ca televizorul să rămână totuși aici, în dormitor. Nu știu de ce, dar îmi place să-l am la îndemână. M-am obișnuit cu el aici.

- Păi, vezi? Asta-i problema! Obișnuința ta îți fură cinsprezece la sută din...

- Tiberiu, te rog eu mult! Aș vrea ca televizorul să...

- La naiba! am exclamat. Dar exact asta ziceam și eu, că ești dependentă! Dar tu nu mă lași niciodată să-mi termin vorba! Ce obicei prost mai este și ăsta, Sofia? Nici măcar nu vrei să asculți ce vreau să-ți spun!

- Nu țipa, te rog!

- Dar cine, naiba, țipă? Eu în niciun caz! Eu ziceam doar să ne culcăm. N-am zis eu să ne culcăm? Știi ceva? Dă-l încolo de televizor! Deja a început să ne dezbine! Hai la mine-n brațe!

- Mă doare burta, Tiberiu, a șoptit ea.

- Dar ce-ai mâncat? Doar am mâncat amândoi aceeași mâncare, nu? Pe mine de ce nu mă doare burta? Aha! Ți-am spus să nu mai bei apă în timpul mesei. Nu-ți face bine la digestie. Ți diluezi aiurea sucul gastric. E un obicei prost! De aia te doare burta.

- Mă doare burta pentru că sunt în perioada „aceea”.

- Ah, gata, am înțeles! am spus uitându-mă în tavan și oftând. Păi... și nu puteai să spui așa de la bun început? Mă lași să bat câmpii despre paharele cu apă din timpul mesei? Învață să te exprimi mai clar, Sofia! Omul trebuie să înțeleagă din prima când îi vorbești. Dacă-i spui cuiva „Mă doare burta”, asta poate însemna o mie de chestii diferite. Dar... mă rog, nu e cazul să te învăț eu cum să te exprimi! Doar ești ditamai doctoranda! Asta ar trebui să mă înveți tu pe mine.

- Tiberiu!

- Da!

- Te rog din suflet, taci! Vreau să dorm! Te rog tare mult!

- Dar eu ce-am zis? Nu am zis „*Hai să dormim*”? Nu asta era ideea?

- Tiberiu...

- Bine, gata! Tac! Îmi pare rău că te doare burta. N-ai vrea să te mângâi un pic pe burtă și să-ți dau niște energie pozitivă? Am citit undeva că așa funcționează și presopunctura, și vindecarea prin bioenergie. Cică vindecătorul își așază mâna, iar pacientul...

- Te rog, te implor, taci! Acum mă doare și capul.

- Pot să pun mâna și pe cap, dacă vrei.

- Mă doare burta și capul! a izbucnit ea, aproape plângând. Și tu vorbești întruna! Și vreau să dormim pentru că, da, după cum ai spus, mâine e o nouă zi de muncă! Nu vreau atingeri cu bioenergie și nu vreau masaje și nu vreau să port conversații la ora asta, dar mai presus de toate, vreau ca televizorul să rămână acolo unde îi este locul și, mai mult decât asta, aș vrea să taci din gură măcar cinci minute până reușesc să adorm. După aceea, poți să vorbești toată noaptea, dacă vrei! Și poți să tragi și beșini, dacă vrei!

- Dar ce-i cu tine? am bâiguit, ridicându-mi capul de pe pernă și uitându-mă zăpăcit la ea.

- Doar ți-am spus limpede că mă doare burta, nu? a repetat ea plângând. Și mă doare tare!

- Dar de ce nu iei, domnule, o pastilă, dacă te doare atât de tare? am întrebat-o iritat.

- Am luat deja. Două!

- Hai la mine în brațe, am spus privind-o cu milă. Mă doare că te doare. Dacă s-ar putea, aș vrea să-ți iau eu durerea și să mă doară pe mine în locul tău. De ce plângi, Sofia? Ce-am mai zis acum?

- Nimic! a spus ea cu mâna la ochi. N-ai zis nimic. E doar vina mea! Durerea asta mă dă gata și tu o ții una și bună.

- Bine, dar... dacă nu vrei să iei încă o pastilă și dacă nu vrei să te țin în brațe, atunci ce vrei? Cum pot să te ajut?

Sofia stătea în șezut pe marginea patului și-și pusese capul în palme. A rămas așa cam un minut, apoi a spus cu o voce moale:

- Ai dreptate. Mă duc să iau încă o pastilă. Scuză-mă.

Am privit-o ieșind. Apoi s-a auzit ușa de la baie.

De ce-mi făcuse toate astea? Îmi spusese că mă iubește și acum...

„Ia te uită! mi-am zis, trântindu-mi capul pe pernă. Avea de ales între

o pastilă și o îmbrățișare și ea a ales pastila. Ce-i asta?"

CAPITOLUL TREIZECI ȘI TREI

Arma secretă a femeilor

- Bună dimineța! mi-a spus Sofia sărutându-mă. Ți-am adus cafeaua, dragul meu!

- 'Neața! am mormăit, apoi m-am ridicat și m-am dus la baie ca să mă piș.

- Cum preferi ouăle? m-a întrebat ea din dormitor. Fierțe sau prăjite?

- Nici, nici! am strigat, dându-mi cu apă pe față. Nu mi-e foame! Apoi am ieșit, am tras repede hainele pe mine și am anunțat-o: Eu o să ies! Nu vreau să întârzii la serviciu. Am uitat, dar azi trebuia să ajung ceva mai repede.

- Bine! a răspuns ea. Nu-ți bei cafeaua?

- Tu chiar n-ai auzit ce-am zis? N-am timp! Bea-o tu!

M-a condus până la ușă.

- Te rog să mă scuzi pentru aseară! a șoptit ea, aranjându-mi gulerul cămășii.

- Am înțeles, te-a durut capul! i-am răspuns privind dincolo de umărul ei. Scuzele nu-și au rostul!

- Și m-a durut și burta foarte tare, a adăugat ea, sărutându-mă apăsător pe buze. De fapt, mă doare un pic și acum, dar o să-mi treacă.

- Așa mă gândeam și eu.

- Mă scuzi?

- Îhî! Tre' să plec!

- La revedere, iubitele! Să ai o zi frumoasă!

- Pa!

* * *

Telefonul a sunat iarăși. De data aceea am răspuns. Era ea.

- Azi o să întârzii un pic, Sofia! Am ceva de rezolvat prin oraș. Trebuie

să văd cum stă treaba cu succesiunea după mama.

- Înțeleg!

- Și apoi mai am de pus la punct ceva și acasă, la mama. Și, după aia, o să trec și pe la garsonieră. O să întârzi mult!

- Nicio problemă.

- De fapt, știi ceva, Sofia? Cred că o să rămân să dorm la mine. Ne vedem mâine.

- Dar am cumpărat tot ce trebuie pentru... Mă gândeam la o mâncărică de ciuperci cu smântână și mămăliguță. Și mult usturoi, cum îți place ție. Ce zici?

- Zic că ne vedem mâine.

- Bine, a spus ea. Atunci, pe mâine. Ai grijă de tine!

- Și tu!

* * *

A doua zi, pe la doisprezece, eram în pauză de masă. Spatele mă durea al dracului de tare și eram transpirat tot.

Mi-am luat o cafea de la un aparat din apropiere și mi-am aprins o țigară. Era „*pachetul meu cu mâncare*” pe ziua aceea.

Colegii mei discutau și râdeau, sugeau din termosurile cu cafea fierbinte și mușcau cu poftă din sendvișurile pregătite și puse în geanta lor de neveste ori iubite.

Am scos din vestiar telefonul mobil și i-am aruncat o privire. Era abia doisprezece și deja aveam cinci apeluri pierdute.

L-am închis de tot.

* * *

În aceeași zi, lucram de zor acasă la mama. Reparam căcatul acela de priză de la boiler.

Pereții încă mai puteau, deși lăsam tot timpul deschis cel puțin un geam. Probabil încă avea să mai pută mult și bine. Mirosul intrase în var și apoi în cărămidă. Un rând din hainele mele trebuiseră deja să fie aruncate de Sofia. Nici după două spălări nu ieșise mirosul.

„*Cred că pereții ăștia au nevoie de-o văruială bună! mi-am zis abandonând șurubelnița și uitându-mă cu atenție în jur.*”

Apoi trebuia neapărat să vând casa. Altă alternativă nu exista! Era

exclus ca eu să locuiesc vreodată acolo. Simplul fapt că mă găseam încă acolo, îmi provoca un rău aproape fizic. Și nu era de la miros!

Fiecare obiect din jur avea o istorie a lui. Fiecare cârpă la care ținuse mama avea povestea ei. Hainele tatei, pe care ea voise să mi le dea, erau tot acolo.

Singurul lucru pe care-l purtam era cureaua roșie, a tatei. Era o promisiune și trebuia să mi-o țin! Dar restul, toate cârpele alea, trebuiau să dispară.

Telefonul a sunat pentru a nu știu câta oară. De data aia, l-am privit și am răspuns.

- Știu, știu! am zis. Nu-i nevoie să-mi spui nimic! Am ratat niște ciuperci cu smântână și cu mămliguță. Dar nu contează! Sunt sătul, Sofia! Am mâncat ceva când am ieșit de la muncă.

- Dar la telefon de ce nu-mi răspunzi? m-a întrebat ea.

- Am avut o zi plină, iar telefonul era în vestiar! i-am explicat.

- Ai fi putut, totuși, să mă suni înapoi.

- La ce bun, din moment ce știam oricum c-o să mă suni tu? am spus agasat. Și uite, vezi, tocmai m-ai sunat! Acum o să te las. Am o groază de chestii de pus la punct acasă la mama și... sunt o grămadă de cârpe de aruncat. O să am multe drumuri de făcut până la gheana de gunoi. Și n-ar fi o idee bună să vin pe la tine cu hainele astea, care put a mort. Ne vedem mâine, Sofia!

- Stai un pic? a spus ea repede. Cum adică mâine? Adică nici azi nu vii acasă? Tiberiu, mă auzi?

- Mda.

- Spune-mi... te-am supărat cu ceva?

Am privit în tavan și am tras încet în plămâni aerul cu miros de mortăciune.

- Am un milion de căcaturi pe cap, Sofia! Înțelegi? Așa că nu mai fă pe jignita cu mine!

- Nu fac pe jignita, a răspuns ea și, în momentul acela, chiar că avea un aer jignit. Eu doar... Știi ceva? Fă ce vrei!

Și a închis, iar eu m-am apucat din nou să montez afurisita de priză. Nu mi-a luat mai mult de zece minute ca s-o scot pe cea veche și s-o montez pe cea nouă. Acum, după înlocuire, priza arăta al naibii de bine.

În general, lucrurile nou-nouțe arată bine. Mai târziu, te obișnuiești cu ele și nu le mai bagi în seamă. Aproape că nici nu le mai vezi.

* * *

„Da, mi-am spus, în timp ce mă pregăteam să plec de acolo, casa asta are nevoie de o văruială așa cum scrie la carte! Dar ce naiba să fac cu toată mobila asta antică? Și, mai ales, cu toate obiectele pe care mama și tata le-au adunat toată viața ca doi hârciogii? E plin de căcaturi și-n cămară, și-n pod! Trebuie să mă urc și acolo! O să încerc să fac o regulă, să triez tot ce-i acolo. Of, Doamne!”

Tata nu obișnuia să arunce niciodată nimic. Dacă vedea un cui pe stradă, se apleca, îl ridica, se uita la el și zicea că-i bun și ăla.

În atelierul lui era plin de scule. Erau aranjate pe categorii și pe mărimi. Existau sertare și sertărele cu șuruburi și piulițe și conserve pline de cuie. În conserve puneau și ulei, ca să nu ruginescă cuiele.

Până și bucățile de sârmă erau aranjate frumos și legate.

În afară de atelier, avea și în casă un alt colț numai al lui pe care și-l amenajase special pentru sculele și instrumentele de reparat televizoare. Repara și ceasuri! Și motoare electrice bobinate fin! Avea în bibliotecă o colecție imensă de reviste despre știință și tehnică. Își puneau adesea ochelarii pe nas și citea despre rezistențe, condensatori și diode. Era una dintre manile lui.

Nu-i plăcuse niciodată să stea degeaba, mereu era ocupat, mereu găsea câte ceva de făcut.

Am luat una dintre șurubelnițe și am râcâit un pic peretele. Mama avusese dreptate, în casă fusese cândva un incendiu. Dacă zgâriați un pic mai adânc, se vedea stratul negru de fum care pătase peretele.

* * *

Pe la opt seara eram la mine în garsonieră. Nu mai deschiseseam laptopul de foarte mult timp. Practic, îmi plăteau degeaba furnizorul de internet.

Am intrat mai întâi pe site-urile de imobiliare, ca să văd ce preț aveau casele în zona casei mele părintești. Unele valorau chiar și optzeci de mii de dolari. Altele doar patruzeci de mii. Depindea și de mărime, și de cât teren exista în jurul casei.

Am ajuns la concluzia că imobilul pe care voiam să-l vând putea fi evaluat ușor la vreo... șaiszeci de mii de dolari. Poate chiar mai mult!

Dar nu am postat niciun anunț. Deocamdată, trebuia să scap neapărat de mobilă și de o parte din lucruri, ca să pot să văruiesc camerele. Pentru văruiet, nu aveam bani să angajez pe cineva, dar nici nu trebuia. Văruisem de multe ori și pe șantier. Văruisem și acasă la Sofia. Doar în garsoniera mea nu văruisem niciodată.

M-am uitat de jur împrejur la cotețul minuscul în care locuiam și, în

secunda următoare, am auzit un ciocănit la ușa.

Sofia a intrat, s-a așezat pe marginea patului, apoi a strâmbat ușor din nas și m-a întrebat:

- Ce miroase așa?

- Doar ți-am zis că-mi put hainele a mort! am răspuns fără chef, închizând laptopul.

- Nu, nu e asta! a continuat ea. Miroase a mucegai și a fum stătut de țigară. Tu n-ai cum să simți. Ți s-a obișnuit nasul.

S-a ridicat, a deschis larg geamul și aerul proaspăt a năvălit în garsonieră.

Am privit-o așa, cum stătea în fața geamului, cu spatele la el și cu fața la mine. Aerul curat venea din direcția ei și curăța toată duhoarea din casa mea.

- Știi, a zis ea zâmbind, nu eram prea sigură c-o să te găsesc aici. Am crezut că, probabil, eu te voi căuta aici și tu mă vei căuta la apartament. Că o să umblăm unul după altul ca doi copii proști.

- Atunci, bucură-te! am spus, scoțându-mi haina și așezând-o pe scaun. Uite, m-ai găsit!

- Ți-am adus ceva de mâncare, m-a anunțat Sofia, apoi s-a pus pe treabă. O priveam mirat cum scoatea din sacoșă jumătate din bucătăria ei și o aranja frumos pe masa mea de lângă geam. Vase de sticlă, farfurii, tacâmuri... multe!

- Dar ce-i aia? am întrebat-o, arătând cu degetul.

- Varză călită cu fasole! mi-a răspuns ea zâmbind.

- Parcă era vorba de ciuperci cu smântână și usturoi!

- Da, dar asta era... acum două zile. Însă tu n-ai mai venit. Ce faci? Încotro?

- La baie! Mă duc să mă dezbrac și să fac duș. Asta fac!

- Dar, până ieși tu de la duș, o să se răcească! Mai bine spală-te pe mâini și...

- Sofia!

Sofia a tresărit și m-a privit un pic speriată.

„Petele au apărut iarăși pe fața ei, mi-am zis, privind-o dezgustat. Uite, acum le văd din nou! Cum dracu'? Ba sunt, ba nu sunt! Ba le văd, ba nu le văd! Trebuie să-mi fac un control la ochi! Acuma, de exemplu, le văd și încă foarte bine!”

- Sofia, am spus iar, împlânzindu-mi un pic glasul, doar ți-am spus foarte clar la telefon că am mâncat. Sunt sătul! Mă duc să fac un duș. Și închide, naibii, geamul ăla că nu vreau să răcesc când ies de la baie. De fapt, strânge alea și du-te acasă! Eu vreau doar să mă culc. Sunt frânt!

După douăzeci de minute de stat sub o ploaie fierbinte, reușisem să-mi scot din nări mirosul de putreziciune care mă înnebunea.

Însă Sofia era tot acolo, pe marginea patului. Mă privea în timp ce ieșeam din baie și mă ștergeam cu prosopul.

- N-ai plecat? am întrebat-o mirat.

Buza de jos a început să-i tremure. Stătea nemișcată acolo și se uita la mine fără să spună nimic. Petele se vedeau mai bine ca niciodată. Sofia nu obișnuia să se machieze, dar ar fi trebuit să-și dea totuși cu niște fard pe ele.

- Ce-i cu tine? am întrebat-o, apoi mi-am mutat privirea pe masă.

Mâncarea era tot acolo. De ce-mi adusese varză cu fasole? De ce cu fasole? Doar știa bine că fasolea mă balonează? Era o porcărie! Întâi îmi dădea fasole și, după aceea, tot ea urma să facă mofturi, să deschidă geamul și să strâmba din nas. Îi plăcea să mă facă să mă simt prost.

- Te rog să iei și mâncarea cu tine, am zis. Ar fi păcat s-o arunc! Sau, și mai bine, așază-te și mănânc-o tu. O fi caldă.

- Tiberiu, de ce nu vrei să vii acasă? a întrebat ea deodată.

„Să fiu al naibii, dacă nu începe să plângă? mi-am zis uluit. Face exact ca... Laura. Și aia tot așa făcea, îi tremurau întâi buzele, apoi bărbia, apoi îi străluceau mai tare ochii și - gata! - dă-te pe plâns, frate!

Femeile... parcă au învățat unele de la altele!”

- Dar eu sunt acasă! i-am spus. Ai vrut să întrebi, poate, de ce nu mai trec pe la tine?

- Acasă la noi, a șoptit Sofia, după care - *Bingo!* - a început să plângă. Ai zis că...

- Că ce?

- Acasă e acolo unde sunt eu.

- Ei, na! am spus pufnind în răs. Și acum, iată, tu ești aici! Deci - prin logică - sunt și eu acasă, nu? Unde ți-e logica, Sofia? Parcă ziceai că ai mai multă școală decât mine. Uite, mă faci să râd!

Sofia și-a șters ochii, apoi m-a privit cu un zâmbet.

- Hai un pic aici! a spus ea, bătând ușor cu palma pe pat.

- Ești culmea, zău așa! m-am strâmbat iritat. Poate că am făcut eu duș, dar să știi că n-am chef de prostii! Mă doare spatele de mor! Am lucrat toată ziua ca un rob și, după aia, am mers și am lucrat acasă la... ai mei. Dar tot degeaba! E un adevărat dezastru acolo! O să am de lucru săptămâni în șir și o să put săptămâni în șir! Iar acum vii tu cu chef de...

- Dar eu n-am chef de... sex, a spus ea râzând. Voiam doar să te așezi un pic lângă mine.

„Mari minciunoase mai sunt și femeile! mi-am zis. De parcă eu n-aș ști

exact cum merge treaba. Întâi un sân, apoi celălalt și apoi... restul. Întotdeauna se întâmplă așa. Asta-i arma lor secretă!

Au impresia că pot să-ți facă orice fel de mizerii și, după aceea, te privesc inocent în ochi și miaună ca o pisică <<Iartă-mă!>>, ba mai au și pretenția să te așezi lângă ele când îți fac semn!

Doamne, cât de bine le cunosc! Citesc în ele ca într-o carte deschisă! Până și culoarea mațelor din ele o știu! Dacă o cunoști pe una, le știi pe toate.”

- Dezbracă-te! am spus, uitându-mă fix la ea.

Sofia a tresărit și și-a retras mâna de pe pat. Apoi a șoptit:

- Voiam doar să te așezi lângă mine. Poate... să mă strângi un pic în brațe. Dar nu vreau mai mult. De ce mă privești așa?

- Așa cum?

- Nn... nu contează! Ești obosit, am înțeles asta. Dacă nu vrei să mă atingi, măcar așază-te, te rog, și mănâncă. După aceea, strâng și plec.

- Adică nu voiai să rămâi aici în seara asta? am întrebat-o mirat.

- Poate și asta! a surâs ea. Uite, mi-am adus și pijamaua. E acolo, în cealaltă sacoșă. M-ai prins! a adăugat ea veselă.

„Deci mai ești și minciunoasă pe deasupra! mi-am zis enervat.”

- O să te rog să pleci, am spus privind-o rece. Chiar nu sunt deloc în apele mele! Nu trebuia să vii cu mâncare, eu nu te-am chemat... Și, uită-te și tu, patul e mic. Cotețul ăsta e și mai mic. Abia dacă avem loc amândoi aici. Iar tu trebuie să mergi dimineață la muncă.

- O să mă trezesc mai repede, a spus ea smiorcăindu-se și a început să plângă iarăși, dar, de data aia, de-a binelea.

„Iisuse! am țipat în gând. Asta mai lipsea ca să-mi fie seara deplină, o scenă.”

- Sofia, uită-te la mine. Oprește-te, sunt cu nervii la pământ! Fie îți iei fasolea și te cari dracului de aici, fie - dacă ții neapărat să rămâi - te dezbraci și te bagi în pat!

A ezitat, apoi a început să se dezbrace încet. Haină cu haină.

Felul cum se uita la mine în timp ce făcea asta, m-a tulburat. Părea speriată. Sau poate rușinată. Nu înțelegeam ce se petrecea cu ea. Dacă nu voia să se dezbrace, atunci de ce o făcea? De ce nu se ridica și nu pleca? Era atât de simplu! N-o ținea nimeni cu de-a sila!

Se dezbrăca, dar făcea atâtea mofturi de parcă era fată mare și nu se mai dezbrăcase în viața ei în fața unui bărbat.

Recunosc, aerul ei de fecioară jignită m-a înfierbântat un pic. Eu ieșisem dezbrăcat de la duș. Era imposibil ca Sofia să nu observe schimbarea.

- Ai uitat chiloții, i-am spus cu o voce un pic răgușită.
- Încă nu mi-a trecut de tot, a spus ea uitându-se în jos.
- Nu mă deranjează! am zis privind chiloții aceia albi de parcă eram îmbătat de albul acela. Dă-i jos!

I-a dat. Era adevărat, încă nu-i trecuse.

De data aceea, am ascultat invitația pe care mi-o făcuse și m-am dus lângă ea, m-am așezat pe marginea patului și am cuprins-o în brațe.

Sofia nu s-a opus, dar nici nu mi-a răspuns. Brațele ei erau lăsate pe lângă trup. Buzele ei erau la fel de moi ca și în alte dăți. Mint! Parcă aveau un gust mai bun. Erau aceleași buze, dar nu aceeași Sofie! Nu mi-a răspuns sărutului.

Dar mie nu-mi păsa de supărarea ei. I-am sărutat buzele și i le-am gustat de câte ori am avut chef. Și aveam, pentru că îi dusesem lipsa. Eram supărat pe ea, dar o voiam totuși. Și am avut-o! Întâi buzele, apoi un sân, apoi pe al doilea...

Apoi am avut și restul, iar ea nu s-a opus. Părea absentă.

Când am pătruns-o în locul ei fierbinte și umed de sânge, a gemut ușor o singură dată și apoi gura ei nu s-a mai auzit.

I-am privit fața în timp ce o iubeam. Petele erau acolo, dar parcă nu erau. Îmi doream să-i văd ochii frumoși, dar Sofia și-a întors capul pe-o parte. O priveam și mă împingeam în trupul ei, însă ea privea doar spre masa aceea, pe care așezase farfuriile cu mâncare.

Și a privit așa, absentă, tot timpul, apoi ochii ei s-au umezit și lacrimile ei s-au scurs și au udat perna.

Însă nu mi-a spus nimic. Nu mi-a cerut să mă opresc. Nici măcar nu s-a uitat o secundă spre mine.

Am terminat în ea gemând și apoi m-am aplecat amețit peste gura ei. Am sărutat-o și i-am spus în șoaptă la ureche:

- Știi ceva? Chiar eram supărat pe tine. Dar acum nu mai sunt, Sofia.

I-am cuprins tâmpilele în palme și am privit-o. Și-a închis ochii.

„Dar ce dracu' are? m-am întrebat. Doar i-am zis foarte clar că am iertat-o, nu? Of, femeile!”

Am sărit din pat și m-am dus la duș, m-am spălat de sângele ei lipicios. Am lăsat apa fierbinte să curgă și m-am gândit mult la toate ciudățeniile Sofiei. Poate că era un pic anapoda, dar... care femeie nu este? Am luat decizia să mă port mai amabil cu ea și să-i trec cu vederea toate hachițele. La urma urmei, aceea era femeia pe care o iubeam, nu? Când iubești, te sacrifici, lași de la tine! Faci compromisuri!

„Trebuie să termin odată nebunia asta cu vânzarea casei și, după aia, o să mă duc să-i cunosc familia! Poate chiar mai repede. Poate chiar

săptămâna asta. Doar i-am promis deja!”

- Sofia, am zis ieșind vesel de la duș, când mergem la ai tăi, dragă? Sâmbătă e bine? Tu ce zici? Sofia?

M-am uitat mirat spre pat. Era gol!

Farfuriile cu mâncare erau tot pe masă, sacoșa cu pijamaua ei era tot lângă piciorul mesei, dar Sofia nu mai era.

Plecase!

CAPITOLUL TREIZECI ȘI PATRU

Poze, poze și iar poze

Chiar de a doua zi, mi-am pus voința în mișcare. Casa mamei trebuia vândută. Nu locuia nimeni în ea! Casa aia doar consuma. Facturile soseau în continuare, impozitele și taxele trebuiau plătite...

Era un bolovan legat de gâtul meu!

Așa că diminețile mergeam la serviciu, iar după-amiezile, până seara târziu, eram acolo și încercam să triez lucrurile și să mă întreb ce urma să fac cu ele.

Lucruri, mobilă, lucruri, poze, lucruri, oale de bucătărie...

La mine în garsonieră n-ar fi încăput în niciun caz și nici nu le doream. În apartamentul Sofiei? Ha! Ce să caute acolo?

Erau mult prea multe vechituri nenorocite și, văzându-le împrăștiate peste tot, în jurul meu, aproape că ajunsese în pragul disperării. Nu puteam să văruiesc absolut nimic până când nu rezolvam odată problema cu toate alea. Așa că am luat-o metodic, ca un bun gospodar!

Primul pas a fost să închiriez o camionetă mică. Am aruncat în ea de-a valma toate hainele, ciorapii, prosoapele, halatele... tot ce era din pânză. Au urmat toți pantofii, sandalele, șlapii... tigăile, oalele... pungi pline cu Dumnezeu știe ce, borcane, farfurii... de toate!

Am făcut vreo cinci transporturi la gheana de gunoi și le-am stivuit pe toate la un loc. Poate că aveau să folosească cuiva, deși, sincer, mă cam îndoiam!

Apoi l-am chemat pe unul dintre vecini. Știam că-i place să meșterească. Omul a fost de acord să mă ajute să văruiesc casa și a primit în schimb toate uneltele și sculele din casă. Și pe cele din atelierul tatei. Tot ce strânsese tata într-o viață!

A durat câteva ore până când omul a cărat la el acasă toate rahaturile alea. L-am ajutat și eu!

Apoi am găsit pe internet o fundație umanitară și, cu ajutorul ei, am scăpat de toată mobila din casă. A dispărut absolut tot!

Camionul trimis de ei era foarte încăpător. Până și covoarele le-am strâns și le-am aruncat acolo. Și icoanele de pe pereți. Și umerășele.

Următorul pas a fost să aprind focul în soba de teracotă și să ard tot ce era din hârtie. Toate facturile strânse pachet de mama și legate cu elastic, caietele mele de școală, revistele și cărțile despre electronică ale tatei... Au urmat apoi toate actele, diplomele de bacalaureat ale tatei și mamei, certificatele lor, toată corespondența pe care o primiseră, toate contractele vechi, și, desigur, toate pozele acelea îngălbenite.

Poze, poze și iar poze! Când naiba adunaseră atâtea poze? Eu unul n-aveam nevoie de ele. Erau doar un balast care trebuia mutat de colo, colo. Ce să fi făcut cu atâtea teancuri de poze în garsoniera mea?

La final, am păstrat doar actul de proprietate al casei! L-am îndoit în două, apoi în patru și l-am băgat cu grijă în portofel. În rest... pereții erau în sfârșit goi... Sufla vântul prin casă.

Pe unul dintre pereții dormitorului încă se mai vedea urma cuiului pe care îl bătusem cândva, ca să agăț perfuzia tatei. Chiar și după ce scăpasem de toate obiectele, pereții încă mai păstrau ceva din istoria familiei.

- Bun așa! am zis cu voce tare. Bravo! De mâine începem!

Mai trebuia doar să-l chem pe vecinul și să văruim frumos casa! Asta, plus curățenia de după văruit mi-au mâncat opt zile din viață. La final, am spălat frumușel toate geamurile, apoi am dat o raită peste tot, am verificat tot. Arăta bine! Camerele albe păreau acum mai mari și mai luminoase. Mirosul de hoit dispăruse.

„Minunat! mi-am zis, privind în jur satisfăcut. O să postez anunțul de vânzare chiar în seara asta! Și la ziar, și pe internet, și... mai văd eu! Doamne, ajută!”

* * *

Îmi trebuiseră patru zile ca să scap de toate lucrurile din casă, plus alte opt zile irosite cu văruitul și curățenia. Una peste alta, lipsisem douăsprezece zile din viața Sofiei.

„De ce naiba nu sună? mă întrebasem chiar a doua zi, după ce fugise din garsoniera mea fără nicio explicație.”

Am sunat-o eu. Am lăsat să sune „lung”. Nimic!

Mi-am dat seama că, dintr-un motiv sau altul, era supărată pe mine și nu voia să-mi răspundă.

După încă o zi, am sunat-o din nou. Nimic! Se îngroșase gluma! De obicei, ea era cea care mă suna pe mine. Ce mofturi erau alea?

Întrucât nu mi-a răspuns nici de data aia, m-am enervat și m-am jurat că nu mai vorbesc cu ea până când nu mă sună ea prima.

Totuși, a treia zi i-am trimis un mesaj: „Ce ai? Ești bine?”

Răspunsul a venit în mai puțin de un minut. Scria doar atât: „Da”.

Deci atât meritam eu de la ea. Un cuvânt! Două litere! După tot ceea ce fusese între noi, ea era bine mersi și nici măcar nu se obosea să-mi răspundă la telefon.

Am simțit că încep să turbez! Eram la muncă, în pauza de masă.

M-am enervat atât de tare încât am dat cu telefonul de pământ. De fapt nu era pământ, ci beton. Bucățile de plastic au sărit în toate direcțiile. Una dintre ele a ajuns în cafeaua unui coleg care stătea așezat pe o stivă de scânduri la câțiva pași de mine.

- O femeie? m-a întrebat tipul, privindu-mă amuzat.

- Întotdeauna este vorba de o femeie, nu-i așa? am mârâit supărat.

- Mda, așa-i! a răspuns el, apoi a întors paharul cu gura în jos și a vărsat pe beton restul de cafea. După care a adăugat liniștit: Îmi ești dator cu o cafea!

Nu i-am răspuns nimic pentru că tocmai văzusem pe jos un pătrățel de plastic. Era cartela telefonului. Nimerise în cafeaua lui.

M-am aplecat, am luat-o și am băgat-o în buzunar oftând.

* * *

Mă aflam în casa pe care trebuia s-o vând.

Tâmpit cum eram, spărsesem telefonul dăruit de Sofia, așa că a trebuit să dau alți bani, ca să-mi iau unul nou.

Omul pe care-l așteptam îmi spusese că ajunge în zonă pe la ora cinci după-amiaza, iar acum era deja cinci fără două minute.

Am verificat încă o dată cu atenție fiecare cameră. Totul era curat, totul era sclipitor. Mirosea frumos pentru că sprayasem un pic prin camere cu un deodorant.

Priza pe care o montasem arăta foarte bine. Am privit-o cu atenție.

„*Parcă se vede un strop de var pe ea! mi-am zis.*”

Am scos repede un șervețel din buzunar, l-am umezit pe limbă și am șters bine de tot pata mică de var uscat.

Acum totul era în regulă!

* * *

Douăzeci și una de zile! Atât trecuse de când n-o mai văzusem pe Sofia.

Simțeam că mor fără ea! Deja aveam parte de a doua noapte albă. Dacă cineva s-ar fi transformat în muscă și ar fi intrat în garsoniera mea, ar fi avut ce să vadă.

Poate că și vedea! Chiar exista o muscă mică așezată pe veioza becului din tavan. Probabil trăgea cu urechea. Oare muștele au urechi?

Dacă au, înseamnă că m-au auzit înjurând-o pe Sofia și apoi spunând vorbe de dragoste pentru Sofia și apoi înjurând-o din nou.

N-o mai sunam și n-o mai deranjam cu mesaje. Eram bărbat! Aveam și eu demnitatea mea! Nu doar Sofia avea demnitate. Și eu aveam.

Tăcerea ei mă scotea însă din minți.

Irina mă căutase, Sofia nu!

Chiar și Miei îi păsase de mine. Sofiei nu-i păsa!

Laura mă rugase în genunchi să nu divorțăm. Cu Sofia nu eram nici măcar căsătorit!

Chiar așa! Ce drept aveam eu asupra ei? Ce-mi datora mie Sofia?

Începusem deja să devin confuz.

„Cum adică <<ce drept>>? mi-am zis aproape plângând. Dar nu e clar? Am dreptul celui care iubește! O iubesc și cu asta basta! I-am promis că va fi singura femeie din viața mea, iar ea mi-a spus cu gura ei <<Tiberiu, îți jur că nu vei scăpa niciodată de mine!>>. Așa mi-a spus! Acum a uitat?”

Chiar așa spusese. Se uitase în ochii mei și jurase!

Am răsuflat adânc și am privit telefonul mobil. Mocneam!

Îmi jurase să nu mă părăsească niciodată. De acum încolo era legată pe vecie de mine. Și eu de ea. Acela era dreptul meu!

- Oh, ar face bine să-și țină jurământul! am mârâit strângând telefonul în mână.

* * *

O lună!

Trecuse o lună de când n-o mai văzusem pe Sofia.

Stăteam în casa mamei și îl priveam cu ochi indiferenți pe tipul care se tot învârtea prin camere.

Era un om antipatic, de vreo 55-60 de ani, cam adus din spate. Chel! Unul din picioare, cel stâng, părea un pic cam țepăn. Îl târa cu greu după el. Mi-am dat seama că avea o proteză. Era un schilod!

L-am privit cu toată atenția. Îi lipsea piciorul stâng de la genunchi în jos. Vai de viața lui!

Dar nimic nu mă deranja mai tare decât felul enervant în care își tot sugea un dinte. Se învârtea un pic, se uita la îmbinarea dintre perete și podea și făcea „fâs-fâs”. Iar se plimba, iar se uita la un toc de ușă și iar auzeam acel „fâs-fâs”.

Probabil avea un dinte cariat, o strungăreață, ceva... nu știu ce, dar era teribil de enervant!

- Casă din cărămidă, a mormăit Fâs-fâs ca pentru sine.

- Din cărămidă, da! am spus repede. Și are și pereți dubli! E o casă veche și solidă. Avantajul pereților dubli este că...

- Știu foarte bine care este avantajul pereților dubli! a răspuns el târâindu-și piciorul din dormitor în bucătărie. Mă ocup de imobiliare de mulți ani.

- Și eu la fel! am spus zâmbind. Tot de ani de zile!

- Vă ocupați și dumneavoastră de imobiliare?

- Sigur! Eu construiesc... imobile.

- Sunteți așadar inginer? Sau arhitect?

- Oh, nu! Eu lucrez pe șantier și... construiesc blocuri. Și case!

Fâs-fâs m-a privit lung, fără să spună niciun cuvânt. Părea să se gândească intens la ceva.

- De asemenea, am adăugat repede, să știți că există și o școală la vreo trei minute distanță. Și... o grădiniță! Desigur, știți deja despre stația de tramvai.

- Da, domnule, știu! a răspuns Fâs-fâs pe un ton plictisit, apoi mi-a întors spatele și a ieșit din casă. A dat o tură prin curte, l-am văzut pe geam cum se uita cu atenție la stâlpii de la gard. Apoi a intrat din nou în casă.

Șaptesprezece clienți veniseră până acum.

Zece din ei făcuseră ochii mari când le spusese prețul și ieșiseră repede afară. Pe restul de șapte îi dădusem eu afară, când îmi spusese oferta lor.

Timpul trecuse, dar eu tot nu reușisem să vând casa. Nimeni nu voia să-mi ofere șaiszeci de mii de dolari! Povestea asta se tot lungea și începuse deja să mă calce pe nervi! Poate că azi, în sfârșit, sosise timpul să vând naibii pereții ăștia și să-mi văd mai departe de viața mea. Sau poate că era timpul să mai scad ceva din pretenții și să pun odată mâna pe niște bani.

Șaiszeci de mii de dolari era o cifră ideală! O astfel de sumă ar fi adus pacea între mine și Sofia! S-ar fi împăcat imediat cu mine, eram convins de asta!

„Hai odată, schilod nenorocit ce ești! mi-am zis strângând din dinți.

Ce te codești? Spune dracului cât oferi, ca să știu dacă te dau afară sau nu!”

- Vă ofer 58 de mii de dolari! a spus Fâs-fâs brusc. Nu este nimic negociabil! Acceptați sau refuzați oferta?

„Hmm, mi-am zis. E destul de aproape de prețul pe care l-am cerut în anunț. Alți măgari mi-au oferit doar 40 de mii. Uite, în sfârșit, un om cinstit! O fi el schilod, dar e cinstit! Bravo lui! Acum nu mai rămâne decât să încerc să-l conving să mai adauge încă două mii și cu asta basta. El își ia casa, eu îmi iau banii, Sofia ia banii de la mine... toată lumea va fi mulțumită. Dar cum naiba să-l conving?”

- Ăăă... poate că ați vrea să vă mai uitați încă o dată la minunăția asta de casă! am spus zâmbind. Vi se pare prea mult cât cer?

- 58 de mii este un preț foarte bun! a spus Fâs-fâs plictisit. Vi se pare puțin? Credeți-mă, vă fac o favoare! Dar, dacă nu sunteți mulțumit cu prețul... asta e.

- Stați un pic! am zis pe un ton prietenos. Dar de ce trebuie să ne grăbim așa? Avem tot timpul din lume! Mai plimbați-vă nițel prin camerele astea albe și frumoase! E o bijuterie de casă! E veche, dar e solidă! Uitați-vă și dumneavoastră! Priviți la podeaua asta. Ia loviți un pic cu piciorul în ea! Fâs-fâs s-a uitat la mine cu reproș. Am lovit eu repede în podea și am turuit: Ați auzit cum sună? Stejar! Necariat!

- Așa! a spus el, uitându-se la ceas. Altceva?

- Ați văzut... grădina? Bradul din curte? Ați văzut ce falnic e?

- O să fie tăiat chiar a doua zi, după ce semnăm actele! a spus Fâs-fâs privindu-mă parcă cu milă.

- Ah! Nu-l păstrați?

- În niciun caz, domnule! Ce naiba! Ai zis că lucrezi în construcții! Bradul e un pericol pentru casă! Altceva? Hai, nu-mi irosi timpul! Mai vrei să-mi arăți și altceva în afară de varul de pe pereți și de bradul din curte? De ce nu accepti cei 58 de mii de dolari? E o ofertă bună!

- Și prizele! am spus repede. Prizele sunt toate cu împământare. Iar instalația electrică din pereți este din cupru, nu din aluminiu. Toată instalația a fost reînnoită cu fir de cupru chiar de tatăl meu. Îmi amintesc perfect când a lucrat la ea. Și ia uitați-vă la priza asta, de lângă boiler! E nou-nouță!

Fâs-fâs a început să râdă. S-a oprit după câteva secunde și s-a sprijinit cu mâna de perete, apoi mi-a spus amuzat:

- Stimate domn, te rog, nu te mai chinui și acceptă oferta mea!

- Mai puneți două mii și batem palma!

- Două mii? a întrebat Fâs-fâs disprețuitor. Pentru ce două mii? Pentru

un amărât de brad și-o priză? Ha, ha, ha! Mă faci să râd! Eu sunt agent imobiliar de douăzeci și opt de ani. Eu nu cumpăr prize, domnule! Eu cumpăr case!

L-am privit cu niște ochi tulburi și cu fălcile încleștate.

- Ce-ar fi să te cari dracului de aici? am șoptit.

- Bine! a spus el fără să se supere. Oferta mea este valabilă azi, până la ora 24. La revedere!

A lăsat pe colțul chiuvetei o carte de vizită albastră și apoi s-a întors și a ieșit.

- Ce măgar! am pufnit. Măgarul dracului! Schilod nenorocit! Cum adică să-mi tai tu mie bradul, băi, handicapatule? Lovi-te-ar moartea de olog ce ești și lua-te-ar naiba de nemernic! Și lua-te-ar naiba și pe tine, Sofia! Și lua-m-ar dracu' și pe mine! Da! Să ne ia dracu' pe toți! Aaah! Iisuse Hristoase...

* * *

Au mai trecut două zile și am mai avut parte de un așa-zis client, dar nu fusese serios. Apoi telefonul a amuțit complet!

Îmi era cumplit de dor de Sofia și îmi doream din toată inima să scap odată de casa aceea goală, de clienți tâmpiți... de tot.

Așa că m-am răzgândit. L-am sunat pe Fâs-fâs.

- Cred că o să accept oferta dumneavoastră! am spus calm.

- Casa cu brad la poartă?

- Aia, da, cu brad! Accept oferta!

- Oferta mea este de 55 de mii de dolari, a spus el liniștit. Nu este negociabilă. Acceptați sau refuzați oferta?

- Dar ce mama dracului? am țipat în telefon. Cum adică „55 de mii”? Era vorba de 58 de mii!

- Da, era vorba în ziua aceea. Acum este vorba de 55 de mii.

- Te bag în pizda mă-tii! am urlat, apoi am dat cu telefonul de pământ.

De fapt, nu era pământ, ci podea de stejar. Podeaua a sunat a lemn sănătos, necariat. Bucățile de plastic au sărit în toate direcțiile. Una dintre ele a ajuns tocmai până în chiuvetă și erau vreo șase pași până la chiuvetă.

Am ridicat mâinile spre tavan și am urlat înfuriat:

- Futu-te-n cur pe mă-ta de căcat cu ochi! Și futu-te-n cur și pe tine, Sofia! Să vă fut pe toți! Aaah...

* * *

Am cumpărat alt telefon chiar a doua zi, după ce-am ieșit de la serviciu. Primul lucru pe care l-am făcut a fost să bag vechea mea cartelă în el. Al doilea, să o sun pe Sofia.

Mi-a răspuns.

- Sofia, te iubesc! am spus repede. Nu închide! Nuuu! Te iubesc, pentru numele lui Dumnezeu! Primește-mă înapoi în viața ta. Te iubesc!

- Și eu te iubesc! a spus ea cu o voce jalnică, apoi a început să plângă la telefon.

- Te iubesc, îngerașul meu! am spus gemând. Mă usuc fără tine! O să mor fără tine! Vreau acasă!

Plânsul Sofiei era contagios. Am început să plâng și eu. Lumea de pe stradă se uita mirată la tipul acela nebărbierit și îmbrăcat în salopetă, care se smiorcăia cu mobilul în mână.

Parcă eram doi copii proști. Plângeam cu nasul în telefoane, nici măcar nu ne vorbeam. Doar boceam și ne șmârcâiam când unul, când celălalt.

- Vino acasă! a spus ea într-un târziu.

- Vin, iubirea mea dragă! m-am smiorcăit eu. Vin! Zbor!

- Te vreau! Mi-e dor de tine!

- Și mie mi-e dor de tine, Sofia mea dragă! Și mi-e dor de merele pe care le curățai pentru mine cu degetele tale frumoase.

- Și mie mi-e dor să mă săruți iar!

- Și mie mi-e dor de cafeaua pe care mi-o aduceai dimineața, îngerașul meu și de părul tău care mă gădila pe față când ne culcam!

- Și mie mi-e dor să... să te țin în brațe, Tiberiu. Vino acasă!

- Vreau ne uităm amândoi la televizor și să pălăvrăgim!

Sofia a început să plângă și mai tare și a zis:

- Și eu vreau!

- Și mai vreau să gust iarăși din supa ta de pui, femeie!

- Și mie mi-e dor de... de bășinile tale! a spus ea râzând.

- Vorbești serios? am făcut eu mirat.

- Mda... oarecum.

- Păi, atunci... fă-mi iahnie de fasole! Uite, vin chiar acum!

- Vino! Te aștept. Uite, descui ușa chiar acum! Vino, Tiberiu! Grăbește-te!

- Ăăă... de fapt, nu vin chiar acum! Trebuie să rezolv mai întâi ceva cu un tip și, după aia, vin!

- Cum adică? a gemut ea. Nu vii?

- Ba da, îngerășule, dar mai întâi trebuie să fac rost de ceva pentru tine.

- Pentru mine? Un cadou?

- Da, ai ghicit! am spus zâmbind la telefon. Un cadou mare și frumos pentru tine, Sofica! De fapt, 55 de mii de cadouri adunate la un loc.

- Nu înțeleg? a spus ea șmârcându-se.

- Ai să vezi! Te iubesc, iubirea mea frumoasă! Mai ții minte când ai spus că n-o să scap de tine niciodată?

- Da! a răspuns ea râzând.

- Mai spune-mi asta încă o dată! am rugat-o. Hai, mai zi o dată! Spune-mi-o la telefon!

- N-o să scapi de mine niciodată, Tiberiu! a spus ea, apoi a început din nou să plângă.

- Nici tu de mine, Sofia! am murmurat închizând ochii. Ți-o jur!

* * *

Am ajuns în casa mamei și l-am sunat imediat pe handicapatul ăla.

- Vă rog să-mi scuzați ieșirea de data trecută! am spus cu o voce spășită.

- Nu înțeleg.

- Accept cei 55 de mii de dolari!

- Aaa, casa aia cu... fâs-fâs... brad la poartă?

- Da, am zis repede, aia cu brad la poartă! Dar puteți să-l tăiați!

- Aha...

- Accept! Vreau să ne vedem chiar azi și să facem actele!

- Hmm...

- Vorbesc foarte serios! am spus, strângând telefonul în mână.

- Oferta mea este de... 52 de mii de dolari, s-a auzit vocea târăganată a lui Fâs-fâs. Nu este negociabilă! Acceptați?

Am privit uluit telefonul.

Apoi m-am aplecat și l-am așezat grijuliu pe podea. Foarte ușor și foarte încet!

Am făcut șase pași până la chiuvetă și am privit priza de la boiler fără să clilesc. Peretele era alb. Priza era albă.

Apoi am futut un pumn în priză.

„Am avut dreptate! mi-am zis privind-mi pumnul plin de sânge. Prizele astea sunt foarte rezistente! Uite, nici măcar nu s-a crăpat!”

Am ridicat pumnul și am lovit iar și iar. La al patrulea pumn, priza a crăpat. Am rânjit și am pufnit în răs.

Peretele era stropit tot cu sânge. O bucățică din priză mi se înfipsea în montul degetului arătător. Am extras-o cu atenție și am aruncat-o în chiuvetă. Mi-am clătit mâna cu apă rece. Sângele curgea de nu se mai oprea.

Am revenit lângă telefon și l-am ridicat de pe podea cu mâna cea bună.

- Accept cu recunoștință oferta dumneavoastră! am spus pe un ton foarte liniștit.

- Sunteți sigur? Am zis 52 de mii!

- Da, v-am înțeles din prima. Accept! Să trec acum pe la dumneavoastră? Mergem să facem actele?

* * *

Aveam cecul! Era la mine în buzunar.

I-am oferit omului cheia și m-am scuzat că nu puteam da mâna cu el. Pumnul meu drept era umflat ca o pâine scoasă din cuptor. Mă ajutasem cu stânga ca să semnez.

Am încasat cecul la cea mai apropiată bancă. Am împrumutat o sacoșă de la cineva. Acum aveam 52 de mii de dolari într-o sacoșă neagră din plastic. Nu 58 de mii! Nu 55 de mii! Dar era bine așa rău cum era!

Am zâmbit și am pipăit sacoșa. Ochii mi s-au luminat și o energie ciudată, dar tare plăcută mi-a încălzit inima!

Nu era vorba doar despre bani! Viitorul meu întreg era acolo și era un viitor frumos! De acum înainte, puteam să-mi țin promisiunea făcută Sofiei! Și chiar voiam asta! Aveam să părăsesc pentru totdeauna șantierele și urma să-mi fac și eu un rost! Desigur, asta mai însemna ceva: trebuia să mă întorc la școală! Bine... Fie!

Nu e o rușine să-ți dai seama c-ai greșit, rușinos este să persisti în greșală! Săpatul șanțurilor, munca peste puteri, bețiile de vită căzută în șanț erau niște greșeli!

Iubita mea avea mare dreptate: eram inteligent și meritam mai mult de la viață. Puteam învăța orice, puteam deveni orice! Aveam o putere imensă în mine! Urma să le dovedesc tuturor cine era Tiberiu cel adevărat, iar Sofia avea să fie mândră de mine! Ceasul sosise!

Deocamdată, nu-mi era prea clar ce cale trebuia să urmez, dar, cu siguranță, avea să fie ceva interesant, o meserie cu un statut social înalt și,

desigur, un salariu cu multe zerouri.

Avocat? Ha, ha! Eu? Șacal? În niciun caz!

Polițist? Oh, nu! Polițiștii aveau un salariu de căcat!

Profesor? Adică muritor de foame? Ce dracu'!

„Aviator, poate? m-am întrebat. Nn... nu prea cred! Sunt convins că la școala de aviație ți se cer un milion de teste psihologice! Adio, aviație! Păcat! Mi-ar fi plăcut să pilotez un avion cu 500 de persoane la bord! Fir-ar ele ale dracului de teste psihologice și lovi-l-ar moartea pe ăla care le-a inventat! Dobitoc nenorocit! Mi-a stricat viito...”

Și deodată am deschis ochii mari! Teste psihologice? Spital?

„Ahaaa! mi-am zis rânjind. Asta era, o să fiu doctor psihiatru! De ce nu? Deja știu pe de rost toate testele alea! Oh, dar e fantastic! E o idee genială! Nici măcar nu pot să-mi imaginez o meserie mai frumoasă! Vai, o să fie atât de frumos... o să-i vindec pe toți nebunii!

Și, în plus, mai sunt și alte avantaje! Voi avea acces neîngrădit la fel de fel de pilule, de pastile și de substanțe chimice pe care muritorii de rând nici măcar nu le-au visat! Ce viață minunată! O să-mi semnez singur rețetele! O să mă hipnotizez singur! O să... Iisuse, ce frumos o să fie!”

Am pipăit iarăși sacoșa și am zâmbit.

- Domnul doctor, am șoptit încet. Mmm... domnul doctor psihiatru Tiberiu! Ce frumos sună! Ce divin!

Apoi m-am încruntat brusc! Mi-am încleștat fălcile și privirea mi s-a înnegurat. Inima a început să-mi bată mai repede.

„Tabita, nenorocito! am gândit înfuriat. Habar n-ai ce te așteaptă! Lasă c-ai să vezi! Oh, abia aștept să fiu șeful tău! O să te pun să-mi lustruiești pantofii în fiecare dimineață! O să mă aștepti în genunchi la intrare! Și să vezi ce calificative proaste o să-ți dau! Ah, ce viață frumoasă! Abia aștept! Pregătirea mea o să dureze poate vreo opt sau zece ani, dar o să merite! Nu contează! Fac orice! Fac și două facultăți, dacă trebuie!”

- Domnul doctor! am mârâit încet. Domnul doctor psihiatru Tiberiu, șeful spitalului! Sună frumos, Tabita, nu-i așa? Culcat! Lustruiește-mi pantofii! Așa... Mai cu grijă, femeie, mai delicat! Sunt pantofi de firmă! Oh... așa... îhî... foarte bine... mmm...

Roțile tramvaiului au scârțâit ascuțit și s-au oprit.

Am coborât. Blocul Sofiei era la doar câțiva pași.

Și, exact când mă găseam aproape de intrare, mi-a sunat mobilul.

M-am oprit și m-am așezat pe banca de la intrare. Am lăsat sacoșa să cadă pe asfalt, la picioare și am scos cu greu telefonul din buzunar.

- Domnule, eu am crezut că ești om serios!

Era Fâs-fâs.

- Nu înțeleg! am spus. N-ați găsit casa la locul ei sau... ce?
- Domnuleee! s-a răstit el. Faci glume proaste cu mine? Peretele din bucătărie e plin de sânge, podeaua de stejar e stropită peste tot cu sânge. Există și o priză crăpată!
- O priză? l-am întrebat amuzat.
- Da!
- O priză crăpată? am repetat eu rânjind.
- Da, o priză! a țipat el. Ești surd? O priză!
- Stimate domn! am spus calm. Îți aduc la cunoștință că ești agent imobiliar de douăzeci și opt de ani. Dumneata, cu gura dumnitale, mi-ai spus că nu cumperi prize, ci cumperi case! Acum te-ai răzgândit?
- O să te dau în judecată!
- Ha, ha, ha! Ce handicapat drăguț ești! Mă faci să râd! Oricum, te anunț că banii sunt deja la mine, în sacoșă! Așa că las-o baltă! Și... mai du-te-n pizda mă-tii!

Convorbirea s-a întrerupt brusc.

Am ridicat din umeri și am cules de jos sacoșă. Eram așteptat de un înger de femeie și nu voiam să mai întârzii nicio secundă.

Sofia îmi spusese să vin acasă. Mă aștepta acasă la noi!

Și puteam să pariez pe toți banii din sacoșă că gătise iahnie de fasole.

CAPITOLUL TREIZECI ȘI CINCI

Opt be patru cincii zero zero

- La Mulți Ani, dragostea mea!

Era 21 iulie și Sofia mea tocmai împlinise douăzeci și cincii de veri.

Acasă la noi era sărbătoare!

În capul mesei stătea tatăl Sofiei. În dreapta lui, stătea mama Sofiei și apoi Carolina, mătușa Sofiei. Carolina era văduvă. Probabil Sofia o invitase din milă, ca să aibă și ea o bucurie.

În stânga mesei se găseau Alfredo și Sofia.

Eu eram la capătul celălalt al mesei, față în față cu viitorul meu socru.

Am desfăcut grijuliu sticla de șampanie și am turnat în paharul fiecăruia, ca o bună gazdă ce eram. Dar n-am pus nici măcar un singur strop în paharul meu, ca un bun alcoolic ce eram. Știam că, dacă aș fi băut fie și un singur pahar, dracu' ne lua pe toți.

Iar eu voiam să las o impresie bună viitorilor mei socrii.

Părinții iubitei mele erau oameni de treabă și mă acceptaseră fără să facă mofturi. Se pricepeau la oameni. Simțiseră imediat că eram un om de treabă.

- Asta este pentru tine! a spus Sofia întinzându-mi o felie babană de tort. E cu scortişoară. Îți place?

- Ador scortişoara! am spus înfigând repede lingurița în straturile de cremă și blat. Încă de mic copil am iubit-o!

- Și asta e tot pentru tine, a adăugat îngerășul meu, aducându-mi din bucătărie o sticlă de bere fără alcool.

Mi-am turnat zâmbind un pahar plin și am ciocnit cu toată lumea, apoi am sorbit o gură din poșirca aia galbenă cu tărie zero.

- Excelentă, Sofia! am plescăit eu, dând aprobator din cap și apoi mi-am zis:

„Cerule! Berea asta fără alcool e... ca futaiul fără pulă! Fir-ar să fie! Ce-am ajuns, Doamne?!”

Apoi mi-am adus aminte că o iubeam pe Sofia, că era ziua ei și că

părinții ei erau cu ochii pe mine.

Carolina nu era cu ochii pe mine. Ochii ei rimelați priveau doar în farfurioara ei. Dar aparențele înșelau groaznic. De vreo două minute, simțeam piciorul ei peste piciorul meu. Piciorul meu era mare și avea un ciorap obișnuit, iar al ei era micuț și avea un ciorap de damă subțire, alunecos.

Cel puțin așa credeam, că era piciorul ei. Ar fi fost trist să fie piciorul mamei Sofiei. Dar ar fi fost de-a dreptul patologic să fie piciorul tatălui Sofiei. Nu, nu! Omul acela n-avea cum să aibă picioare atât de lungi, așa că mai rămâneau doar celelalte două variante.

Ca să elimin orice dubiu, am scăpat de două ori șervețelul pe jos și m-am aplecat pe sub masă, ca să-l caut.

Mda, Carolina era!

* * *

- A fost o zi destul de reușită! i-am spus Sofiei când am revenit acasă. Îl condusesem pe Alfredo câțiva pași, până la mașină. Amicul meu avea o părere deosebit de bună despre Sofia. Dacă n-ar fi fost pe invers, mai că aș fi fost tentat să-l trag nițel de urechi. Lui Alfredo i-a plăcut tortul! am adăugat eu. Și i-a plăcut și de tine!

- Dar de Carolina nu i-a plăcut? a întrebat Sofia. Câți ani are amicul tău?

- Aproape treizeci și șase! am răspuns zâmbind. Dar de ce întrebi? I-ai pus cumva gând rău?

- Naivi mai sunteți voi, bărbații! mi-a răspuns ea, dându-mi un sărut dulce cu aromă de șampanie. Hei, ce faci? Îmi mănânci buzele?

- Scuze! am răspuns cu un aer nevinovat. Aveau gust bun! Ce ziceai, dragă? Că suntem naivi?

- Da! Tu chiar nu ți-ai dat seama pentru cine am invitat-o pe mătușa mea? E văduvă! E singură.

- Disponibilă! am completat eu surâzând.

- Exact! De fapt, nu eu, ci mama a invitat-o. Știa că vine și Alfredo și că e necăsătorit...

- Și că e avocat! am completat-o iarăși.

- De avocat nu i-am zis! a râs ea.

- Și nici că e gay nu i-ai zis! am spus rânjind. Da, dragă, nu mai fă fața asta! Amicul meu este gay, dar nu-i gay-ul meu, fii pe pace!

- Habar n-am avut! a zis Sofia îngândurată. Să vezi ce față o să facă Carolina, când o să afle!

- Eu nu cred c-o să fie prea dezamăgită. Părerea mea este că nu prea a fost interesată de Alfredo. De fapt, câți ani are mătușica ta?
- Treizeci și opt. E cu șapte ani mai mică decât mama.
- Și cu doi ani mai în vârstă decât Alfredo. Ar trebui să-i fie rușine că umblă după bărbați mai tineri, pedofila naibii!
- Sofia m-a privit fără urmă de veselie.
- Sper că-ți dai seama că a fost o glumă, ce naiba? am bolborosit eu. Atât de repede te superi?
- Nu e asta! a răspuns ea. Dar tocmai mi-am adus aminte de ceva. Eram în liceu și aveam vreo șaptesprezece ani. Ți-am povestit că părinții mei îl cunoșteau pe...
- Pe fostul tău prieten. Poți să spui liniștită. Eu nu sufăr de gelozie retroactivă, ca tine. Și?
- Și nimic. Într-o zi el era la noi, în sufragerie și mai era și Carolina.
- Așa. Și?
- Eu tocmai venisem de la bucătărie. Aduceam cafelele pe care le făcuse mama.
- Gata, am înțeles: i-ai găsit pupându-se!
- Nu, nimic de genul acesta! Am avut însă impresia că tocmai discutaseră despre mine. Știi tu... momentul acela de jenă...
- Pe care îl au două persoane pe care le-ai surprins discutând despre tine?
- Cam așa!
- Bine, dar asta s-a întâmplat acum vreo... șase ani, nu? am spus zâmbind. Deci mătușica ta avea treizeci și doi de ani, iar iubitul tău avea...
- Nu mai contează! a spus Sofia strângând farfuriile de pe masă. Era doar o impresie de-a mea!
- Măi, nu se știe niciodată! am spus eu, scărpinându-mi laba piciorului. Poate că mătușica ta chiar este puținel pedofilă. De fapt, timp de două minute, am avut și eu impresia asta. Hai, Sofia, fii sinceră! S-a dat sau nu s-a dat la iubitul tău?
- Acum nu mai contează, a repetat ea iritată. Îmi pare rău c-am deschis subiectul. Te rog, uită ce ți-am spus!
- Poți să te bazezi pe mine, am spus dând din cap. Ți mărturisesc sincer că nu prea mi-a plăcut de Carolina. De fapt, te-aș ruga să n-o mai chemi pe la noi. Până la viitoarea ta aniversare, se înțelege.

* * *

La vreo trei săptămâni după ziua Sofiei, am avut parte de un duș rece.

Eram într-un supermarket cu iubita mea. Trecuse o eternitate de când intraserăm și mie îmi ardea buza după o țigară.

Vizita noastră acolo se prelungea și se tot prelungea! De la un kil de morcovi și două pachete de paste făinoase, ajunseserăm la raionul de pește, apoi la cel de lactate și... tot așa. Sufeream ca un câine!

E o tragedie când un bărbat și o femeie ies la cumpărături!

Mi-a plăcut întotdeauna să merg la cumpărături cu lista în mână, să cumpăr repede ce am de cumpărat, apoi să plec. Pentru mine, un kil de morcovi și două pachete de paste înseamnă un kil de morcovi și două pachete de paste! Durează un minut! Poate chiar mai puțin. Adică ce mare chestie? Pui pastele în coș, cântărești morcovii și... gata! Te duci la casă și plătești!

Ce rost are să stai juma' de oră ca să citești o etichetă? Oricum găsești numai minciuni pe ea. De ce s-o citești?

- Sofia, am exclamat cu o față lungă, nu mă mai chinui! Aia e o etichetă, nu e lucrarea ta de doctorat. E doar o etichetă banală de pe o cutie de brânză topită banală! Iisuse! Vreau să fumez o țigară banală!

- Dă căruciorul înapoi! a spus ea iritată. Acum du-te! Hai, du-te, domnule și fumează! Du-te, fumează, calmează-te și vino înapoi. Sau, mai bine, nu veni! Ne vedem afară. Fumează tot pachetul!

Am ieșit. Tocmai stinsesem țigara și mi-o aprinsesem pe-a doua, când am dat nas în nas cu... Cu cine crezi? Cu Tabita, da! Cu Spaima Pijamalelor!

- Ia te uită? a spus ea, privindu-mă cu ochi de căprioară. Ce coincidență! Fostul meu coleg de clasă!

Cred că în secunda aia m-am făcut roșu până-n vârful urechilor. Am supt nervos din țigară fără să am puterea să spun ceva. Doar dădeam din cap așa, ca surdo-mutul.

- Vrei să-ți ceri scuze din nou? a întrebat Tabita îmbujorată, abținându-se cu greu să râdă. Să știi că sunt dispusă să le accept iar. Hai, scuză-te pentru ce mi-ai făcut în clasa a doua!

- Mă bucur să te văd! am spus cu o față de înmormântare. Ce mai faci?

Ei, ce putea să facă? Făcea ceea ce făcea de când o știam. Serviciu - casă, casă - serviciu. Asta făcea! Avea o viață tristă. Fiecare zi semăna cu cealaltă. Chiar și ea arăta mereu la fel. Până și ochii ei de căprioară erau... tot de căprioară.

- Nu te-ai schimbat deloc! am spus, cu un ochi la Tabita și cu celălalt spre rândul de la casele de marcat. Însă nu era nici urmă de Sofia.

- Nici tu nu te-ai schimbat, mi-a răspuns ea zâmbind.
- Mai dai injecții prin pijama?
- Dar tu mai iei pastile cu pumnul?
- Dar tu îți mai bați nebunii de-i smintești? Chiar așa, ce-ți mai fac nebunii? Mai este vreun veteran pe acolo?
- Nimeni! Doar fețe noi, Tiberiu.
- Dar băiatul acela orb, unгурul, ce s-a mai ales din el? Acum doi ani eram cu el în salon. I-am uitat numele, dar n-am uitat ce mi-a spus la despărțire: „*Opt be patru cincii zero zero*”.
- Ce-i asta? a întrebat ea mirată.
- Un cod! Se folosește pentru culorile de pe internet. Tipul fusese constructor de site-uri. Ochii tăi, Tabita, sunt *opt be patru cincii zero zero*. Și ai mei sunt la fel.
- Cum adică?
- Adică amândoi avem ochi căprui.
- Am înțeles!
- Și Sofia, iubita mea cu care urmează să mă căsătoresc, are ochii tot *opt be patru cincii zero zero*. Asta-i tot ce mi-a rămas de la Attila. Ptiu! Uite că mi-am adus aminte și numele lui!
- Sărmanul băiat! a spus Tabita oftând. S-a sinucis până la urmă!
- Oh!
- Da! Și-a luat zilele! S-a întâmplat la puțin timp după plecarea ta, acum îmi amintesc perfect. Cred la vreo... două sau trei zile după plecarea ta din spital, a continuat ea oftând.
- Sper că nu s-a întâmplat în tura ta? am întrebat-o îngrijorat. Ar fi groaznic! Dosarul tău este în regulă?
- Tabita mi-a aruncat o privire uluită, apoi buzele i s-au subțiat încetul cu încetul. Și nu mai clipea!
- Ce-i cu tine? m-a întrebat ea rece. Tocmai ți-am spus că omul s-a sinucis. Era fostul tău coleg de salon, Attila, băiatul orb! Și tu mă întrebi despre dosarul meu? Și nici măcar n-ai spus „*Dumnezeu să-l odihnească!*”.
- Ai dreptate! am șoptit, apoi mi-am aprins a treia țigară. Dumnezeu să-l odihnească pe unгурul ăla! Era de treabă.
- La revedere! a spus Tabita și am tresărit. FORȚA din vocea ei mă lovise ca un bici. Am privit-o cum s-a dus și și-a luat un cărucior gol pentru cumpărături. Când a revenit în fața intrării, s-a uitat din nou spre mine și a întrebat: Dar cum se face că nu ești curios să afli cum s-a sinucis? De obicei, asta este prima întrebare normală pe care o pune cineva.
- Nn... nu știu ce-i cu mine! am bolborosit. Probabil m-a tulburat

vestea! Chiar așa, cum a murit?

- Embolie gazoasă, a răspuns ea oftând.

- Ei, Dumnezeu să aibă grijă de el! am șoptit mohorât. Embolie gazoasă zici? Nah, ce să-i faci? Mai devreme sau mai târziu, toți ne ducem. Și el oricum voia să moară, așa că...

- Așa că ce? a mârâit Tabita, pironindu-mă cu ochii ei căprui.

„Opt be patru cincii zero zero! am gândit eu. Îmi plac codițele tale Tabita, codițele acelea mici și drăgălașe! Poate că ar trebui s-o conving și pe Sofia să-și împletească părul în codițe mici așa, pe partea stângă!

Da! Am putea să creăm un nou curent de modă! Ar fi fain!”

- Așa că nimic! am spus împăciuitor. Apoi am văzut-o pe Tabita clipind și mi-a venit inima la loc. De acum, nu mai era periculoasă.

- Dar nu m-ai întrebat ce înseamnă „*embolie gazoasă*”! a spus ea deodată.

- Ceva cu... gaze! Nu?

- Da, ceva cu gaze! a răspuns ea calmă. Și-a retezat cu dinții furtunul perfuziei, l-a dus la gură și și-a suflat aer în vene.

- Groaznic!

- Mai mult decât groaznic! A fost o agonie! Eu n-am fost acolo, dar asistenta care a ajuns prima în salon mi-a povestit totul. A fost o moarte urâtă. Sărmanul Attila! Până să moară a țipat întruna, minute în șir. O tot chema pe mama lui în maghiară. Știi, Tiberiu... embolia gazoasă este o moarte foarte dureroasă. Desigur, în cele din urmă, a făcut stop cardiac și-a murit, dar nu le-aș dori nici dușmanilor mei să treacă prin ce-a trecut băiatul acela. Ce ai? Ce-i cu tine?

- Nimic nu e sigur! am șoptit.

- Cum? m-a întrebat ea, lăsând căruciorul și sprijinindu-mă de braț. Tiberiu, ți-e rău? Ești alb la față. Așază-te! Hei, îndoiaie genunchii! Lasă-te jos!

- Nimic nu mai e sigur în ziua de azi! am spus, ducându-mi mâna la frunte. Lasă-mă, femeie! Nu m-atinge!

M-am sprijinit cu mâna de perete, apoi am alunecat și am căzut pe-o parte. Ceafa mi s-a izbit de scrumiera rotundă de la intrarea în magazin.

Tabita s-a aplecat peste mine repede și mi-a desfăcut nasturii de la cămașă.

- Dumnezeule! a murmurat ea. Sensibil te-ai mai făcut! Nu păreai atât de sensibil, Tiberiu. Ce te-ai înmuiat așa, deodată?

Apoi *zbang!* mi-a tras o palmă de m-a năucit.

- M-am trezit! am spus gemând. Mi-e bine!

- Ești sigur? a întrebat Tabita.

- Da! Nu mai da!

- Tiberiu, ia uită-te la mine! a spus ea și mi-a ridicat bărbia în sus. Zi-mi sincer, tu îți iei pastilele care ți s-au prescris?

- Îhî! am răspuns eu, privind peste umărul ei. Sofia tocmai ieșise din magazin. Ne privea și dusesse mâna la gură. Scăpase ceva pe jos, o cutie.

Privirea mi-a alunecat spre cutia aceea rotundă, care se rostogolea pe asfalt. Era doar o cutie banală cu brânză topită banală și avea o etichetă banală.

- Nimic nu-i sigur în ziua de azi! am spus râzând, apoi am început să plâng și, în momentul următor, a sosit și a doua palmă.

* * *

Taxiul ne-a lăsat chiar în fața blocului.

- Nu mă mai sprijini! i-am spus Sofiei. Sunt bine! Am avut doar o amețeală trecătoare.

- Norocul tău că a fost acolo ca să te ajute! a mormăit ea.

- Cine? am întrebat urcând scările.

- Fosta ta colegă! a răspuns ea înțepată. Ți-a dat chiar și un șervețel. Am văzut totul!

- Da, mare noroc am avut că mi-a dat un șervețel! am confirmat sictirit. Pentru ce-ai cumpărat-o, Sofia? Brânza topită? Ce vrei să faci cu ea?

- Voiam niște paste cu sos de brânză topită, a răspuns ea supărată, privindu-mă cu niște ochi căprui și umezi. Avea niște ochi tare frumoși. Îmi venea să-i mânânc și să-i sărut, iar apoi... să-i mânânc din nou.

- Opt be patru cincii zero zero, am murmurat.

- Ce-ai zis?

- Ziceam că-s foarte bucuroși că sunt viu și că o să-mi faci paste cu brânză topită. Și mai ziceam că ai niște ochi căprui foarte frumoși.

- N-ai zis asta! mi-a întors-o ea nervoasă.

Am zâmbit. De fapt, exact asta spuseseam.

Sofia a descuiat ușa și am intrat ca doi muți. Eram acasă!

La noi!

CAPITOLUL TREIZECI ȘI ȘASE

Priză largă, ștecher mic

- Ce mai vrea și asta? a spus Sofia în șoaptă, după ce a revenit de pe hol. Nu-mi place că a venit aici!

- Ești sigură că-i Carolina? am întrebat-o, căutându-mi hainele. Te-ai uitat bine pe vizor?

Sofia nu mi-a mai răspuns. Era și ea dezbrăcată. Deși nu puteam avea copii, niciodată nu e rău să-ți încerci norocul.

- Oh, mânca-v-ar mama de porumbei! a exclamat peste un minut scârba de Carolina, cuprinzându-ne pe amândoi cu privirea ei rimelată. Sper să n-am întrerupt nimic!

Ne-am lămurit repede ce voia. Îl plăcuse mult pe domnul avocat Alfredo! Oare n-aș fi putut eu să-i duc un borcan cu dulceață din partea ei și să-l asigur pe amicul meu de bunele ei intenții?

M-am uitat spre borcanul din mâna ei și am zâmbit. Puteam să jur oricând, chiar pe sufletul mamei mele, că degetele acelea cu unghii lungi și ojate nu preparaseră niciun rahat de dulceață. Ar fi fost o imposibilitate fizică!

Probabil o cumpărase gata făcută de la piață și apoi îi lipise o etichetă cu scrisul ei. Sau poate o cumpărase direct de la magazin și o transferase într-un borcan de-al ei. Sau...

În fine! Nu mă păcălea ea pe mine. Știam să citesc femeile. Mai ales pe cele *deosebite*!

- Mă ajuți, Tiberiu? a mieunat ea cu o față de sfântă în călduri. Vrei? O să-ți fiu foarte recunoscătoare!

- Păi, a zis Sofia, nu știu dacă știi, dar... Alfredo este...

Am luat-o repezător de mână și i-am strivit nițeluș degetele. Prostuțe mai sunt femeile! Exact asta mai lipsea, să-i spună scârbei că prietenul meu are niște gusturi mai speciale. Probabil după un sfert de oră ar fi știut deja jumătate din oraș.

- Te ajut, mătușică! am spus senin. Cum să nu? Dă dulceața aia

încoace și i-o duc chiar azi! O să te sun mai târziu și-ți spun ce-am rezolvat.

* * *

- Măi, tu ești normal la cap? m-a întrebat Alfredo trăgând furios din țigară în timp ce eu lopătam de zor cu lingurița prin borcanul cu dulceață.

- Am avut dreptate! am spus dezgustat. Asta e dulceață cumpărată! Femeia aia e periculoasă!

- Dar cum poți să vii la mine cu tâmpenii din astea? a țipat el.

- Hei, nu omorî mesagerul! am spus, ridicând din umeri și luând încă o linguriță de dulceață. Alfredo, eu sunt de partea ta! Îți jur că nici eu nu m-aș însura cu ea!

- Să nu te pună păcatul să-i dai numărul meu de telefon! s-a zborșit el.

- Dar nici nu-i nevoie! O să și-l ia singurică de pe internet sau din Pagini Aurii. Nu cred că are curajul să meargă la Barou! Alfredo m-a privit cu gura căscată, așa că am continuat repede: Mai bine îi spun că ești logodit și gata! Am văzut că-ți cam place de Sofia. Dacă vrei, pot s-o rog să-ți găsească pe cineva, o colegă de-a ei pe la Arhivele Naționale. Să știi că sunt fete bune pe-acolo. Am așteptat-o într-o zi să iasă de la serviciu. Mamă, mamăăă! Să vezi ce puicuțe una și una! Ce zici?

* * *

- Îmi pare rău, Carolina! Amicului meu nu i-a plăcut deloc dulceața ta.

- De ce?

- A spus că... hmm... el preferă magiunul.

- Nu-i nimic! a răspuns ea cu vocea de văduvă numărul 2. Așa-s bărbații! Trebuia să mă aștept!

Și a închis.

Peste un sfert de oră m-a sunat iarăși. Eram la serviciu și șeful se uita deja ciudat la mine.

- Sora mea îmi zicea că te-ai lăudat că știi să reperi toate cele prin casă. Spune-mi, știi cumva să schimbi și garniturile de la chiuvetă?

- Mămica mea soacră exagerează, am răspuns rânjind. Nu-s chiar atât de priceput. Nu prea le am cu garniturile care picură. N-ai nimerit-o!

- Dar cu ce le ai? a mieunat Carolina.

- Specialitatea mea sunt prizele.

- Păi, să știi că am și o priză care-mi scoate peri albi în cap!

- Înseamnă că ai avut multe probleme cu priza aia.

- Poftim?
- Nimic! Zi-mi... ce-i cu priza. Ce are?
- Ori de câte ori bag ștecherul în ea simt așa, un bâzâit și apoi se încălzește. Uneori devine chiar fierbinte!
- Scoate și fum? Miroase a fum?
- Ei, nu chiar așa!
- Dar face flamă? Apar scânteii?
- Oh, da! De fiecare dată când bag ștecherul, apar scânteii!
- Aha! M-am lămurit! Asta înseamnă că papucii din priză, adică clemele metalice din găuri s-au lărgit. Priza ta este prea largă pentru ștecherul pe care-l folosești și contactul nu se mai face suficient de strâns. Sau poate că... îți trebuie un ștecher mai gros.
- Un ștecher mai mare? Păi, n-o să mi se lărgescă de tot? N-aș vrea s-o stric! O fi ea veche, dar e bună, crede-mă! Am băgat în ea fel de fel de ștechere de toate mărimile și culorile și a funcționat perfect de fiecare dată! Se mai înfierbântă ea uneori, dar își face treaba bine!
- Dacă se înfierbântă, nu e bine deloc! De la o afurisită de priză fierbinte poți să ajungi să-ți pierzi și casa și rămâi sărac, pe drumuri! Dă-o încolo! Prize nu sunt? Găsești prize peste tot!
- Și ștechere la fel!
- Ei, pe naiba! Găsești de obicei porcării chinezești, din alea mici, care își dau duhul repede! Un ștecher cu împământare din ăla gros și sănătos nu găsești peste tot! Bine, hai, că te las! Se uită șeful la mine! Trebuie să în...
- Stai, stai, stai! Și cu priza mea cum rămâne? Vii tu și-mi aduci un ștecher solid?
- Nu, n-are niciun rost! Nici măcar nu merită să încerc!
- Poate că merită! Nu trage concluzii atât de repede! Nici măcar n-ai văzut priza!
- Nu, nu... îți spun eu că nu merită! Am ceva experiență! Regula este că nu trebuie să te complici niciodată cu o priză veche! E mai bine să cauți una nouă! Iar în cazul tău, e clar: nu sunt vinovate ștecherele. Problema principală e acolo, la priză. S-a lărgit naibii!
- Și tu chiar nu poți s-o rezolvi cumva? Ziceai că ești specialist!
- La ce bun să mă complic cu o priză largă! Dă-o naibii! Viața e scurtă! Ți-am spus-o și ți-o mai repet: pe lumea asta găsești peste tot prize noi-nouțe și acceptabil de strâmte. Doar bani să ai!
- Bine! a spus Carolina supărată. Eu nu prea mă pricep la chestii din astea, că sunt doar o biată femeie. În concluzie, o să facem așa: o să-mi cumperi tu o priză nouă și-ai să vii la mine acasă s-o montezi. Desigur, nu pe degeaba! O să-ți fiu recunoscătoare!

- Alo, Carolina! Nu pot să...

- Ia ascultă aici! a strigat ea. După vestea proastă pe care mi-ai dat-o cu Alfredo al tău, care „preferă magiunul”, mai rămâne doar să-mi spui că nici cu priza nu vrei să m-ajuti! Ai ceva cu mine! Vrei să-mi ia casa foc?

- N-am spus asta, dar...

- Atunci, gata! Rămâne stabilit!

- Păi...

- Vorba lungă, sărăcia omului! După ce ieși de la muncă, te aștept! Hai, notează adresa! Ai pix?

* * *

- Alo, Tiberiu! Tot eu sunt! M-am răzgândit. Nu mai vreau să schimb priza. O am de mult. M-am atașat de ea.

- E largă, dă-o-n mă-sa! am mormăit, uitându-mă jalnic spre șeful meu. Nu mai ai ce să faci cu ea!

- Așa crezi?

- Nu cred. Sunt convins!

- S-ar putea să fii surprins! Dar nu uita să aduci un ștecher din ăla, gros. Sper că ai așa ceva la îndemână.

- Normal! Sunt pe șantier! E plin de ștechere pe aici. Și mari, și mici, dar adevărata ta problemă e priza. În fine, o să încerc să ți-o repar!

- Bravo! Acum a vorbit specialistul din tine! O să-i strângi un pic clemele și o s-o reglezi așa cum știi! Poate reușești s-o și strâmtezi un pic.

- Da, continuă să visezi!

- Cu sau fără ștecher gros, eu nu mă despart de ea! E funcțională și poate s-o mai ducă așa mult și bine. Deci? Încerci să faci azi ceva cu ea?

- Bine, bine! am mormăit. O să văd eu cum fac. Ai, poate, un patent pe-acasă? O șurubelniță?

- Drept cine mă iei? a ciripit Carolina. Eu sunt o biată femeie! De unde să am eu șurubelniță? Tu ești bărbatul! Vino tu cu șurubelnița! Eu pot doar să-ți ofer o dulceață. Poate și o cafeluță. Ce zici? Ne vedem azi, după serviciu?

- Dumnezeu! Mă calci pe nervi cu priza ta! Am zis că o să-ncerc, da? N-am promis nimic, nu garantez nimic! Și nu mă mai suna! Trebuie să-nchid. Se uită șeful urât la mine!

* * *

- Uite, aici este priza, lângă pat!
 - La ce-o folosești? am întrebat-o, scoțând din sacoșă șurubelnițele și un patent.
 - Prelungitorul acesta merge pe sub pat și ajunge până la televizor. Din cauza prizei, televizor face „purici”. Nu-mi place! E enervant! Eu vreau ca imaginea să fie clară!
 - Mda! am aprobat-o din cap. Și mie îmi plac lucrurile clare.
 - Mă duc să-ți aduc o cafea.
 - Am băut deja trei. Mulțumesc, dar nu.
 - O dulceață poate?
 - Nu, mulțumesc?
 - De ce? Te pomenești că preferi și tu magiunul.
- Auzind-o, am simțit brusc cum mi se ridică tot sângele în cap.
- Nu! am spus răgușit. Prefer dulceața, ca orice om normal! Totuși am și eu ciudățeniile mele. De exemplu, nu gust niciodată decât din dulceața făcută de Sofia, cu mâinile ei! În rest, nu pun gura! Și acum, hai să vedem care-i treaba cu priza ta lărgită!

* * *

- Vai, s-a rezolvat atât de repede? s-a mirat Carolina. Ai niște mâini tare pricepute, Tiberiu.
 - Am făcut și eu tot ce s-a putut, dar adevărul este că priza asta era distrusă rău! Avea pe undeva niște hibe, dar s-a rezolvat! Acum totul se atinge exact unde trebuie și cum trebuie! Sper să te țină!
 - Mersi! Am comandat niște pizza.
 - Mulțumesc, dar trebuie să plec. În curând ajunge acasă și Sofia. Probabil o fi ajuns deja!
 - Adică? Doar nu te ferești de ea, nu avem secrete! Îi spui frumos c-ai fost pe la mine și gata! Stai un pic să verificăm televizorul, a adăugat ea luând telecomanda de pe măsuță. Nu mai vreau să văd iar „purici”.
- Da, chiar făcusem o treabă bună. Imaginea de pe ecranul televizorului era clară precum cristalul. Se vedea perfect fiecare detaliu.
- Nu știam că ai antenă satelit! am spus, privind imaginea aceea clară, cu tipa albă care-i sugea de zor pula unui negru.
 - Oh, am o grămadă de posturi! a răspuns Carolina cu gura la mine și cu ochii la imaginea fără „purici” de pe ecran.
 - Mă bucur că ți-am putut repara priza, Carolina, am spus, băgând la loc în sacoșă patentul și șurubelnițele. Reparațiile sunt importante.

- Să știi că da! a surâs ea, netezind ușor cearșaful patului și așezându-se pe marginea dinspre televizor. Orice lucru din casă mai trebuie reparat din când în când, ca să poată funcționa bine. Sofia are mare noroc că și-a găsit un meșter atât de priceput ca tine. E tare greu pentru o femeie singură să se descurce cu toate. Oh, un bărbat în casă este foarte important. Eu sunt văduvă de opt ani și știu bine, dar nimeni nu prea înțelege asta. Ești sigur că nu vrei o dulceață de piersicuțe? E atât de bună că o să te lingi pe degete. Pe toate degetele.

Negrul de pe ecran gemea ca un urs în timp ce tipa îl chinuia și nu-i lăsa niciun moment de respiro.

Am înghițit în sec.

- Sunt... sută la sută sigur, am șoptit. Mă bucur că ți-am fost de folos. Rămâi cu... cu bine.

Carolina m-a condus până la ușă și mi-a întins ghearele alea vopsite ca să i le sărut. M-am prefăcut că sunt bătut în cap și i-am strâns mâna bărbătește.

Apoi am coborât până la parter și am luat un taxi. Probabil că sărmana Sofia mă aștepta deja cu masa.

* * *

- Tiberiu, să știi că sunt foarte supărată pe tine! Priza aceea s-a defectat din nou. Nu știu ce are! Ieri seară s-a încălzit și se vedeau iar „purici” pe ecran, iar ștecherul era fierbinte. Ce zici de asta? Oare nu e periculos?

- Carolina...

- Mi-e teamă să nu iau foc, măi! s-a tânguit ea cu vocea de văduvă numărul 3. E periculos! Mai bine schimbam naibii priza! Ai avut dreptate de la bun început. Vii mâine? O rezolvăm cumva?

- Nu știu ce să zic.

- Hai, fii drăguț! Nu uita că sunt o biată femeie singură și n-am niciun sprijin. Și văduvă pe deasupra. Dumnezeu vede, Tiberiu!

- Bine, o să vin! O să mă învoiesc mai repede cu o oră și... vin mâine pe la prânz. Ești mulțumită, mătușico?

- Nu fi rău! Spune-mi *Carolina*! Mai bine învoiește-te dimineța! Dimineța sunt acasă. Poate de data asta o să servești și tu o dulceață. O dulceață la prima oră nu se refuză niciodată!

- Te asigur că sunt sătul de dulceață până peste cap! Sofia îmi dă dulceață dimineța, la prânz și seara! Și noaptea! Am deja arsuri!

- Oh, porumbeilor! Bine, atunci! Fără dulceață!

- Pa, Carolina! O să vorbesc cu șeful și o să mă învoiesc. Rămâne pe mâine dimineață!

„Dumnezeule! mi-am spus închizând telefonul. Mă mai fute mult cu priza ei? Alfredo, numai tu ești vinovat, nenorocitul! Tu și magiunul tău!”

- Cine era? m-a întrebat Sofia, ieșind din baie.

- Un dobitoc! am răspuns oțărât.

- Dar ce voia? s-a mirat ea.

- Încerca să ne bage pe gât un abonament la televiziunea prin satelit!
am răspuns oftând.

CAPITOLUL TREIZECI ȘI ȘAPTE

Vând prieten contra muie

Priveam printre gene și simțeam că lumea din care făceam parte se legăna. Chiar și punctul acela, de pe tavan se legăna odată cu ea.

Părea doar un punct minuscul pe varul tavanului, dar eu știam bine că nu era un simplu punct. Îmi aminteam!

Când eram copil, iubeam orele de biologie și n-o să uit niciodată ziua în care profesorul a intrat în clasă și ne-a spus zâmbind:

- Copii, astăzi vom învăța să folosim microscopul! Microscopul este un aparat optic și are două lentile. Microscopul mărește imaginea obiectelor foarte mici. Poate s-o mărească chiar și de cincizeci de ori!

În ziua aceea încântătoare, am descoperit că minuscula aripă a unei musculițe de oțet poate ascunde o întreagă lume înăuntrul ei, o lume tăcută, neștiută și nebănuită. Iar un fir de păr pus pe o lamelă poate deveni la fel de gros ca un deget și are, la rândul lui, multe taine.

„Pentru punctul acela de pe tavan mi-ar trebui un microscop foarte puternic! mi-am zis, clipind din gene. Cred că mi-ar trebui un microscop electronic! Oare ce-aș vedea dacă l-aș mări de un milion de ori?”

Mi-am dat seama zâmbind că dincolo de punctul acela minuscul, în miezul atomilor, dincolo de protonii și de electronii care gravitau și se învârteau, ar fi putut exista un adevărat univers și poate că existau și sori și planete, iar pe planetele acelea neînchipuit de mici, existau probabil și niște creaturi mici.

Iar creaturile acelea aveau și ele mica lor organizare, la fel ca noi.

Poate că existau judecătorii și secții de poliție, poate că și ființele acelea aveau case și paturi duble și - cine știe? - poate că exact în momentul acesta unele dintre ele se certau, iar altele se iubeau.

Ce ciudat! O lume la o scară atât de redusă încât te lua amețeala doar închipuindu-ți-o! Poate că de aceea lumea mea se legăna cu mine, pentru că încercam să văd fără microscop tainele punctului de pe tavan.

Mi-am mijit ochii și imaginația mea legănată s-a transformat în cel mai puternic microscop din lume.

Și mi-am aruncat privirea pe o stradă minusculă în care exista un bloc minuscul, iar în blocul acela se găsea un apartament minuscul cu un pat și mai minuscul.

Iar în patul acela stătea una dintre creaturile minuscule. Era o creatură-bărbat! Stătea așezat pe spate în pat, cu tălpile sprijinite de podea și picioarele larg desfăcute. Iar între picioarele lui, așezată în genunchi pe podea, era o creatură, tot minusculă, dar femeie.

Și femeia minusculă își mișca capul în sus și-n jos și sugea cu lăcomie tot ceea ce putea să-i ofere un bărbat minuscul, bărbăția lui.

El nu făcea nici cel mai mic gest. Stătea acolo, ca un viezure leșinat și se uita fix în tavan.

Gura femeii scotea din când în când câte un *Toc!* sonor și degetele ei cu unghii lungi și vopsite încătușaseră din amândouă părțile coapsele bărbatului.

„Ia te uită! mi-am zis amuzat. Tipa îi suge pula și el nici măcar nu se uită la ea. Nu-i prea frumos din partea lui! Oare la ce se gândește bărbatul acesta minuscul și de ce se uită cu atâta curiozitate în tavan?”

„Și cum ar arăta gândurile lui dacă i le-aș putea citi?”

Am aflat repede că gândurile bărbatului minuscul nu erau cine știe ce. Tipul doar se uita în sus și se întreba ce ar vedea dacă ar privi lumea cu un telescop foarte puternic. Unul care să mărească de un milion de ori!

Tipul își imagina că undeva, deasupra lui exista un univers foarte mare și că, probabil, ar vedea lucruri tare interesante dacă ar fi avut un telescop.

„Ce cretin! mi-am zis. Eu mă uit la el prin microscop și el vrea să se uite la mine prin telescop. Iar, dacă l-ar avea, probabil că ne-am uita unul la altul ca doi proști!”

Și deodată tipul acela minuscul a tresărit și a început să geamă. Cumva, nu știu cum, tensiunea din lumea lui s-a transmis și în lumea mea care se legăna.

Am văzut universul minuscul îndepărtându-se cu foarte mare viteză și, brusc, legătura dintre cele două lumi s-a pierdut.

Lumea mea continua să se zguduie. Am închis ochii și mi-am dat seama că, la rândul meu, și eu gemeam și tresăream aici, pe patul din lumea mea. Am ridicat un pic capul, suficient cât să o privesc mai bine pe Carolina.

Tocmai se ridicase. Am văzut-o scuipând într-un șervețel. Rujul i se întinsese până la jumătatea bărbiei.

Am închis ochii la loc.

* * *

- Îmi pare rău, Tiberiu, dar asta e! a încheiat șeful. Va trebui să te lăsăm să-ți cauți altceva de lucru. Noi nu te plătim ca să vorbești toată ziua la telefon. Și, pe deasupra, ai lipsit și vreo două ore azi-dimineață, însă nu te-ai învoit de la nimeni. Ai întins coarda prea tare!

Eu te-am înțeles, când ai avut probleme. Ți-am acordat tot concediul, când ai fost bolnav. Ți-am dat și zile libere, când a fost cu înmormântarea mamei tale. Da, am fost mereu un domn cu tine, știi bine asta, însă acum... n-am ce-ți face!

Așa că hai să dăm noroc și... rămânem prieteni în continuare. Nu-i nimic personal!

* * *

Am aruncat în mașina de spălat și salopeta, și tot ce mai aveam pe mine, dar nu și chiloții mânjiți cu ruj. Pe ăia i-am aruncat frumușel pe geamul de la baie.

Apoi m-am băgat sub duș și m-am spălat pe îndelete, fără să mă grăbesc.

Nu eram supărat câtuși de puțin! Mi-o făcusem cu mâna mea. Dar acum nu mai avea nicio importanță. Oricum intenționez să-mi dau demisia mai devreme sau mai târziu.

Banii din vânzarea casei stăteau nefolositi în bancă. Întreaga sumă.

În ziua când îi oferisem Sofiei sacoșa plină cu bani, ea zâmbise, mă mângâiasse pe obraz și-mi spusese:

- Astăzi o să-ți pansez mâna, o să mâncăm iahnie de fasole și, după aceea, o să facem tot ce dorești, însă mâine dimineață la prima oră te duci, te așezi la coadă și depui toți banii în bancă, pe numele tău! Mie nu-mi trebuie, dragul meu. Sunt banii tăi!

Așa că, deși fusesem concediat, nu eram deloc disperat. Aveam 52 de mii de motive ca să nu fiu.

A sunat telefonul. Femeia aceea începea să mă enerveze. Deja reușea!

- Ce mai vrei? am întrebat posomorât.

- Ți-a plăcut? m-a întrebat ea, alintându-se ca o fetiță.

- Carolina, n-am timp de tâmpeniile tale! Tocmai am fost concediat!

- Aha! a spus ea serioasă. Ei, ce să-i faci? Asta e! Măcar ai avut și tu o bucurie pe ziua de azi, nu?

Am închis. M-a sunat înapoi imediat! Am închis din nou. M-a sunat din nou!

Dacă o ținea tot așa, treaba era foarte clară: urma să-i spun Sofiei că mi-am pierdut cartela telefonică.

„Oare cât o fi costând o cartelă? m-am întrebat oftând.”

Peste jumătate de oră, i-am răspuns totuși.

- Pușlama! a țipat ea la telefon.

- Tu cu mine vorbești? am întrebat-o amuzat.

- Da, cu tine, javra dracului! a scuipat Carolina cuvintele ca o mitralieră. Vezi, că mă scoți din sărite! Nu cred că vrei s-o sun pe Sofia, nu-i așa?

Am simțit cum cerul mi se prăbușește în cap. Cerul era tare! A început să mă doară capul.

- Bine, dragă, mi-a plăcut! am spus, controlându-mi cu grijă nervii. Uite, recunosc, ai fost meseriașă! Nota maximă! Ești mulțumită acum?

- Încă nu! a șuierat ea. Dar o să fiu, după ce-o să-l convingi pe Alfredo să-mi mai dea o șansă! Am început să râd. Nu voiam s-o enervez, dar ceea ce-mi cerea ea era pur și simplu hilar. Mă bucur că mă găsești amuzantă! a continuat vipera, râzând și ea. Știu bine la ce te gândești! Nu mă deranjează absolut deloc că este homosexual. Da, știu și asta!

- Păi, spune și tu dacă nu-i de răs! am întrebat-o hohotind. Tu de aia mi-ai supt-o? Ca să-ți fac lipeala cu Alfredo? Ha, ha, ha! Înseamnă că mi-ai supt-o degeaba! Eu crezusem că-ți place cum repar prizele și când colo...

- Dacă mai îndrăznești să te hilizești o singură dată, îți jur că închid și o sun pe Sofia! O fac chiar acum! N-am nimic de pierdut, să știi! Oricum nu prea o plac. De fapt, n-am înghițit-o niciodată pe nepoată-mea! Arată ca dracu'! Mi-e și scârbă când o văd. Cred că vă meritați unul pe celălalt. O pușlama și un monstru! Ha, ha, ha!

- Te bag în pizda mă-tii de ștoarfă! am urlat și am închis telefonul.

N-a lipsit mult să-l trântesc de perete.

„Cum am putut să-i fac una ca asta Sofiei! m-am întrebat îngrozit. Cum? Mi-a luat oare Dumnezeu mințile? Sau, dacă nu mi le-a luat El, atunci cine mi le-o fi luat? Vai, vai și iar vai! Sofia mea dragă! Cred c-am fost nebun să fac... așa ceva!”

Am început să tremur. Mă băgasem singur într-o mare căcat. Dacă vipera aia cu unghii ojate îi sufla ceva îngerașului meu la ureche, eram un om pierdut!

* * *

„Cu mine să nu te joci!” Doar atât scria!

Am închis telefonul și am privit-o pe Sofia mânuind polonicul și

turnând supa fierbinte în farfurii. Polonicul era mic și drăguț. Avea culoare albă.

- Eee... de la operatorul de telefonie! i-am explicat zâmbind. Mă tot freacă cu mesaje. Cred că o să trag o fugă până la Alfredo. După ce mâncăm, desigur!

- Vin și eu! Simt nevoia să mă plimb un pic.

Am privit-o zâmbind. Cu mâna dreaptă strângeam de piciorul mesei. Lemnul era de esență tare!

* * *

- Rău faci că nu te gândești de două ori! i-am spus nervos. Doar ești avocat, ce pizda mă-sii! Ar trebui să vezi și avantajele.

- Despre ce avantaje vorbim noi aici, Tiberiu? m-a întrebat el râzând. Tu ești conștient că, dacă mi-aș dori o femeie, aș putea să mă însor cu o tipă de douăzeci și cinci de ani? Una tânără și frumoasă, ca Sofia!

- Păi, tocmai aici sunt avantajele, Alfredo, băiatule! l-am dăscălit răbdător. O tipă de douăzeci și cinci de ani este pofticioasă și e normal să fie așa la vârsta ei. O să alerge după tine prin casă cel puțin de două ori pe zi. Asta înseamnă de 14 ori pe săptămână, Alfredo. Adică de 60 de ori pe lună! Gândește-te și tu! Alea-s nesătule și tu ești om bătrân, măi! Și mai ești și gay pe deasupra.

- Oricum nu mă însor! mi-a tăiat-o el, roșu la față. Stai calm!

- N-am terminat! Ascultă-mă, lasă-mă să-ți explic! O tipă cum e Carolina, de exemplu, una de treizeci și opt de ani, este rezonabilă. O să te caute, poate, o dată pe săptămână. Poate chiar o dată la două săptămâni. Sau... poate deloc.

- Cum adică „deloc”? a întrebat el mirat.

- Tipa știe! am recunoscut eu oftând, cu nasul în jos. Știe tot! Tot, tot! Și este de acord să te lase în pace. Ea vrea doar să fie „doamna avocat Alfredo"! Ce mare chestie? Asta-i visul ei. Nu e frumos să calci în picioare visele unui om! Mă faci să-mi schimb părerea despre ti...

- Păi, să viseze sănătoasă! a țipat Alfredo. Ce treabă am eu cu toate astea? Zău așa, Tiberiu, eu tot nu văd avantajele!

- Cum nu le vezi, băi, pulă? am țipat și eu. Ești orb? Gândește-te la Cur de Fier! Are copil? Are! Are un statut onorabil de văduv? Are! Tu ai împlinit deja treizeci și șase de ani și ești tot burlac, tot trist, tot singur cuc! Lumea vorbește, Alfredo! Lumea nu iartă pe nimeni!

- Și ce-mi pasă mie? a spus el cătrănit.

- Păi, ești avocat, nu? Ai o clientelă de păstrat! Ai o poziție socială și

profesională! Ești membru al baroului, nu? Băi! Dacă se află că ești curist, lumea o să te facă praf!

Alfredo s-a uitat ciudat la mine și și-a încleștat fălcile. Secundele treceau. Într-un târziu, fălcile i s-au descleștat și m-a întrebat pe un ton foarte calm:

- Tiberiu, noi nu ne știm de azi, de ieri, nu-i așa?

- Mda, așa e! am răspuns mirat. Și?

- Și tu-mi ești prieten, nu-i așa?

- Normal! Prieten până la...

- Da, am înțeles! a spus el rece. Înseamnă că-mi vrei binele.

- Logic! La ce sunt buni prietenii?

- Atunci uită-te-n ochii mei și spune-mi că-mi vrei binele. Spune-mi încă o dată că este în interesul meu să mă căsătoresc cu femeia aceea. Pentru cine pledezi tu cu atâta patos? Pentru mine?

Am amuțit.

Alfredo îmi spusese să mă uit în ochii lui, însă eu mă uitam la un colț al covorului. Era un covor drăguț, albastru cu alb. Avea și ciucuri. Unul dintre ciucuri era mai scurt decât celelalte.

„Băga-mi-aș! mi-am zis cătrănit și am simțit că-mi vine să bocesc. Uite ce-am ajuns! Sunt un Iuda! Un Iuda al secolului 21! Tocmai îmi vând cel mai bun prieten pe o muie. Și nici măcar pe una mai acătării. Tipa aia habar n-are să sugă o pulă! Până și Alfredo cred că se pricepe mai bine la chestia asta.

Așa am ajuns eu? Sofia m-ar scuipa între ochi, dacă ar ști ce fac eu aici! M-ar scuipa și m-ar întreba... Oare ce m-ar întreba?

Probabil n-am să aflu niciodată! Pentru că mătușa ei n-o să-i spună niciodată nimic! O să am eu grijă de asta. Chiar acum mă duc la ea și o să-i cumpăr tăcerea, chiar dacă o să mă coste 52 de mii de dolari. Hmm... poate 20 de mii de dolari. Nu, nu, nu! E prea mult! Hai să zicem... 5 mii. Sau, poate, ar fi și mai bine să nu-i dau niciun ban!

Dacă o să-i dau bani, o să zică că sunt slab și-o să mă joace pe degete cum vrea ea! Nu, domnule, nu-i dau niciun ban!

Aha, am găsit! O să o păcălesc! O să-i fac și eu sex oral și, după aceea, o să fim chit! După aia, n-o să mai aibă curajul să-i zică nimic Sofiei. Dacă o să-i spună că mi-a supt pula, o să-i spun și eu Sofiei că i-am dat limbi! Ha, ha, ha! Da, o s-o șantajez!

Așteaptă tu, vipero ce ești! Sunt mai deștept decât tine!”

- Ai mare dreptate, Alfredo! i-am spus simplu, privindu-l direct în ochi. Nu merită să te căsătorești cu femeia aia! Nici măcar o muie ca lumea nu știe să facă!

Apoi m-am ridicat și am ieșit. Alfredo a rămas în urma mea, petrecându-mă cu o privire năucă.

Mergând pe stradă, am scos telefonul și am sunat-o pe viperă.

- Mă întorc de la Alfredo! am zis rânjind. Trebuie să ne vedem neapărat, Carolina! Am ceva să-ți fa... să-ți spun!

- Foarte bine! a răspuns ea. Atunci, te așteptăm!

- Poftim?

- Sunt la voi. Tocmai beau o cafeluță cu Sofia! Și a închis.

Am privit telefonul, apoi am privit betonul trotuarului. Apoi iar telefonul.

Am oftat și l-am pus în buzunar.

CAPITOLUL TREIZECI ȘI OPT

Hai la farmacie, Tiberiu

- Doamne, ce noapte chinuitoare! am gemut eu. Mă doare spatele de la patul ăsta.

- Azi-noapte ai vorbit iarăși în *limba rusă*! a spus Sofia întinzându-se ca o pisică, apoi s-a dus la baie.

„Iarăși? am gândit, trezindu-mă brusc. Când o să se termine? Ce tot vrea Tabita asta de la mine?”

Sofia a revenit de la baie și s-a băgat din nou în pat. A pus capul pe umărul meu și m-a întrebat:

- Ce ai de gând? La ce te-ai gândit?

- Îți jur că nu m-am gândit la Tabita! am spus speriat. Habar n-am ce-am visat!

- Nu, dragă! Las-o pe Tabita. La ce te-ai gândit pe mai departe? Nu mai ai serviciu. Ce o să faci mai departe? Încotro?

- Pfff... nu știu! Mă gândeam să mă apuc iar de școală, însă nu de drept. Dreptul e nașpa! Nu mi-ar plăcea deloc să mănânc pâinea lui Alfredo. Apropo, Alfredo te cam place! A zis că ești tânără și frumoasă!

- Și eu îl plac! a răspuns Sofia. E un băiat bun. Păcat că nu-și găsește și el o fată! E tare de treabă.

Am întors capul spre Sofia și am privit-o concentrat. Vorbea serios! Am simțit că încep să mă enervez, dar n-am spus nimic.

Mâna Sofiei s-a strecurat în pantalonii mei de pijama.

Am tras cu coada ochiului la ceasul de pe televizor. Eu nu aveam de mers nicăieri, dar ea da.

- O să întârzii la serviciu! am anunțat-o îndatoritor.

- Lasă, că te cunosc! a chicotit ea, cu nasul în umărul meu. N-o să întârzii defel. Oricum, văd că și tu ai chef, așa că...

- De fapt, este erecția de dimineață, i-am explicat ridicând din umeri.

- Nu-i nimic! a spus ea, mușcându-mă de ureche. Mă mulțumesc și cu ea! Mâna ei a început să fie tot mai obraznică.

„Sper că nenorocita aia n-o fi avut vreun herpes! mi-am spus privind absent tavanul. Dacă l-a avut... atunci mi l-a dat și mie! Iisuse din ceruri! Nici măcar nu știu cu cine a umblat curva aia! N-am habar ce-a făcut în ultimii opt ani, de când e văduvă! M-am dus la ea așa, ca boul, ca să-i schimb prizele!

Ar trebui să-mi fac urgent niște analize! Oare ce boli pot fi transmise de la gură la...

Of, Doamne! Unde mi-au fost mințile? Cum am putut să-i fac așa ceva Sofiei?”

- Te rog, nu! am spus gemând. Mă doare spatele de la afurisitul ăsta de pat. Cred că salteaua trebuie întoarsă. O să mă ocup chiar azi. Și apoi... sunt și trist pentru că mi-am pierdut locul de muncă. Și mă mai superi și tu, dis-de-dimineată.

- Dar cu ce te-am supărat? a întrebat ea, privindu-mă mirată. Mâna de acolo, de jos s-a oprit.

- Păi, îmi spui așa, pe șleau că-ți place de Alfredo și... și... mă tachinezi!

- Mie de tine îmi place! a spus ea zâmbind și mâna de jos a prins din nou viață. Dă-l încolo pe Alfredo! Eu cu tine am treabă! Uite, și ție îți place!

I-am scos mâna de acolo și m-am uitat la Sofia cu un aer foarte supărat.

- Un nu înseamnă un nu! am pus-o eu la punct. Sofia s-a bosumflat. Știi ceva? am adăugat repede. M-am gândit să urmez facultatea de medicină! Da, am decis să urmez calea asta! Psihiatru sau psiholog... sau, și mai bine, și una și alta! Mai văd eu! Dar anul acesta nu se mai poate! Examenele s-au dat deja.

- Vrei să te faci și psihiatru, și psiholog? s-a mirat ea. Păi, de ce? Și cum ți-a venit? Simți tu chemarea asta?

- Da! i-am mărturisit sincer. Mi-ar plăcea foarte mult să vină oamenii la mine și să-mi spună toate problemele lor, iar eu să le dau sfaturi. Aș putea să le dau niște sfaturi foarte valoroase! Mai ales femeilor. Simt că am un limbaj comun cu ele, vorbim aceeași limbă. Aș putea fi un foarte bun psiholog pentru femei. Nu zâmbi, Sofia! Vorbesc serios, eu înțeleg femeile ca nimeni altul!

- Și bărbații?

- Bărbații sunt scârboși! Nici măcar nu vorbesc aceeași limbă cu ei! Mai mult chiar... îi detest! Dacă ar veni un bărbat la cabinetul meu de psihologie și dacă mi-ar spune de câte ori s-a pișat în pat când era mic, cred că l-aș bate pe loc de l-aș sminti și s-ar mai pișa pe el încă o dată! Bărbații sunt dezgustători!

Dacă o să-mi ajute Dumnezeu și o să ajung cândva șeful spitalului de

psihiatrie, întâi și întâi o să concediez toți bărbații și o să externez toți pacienții bărbați! Locul lor nu este la balamuc! Afară cu ei!

O să fiu singurul bărbat! Vor mai rămâne doar asistentele, infirmierele, femeile de serviciu și, desigur, pacientele! Și, de internat, o să internez doar femei! Asta va fi regula!

- Și n-ați vrea să fiu eu prima dumneavoastră pacientă, domnule doctor? a întrebat Sofia chicotind. Haideti, vă rog, tratați-mă urgent! Sunt un caz disperat! Nu prea mă simt bine în dimineața asta! Uitați aici, am o mâncărime teribilă și...

- Sofia, femeie! Tu nu poți să fii serioasă măcar o secundă? Lasă-mă! Ce ai? Te porți exact ca o nimfomană!

- Oh, da, acesta era diagnosticul! s-a văitat ea, apoi a pufnit în râs. Sunteți un bun diagnostician, domnule doctor! M-ați nimerit din prima! Vai, dar ce instrument este acesta? La ce folosește? Spargeți nuci cu el?

Am sărit din pat nervos și am privit-o lung.

- Bine, am înțeles! a spus ea oftând. Scuză-mă, Tiberiu! Te rog, continuă! Te ascult. Uite, îți jur că... sunt foarte serioasă acum.

- Nici măcar nu mai știu despre ce vorbeam! am spus îmbufnat.

- Despre femei. Spuneai că... ai un limbaj comun cu ele, că vorbiți aceeași limbă.

- Și? Parcă mai era ceva!

- Ah, da! Ziceai că înțelegi femeile ca nimeni altul și apoi te-am întrerupt. Continuă! Scuză-mă!

- Deci... ăăă... după cum îți ziceam, eu înțeleg femeile! Dar tu nu trebuie să mergi la serviciu?

- Lasă că mai am timp! Nu-i nicio grabă! Tu dezvoltă-ți ideea.

- Și... rezonăm cu ele! Femeilor poți să le accepți totul. Totul, înțelegi? Femeile sunt delicate, sunt nevinovate... au suflet bun! Și, în plus, le cunosc ca pe propriile mele buzunare. Am un nas special în privința femeilor. Știu cum gândesc, cum acționează, cum reacționează... Mă bucur alături de ele, sufăr alături de ele. Eu și femeile suntem prieteni la cataramă!

Desigur, orice pădure are și uscături, mai sunt și excepții! Există și cazuri patologice aberante și irecuperabile, cum ar fi, de exemplu, mătușica ta, Carolina! Infectă tipă!

- Nu te contrazic!

- Ce voia ieri? De ce-a venit pe la noi?

- Păi, nu mai știu! A zis că voia să-mi spună ceva, un secret, dar ne-am luat cu altele și apoi ai venit tu și nu mi-a mai zis.

Am înghițit în sec. Inima a început să-mi bată mai tare și să-mi

lovească coastele. Coastele au început să pârâie subtil.

- Tu te simți bine? m-a întrebat Sofia. Ai amuțit așa, deodată.

- Sunt bine, dragă! am răspuns clipind. De fapt, niciodată în viața mea nu m-am simțit mai bine. Mă simt extraordinar!

- Bravo! a bătut Sofia din palme. Țta-i spiritul, iubitele! Așa se construiește o carieră! Oh, presimt că vei fi un doctor extraordinar! Deci, ce ziceai despre femei? Hai, mai spune-mi, că-mi place!

* * *

- Ia ascultă! Ce i-ai spus Sofiei? am întrebat-o din prima pe Carolina.

- Bună dimineața, Carolina! a spus ea înțepată. Ce mai faci, Carolina?

- Bună dimineața, Carolina! am spus simțind că turbez. Ce mai faci, Carolina? Ce i-ai spus Sofiei?

- Nimic, ce voiai să-i spun? Am vorbit și noi așa, ca fetele. Ea mi-a povestit despre viitoarea voastră nuntă. Am înțeles că o să fie prin noiembrie, nu? Țți doresc Casă de Piatră de pe acum! Sper să ne puneți nași! Adică, pe mine și pe Alfredo.

- Carolina! Destupă-ți urechile și ascultă-mă cu atenție: Alfredo nu vrea să se însoare cu nimeni! Am încercat să-l conving în toate felurile. N-am reușit! Nah... Țmi pare rău pentru tine!

- Da? a întrebat ea amenințător. Și mie pentru tine! Uite, o sun chiar acum pe Sofia! Pa!

Și a închis. Am sunat-o imediat pe Sofia.

- Măi, măi! a făcut ea veselă. Te-ai gândit și tu să mă suni!

- Da! am spus oftând. Mi-e tare dor de tine.

- Nu prea părea să-ți fie dor de mine azi-dimineață, a spus ea șagalnic, apoi a adăugat: Oh, ia te uită! Mă sună și Carolina.

- Nu-i răspunde! Las-o să sune până-i curge sânge din nas! Femeia aceea e o piază rea! O să ne meargă prost dacă întrerupi convorbirea noastră pentru ea.

- Bine, dar văd că insistă! mi-a explicat Sofia. Doar două secunde, Tiberiu și, după aceea, revin.

- Nuuu! Să știi că mă supăr! Rămâi să vorbești cu mine! Să știi că m-am gândit mult la chestia de azi-dimineață. Țmi pare tare rău că m-a durut spatele.

- Și mie, puiule! Te mai doare?

- Absolut deloc! Nu vrei să te învoiești de la serviciu? Am un cadou pentru tine. Mă uit la el chiar acum. E mare și tare! Ce zici? Vii? Te aștept!

- Nu se poate! Serviciul e serviciu! Dar o să-ți reamintesc despre asta, când o să vin acasă.

- Perfect! Iar eu îți promit că o să fie ceva de neuitat. O să ții minte toată viața. Nu râde, vorbesc serios! Când o să împlinești nouăzeci de ani, ai să-mi pui o floare pe mormânt și ai să zici în sinea ta: „*Oh, Tiberiu! Îmi amintesc și azi de după-amiaza aceea!*”. Îți garantez eu! Aha, și încă ceva...

- Spune, iubitele! Orice!

- Să nu-i mai răspunzi niciodată Carolinei. Nici la ușă, nici la telefon! Femeia aceea nu-mi place deloc! Nu știu de ce! Te rog, încearcă să o eviți cât de mult poți. Și, mai ales, nu-i răspunde la telefon! Dă-o pe lista neagră! Îmi promiți?

* * *

Eu mă uitam la monitor și monitorul se uita la mine.

- Am dat de dracu'! am exclamat îngrozit.

Timp de o oră căutasem pe internet toate bolile sexuale transmisibile pe cale orală. Și le-am găsit! Și nu erau puține!

Era înspăimântător!

Era exclus să mă culc cu Sofia în după-amiaza aceea. Sau în luna aceea! Și totuși îi promisesem! Ce era de făcut?

Dacă făceam și de data asta pe bolnavul, îngerașul meu ar fi intrat imediat la bănuieli. Sofia era foarte inteligentă! Avea mintea brici!

Am simțit brusc că o urăsc pe Carolina din adâncul sufletului meu. Îmi spurcase casa! Îmi mânăjise viața cu gura ei rujată! Dar... ce trebuia să fac acum? Să o murdăresc, la rândul meu, pe biata Sofia? Bietul meu copil nevinovat! Nu puteam să fac așa ceva!

Scria foarte clar pe internet: în materie de boli sexuale, nu contează dacă te-ai culcat cu un partener străin sau cu o mie. E tot aia! Atunci când te culci cu cineva, nu te culci doar cu el, ci și cu toți partenerii pe care i-a avut până la tine. Și cu toți partenerii partenerilor lui. Și... așa mai departe.

Pe cât era Sofia mea de inocentă și lipsită de experiență, pe atât de îngrozit eram eu acum.

„Aha, mi-am zis, cred că există totuși o soluție! Oare Sofia și-ar da seama dacă am sau nu am prezervativ? Femeile sunt cam prostuțe la preludiu. Îmbujorate. Neatente. Dacă o amețesc bine, bag mâna în foc că n-o să-și dea seama! Mda...

Hai la farmacie, Tiberiu!”

Sofia era îmbujorată și ținea ochii închiși. Deasupra ei eram eu, Maestrul de Ceremonii, iar deasupra noastră era cearșaful.

Totul mersese exact așa cum plănuisem: flori, lumânări parfumate, vin roșu pentru ea, prăjituri de la cofetărie și... un prezervativ. Doar pentru mine!

O înnebunisem de tot cu sărutările mele. Poate că și paharele de vin pe care insistasem să le bea avuseseră un oarece rol.

Deja era înfierbântată și trăgea de chiloții mei când i-am spus cu un surâs:

- Doar o secundă, dragă! Revin imediat! Chemarea naturii!

În mintea mea era foarte clar tot ce urma să fac. Am fugit la toaletă și mi-am pus cu atenție prezervativul. Apoi mi-am tras chiloții la loc și... gata! Am revenit înapoi ca un amant înfocat și am mai sărutat-o pe Sofia câteva minute, până când s-a încălzit porcăria de cauciuc de pe mine.

Apoi am tras cearșaful peste noi și, la adăpostul lui, am scăpat de chiloții ăia.

„Doamne, cât de deștept sunt! mi-am zis fericit, în timp ce o sărutam pasional pe Sofia și intram încetul cu încetul în ea.”

Totul se petrecuse într-o tensiune maximă. Eu unul eram conștient de tot ceea ce făceam, însă ea nu prea. Așa că îngerășul meu n-a avut nicio șansă. Adevărul era dincolo de ea! De fapt, era chiar în ea!

Iar acum, era îmbujorată și ținea ochii închiși. Deasupra ei eram eu, Maestrul de Ceremonii, iar deasupra noastră cearșaful.

- Te iubesc! mi-a șoptit ea, deschizând ochii.

Am gemut și am închis ochii. M-am avântat și mai năvalnic în ea. Pur și simplu, îmi era teribil de rușine de ceea ce se petrecea. Nu jucam corect jocul dragostei noastre! Chiar și eu, cu toate păcatele mele, simțeam asta. Felul cum mă comportasem mă scandaliza până și pe mine. Adusesem o curvă în patul nostru curat!

Adică nu o adusesem, dar o adusesem.

- Te iubesc! a spus ea, gâfâind și icnind ușor de la loviturile mele din solduri. Tu ești dragostea mea! Unica mea dragoste! Te iubesc! Te vreau!

Mi-am strâns și mai tare pleoapele și mi-am așezat capul pe pieptul ei. Acum chiar că îmi venea să plâng.

Trebuia să mă abțin! Cum i-aș fi explicat o boceală strașnică în timpul partidei noastre de sex?

„De ce am făcut asta? mi-am zis, rupt de supărare. Tocmai asta, singurul lucru pe care ea m-a rugat să nu-l fac! Și eu l-am făcut!”

Eram atât de tulburat încât am pierdut ritmul și era cât pe ce să mă opresc.

Sofia și-a petrecut brațele în jurul gâtului meu, m-a sărutat și a început să suspine și să geamă.

„Doamne, sau mă trăsnești, sau fă odată să se termine! m-am rugat tremurând. Sunt un nenorocit! Nu merit o fată ca ea! Țasta-i înger, nu femeie!”

Apoi am început să gem și eu! Simțeam că urma să termin în curând, dar nu conta! Știam dinainte tot ce avea să urmeze și când, și cum! Plănuisem totul cu atenție, ca un porc de bărbat ce eram!

Pasul 1

Aveam s-o mai țin în brațe cam un minut și să-i șoptesc cuvinte de dragoste.

Pasul 2

Cearșaful trebuia să rămână cu orice preț peste noi.

Pasul 3

Peste încă un minut, urma să o trimit cu frumosul la duș, ca să se spele. Ea prima!

Pasul 4

În timpul ăsta, aveam să-mi scot repede prezervativul și să-i fac vânt pe geam.

Gata! Viitoarea mea căsnicie era salvată!

M-am bucurat atât de mult că eram și bărbat, și deștept încât am început s-o iubesc mai cu foc și o amețală dulce s-a suit dintre coapsele mele, mai sus, tot mai sus... a ajuns în cap.

- Te iubesc! a șoptit Sofia în timp ce tremura toată, de parcă o apucaseră frigurile.

- Te iubesc! am șoptit la urechea ei. Te iubesc, dragostea mea! Te iubesc, Tabita!

În momentul acela m-am oprit brusc.

Sofia a făcut ochii mari și ochii noștri s-au întâlnit. Stăteam acolo ca două statui înghețate, suite una peste alta.

De data aceea, a fost rîndul meu să tremur de parcă mă apucaseră frigurile. Dar nu tremuram de frică! Țala mic, de jos, își făcea datoria finală.

- Ieși din mine! a șoptit Sofia cu o voce de gheață, însă ochii ei aruncau fulgere.

Am sărit ca ars din ea. Cearșaful a sărit și el la o parte.

Sofia a privit spre coapsele mele, apoi s-a uitat uluită în ochii mei. Și-a dus mâna la frunte și s-a ridicat din pat ca un om bolnav, cu mișcări lente. A rămas așa în mijlocul camerei. Stătea goală, în picioare, cu mâna la frunte. Apoi și-a coborât-o și s-a întors spre mine.

Privirea ei n-am s-o uit niciodată!

- Cred că merit și eu o explicație, a spus ea într-un târziu și vocea ei era atât de tristă încât mi-au dat lacrimile. Stăteam așezat pe pat, plângeam în tăcere și o priveam. Da, cred că merit o explicație, a repetat ea un pic mai calmă, apoi a cules halatul de pe marginea scaunului și l-a tras pe ea. A înodat cordonul cu mișcări scurte, sigure.

- Nu pot să-ți explic! am spus gemând și lacrimile au început să-mi ude și mai tare obraji. M-am acoperit repede cu cearșaful. Nu voiam să mă vadă așa.

- Deci este... exact așa cum am bănuț! a spus Sofia privind podeaua. M-ai înșelat cu Tabita aceea. Dumnezeule Mare! M-ai mințit tot timpul!

- Nu-i adevărat! am țipat, ridicând capul din palme. Știu că i-am pronunțat numele și nici măcar eu nu pot înțelege de ce, dar îți jur pe ce am mai sfânt că nu te-am înșelat niciodată cu ea!

- Dar cu cine? a întrebat Sofia, uitându-se mirată la mine.

- Cu... cu nimeni, am suspinat eu, uitându-mă în jos.

Sofia a ieșit ca o furtună din cameră, dar a revenit în mai puțin de două secunde.

- Uite Biblia! a țipat ea, ridicând în mână cartea sfântă. Dacă nu m-ai înșelat cu nimeni, atunci pune mâna pe ea, uită-te în ochii mei și spune așa: „Nu te-am înșelat cu nimeni, Sofia! Așa să-mi ajute Dumnezeu!”. Ai curajul s-o faci? a continuat ea, țintuindu-mă cu privirea.

- Eu nu-s bigot! am spus, evitându-i privirea. Nu cred în cărți sfinte și icoane și moaște și... chestii din astea!

- Cu atât mai mult! a spus Sofia, așezând Biblia pe pat, chiar lângă mine. Dacă nu crezi, înseamnă că poți să juri liniștit!

M-am uitat la Biblia aceea neagră cu o cruce aurită pe copertă.

„De fapt, mi-am zis, sexul oral nu prea este sex. Dacă stau și mă gândesc bine, chiar nu-i sex deloc! Adică... n-ai cum să faci copii în felul ăsta! Toată lumea știe că sexul oral... nu este sex! Cred că, de fapt, n-am înșelat-o pe Sofia chiar atât de tare.

Da, chiar așa... ăsta-i adevărul: n-am înșelat-o! Pot să jur liniștit!”

Am pus mâna pe Biblie, m-am uitat în ochii Sofiei și am șoptit:

- Nu... te-am înșelat.

- Așa să-mi ajute Dumnezeu! a repetat ea, privindu-mă direct în ochi,

fără să clipească. Hai, spune! Spune, Tiberiu!

- Așa să îmi aj...

Palma pe care mi-a cârpit-o Sofia a răsunat puternic și a avut ecou în toți pereții dormitorului. Întâi a fost palma, apoi Biblia mi-a fost smulsă de sub mână.

- Cine a fost? m-a întrebat Sofia tremurând și ținând cartea sfântă cu amândouă mâinile. Tiberiu! Te-am întrebat cine a fost!

- Sofia...

- Vorbește! a țipat ea deodată.

- Carolina a fost! am șoptit, ținând mâna pe obraz.

Sofia a scăpat Biblia din mână. Cartea s-a răsucit o secundă pe podea, ca un titirez, apoi s-a oprit la picioarele ei.

Ea s-a așezat pe scaun și a rămas așa, de parcă fusese lovită în cap. Nu se mișca. Doar clipea.

„De data asta cred că e tare supărată pe mine! mi-am zis speriat. Oare la ce se gândește? Poate că, dacă i-aș explica...”

- Plec! a spus ea brusc, ridicând capul. În seara asta o să dorm la ai mei!

- Sofia...

- Taci! a murmurat ea, privindu-mă cu niște ochi care nu promiteau nimic bun. Mă îmbrac și plec chiar acum! Nu mai pot să te văd! Nu mai vreau să te văd! Iar mâine...

Am ridicat spre ea niște ochii plini de lacrimi. Mâine? Ce avea să fie mâine? Nu mai aveam curajul să-i spun nimic. Nici măcar să gândesc nu puteam!

Acolo, chiar la doi pași, nu mai era Sofia mea. Era doar o femeie furioasă, care mă privea cu scârbă. O scârbă fără margini!

- Iar mâine o să revin, dar nici tu, nici lucrurile tale nu vor mai fi aici! Și... vreau să găsesc cheia în cutia poștală!

Apoi a sărit de pe scaun, a deschis dulapul ca scoasă din minți, și-a luat niște haine și a ieșit. Am auzit-o îmbrăcându-se în camera cealaltă, apoi ușa de la intrare s-a închis cu un bufnet.

Eram singur în apartament.

Am stat nemișcat minute îndelungate. Priveam în gol, fără să gândesc, fără să scot niciun cuvânt. De data asta chiar o făcusem lată. Simțeam că o să dureze mult până să primesc iertarea.

M-am ridicat cu greu, ca un om bătrân și am ridicat cu grijă Biblia de pe podea. Nu se cuvenea să rămână acolo. Am șters-o, am sărutat-o și am pus-o pe masă.

Apoi mi-am scos prezervativul și i-am făcut un nod. Am rămas cu el în mână, uitându-mă la pereți.

- Cred că a vorbit serios, am șoptit. Cred că da!

M-am îmbrăcat și am început să-mi strâng hainele, lucrurile...

Avea dreptate, trebuia să plec. Deocamdată!

CAPITOLUL TREIZECI ȘI NOUĂ

Când Satana se plimbă printre oameni

- Ce vrei de la mine? am urlat iarăși. Ce ți-am făcut? De ce mă bântuiești? De ce mă chinuiești? De ce îmi dai viața peste cap?

- Tiberiu...

- Vreau să știu de ceee! am urlat. Răspunde-mi!

Tabita era lipită cu spatele de perete și palmele mele îi apăsau umerii. O ținutisem acolo. Intrasem peste ea mai furios decât nebunii de care avea ea grijă!

În spatele nostru, ușa era larg deschisă. Portarul și o infirmieră se holbau la noi cu gura căscată. Portarul era un bătrânel burtos. Alergase după mine pe scări, dar nu reușise să m-ajungă.

Nimeni nu m-ar fi putut opri!

Se împlinea o lună de când Sofia nu-mi mai deschidea ușa! Se împlinea o lună de când își schimbase numărul de telefon! Probabil că nici măcar nu mai dădea pe acasă.

O căutasem și la serviciu. O așteptasem, o pândisem... O căutasem și la ai ei. Până și Carolinei îi bătusem la ușă! Nu că mi-ar fi deschis.

Dar unde n-o căutasem?

Eram disperat! Sofia parcă intrase în pământ! Mă uscam pe picioare fără ea. Toți colegii Sofiei mă știau acum ca pe un cal breaz. Toți locatarii din blocul Sofiei mă știau.

- Să chem poliția? a întrebat speriat portarul.

Tabita a întors capul spre el și i-a spus foarte calmă:

- Nu, nu e cazul! Mă descurc. Închideți ușa, vă rog! Apoi s-a uitat la mine și mi-a spus disprețuitoare: Tiberiu, îți pute gura!

Am privit-o încremenit.

- Ce-ai zis? am îngăimat.

- Am zis că mă dai gata cu mirosul tău! Ai uitat să te speli pe dinți.

- Po...sibil, am bolborosit eu. Dar ce legătură are asta cu...

- Oh, te rog! s-a strâmbat ea. Vorbește cu gura în partea cealaltă. Rotește-ți capul mai la dreapta. Așa! Mai tare! Acum spune ce ai de spus.

Mi-am ridicat palmele de pe umerii ei și am privit-o zăpăcit.

Tabita și-a îndreptat umerii, apoi și-a netezit un pic uniforma. Pânza albă se boțise. După asta s-a dus spre masă, a luat poșeta, a scotocit nițel în ea și mi-a întins un pachetel:

- Poftim! Ia o gumă!

M-am uitat fără niciun chef la gumele ei și am întrebat-o supărat:

- Aromă de mentă?

- Nu! mi-a răspuns ea, privind pachetelul. De căpșuni.

- Mie-mi place de mentă! am zis îmbufnat.

- Nu mă mai ține cu mâna întinsă!

Am privit-o încruntat. Nu clipea! Am luat încet o gumă din pachet.

„Ca să vezi! mi-am zis mirat. Uite că sunt bune și astea cu aromă de căpșuni! Habar n-aveam!”

- Ia loc, Tiberiu! a spus, arătându-mi un scaun metalic.

- Așa! am spus, așezându-mă fără chef. Și mai departe?

- Și mai departe, o să discutăm politicos și civilizată.

Am simțit că mă enervez pe loc. Pun pariu că ochii îmi sticleau ca la lup. Eram un om disperat! Eram furios și voiam ca cineva să plătească! Tabita era vinovată pentru toate porcăriile din viața mea. Tabita avea să plătească!

Așa că am mârâit, pregătindu-mă să sar pe ea:

- Ascultă, eu n-am timp de prostii! Gata cu discuțiile civilizate și cu politetea! Știi ceva, Tabita? Cred că astăzi am să-ți beau sângele! A sosit ziua răfuiei și habar n-ai tu de când o tot aștept! Și o aștept! Și uite-o!

- Ascultă și tu! mi-a răspuns ea calmă. Ascultă și uită-te cu atenție! Vezi coșul acela galben?

- Care?

- Coșul de gunoi din spatele meu.

- Da, îl văd! Și?

- Ce scrie pe el? a întrebat ea surâzând. Scrie cu negru pe galben! Ia uită-te cu atenție!

- Scrie... *„RISC BIOLOGIC”*.

- Exact! Știi de ce? Pentru că e plin ochi cu seringi folosite, cu injecții, cu lame și cu alte chestii ascuțite adunate acolo!

Mi-am dat capul pe spate și am început să râd. Tabita râdea și ea. Râdeam amândoi în timp ce ne priveam ochi în ochi. Eu râdeam cu lacrimi.

Ea se înroșise toată la față.

- Gata! a strigat ea brusc și am amuțit amândoi.

Am înghițit în sec și am privit-o cu ură, apoi am șuierat printre dinții strânși:

- Nu mă sperii tu pe mine, nenorocito! Mă piș pe acele tale! Am luat eu destule injecții prin pijama de la tine. Și în umăr, și în coapsă, și... în burtă.

- Dar în ochi ai luat?

M-am uitat la ea cu ochii larg deschiși. Se vedea un început de surâs pe fața ei. În rest, nici măcar nu părea să respire! Niciun mușchi nu se mai clintea pe fața ei. Părea că tocmai îmi vorbise despre vreme sau despre recolta de porumb de anul viitor și aștepta răspunsul meu.

Am început să mă fâțâi neliniștit pe scaun.

„Ar fi în stare să mă lase chior, nebuna naibii! mi-am zis, simțindu-mi deodată gura uscată.”

Mi-am dat seama mai mult ca niciodată cât de diferită era Tabita de Sofia. Era o prăpastie imensă între ele!

Sofia mea era blândă ca o mielușică, exact așa cum fusese și mama. Probabil de aceea o iubeam atât de mult!

Tabita semăna cu taică-meu! Și ea era tot timpul cu capsă pusă. Oricând putea să-i sară țandăra! Oricând putea să se repeadă la tine și să te pocnească. Sau măcar să încerce.

Sofia avea tot timpul o bunătate caldă în ochii ei și zâmbetul ei purifica totul!

Tabita avea ochi de căprioară doar uneori și asta nu dura prea mult! Era suficientă o vorbă oarecare, aparent lipsită de importanță, și, dintr-odată, ochii ei de caprioară se defectau și încetau să mai clipească.

Sofia avea o voce catifelată și, atunci când vorbea, simțea că te mângâie.

Tabita folosea FORȚA! Dacă voia, din trei cuvinte te făcea să tresari de trei ori. Te viola emoțional!

Dacă voia! Acum... încă n-o făcuse.

Am oftat și am privit încă o dată spre coșul de gunoi. Poate că era gol, poate că nu era gol. Poate că ajungea ea prima la el, poate că...

- Bine! am spus generos. Sunt de acord să vorbim civilizată și politicos. Te ascult! Ce dorești să-mi spui?

- Dar tu ce dorești să-mi spui? mi-a întors-o ea, începând în sfârșit să clipească.

- Adevărul este că... adică... În fine, uite care-i treaba: de câțiva ani încoace, îți tot pronunț numele în timp ce dorm. Ba, mai nou, și când nu

dorm!

- Și cum îl pronunți? a întrebat ea mirată.

- Uneori spun „*Tabita!*”, iar alteori spun „*Numai tu, Tabita!*”. Și, mai recent, am zis „*Te iubesc, Tabita!*”, deși, crede-mă, chiar nu era momentul potrivit!

- Foarte interesant! a spus ea zâmbind, apoi și-a fluturat genele și mi-a aruncat o privire de căprioară. Și... mă iubești, Tiberiu? Hai, fii sincer! Suntem doar noi aici, ușa e închisă...

- Bineînțeles că nu! am strigat indignat.

- Bravo! Răspuns corect! Dacă mi-ai fi spus că mă iubești, n-ai mai fi părăsit camera asta decât cu picioarele înainte!

- Glumești?

Tabita m-a privit câteva secunde, apoi mi-a făcut cu ochiul și mi-a răspuns surâzând:

- Da! Imaginează-ți! Uneori, mai glumesc și eu.

- Dar nici tu nu mă iubești, nu-i așa? Fii sinceră!

Tabita și-a dat capul pe spate și a început să râdă ca o descreierată. Era pentru a doua oară când o vedeam râzând cu atâta poftă. Am așteptat bătând darabana pe masă. Un râs din ăla nu putea dura mult! Până la urmă, sau se oprea, sau avea să-i plesnească ceva în cap. Dar nu se oprea!

- Ce mama dracului ți se pare atât de amuzant? am întrebat, aruncându-i o privire urâtă.

- Tu! a răspuns ea, oprindu-se, apoi a continuat hohotind: Cum poți să crezi că te iubesc, omule? Visezi cumva? Aiurezi?

- Adică ce mare chestie? am spus revoltat. M-au iubit destule femei până acum! Trebuia să verific, nu?

- Eu te cunosc, Tiberiu! m-a lămurit ea zâmbind. Dintre toate femeile cu care ai avut de a face, eu te cunosc cel mai bine. Nici măcar mama ta nu te-a cunoscut așa cum te cunosc eu!

- Știu că mă cunoști, am spus posomorât. Am petrecut foarte mult timp aici. Mi-ai dat un milion de injecții și încă un milion de pastile.

- Exact! Și ți-am citit și toate fișele medicale. Și toate rezultatele testelor psihologice. Niciunul nu mi-a scăpat! Ia spune, de câte ori ai fost tu internat la noi?

- Nu mai țin minte. Dar ce contează? Acum sunt sănătos tun! Nici măcar nu mai beau!

- Ai zis cumva „*sănătos*”? a întrebat ea, fără pic de veselie în glas. Tu sănătos? Pe cine încerci să duci de nas? Ți-am studiat hârtoagele și te-am studiat și pe tine. Ești un caz unicat în analele spitalului nostru! Ești o adevărată colecție! Depresie, anxietate, tendințe paranoide, tendințe

schizoide, temperament coleric, impulsivitate, tulburare somatoformă, tulburări de identitate, tulburare de conversie și, pe deasupra, cireașa de pe tort: mitomanie!

- Adică?

- Adică ești atât de mincinos încât te minți până și pe tine. Îți place să inventezi mereu gogomăni și scenarii din orice fleac! O faci așa, fără motiv! Ai o imaginație patologică care explodează iar și iar... creează universuri paralele! Tiberiu, tu minți la fel de natural precum respiri. O plâng sincer pe fata aceea cu care erai în stația de autobuz. Habar n-ai tu cât de milă mi-e de ea!

- Ha, ha, ce amuzant! am spus râzând nervos. Las-o pe Sofia în pace! Să nu te atingi de ea! Tabita m-a privit cu milă. Bine, am continuat eu, poate că ai dreptate, poate că sunt un pic mitoman. Dar cine nu este? Și tu ești! Și portarul! Și femeia de serviciu! Toți suntem mitomani măcar o dată în viață. Tu n-ai spus niciodată nici măcar o singură minciună?

- Nu mă mai fă să râd și a treia oară! m-a rugat ea zâmbind. Nu știu ce ai, dar tare amuzant mai ești azi, Tiberiu! Încep să cred că-mi faci curte, serios! Mă vizitezi la serviciu, mă faci să râd în hohote... încep deja să intru la bănuieli. Ești sigur că nu mă iubești?

- Bine, am continuat eu fără s-o bag în seamă, poate că inventez unele chestii, poate că mai și mint uneori, dar, în afară de chestia cu mitomania, tot ce scrie pe fișele alea sunt niște neadevăruri strigătoare la cer. Poți să mă crezi! Îți garantez că-s sănătos sută la sută! Și sănătos, și liber ca pasărea cerului!

- Hai, las-o baltă! mi-a răspuns ea plictisită. Nu ești liber, doar crezi asta. Ai o mare problemă! Ai ceva foarte rău în tine, care te stăpânește și te chinuie. Tu nu-ți poți controla pornirile nici măcar cu pastile! Nu ești liber! Ești un sclav! Doar ți-am spus că te-am analizat, te-am întors pe toate părțile, te-am văzut cum te uitai la femei...

- Doar n-oi fi vrând să mă uit la bărbați!

- Discuția asta nu ajunge nicăieri! a spus ea oftând. Poți să te uiți la cine ai chef, dar pe mine uită-mă! Nici măcar numele meu să nu-l mai pronunți, auzi? Nici măcar în somn! Gata! Discuția noastră civilizată și politicoasă s-a terminat. Iar pe aici nu mai calci, s-a înțeles?

- Dar ce să mai caut aici? am întrebat-o, strâmbând din nas. Tu ești mai nebună decât mine! Crezi că doar tu mă cunoști pe mine? Vai de capul tău, Tabita! Și eu te cunosc și încă bine! Dacă aș avea chef, te-aș putea juca oricând pe degete.

- Hai, cară-te! Nu-ți doresc să mă cunoști vreodată! Eu nu sunt o fetișcană care țipă și se suie pe scaun când vede un șoarece ca tine! Și nu sunt nici unul dintre nebunii cu care joci poker pe pastile! Eu sunt Tabita!

- Asta ce dracu' mai vrea să însemne? am strigat, sărind înfuriat de pe scaun.

- Nu drăcui! a șuiert ea folosind FORȚA.

Am căzut la loc pe scaun și am privit-o mut. Ochii Tabitei au sticlit deodată ca două candelă.

* * *

Am ieșit din balamuc pășind de parcă eram hipnotizat.

De acum încolo, aveam un nou scop în viață: trebuia să mi-o scot din cap pe Tabita. Femeia aceea era toxică! Mai nebună decât toți amărății pe care-i păzea, îi lega de paturi, îi injecta și-i îndopa cu pastile ca pe curcani.

Înțelegeam bine că simpla ei vecinătate fusese suficientă ca să-mi dea viața peste cap. Și bănuiam oarecum și momentul exact în care-mi intrase în cap.

„E ca la meciurile de box! mi-am zis, pășind absent printre trecători. Boxerul care obosește primul și coboară brațele, o încasează de nu se vede. Tabita m-a făcut knock-out!”

Da, în ziua aceea, când jucasem poker pe pastile cu nebunii, lăsasem garda jos. Creierul meu fusese total descoperit din cauza zecilor de pilule albastre, verzi și, mai ales, roșii. Paznicul de la intrarea în sufletul meu adormise.

Îmi aduceam perfect aminte de senzația pe care o simțisem atunci: timpul se oprise și spațiul se întinsese ca un elastic!

Atunci se întâmplase, atunci intrase Tabita în capul meu. O văzusem alergând cu încetinitorul spre mine și pașii ei erau gigantici. Fiecare pas care se apropia făcea *Buf!* și apoi iarăși *Buf!*, de parcă pe holul placat cu gresie pășea un uriaș. Era ea! Un uriaș rău care folosea FORȚA.

Cum de fusese posibil ca o simplă femeie să-mi dea viața peste cap în halul acela? Cum?

Era doar o femeie micuță, cu un serviciu micuț, care avea o viață micuță, exact ca în universul acela pe care-l văzusem prin microscopul din camera Carolinei.

Tabita era Răul Suprem care încerca cu tot dinadinsul să mă despartă de Sofia. De ce se băga mereu între mine și îngerașul meu?

Pentru că Tabita era o Forță a Răului care simula normalitatea. Voia să ne păcălească pe toți. Voia să pară un simplu om! Se plimba liniștită printre noi, ceilalți, oamenii neștiutori. Vorbea cu noi, pășea printre noi, o vedeai prin magazine împingându-și liniștită coșul de cumpărături, o vedeai în stația de autobuz fluturându-și nestingherită codițele împletite.

Nimeni nu-și dădea seama că era nebună! Nimeni n-o băga în cămașa de forță! NIMENI! Și nimeni nu-i văzuse ochii așa cum îi văzusem eu! Toți erau orbi ca niște cârțițe!

În fața ei, oamenii de rând erau complet lipsiți de apărare. Fiecare pacient al ei se comporta ca un boxer amețit de lovituri care-și coboară imprudent garda și, în momentul acela, *Zbang!* este condamnat.

M-am oprit brusc din mers și am rămas cu gura căscată.

Cum de nu-mi dădusem seama? Era atât de evident!

Am înțeles înspăimântat care era adevărul, Marele Adevăr... adevărul pe care toți ceilalți îl ignorau.

Tabita era Satana!

Tabita trebuia să moară!

SFÂRȘITUL VOLUMULUI 4